Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Cooper, James Fenimore.; oversatte fra Originalsproget
Titel | Title:	Cooper's Samlede Skrifter.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 15-20
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiöbenhavn : S. Trier, 1831-1861
Fysiske størrelse | Physical extent:	29 bd.

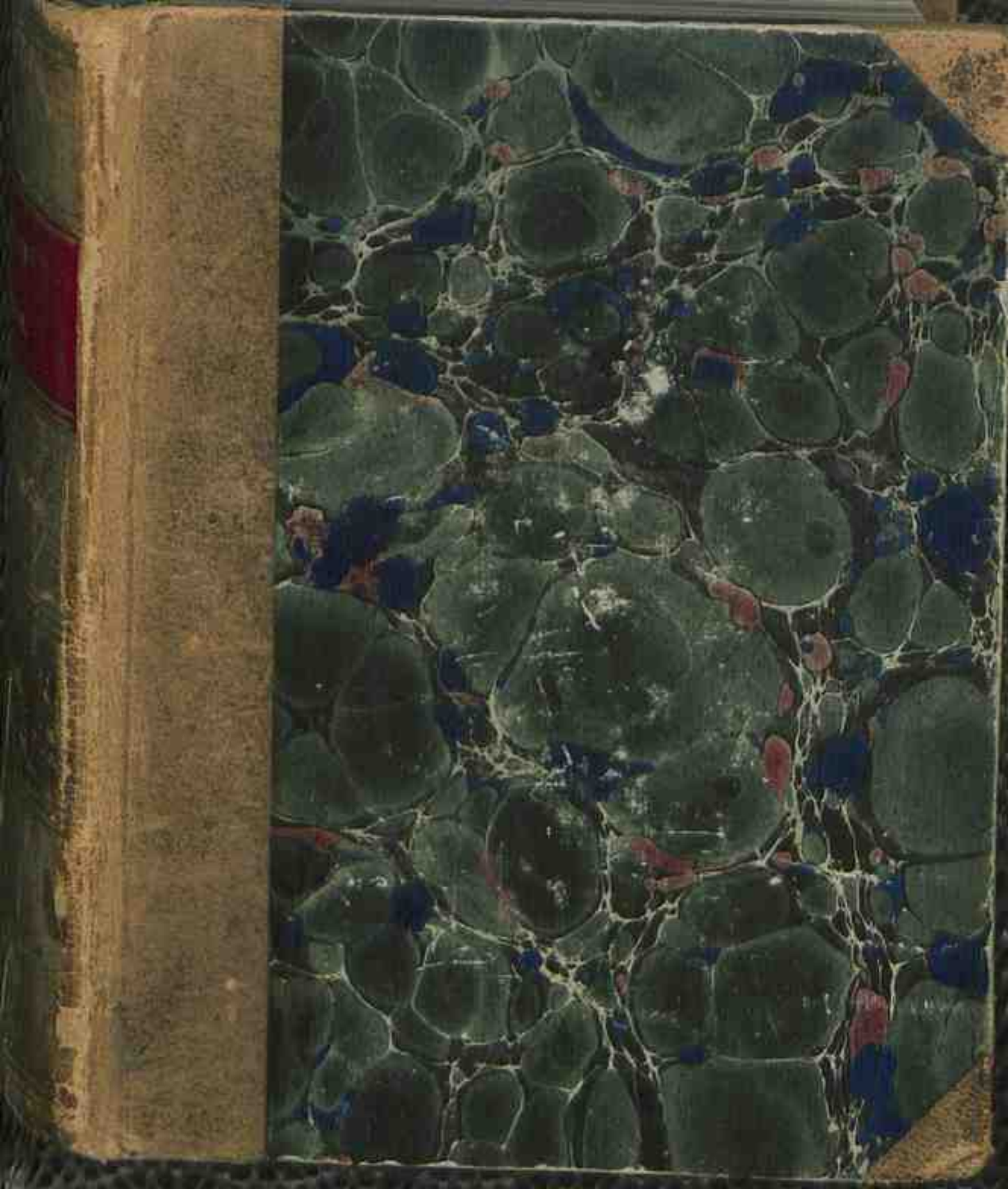
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58, - 49.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 02052 7

+Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Femtende til syttende Hefte.

Kjöbenhavn.
Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertske Officin.
1832.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Banditten.

En venetiansk Historie.

Oversat af Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Giustizia in palazzo
E pane in piazza.

Første Hefte.

Kjöbenhavn.
Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertske Officin.
1832.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Fortale.

Det er Skade, at Verden ikke med mere Nøiagtighed gjør Forskjel i Henseende til Brugen af politiske Udtryk. Staterne kaldes i Almindelighed enten Monarkier eller Republikker. Den første Klasse indbefatter baade de Stater, i hvilke Souverainen bliver tilbedet som en Gud, og dem, i hvilke han spiller en Marionnettes ydmyge Rolle. I den sidste finde vi Aristokratier og Demokratier blandede sammen under samme almindelige Benævnelse. Følgen af en saa viid Betydning af Ordene, er en overordentlig Forvirring i Henseende til Begrebet om Staternes Forfatning.

Forfatteren til dette Skrivt har forsøgt paa at give sine Landsmænd en Afridsning af det selskabelige System i en af de saa kaldte Republikker paa den anden Halvkugle. Det har ikke været hans Hensigt at afmale historiske Charakterer, men alene at fremstille det venetianske Polities sædvanlige Handlemaade.

For at kunne bedømme om han har været heldig eller uheldig i dette Forsøg, ville man eftersee Darus bekjendte Værk.

En Historie om Fremgangen af den politiske Frihed, skreven alene med Hensyn paa Menneskeheden, er endnu et Savn i Literaturen. Hos Nationer, der have gjort en urigtig Begyndelse, vil man finde, at Borgeren, eller, rettere sagt, Undersaatten, har tilkjæmpet sig den ene Frihed efter den anden, eftersom forøgede Kundskaber have oplyst ham om de særdeles Rettigheder, der ere nødvendige for hans Velbefindende, og Leiligheden havde frembudt sig til at erhverve dem. Naar man undtager Schweitz, udgjør et vist Antal af saadanne fastbestemte Rettigheder, lige indtil denne Time, det Væsentlige af den europæiske Frihed. Det er derfor neppe nødvendigt at gjøre Læseren opmærksom paa, at denne Frihed, den være større eller mindre, er afhængig af Grundsætninger, der ere aldeles forskjellige fra vore. Her gaaer Friheden ikke ud fra Regjeringen, men den er Borgen for den; den er med andre Ord, en Tilstaaelse af naturlige Rettigheder, som Folket gjør Staten, for den Velgjærning at nyde Samfundets Beskyttelse. Saalænge som denne levende Forskjel bestaaer mellem os og andre Nationer, vil det være forgjæves at tænke paa at finde materielle Overeensstemmelser i deres Statsindretninger. Det er sandt, at den offentlige Mening i en Tidsalder, som vor, selv er et Charte, og at de meest despotiske Regjeringer i Christenheden maae, i en vis Grad, agte dens Indflydelse. De

mildeste og retfærdigste Regjeringer i Europa ere, i dette Øieblik, efter Theorien despotiske. Det er baade Fyrstens og Folkets Characteer, der fremvirker et saa overordentligt Resultat, og man burde aldrig glemme, at om ogsaa det Sidstes Characteer er sikker nok, er dog den Førstes underkastet Forandring; men tilstaaer man endogsaa enhver Velgjærning, der kan flyde af en retfærdig Bestyrelse under en viis og menneskekjærlig Fyrste, medfører en Regjering, der ikke egentlig er grundet paa Folket, et uundgaaeligt og trykkende Onde af første Størrelse — den Nødvendighed ved physiske Kræfter og byrdefulde Paalæg at holde sig selv opreist.

Skulde vi charakterisere en Republik, vilde vi sige, at det er en Stat, i hvilken Magten baade theoretisk og practisk udflyder fra Nationen, under et bestandigt Ansvar der paaligger Statens Embedsmænd til Folket, et Ansvar, der hverken kan undgaaes eller nægtes. At et saadant System er bedre efter en stor end efter en lille Maalestok, skjøndt det strider mod de glimrende Theorier, der ere blevne udkastede for at opretholde forskjellige Institutioner, maa være iøiefaldende ved den mindste Eftertanke siden Farerne ved enhver Folkeregjering komme fra Folkets Misgreb, og et Folk af forskjellig Interesse, og udstrakte Besiddelser er dem mere underkastet, end Bebverne af en enkelt By eller en enkelt Provinds. Naar vi til denne Definition

endnu sige, som en Prøve, der aldrig slaaer feil, at en virkelig Republik er en Stat, paa hvilken alle Andre ere misundelige og som de dadle, i Følge et Instinct, der driver dem til at sørge for deres egen Frelse, saa tro vi, at man ikke kan tage Feil af den Klasse den hører til. Hvor vidt Venedig kunde underkaste sig denne Prøve, overlade vi til Læserens egen Dømmekraft.

Förste Kapitel.

I Venedig stod jeg paa Sukkenes Bro,
Et Fængsel, en Borg paa hver Haand;
Jeg saae hvor Paladser af Havet opstod,
Fremtrylled' ved Manerens Vaand.
Ti Secler paa dunkle Vinger heniilde
Forbi mig; en døende Hæder smiilde
Fra hiin Old, da manget trælbundet Land
Saae hen til de Piller, som Løverne kroner,
Hvor paa hundrede Øer Venezia throner.

Byron.

Solen var neddalet bag Toppene af de tyrolske Alper og Maanen steeg allerede op over den lave Barriere paa Lido. Hundrede Fodgjængere strømmede fra Venedigs snævre Stræder ud paa St. Markuspladsen, ligesom Vandet gjennem de smalle Rør sprudler ud i et bredt bobblende Basin. Feiende Cavalieri * og adstadige Ci-

* Adelsmænd.

tadini *, Soldater fra Dalmatien og Sømænd fra Galeierne, Damer fra de fornemmere Egne af Staden, og Qvinder af det lettere Slags, Juvelerere fra Rialto og Kjøbmænd fra Levanten, Jøder, Tyrker og Christne, Reisende, Æventyrere, Podestaer,** Advocater og Gondolførere toge deres Retning til dette Middelpunkt for den almindelige Morskab. Forstyrrede Miner og rolige Øine, afmaalte Skridt og skinsyge Blikke, Spøg og Latter, Sangerindernes Triller og Fløiternes Toner, Bajazens Narrestreger og Harpespillerens tvungne, sørgmodige Smiil, Hansvurstens Grimacer og Improvisatorens tragiske Gebærder, Vandsælgernes Skrigen, Munkekapper, Krigernes Fjerbuske, en Summen af utallige Stemmer og den almindelige Larm og Bevægelse gjorde denne Scene til en af de Mærkeligste i Christenheden.

Paa den Grændselinie, der skiller det vestlige Europa fra det Østlige, og i bestandigt Samkvem med det Sidste, eiede Venedig en større Blanding af Characterer og Dragter, end nogen Anden af de talrige Havne i disse Egne. En Deel af denne Stads Egenskaber kan man endnu bemærke under dens dalende Lykke, men paa den Tid, da de efterfølgende Begivenheder indtraf, var denne Østad, om just ikke længere Middelhavets, ja, ikke engang det adriatiske Havs Dronning, dog endnu

* Borgere.

** Dommere.

bestandigt rig og mægtig. Dens Indflydelse følded over hele den civiliserede Verden og dens Handel, skjøndt i Aftagende, var dog endnu tilstrækkelig til at vedligeholde de Familiers uhyre Besiddelser, hvis Forfædre vare blevne rige i dens Vældes Dage. Man levede paa dens Øer i et Slags søvnig Dosighed, der baade i den moralske og physiske Verden giver tilkjende, at det gaaer ned af Bakken.

Paa den Tid, vi have nævnet, var det uhyre Parallelogram som Pladsen danner, næsten opfyldt med Mennesker; Kaffehusene og Casinoerne tilligemed Buegangene, der omgive de tre Sider af Pladsen, vare allerede propfulde. Medens alt under Hvælvingerne var muntert og straalde af Lamper og Fakler, flumrede den dobbelte Række af Bygninger, der bærer Navn af Procuratorierne, de massive Søiler paa det hertugelige Palads, den ældste Kirke i Christenheden, Granitkolonnerne paa den mindre Plads, Triumphstotterne paa den store Firkant og det svimmelhøie Campanile* i Maanens blegere Straaler.

Ligefor den store Firkant stod den skjønne, ærværdige Domkirke San Marko. Det var et Tempel af Trophæer, og et evigt Minde om dets Stifteres Fromhed og Vælde, hvis mærkværdige Bygning hævede sig høit over alle de andre Huse, der omgave Pladsen, som

* Klokketaarn.

et Monument om Republikens Ælde og Magt. Dets arabiske Architectur, de Rækker af kostelige Piller, der smykkede Forsiden, de lave asiatiske Kuppler, der i tusinde Aar havde hvilet paa dets Mure, det raae, men muntre Mosaik og især de herlige Heste, der vare bortførte fra Corinth, og som her fremtraadte af den mørke Masse i hele den græske Kunsts Pragt, modtog, af det passende melancholske Lys, et Anstrøg af mørk Hemmelighedsfuldhed, der stemmede vel overeens med de Minder, som Synet af denne sjeldne Oldtidslævning maatte vække.

Alle Pladsens øvrige Prydelser stode i et passende Forhold til denne Bygning. Det Nederste af Klokketaarnet laa i Skygge, men henimod hundrede Fod af dets graae Top modtog Straalerne af Fuldmaanen langs med dets østre Side. Masterne, der vare bestemte til at bære Trophæerne, der vare tagne paa Candia, i Constantinopel og paa Morea, gjennemskar Luften i mørke, fortryllede Linier, medens ved den yderste Ende af den mindre Firkant og nær ved Randen af Havet, Omridsene af de vingede Løver og af Stadens hellige Patron, hver paa en Støtte af afrikansk Granit, vare tydeligt tegnede paa Baggrunden af den klare, blaa Himmel.

Det var tæt ved Fodstykket af den Første af disse massive Steenblokke at der stod en Mand, der syntes med Kjedsomhed og Ligegyldighed at betragte denne livfulde, iøiefaldende Scene. En Mængde Mennesker, deels

med Masker, deels uden, strømmede langs med Bolværket ind paa den mindre Plads, medens dette Menneske hverken rørde et Lem eller kastede et Blik til Siden. Han stod der, som en, der taalmodigt og lydigt venter medens en Anden fornøier sig. Med Armene overkors, Legemet hvilende paa det ene Been, og et skjødesløst, men tilfredst Blik, syntes han at vente sin Herres Befaling, førend han vilde forlade Pladsen. En Silketrøie, hvori der var vævet Blomster af de muntreste Farver, en nedhængende Krave af Skarlagen, en lys Fløiels Hue, hvorpaa der var broderet et Vaaben, tilkjendegav at han var en Gondolerer i privat Tjeneste.

Omsider kjed af at betragte en Trop Gjøglere, der i nogen Afstand viisde sine Kunster, vendte Personen sig om, og saae hen i den lyse Luft over Vandet.

Gjenkjendelsens Glæde farvede hans Ansigt og i samme Øieblik blev han omfavnet af en mørkebrun Sømand, der bar den løse Dragt og den phrygiske Hue, der ere sædvanlige hos Folk af hans Stand. Gondolereren var den Første, der taelde, og hans Ord flød fra hans Læber i hans Fædreneøes liflige Toner.

„Er det Dig, Stefano? Man har sagt, at Du var faldet i Kløerne paa en af Djævlene fra Barbariet, og at Du plantede Blomster for en af de Vantroende med dine Hænder og vandede dem med dine Taarer.“

Svaret var i den barskere calabriske Dialect og blev givet med en Sømands raae Fortrolighed.

„La bella Sorrentina* er ingen Præsts Huusholderske; hun er ingen Dame, der vil tage en Siesta med en tunesisk Røver, der styrter frem i Nærheden af hende. Dersom Du nogensinde havde været paa den anden Side af Lido, vilde Du have kjendt Forskjellen imellem at jage en Felukke og at fange den."

„Knæl ned og tak San Teodoro for hans Omsorg. Der blev vist bedet meget paa Dækket den Tid, caro** Stefano! skjendt ingen er tapprere blandt Calabriens Bjærge, naar din Felukke først er trukken heel og holden op paa Strandbredden."

Sømanden kastede et halvt komisk, halvt alvorligt Blik op paa den hellige Patrons Billede og svarede:

„Vi trængde mere til Løvens Vinger, end til den hellige Mands Gunst. Selv den hellige Januor har ikke kunnet hjælpe mig hurtigere afsted, om der endogsaa blæsde en Orkan."

„Saa meget desto værre for Dig, min Kjære! om den gode Biskop er bedre til at standse Lavaen end til at saae Vindene til at lægge sig. Men I stod altsaa Fare for at miste Felukken og at komme i tyrkisk Fangenskab?"

* Den smukke Sorrentinerinde.

** Kjære.

„Sikkert bleve vi anfaldne af en Tuneser imellem Stromboli og Sicilien; men, Ali di San Michele! * han kunde snarere have jaget efter Taagen oven over Vulcanen, end løbet efter Felukken i en Sirocco." **.

„Du var nok en Smule bange, Stefano?"

„Jeg! — Jeg lignede mere din Løve her, med et lille Tillæg af Lænker og Mundkurve."

„Som man kunde see af din Felukkes Tilfærdighed?"

„Cospetto! *** Jeg ønskede, at jeg var en Malteserridder og la bella Sorrentina en dygtig Galei, blot for Christendommens Æres Skyld. Den Vantroende fulgde mit Kjølvand, den meste Tid af tre Glas, saa nær, at jeg kunde kjende hvem af de Spitsbuber der havde smudsige Turbaner og hvem der havde dem rene. Det var et bedrøveligt Syn for en Christen, Stefano! at see Retten saaledes traadt under Fødder af en Vantroende!"

„Og dine Fødder varmede ved Tanken om Bastonade, min Kjære?"

„Jeg har alt for tit løbet barfodet over Calabriens Bjærge til at mine Fodsaaler skulde kildres ved saadanne Tanker."

„Enhver har sin ømme Side og jeg kjender din Angst for Tyrkerne. Dit Fædrenelands Høie have deres

* Ved St. Michals Vinger.

** Syndenvind.

*** For Pokker!

bløde, saavelsom deres haarde Grund, men man siger at en Tunismand vælger en Planke saa haard som hans eget Hjerte, naar han vil more sig med at jage et christent Skib."

„Vel, den Lykkeligste af os maa tage det, saadan som Skjæbnen bringer det. Skal mine Fodsaaler blive bankede brune og blaae, vil den gode Præst til St. Agata blive bedraget for et Skriftebarn; jeg har gjort en Accord med hans Velærværdighed, at alle saadanne tilfældige Elendigheder skulle gaae ind under den almindelige Regning. Men hvad tager man sig for her i Venedig, og hvad gjør Du her imellem Kanalerne paa denne Tid?"

„Jeg gjør i Dag hvad jeg gjorde igaar; og i Morgen vil det blive som i Dag. Jeg roer Gondolen fra Rialto til Giudecca, fra San Giorgio til San Marco, fra San Marco til Lido, og fra Lido hjem igjen. Der er paa det Farvand ingen Tuneser, der kan gjennemisne Hjertet og varme Fodsaalerne."

„Nok derom! og er der ingen Forstyrrelse i Republikken? — Er der ingen ung Adelsmand druknet, ingen Jøde bleven hængt?"

„Ikke det mindste, der kan interessere, undtagen den Ulykke, der hendte Pietro. Du husker nok Pietrillo? Han der engang gik over til Dalmatien med Dig, som Overcomplet, den Gang, han var mistænkt for, at have

hjulpet den unge Franskmand med at bortføre en Raadsherres Datter?"

„Troer Du jeg har glemt den sidste Hungersnød? Den Lømmel gjorde ikke andet end æde Maccaroni og at søbe Lacrymæ Christi, som den dalmatiske Greve havde fragtet Skibet med."

„Den Stakkel! Hans Gondol blev seilet over af en Anconamand, der knuusde Baaden, som en Raadsherre søndertræder en Flue."

„Hvad vilde saa lille en Fisk i saa dybt et Vand?"

„Den ærlige Karl krydsede til Giudecca med en Fremmed, da Briggen stødte an mod hans Bagstavn og knuusde Gondolen saa let, som om det havde været en Bobble efter Bucentauren."

„Patronen skulde have været saa ædelmodig at beklage Pietros Plumphed, siden den straffede sig selv."

„Madre di Dio! * han satte ad Søen til, ellers var han blevet en Føde for Fiskene i Lagunerne. Der er ikke en Gondolerer i Venedig, der ikke i sit Hjerte føler den Uret, der er vederfaret ham, og vi forstaae at hævne en Fornærmelse saa godt, som vore Herrer."

„Vel, en Gondol er dødelig, saavelsom en Felukke, og begge have deres Maal; bedre at døe for Forstavnen af en Brig, end at falde i en Tyrks Kløer. — Hvordan har din unge Herre det, Gino? Har han Haab

* Guds Moder.

om at drive sin Fordring paa at komme i Raadet igjennem?"

„Om Morgenen afkjøler han sig i Giudecca, og dersom Du vil vide, hvad han tager sig for om Aftenen, behøver Du kun at kaste et Blik paa Adelsmændene der henne paa Broglio."

Da Gondolereren sagde dette, kastede han et Blik til Siden paa en Gruppe af Patricier, der gik frem og tilbage under de dunkle Arkader, der smykkede Dogens Palads, et helligt Sted, der paa den Tid alene stod aabent for de Adelige.

„Jeg kjender meget godt den Vane, de venetianske Adelsmænd have, at komme hver Aften paa denne Tid under den lave Kolonnade, men jeg har aldrig før hørt, at de foretrak Vandet ved Giudecca til at bade sig i."

„Om Dogen selv blev kastet ud af en Gondol, maatte han svømme eller synke, som den fattigste Christen."

„Acqua dell' Adriatico! * var den unge Duca ** gaaet over til il Redentore, *** for at gjøre sin Bøn?"

„Han kom bag efter og havde — men hvad ligger der lav paa i hvilken Kanal en ung Adelsmand bortsukker Natten! Vi vare just i Nærheden, da Ankona-

* Ved Vandet i det adriatiske Hav!

** Hertug.

*** Forløseren.

man en udførde sit Kunststykke; medens Georgio og jeg kom i Harnisk over den Fremmedes Plumphed, sprang min Herre, der aldrig har fundet nogen Smag i Gondoler, i Vandet for at frelse den unge Dame fra at dele Skjæbne med sin Onkel."

„Diavolo! det er den første Stavelse Du yttrer om en ung Dame og om hendes Onkels Død!"

„Du maa have tænkt paa Tunismanden og glemt det! Jeg maa have fortalt Dig hvor nær den smukke Dame var ved at synke tilligemed Gondolen, og at den romerske Marcheses Død ogsaa ligger tungt paa Patronens Sjæl."

„Santo Padre! at en Christen skulde døe som en Hund ved en Gondolerers Uforsigtighed!"

„Det var heldigt for Ankonamanden, at det faldt saaledes ud, thi man siger, at Romeren var en Mand af saa stor Indflydelse, at han gjerne kunde have faaet en Raadsherre til at krydse over Sukkenes Bro."

„Djævelen fare i alle Sømænds Skjødesløshed! siger jeg. Og hvad blev der af den ubehændige Slyngel?"

„Det skal jeg sige Dig, han satte i samme Øieblik Kursen ud forbi Lido, men —"

„Pietrillo?"

„Han blev trukket op med en Aare af Giorgio,

thi vi havde begge travlt med at bjærge Hynderne og andre Ting af Værdi."

„Kunde Du ikke gjøre noget for den stakkels Romer? Gid alle Ulykker maa følge den Brig saalænge den er til!"

„Ja, alle Ulykker følge den, siger jeg, til den lægger sine Been paa en Klippe, der er haardere end Kapitainens Hjerte! Hvad den Fremmede angaaer, da kunde vi ikke gjøre mere for ham, end at opsende en Bøn for ham til San Teodoro, eftersom han aldrig reisde sig meer efter det Slag. Men hvad har bragt Dig hid til Venedig, Caro mio! Jeg troede at dit Uheld med Orangerne paa din sidste Reise, vilde bevæge Dig til at skye dette Sted."

Calabreren lagde en Finger paa den ene Kind og trak Huden ned, saa at han gav sit mørke, komiske Die et snurrigt Udtryk, medens hans virkelig græske Ansigt var besjælet af et Anstrøg af plump Lune.

„Seer Du, Gino — din Herre forlanger jo ofte sin Gondol mellem Solens Nedgang og dens Opgang?"

„En Ugle er ikke mere aarvaagen, end han har været i den senere Tid. Dette mit Hoved har ikke hvilet paa nogen Pude førend Solen var høit over Lido, siden Sneen smæltede paa Monselice."

„Og naar den Soel, der glædede din Herres Hjerte, gik ind i hans eget Palads, skyndte Du Dig til Rialto,

til Guldsmedene og Slagterne og fortalde dem hvorledes han tilbragde Natten?"

„Diamine! Det vilde være den sidste Nat jeg tjende Hertugen af Santa Agata, dersom jeg ikke bedre forstod at holde Tand for Tunge. Gondolereren og Skrivtefaderen ere Adelsmandens hemmelige Raadgivere, Mester Stefano, blot med den Smule Forskjel, at den Sidste blot faaer det at vide, som Synderen ønsker skal komme ud iblandt Folk, men den Første derimod' ofte noget mere. Jeg kan finde en sikkrere, om ikke mere ærlig Bestilling, end den, at rende omkring og udbasune min Herres Hemmeligheder."

„Og jeg er klogere end at lade enhver Jødemægler her paa San Marko kaste et Blik i mit Fragtbrev."

„Nei, gamle Kammerat! naar alt kommer til alt, er der dog nogen Forskjel paa vor Haandværk. En Skipper paa en Felukke kan ikke med nogen Ret sammenlignes med den meest betroede Gondolerer hos en neapolitansk Hertug, der har en uomstødelig Ret til at tage Deel i de Trehundredes Raad."

„Just den samme Forskjel som mellem smult og oprørt Vand. — Du kruser Overfladen af en Kanal med en doven Aare, medens jeg render igjennem Kanalen ved Piombino for en Storm, skyder igjennem Sundet ved Messina i et Uveir, farer forbi Santa Maria de Leuca for en susende Østenvind og kommer

skummende op ad det adriatiske Hav for en Sirocco, der er heed nok til at koge min Maccaroni ved, og faaer Seen til at syde værre end Kjedlen ved Skylla."

„Tys!" — afbrød Gondolereren ham, der havde hørt paa denne Snak om Forrangen med italiensk Lune, men uden nogen virkelig Deeltagelse; — „her kommer en, der let kan tænke at vi trænge til hans Hoved for at faae vor Trætte afgjort — eccolo!"

Calabreren traad et Skridt tilbage og betragtede, uden at sige et Ord, den Person, der havde forvoldt denne pludselige Bemærkning, med en mørk, men bestemt Mine. Den Fremmede gik langsomt forbi. Hans Alder var under de Tredive, men den rolige Alvor i hans Miner gjorde at han saae ældre ud. Hans Kinder vare blodløse, men de røbede snarere den blege Farve af en syg Sjel, end af et sygt Legeme. De stærke Muskler tilkjendegav et Legeme fuldt af Kraft og Lethed. Hver Skridt var fast, sikkert og eensformigt; hans Holding rank og let, og hans Ansigtstræk røbede tydeligt at han var en Mand, der forstod at beherske sig selv. Dog var hans Klædedragt den sædvanlige hos de ringere Klasser. En Trøie af simpelt Bomuldsfløiel, en mørk Montero-Hue, af det Slags, man pleier at bruge i det sydlige Europa, tilligemed andre Klædningsstykker af almindeligt Slags udgjorde hans Dragt. Hans Ansigt var snarere sørgmodigt, end skummelt, og dets

fuldkomne Rolighed passede meget vel til hans jævne Gang. Alligevel vare hans Træk skjønne, ja endogsaa ædle, og fremviisde det kjække, mandige Omrids, der saameget udmærker Italienerne af den finere Klasse. Hans Øine vare fulde af Glands, Forstand og Lidenskab. Da den Fremmede gik forbi, gled hans sunklende Øine hen over Gondolføreren og hans Staldbroder, men hans forskende Blik var aldeles uden Interesse. Det var det svævende, men forsigtige Blik, som Mænd, der have Grund til Mistanke, i Almindelighed kaster paa Mængden. Det gled med den samme mistænkelige Skarphed hen over det næste Ansigt, som det mødte, og til det Øieblik, da den ranke kraftige Skikkelse forsvandt iblandt Mængden, havde hans levende hvasse Øie, paa den samme hurtige, urolige Maade faret hen over tyve Andre.

Hverken Gondolereren eller den calabriske Sømand sagde et Ord, førend han var borte; da han forsvandt sagde den Første, i det han aandede dybt:

„Jacopo!"

Hans Staldbroder udstrakte tre af sine Fingre mod Dogens Palads, og spurgde med en uforstilt Forbauselse:

„Lader de ham tage frisk Luft her paa San Marco?"

„Det er ikke let, caro Amico! at faae Vand til at løbe mod Strømmen, eller at stoppe Bækken, naar den løber nedad. Man siger, at de fleste af Raadsherrerne hellere vilde opgive deres Haab om den hornede Hue,

end miste ham. Jacopo! Han kjender flere Familiehemmeligheder, end den gode Prior til San Marco selv og han, stakkels Mand! tilbringer dog det Halve af sit Liv i Skriftestolen."

„Ah! de ere bange for at give ham en Jerntrøie paa, for ikke at afpræsse ham Hemmeligheder, som de ikke ønskede bekjendte."

„Corpo di Bacco! det vilde blive uroligt nok her i Venedig, dersom de tre Mænds Raad fik i Sinde at løse Tungen paa den Mand paa saa voldsom en Maade."

„Men man siger, Gino! at de tre Mænds Raad har en Maade at føde Fiskene paa i Lagunerne, der let kan bringe en stakkels Ankonamand i Mistanke for et Mord, naar Legemet af en Hendelse skulde komme op igjen."

„Tys! Det behøver Du ikke at skrige ud, som om Du vilde hilse en Siciliemand igjennem din Raaber; skjøndt Sagen i sig selv skal være ganske rigtig. Men oprigtigt taelt, der er kun faa Mænd af det Slags, der har flere Forretninger, end han, der nu gik hen paa la Piazzetta."

„To Sequiner!" — føiede Calabreren til, og udtrykde sin Mening ved en betydende Gebærde.

„Santa Madonna! Du glemmer, Stefano! at ikke engang en Skrivtefader faaer noget at vide af de Forretninger, hvortil han bruges. Ikke et Gran mindre

end hundrede vil betale et Stød af dem, han giver. Eders Stød for to Sequiner giver ikke en Mand Tid til at bede en halv Time."

„Jacopo!" — udbrød den Anden med et Eftertryk, der syntes at indbefatte al hans Skræk og Afsky.

Gondolføreren trak paa Skulderen med saa meget Udtryk, at en Mand, der var født pad Kysten af Østersøen kunde have oversat det i Ord; men han syntes alligevel at anfee Materien for udtømt.

„Stefano Milano!" — lagde han til efter et Øieblikks Taushed; — „der er Ting i Venedig, som den, der vil spise sine Maccaroni i Ro, vil gjøre vel i at glemme. Lad ham, der vanker omkring her i Havnen, være hvem han vil, Du er kommet i rette Tid for at være Vidne til den Rigatta,* som Staten vil give i Morgen."

„Har Du en Aare for den Væddestrid?"

„Giorgio eller jeg, under San Teodoros Beskyttelse. Gevindsten for den, der er lykkelig eller behændig nok til at vinde, vil blive en Sølvgondol; og ovenpaa vil vi faae Formælingen med det adriatiske Hav."

„De Adelige maae see til at vogte Bruden vel, for der er Kjettere, der agte at frie til hende. Jeg mødte en Røver af beundringsværdig Bygning og viunderlig Lethed, i det jeg seilede om Forbjerget ved Otranto, og

* Væddeløb med Gondoler.

han syntes at have halvt i Sinde, at følge Felukken paa dens Vei til Lagunerne."

„Gjorde Synet af ham, at dine Fodsaaler bleve varme, kjære Gino?"

„Der var ikke et Hoved med Turban at see paa Dækket; men enhver Matroshue bedækkede et Ansigt med en raget Hage. Bucentauren er ikke mere den stolteste Baad, der svømmer mellem Dalmatien og Derne, skjøndt dens Forgyldning glindser meest. Der ere Mænd hiinside Herkules' Støtter, der ikke ere fornøiede med at gjøre alt hvad der kan gjøres paa deres egne Kyster, men som ogsaa have i Sinde at gjøre meget af det, der kan gjøres paa Vore."

„Republikken er noget til Alders, Caro! og Alderdommen trænger til Rolighed. Leddene af Bucentauren ere slappede af Tiden og af mange Reiser til Lido. Jeg har hørt min Herre sige, at den vingede Løve er langt fra at kunne gjøre saadanne Spring nu, som i hans Ungdom."

„Don Camillo er i Ry for at snakke lidt vel kjækt om Indretningerne i denne pælebyggede Stad, naar han har den gamle Sant' Agatas Tag sikkert over sit Hoved. Dersom han taelde med mere Ærbødighed om de hornede Huer og de tre Mænds Raad, vilde hans Fordringer paa hans Forfædres Rettigheder være mere grundede i hans Dommeres Øine. Men Afstanden formilder

Farverne og bortskræmmer Frygten. Min egen Mening om Felukkens Hurtighed og Tyrkens Fortjenester undergaaer en Forandring af det Slags mellem Havnen og den aabne Søe; og jeg har, oplevet, min gode Gino! at Du i Neapel har glemt San Teodoro og skreget saa lystigt til San Gennaro, som om Du virkelig havde bildt Dig ind at Bjerget truede Dig med Fare."

„Man maa bede til den, man troer snareſt at blive bønhørt af;" — svarede Gondolføreren, i det han kastede ærgerligt et Blik, der ikke var frit for Overtro, til det Billede, der stod paa Spidsen af den Granitstøtte, hvortil han lænede sig; — „En Sandhed, der advarer os om at være forsigtige, thi hiin Jøde kaster et Blik til os, som om han følde en Samvittighedsskruppel over at lade en uærbødig Bemærkning af os gaae hen, uden at indberette den. Man siger at den skjæggede gamle Ræv har andet at bestille hos de Trehundrede, end at fordre Betaling for det, som han har laant deres Sønner. Og altsaa troer Du ikke, Stefano, at Republikken vil opreise flere Seiersstøtter paa San' Marco, eller ophænge flere Trophæer i den ærværdige Kirke?"

„Det er ligesaa sandsynligt at Napoli, med dets idelige Forandringer af Herrer, kan udføre en stor Bedrivt til Søes, som dette vingede Dyr nu. Du er god nok til at roe en Gondol i Kanalerne, Gino, eller til at følge din Herre til hans Slot i Calabrien, men der-

som Du vilde vide hvad der foregaaer i den vide Verden, maatte Du lade Dig nøie med at høre paa en Sømand, der har været paa de lange Reiser. San Marcos Tid er forsvunden og nu er Turen til Kjætterne mere Nord paa."

„Du har i den senere Tid været for meget blandt de løgnagtige Genuesere, Stefano! ellers kom Du ikke med den tosſede Snak om hvad en Kjætter kan gjøre. Genova la Superba! Hvad har en Stad med Volde og Mure, der kan sættes i Sammenligning med en af Kanaler og Øer, som denne? — og hvad har hiin appeninske Republik udrettet, der kan sættes ved Siden af de store Bedrivter, der ere udførte af Dronningen over det adriatiske Hav? Du glemmer, at Venedig har været —"

„Zitto! zitto!* det Ord har været, Caro mio! er et stort Ord i hele Italien. Du er saa stolt af det Forbigangne, som en Romer fra Trastevere."

„Og Romerne fra Trastevere har Ret. Er det intet, Stefano Milano! at nedstamme fra et stort og seierrigt Folk?"

„Det er bedre, Gino Monaldi! at høre til et Folk, der nu er stort og seierrigt. Glæden over det Forbigangne er lig en Daares Glæde, naar han drømmer om den Viin, han drak igaar."

* Stille! stille!

„Dette kan passe for en Neapolitaner, hvis Landsmænd aldrig have udgjort en Nation;" — svarede Gondolføreren ærgerlig; — „jeg har hørt Don Camillo, der baade er født og opdraget der i Landet, sige, at Halvdelen af Europas Folkeslag have redet sicilianske Heste og brugt neapolitanske Been, undtagen dem, der havde størst Ret dertil."

„Ganske rigtigt, og dog ere Figenerne der ligesaa søde som før, og Snæpperne ligesaa fede. Vulkanens Aske bedækker alt!"

„Gino!" — sagde en befalende Stemme tæt ved Gondolføreren.

„Herre!"

Han, der havde afbrudt Samtalen, pegede paa Baaden, uden at sige et Ord.

„A rivederti!" * — hviskede Gondolføreren i en Hast. Hans Ben rystede venskabeligt hans Haand, — thi de vare Landsmænd, — og i næste Øieblik lagde Gino Hynderne tilrette for sin Herre, efter først at have vækket sin Kammerat af en dyb Søvn.

* Til vi sees igjen.

Andet Kapitel.

Har nogentid Du seilet i en Gondol
I Venedig?

Shakspear.

Da Don Camillo Monforte traad ind i Gondolen, satte han sig ikke under Teltet. Med den ene Arm støttet paa det Øverste af Lærredet, og med Kappen kastet løseligt over Skulderen, stod den unge Adelsmand roligt til hans behændige Tjener havde gjort Baaden løs, og var kommet ud i aabent Vand. Da dette var bragt i Stand, berørde Gino sin Skarlagens Hue og saae paa sin Herre, som om han vilde spørge hvilken Vei han vilde tage. Denne svarede med et Vink, der tilkjendegav, at de skulde roe til den store Kanal.

„Du har vel i Sinde at vise din Behændighed i Regattaen?" * — Sagde Don Camillo, da de vare komne et Stykke bort; — „Jeg ønsker at Du maae være heldig. Du taelde med en Fremmed, da jeg kaldte paa Dig?"

„Jeg spurgde ham om Nyt fra vore calabriske Høie, da han nylig var kommet ind i Havnen med sin Felukke, men Manden krævede San Gennaro til Vidne paa at hans forrige uheldige Reise skulde blive den Sidste."

* Væddestriden.

„Hvad er Felukkens Navn, og hvad hedder Kapitainen?"

„La bella Sorrentina, ført af en vis Stefano Milano, hvis Fader længe har tjent Familien Sant' Agata. Skibet er intet af de fletteste i Henseende til Hurtighed og det er ogsaa bekjendt for at være ret smukt. Det maa ogsaa være ganske heldigt, for en Præst har været saa god, at anbefale det i en heel Mængde Bønner til den hellige Jomfru, og til San Francesco."

Adelsmanden syntes at lægge mere Mærke til denne Samtale, der paa hans Side var begyndt paa den skjødesløse Maade, hvormed en Herre opmuntrer en Undergiven, som han kan lide.

„La bella Sorrentina? Det forekommer mig, at jeg skulde kjende det Fartøi?"

„Ja, ganske sikkert kjender I det, Herre! Kapitainen har Slægtninger i Sant' Agata, som jeg har sagt Eders Excellence, og hans Skib har ligget ved Kysten nærved Slottet mangen en kold Vinter."

„Hvad bringer ham til Venedig?"

„Ja, for at vide det vilde jeg give min nyeste Trøie af Eders Excellences Farve. Jeg kan ikke nægte, at jeg ønskede at udforske ham, skjøndt jeg vel veed at Beskedenhed er Hoveddyden hos en Gondolerer. Jeg prøvede paa et Par Spørgsmaal angaaende Aarsagen til hans Reise, saadan som gammelt Naboskab kunde tillade

det, men han var saa forsigtig i sine Svar, som om han var fragtet med tyve Christnes Bekjendelser i Skriftestolen. Men skulde Eders Excellence finde det passeligt at paalægge mig at udfritte ham i Eders Navn, skulde Djævelen staae i det, om vi ikke, ved Hjælp af den Respect, han bærer for sin Herre, og en god Omgang, kunne faae lidt mere ud af ham, end hans falske Factura."

„Du kan vælge blandt mine Gondoler til Væddekampen, Gino!" — sagde Hertugen af Sant' Agata, i det han gik ind under Teltet og lagde sig paa et af de blanke, sorte Læderhynder, uden at agte paa sin Tjeners Forslag.

Gondolen fortsatte sit tause Løb med den hurtige Bevægelse, der er egen for dette Slags Fartøier. Gino, der, som sin Kammerats Foresatte, sad paa Huk i Bagenden af Baaden, bevægede sin Aare med sædvanlig Færdighed og Kunst; i det han styrede den lette Jolle snart til Høire og snart til Venstre, for at søge en Vei mellem den Mængde af Baade, af alle Slags, der mødte dem paa Veien. De vare komne forbi det ene Palads efter det Andet, og flere end een af de fornemmeste Kanaler, der førde hen til forskjellige Skuespilhuse eller andre Steder, hvor man kunde more sig, og som Hertugen ellers pleiede at besøge, førend denne gav Tegn til at tage en anden Retning. Tilsidst kom Baaden ligeoverfor

en Bygning, der syntes at vække mere en almindelig Forventning. Giorgio førde sin Aare med den ene Haand, i det han saae over Skulderen til Gino, og Gino lod Sin glide let hen paa Vandfladen. Begge syntes at vente en ny Ordre.

Det Huus, der voldte denne Tvivlraadighed hos de to Roerkarle, var en af de Bygninger i Venedig, der ere ligesaa mærkværdige ved dens Prydelser og udvortes Rigdom, som ved deres besynderlige Beliggenhed midt i Vandet. En massiv plump Bygning af Marmor stod saa solid midt i Elementet, som om den var voxet op af en Klippe, medens det ene Stokværk var bygget paa det Andet, uden at Bygningskunstens Regler i mindste Maade vare iagttagne, indtil Bygningen naaede en Høide, der er usædvanlig uden ved fyrstelige Borge. Kolonnader og massive Karnisер hang ud over Kanalen, som om Menneskets Kunst havde sat en Ære i at opføre Bygninger saaledes at de spottede det ustadige Element, der skjulde deres Grundvold. En Trappe, hvis nederste Trin blev beskyllet af Bølgerne, førde op til en Forgaard. To eller tre Gondoler laae i Nærheden, men Fraværelsen af Roerkarlene tilkjendegav, at de tjende til Brug for Folkene i Huset. Baadene vare beskyttede for Stød af de forbiseilende Fartøier ved Pæle, der vare drevne ned paa Skraa. Lignende Pæle med malede Hoveder, der

bare Eierens Farve, dannede et Slags lille Havn for Husets Gondoler.

„Hvor befaler Eders Excellence at roes hen?" — spurgde Gino, da han saae, at hans Herre ikke lagde Mærke til at de standsede.

„Til mit Palads!"

Giorgio kastede et Blik fuldt af Forundring tilbage paa sin Kammerat, men den lydige Gondol skjød forbi den dunkle, men prægtige Bygning, som om den pludseligt adlød en indvortes Drivt. Et Øieblik efter dreiede den til Siden og den hule Lyd, der fremstod ved Vandets Pladsken mellem de høie Bolværker, tilkjendegav at de seilede ind i en snævrere Kanal. Med forkortede Aarer roede de afsted, snart dreiende ind i en ny Kanal, snart glidende hen under en Bro, snart advarende, med en klar, gjennentrængende Stemme, de Baade, der mødte dem, om at dreie til Siden, indtil et dygtigt Tag af Ginos Aare bragde Gondolen til at dreie Siden til en Marmortrappe, ved hvilken den standsede.

„Du følger med mig!" — sagde Don Camillo, da han med sædvanlig Forsigtighed, satte Foden paa en af de vaade Stene og lagde Haanden paa Ginos Skulder; — „Jeg behøver din Tjeneste."

Hverken Forgaarden, eller Indgangen eller noget andet af det, der hørde til denne Bygning, tilkjendegav den Pragt og Rigdom, som man blev vaer ved Paladset

ved den store Kanal. Alligevel kunde man tydeligt see at dette tilhørde en anseet Adelsmand

„Du vil handle klogt i at betroe din Lykke til den nye Goldol, Gino!" — sagde hans Herre, i det han steeg op ad den høie Steentrappe til en aaben Forgaard, og pegede paa en smuk Baad, der laa ved et Hjørne af den vide Forgaard, ligesom Vogne pleie at staae i Gaarden af et Huus, der er bygget paa en fastere Grund. „Den, der vil vinde Himmelens Gunst, maa selv gjøre sig Umage, min Ven!"

Ginos Øie funklede og han var utrættelig i at udtrykke sin Taksigelse. De steeg op i den første Etage, og vare allerede komne igjennem en Række af dunkle Værelser, førend Gondolførerens Taknemmelighed var udtømt.

„Ved Hjælp af en kraftfuld Arm og en letseilende Gondol ville dine Forhaabninger være ligesaa velgrundede, som nogen Andens, Gino!" — sagde Don Camillo, i det han lukkede Døren til sit Værelse i efter sin Tjener; — „for nærværende Tid maa Du aflægge en Prøve paa din Iver i min Tjeneste paa en anden Maade. Kjender Du en Mand ved Navn Jacopo Frontoni?"

„Excellence!" — raabde Gondolføreren og snappede efter Veir.

„Jeg spørger Dig om Du kjender en vis Frontoni af Udseende?"

„Af Udseende, Herre?"

„Hvoraf vilde Du ellers kjende ham?"

„En Mand, Signor Don Camillo?"

„Gjør Du Nar ad din Herre, Gino? Jeg har spurgt Dig om Du kjender noget til en vis Jacopo Frontoni, Indvaaner her i Venedig?"

„Ja, Excellence!"

„Jeg mener En, der er bekjendt for sin Families Ulykker; hans Fader er i Landflygtighed paa Kysten af Dalmatien, eller et andet Steds?"

„Ja, Excellence!"

„Der er mange af det Navn Frontoni, og det er vigtigt, at Du ikke tager feil af Manden. Jacopo er en ung Mand, omtrent fem og tyve Aar gammel, af et kraftigt Udvortes, et melancolsk Ansigt, og et mindre levende Temperament, end man skulde vente af en af hans Alder."

„Ja, Excellence!"

„En, der ikke har megen Omgang med sine Kammerater, og som er mere bekjendt for sin Taushed og den Iver, hvormed han passer sine Forretninger, end for de Loier og Ganterier, der ere almindelige blandt Folk af hans Stand. En vis Jacopo Frontoni, der har sin Bopæl i Nærheden af Arsenalet?"

„Cospetto, Signor Duca! denne Mand kjende vi Gondolførere ligesaa godt som Broen Rialto! Eders Ex-

cellence behøver slet ikke at gjøre sig Umage med at beskrive ham."

Don Camillo Monforte var beskjæftiget med at gjennemsøge nogle Papirer paa sin Pult, han saae forundret i Veiret ved sin Tjeners Indfald, og gav sig derpaa roligt til at søge igjen.

„Naar Du kjender Manden, er det nok."

„Ja, Excellence! Og hvad har De at befale denne forbandede Jacopo?"

Hertugen af Sant' Agata syntes at gjøre sig Umage for at fatte sig; han lagde Papirerne, med hvilke han var beskjæftiget, tilside og lukkede Pulten.

„Gino;" — sagde han i en fortrolig og venskabelig Tone; — „Du er født paa min Grund, skjøndt Du saalænge har ført Aaren her i Venedig, og Du har tilbragt dit Liv i min Tjeneste."

„Ja, Excellence!"

„Det er mit Ønske, at Du maa ende dine Dage der, hvor Du begyndte dem. Jeg har hidindtil havt megen Tillid til din Taushed, og det glæder mig, at jeg kan sige, at Du aldrig har skuffet den, skjøndt Du nødvendigviis har været Vidne til adskillige Ungdoms Ubesindigheder, der kunde have bragt din Herre i Forlegenhed, hvis din Tunge havde været mindre taus."

„Ja, Excellence!"

Don Camillo smilde; men dette Glimt af Lune forsvandt for et alvorligt og bekymret Blik.

„Naar du kjender den Person, jeg har nævnet, er dit Ærinde ganske simpelt. Tag denne Pakke" — vedblev han, i det han overgav Gondolføreren et forseglet Brev af mere end sædvanlig Størrelse, og med det samme rak en Ring af Fingeren; — „tilligemed dette Tegn paa at Du er sendt af mig. I den Buegang af Dogens Palads, der fører til Kanalen ved San Marco, tæt ved Sukkenes Bro, vil Du finde Jacopo. Giv ham Pakken, og skulde han forlange det, da giv ham ogsaa Ringen, og vend tilbage med Svar."

Gino modtog Befalingen med dyb Ærbødighed, men med en Angst, som han ikke kunde dølge. Den Agtelse, han var vant til at have for sin Herre, syntes at kjæmpe med en underlig Afsky for det Ærinde, han skulde forrette. Dersom Don Camillo lagde Mærke til sit Sendebuds Miner og Adfærd røbede han det i det mindste ikke.

„I Buegangen ved Paladset, tæt ved Sukkenes Bro;" — gjentog han med Kulde; — „Lad mig see at Du kommer til rette Tid; Du maa være der den første Time af Natten."

„Jeg vilde ønske, Signore! at det havde behaget Eder, at befale Georgio og mig at roe Eder til Padua."

„Den Vei er lang. Hvoraf kommer det, at Du ønsker saadan et Arbeide?"

„For der er ingen Doges Palads, og ingen Sukkenes Bro, og ingen saadan Hund som Jacopo Frontoni."

„Du har ikke stor Lyst til at gjøre din Pligt; men Du maa vide, at det anstaaer en trofast Tjener at udrette hvad hans Herre befaler ham. Du er min fødte Undersaat, Gino Monaldi! og skjøndt Du fra Barndommen af er opdraget til at blive Gondolfører, er Du dog egentlig en af mine Undersaatter i Napoli."

„San Gennaro gjøre mig taknemmelig for denne Ære, Signore! Men der er ikke en Vandsælger i Venedigs Stræder, eller en Søemand paa dens Kanaler, der ikke ønsker, at denne Jacopo var i Abrahams Skjød. Han er en Rædsel for alle unge Elskere og for alle paahængende Creditorer paa disse Der."

„Du seer, taablige Sladderhank, at der i det mindste er en af de Første, der ikke er bange for ham. Du leder ham op nede ved Sukkenes Bro, foreviser dette Signet og overleverer Pakken, som jeg har befalet Dig."

„Det er endogsaa en Plet paa eens Charakter, at findes i Samtale med denne Hedning. I Forgaars hørde jeg Annina, den prægtige Datter af den gamle Viinhandler i Lido, erklære, at det var ligesaa slemt at blive seet i Selskab med Jacopo Frontoni, som at blive grebet to Gange i at slæbe gammelt Tougværk fra

Arsenalet, hvilket hendtes Rodrigo, hendes Moders Fætter."

„Nu, det smager af Moralen paa Lido. Glem ikke at vise ham Ringen, ellers troer han Dig ikke."

„Kunde Eders Excellence ikke hellere sætte mig til at beklippe Løvens Vinge, eller at male et bedre Stykke end Titian. Jeg har en uovervindelig Afsky for at have noget at bestille om Dagen med saadan en Stimand. Dersom en af de andre Gondolførere fik mig at see i Samtale med denne Mand, kunde det let overstige Deres Excellences Indflydelse at skaffe mig en Plads i Væddekampen."

„Dersom han befaler Dig at blive, Gino? maa Du adlyde, og dersom han lader Dig gaae, maae Du skynde Dig hid, for at sige mig Besked."

„Jeg veed meget vel, Signor Don Camillo! at en Adelsmands Ære er langt mere ømfindtlig, end hans Tjeners, og at en Plet paa en Raadherres Kappe sees længere bort end Pletten paa en Roekarls Trøie. Dersom Nogen, der er for ringe for Eders Excellences Kaarde, har fornærmet Eder, saa er Giorgio og jeg her, beredte til at hævne enhver Fornærmelse mod vor Herre, men en der er tilfals for to, eller ti, eller endog for hundrede Sequiner!"

„Jeg takker Dig for dette Vink, Gino! Gaa Du og sov i din Gondol, og bed Giorgio at komme til mig."

„Signore!"

„Er det Dit faste Forsæt ikke at opfylde min Begjering?"

„Er det Eders Excellences Villie, at jeg skal gaae til Sukkenes Bro igjennem Stræderne, eller at jeg skal roe derhen paa Kanalen?"

„Der behøves maaskee en Gondol — Du kan roe derhen."

„En Liniedandser skal ikke kunne dreie sig rundt, førend Jacopos Svar skal være her."

Med denne pludselige Forandring af sit Forsæt forlod Gondolereren Værelset, thi Ginos Modstand forsvandt i det Øieblik, da han mærkede, at den Tillid, hans Herre havde skjænket ham, var i Begreb med at blive en Anden til Deel. Han steeg derfor hurtigt ned af en hemmelig Trappe, istedetfor at gaae ud igjennem Forgemakket, hvor et halvt Dusin Tjenere var beskjæftiget med adskillige Forretninger, gik igjennem en Gang ind i den indre Gaard, og derpaa igjennem en lav ubemærket Dør ud til en mørk Allee, der førde til det nærmeste Stræde.

Skjøndt vor Tidsalder har gjort store Fremskridt i Virksomhed og Oplysning, og det atlantiske Ocean ikke længere er en Hindring endog for Livets sædvanlige Fornøielser, har den største Deel af Amerikanerne dog ikke havt Leilighed til selv at besee den mærkværdige By,

som Gino nu gjennemstrøifede med saa megen Forsigtighed. De, der have været saa lykkelige, at have besøgt Italien, ville derfor undskylde, at vi her gjøre en kort, men, som vi haabe, nyttig Afvigelse, til Fordeel for dem, der ikke have nydt denne Lykke.

Staden Venedig staaer paa en Gruppe af lave, sandige Øer. Det er sandsynligt, at den Landstrækning, der grændser nærmest til Bugten, om ikke den hele, umaadelige Slette, der bærer Navn af Lombardiet, er dannet efterhaanden af Dyndet, som Floderne føre med sig. Men hvad Oprindelse dette vidtløftige, frugtbare Rige end har havt, ere de Aarsager, der have givet Lagunerne deres Tilværelse, og Venedig sin overordentlige og maleriske Beliggenhed, alt for tydelige, til at man kan tage Feil af dem. Adskillige Strømme, der komme fra Dalene mellem Alperne, udgyde sig paa dette Punkt i det adriatiske Hav. Deres Vande medføre Dele af Klipperne, næsten pulveriserede til deres oprindelige Element. Løsrevne af Strømmenes Magt ere disse Dele blevne skyllede ud i Bugten, hvor de lidt efter lidt have dannet Sandbanker, hvis Høide efterhaanden har tiltaget. Et Blik paa Kaartet overtyder herom.

Den lange Sandstrimmel, der giver Venedigs Havn og Lagunerne al deres Sikkerhed mod Havet, kaldes Lido di Palestrino. Den er paa mange Steder bleven forbunden og betrygget ved Kunst, og Volden paa Lido

(Strandbredden), skjøndt ufuldført, som de fleste store og berømte Værker paa den anden Halvkugle, og især i Italien, kan sættes ved Siden af Steendæmningen i Ankona eller den i Cherbourg. De hundrede smaa Øer, der nu indeholde Ruinerne af det, der i Middelalderen var Markedet for hele Middelhavet, ligge i Kanonskuds Afstand indenfor denne naturlige Vold. Kunsten har forenet sig med Naturen for at gjøre Beliggenheden saa fordeelagtig, at der paa den Tid neppe fandtes en Havn, der var mere sikker, end Venedigs.

Da alle de dybere Strømme i Lagunerne ere blevne vedligeholdte, er Staden gjennemskaaren i enhver Retning af en Mængde saakaldte Kanaler, der i Grunden ikke ere andet end smalle Arme af Søen. Paa Randen af disse stige Murene af Husene op af Vandet, eftersom Mangel paa Plads har tvunget Eierne til at udstrække deres Besiddelser saa langt som mueligt, paa samme Maade som Bolværkerne og Værsterne hos os ere byggede lige ud i Strømmene. Paa de fleste af disse Sandøer var det nødvendigt at nedramme Pæle for at bære Vægten af de Paladser, Kirker og offentlige Mindesmærker, under hvilken de løse Sandrevler sukkede.

Den store Mængde af Kanaler og maaskee det Ønske at spare en Deel Arbeide, har gjort, at man let kan nærme sig enhver Bygning til Vands. Men medens næsten ethvert Huus vender med en af Siderne ud til

en Kanal, har det tillige for det meste en Udgang til et af Stadens Stræder. Det er en Mangel ved de fleste Beskrivelser, at man taler saameget om Venedigs Kanaler og næsten slet intet om dets Gader; snævre, brolagte, stille og bequemme Gange af dette Slags gjennemskjære alle Øerne, og forbinde dem med hverandre ved Hjælp af en utallig Mængde Broer. Men Larmen af en Hestehov og Rummelen af en Vogn er aldrig bleven hørt i disse snævre Stræder, der dog ere meget bequemme for den sædvanlige Samfærsel.

Gino traad ind i en af disse smalle Gader, da han forlod den Gang, der førde til hans Herres Palads; han snoede sig igjennem Mængden, der opfyldte den, med en Behændighed, der lignede en Aals, der arbeider sig igjennem Søgræsset i Lagunerne. Paa sine Kammeraters hyppige Hilsener svarede han kun med Nik, og han standsede ikke, førend han var kommet igjennem Døren paa et lavt, mørkt Huus, der laa i en Deel af Byen, der var beboet af Folk af den lavere Klasse. Famlende mellem Fade, Tougværk, og alle Slags Skramlerier, lykkedes det Gondolføreren at finde en indre, afsides Dør, der gik ind til et lille Værelse, der alene fik sit Lys fra en snæver Aabning mellem dette og de nærmestliggende Huse.

„Hellige Sant' Anne! er det Dig, Gino Monaldi?" — raabde et kraftigt venetiansk Qvindemenneske, hvis Tone og Miner røbede ligesaa meget Koketteri som Over-

raskelse; — „Til Fods, og gjennem den hemmelige Dør? Er det en Tid at udrette et Ærinde paa?"

„Min Tro, Annina! det er just ingen Tid til at afgjøre mine Forretninger med din Fader, og det er noget for tidligt til at besøge Dig. Men jeg har ikke megen Tid at spilde. For San Teodoros Skyld, og dersom Du vil føie en ærlig Knøs, der er om ikke din Slave, saa dog i det mindste din Hund, bring mig den Trøie, jeg bar, da vi vare ved Lystigheden i Fusina."

„Jeg kjender ikke dit Ærinde, Gino! ikke heller Grunden, hvorfor Du vil ombytte din Herres Livree med en simpel Sømandstrøie. Du seer langt smukkere ud i denne blommede Silkedragt, end i den salmede Trøie, og dersom jeg nogentid har sagt noget Fordeelagtigt om denne Sidste, saa har det været fordi det vilde have ladet uhøfligt, om jeg vilde have ladet være at rose en Ledsager, der, som Du nok veed, gjerne hører et Ord til sin egen Berømmelse."

„Tys, tys! her snakke vi hverken om Roes eller Berømmelse, men om noget meget vigtigt. Jeg maa klædes om i Øieblikket. Trøien, hvis Du har mig kjær!"

Annina lagde Klædningsstykket paa en Stoel, ikke langt fra Gondolføreren. „Hvis jeg har Dig kjær? Der har Du Trøien, Gino! og Du kan lede i Lommerne efter Svar paa dit Brev, som jeg ikke takker Dig for, da

Du har faaet Ducaens-Secretair til at sætte det op. En Pige maa være forsigtig i saadanne Sager, thi man kan mangengang ikke vide om det er en Medbeilerinde, man gjør til sin Fortrolige."

„Hvert Ord er saa sandt, som om Djævelen selv havde gjort mig den Tjeneste, Pige!" — mumlede Gino, der trak sit blommede Livree af og i en Hast iførde sig den mere simple Trøie. Huen, Annina, og Masken!"

„En, der i Almindelighed bærer saa falskt et Ansigt, behøver ingen Silkeklud for at skjule sine Træk!" — svarede hun, men bragde ham alligevel det, som han forlangde.

„Det er godt — Fader Battista selv, der roser sig af at han alene ved sin Nærværelse kan faae en Synder til at bekjende, vilde aldrig fatte Mistanke om, at det var en Tjener hos Don Camillo Monforte, han saae i denne Paaklædning. Cospetto! Jeg kunde have Lyst til at besøge den Gavtyv af en Jøde, der har faaet din Guldkjæde i Pant, og give ham et Vink om hvad Følgen vil blive, dersom han bliver ved at paastaae det Dobbelte i Renter af det vi bleve enige om."

„Det vilde være at haandhæve Retfærdigheden paa en christelig Maade! men hvad vilde der blive af dit vigtige Ærinde, Gino! og af det Hastværk, Du havde for at faae det udført?"

„Du har Ret, Pige! Pligten gaaer for alt, skjøndt

man ogsaa kan sige, at det er en Pligt at sætte en rovgjerrig Hebræer i Skræk. Ere alle din Faders Gondoler i Vandet?"

„Hvor kunde han ellers være gaaet til Lido, og min Broder Luigi til Fusina og vore to Karle i de sædvanlige Forretninger til Derne? og hvordan kunde jeg ellers være alene?"

„Diavolo, er der ikke en Baad i Kanalen?"

„Du har faaet usædvanligt Hastværk, Gino! siden Du har faaet din Bomuldstrøie paa og en Maske for Ansigtet. Jeg veed ikke om jeg kan tillade nogen at træde ind i min Faders Huus, naar jeg er alene, og klæde sig saaledes om, for at gaae bort ved denne Tid. Du maa fortælle mig hvor Du skal hen, for at jeg kan dømme om hvad jeg bør gjøre."

„Du maa hellere bede de tre Hundrede at aabne deres Protokol for Dig. Giv mig Nøglen til Gadedøren, Pige! at jeg kan gaae min Vei."

„Ikke førend jeg veed om dit Ærinde ikke er af det Slags, der kan paadrage min Fader Raadets Forbittrelse. Du veed, Gino, at jeg er —"

„Diamine! Nu slaaer Klokken i San Marco, og jeg forsømmer Tiden. Kommer jeg for silde, er Skylden din."

„Det vil ikke være den første af dine Forsømmeligheder, som jeg har maattet paataget mig at undskylde.

Her er Du, og her skal Du blive til jeg veed hvad det er for et Ærinde, Du behøver Maske og Bomuldstrøie til.

„Du snakker som et skinsygt Fruentimmer, og ikke som en fornustig Pige, Annina! Jeg har sagt Dig at mit Ærinde er af den største Vigtighed og at en Forsinkelse kan volde de største Ulykker."

„Hvem da? — Hvad er dit Ærinde? Hvorfor har Du, der ellers neppe er at faae ud af Huset, nu saadan et Hastværk."

„Har jeg ikke sagt Dig, Pige! at mit Ærinde er af største Vigtighed for ser adelige Familier? Og dersom jeg ikke kommer til rette Tid, o Ve! da kan det volde Splid mellem Florentinerne og Republikken."

„Du har slet ikke sagt saadant noget, heller ikke saaer Du mig til at troe, at Du er en Ambassadeur for San Marco. Siig dog engang Sandheden, Gino Monaldi! eller læg Trøien og Masken igjen og tag Sant' Agatas blommede Livree."

„Godt da! eftersom vi ere Venner og jeg kan stole paa din Taushed, Annina! skal Du faae den rene Sandhed at vide; for Klokken seiler noget endnu, saa jeg har et Øieblikks Tid til at meddele Dig det."

„Du seer til Muren, Gino! og søger at finde paa noget, som Du kan bilde mig ind."

„Jeg seer til Muren fordi min Samvittighed siger

mig, at min Kjærlighed til Dig er paa Nippet af at faae mig til at overtræde mine Pligter. Hvad Du anseer for Forlegenhed er alene Skam over min Svaghed."

„Det skal jeg dømme om naar jeg har hørt hvad Du har at sige."

„Nu, saa hør da! Du har hørt om den Sag med min Herre og den romerske Marcheſe, der druknede i Giudecca, ved en Ankonamands Uforsigtighed, der overseilede Pietros Gondol, som om hans Felukke havde været en af Republikens Galeier?"

„Den der har været paa Lido i den sidste Maaned, har hørt dette tidt nok fortælles, med alle Tillæg af en Gondolførers Forbittrelse."

„Vel, Sagen er paa Nippet af at blive afgjort i Nat. Min Herre er i Færd med at gjøre en virkelig dum Streg."

„Vil han gifte sig?"

„Det er endnu værre. Han har sendt mig ganske hemmeligt for at jeg i en Hast skal hente en Præst."

Annina røbede den største Nysgjerrighed, dog, enten hun nu af Naturen var noget mistroisk, eller hun kjendte sin Elskers Charakter alt for vel, nok er det, hun hørde ikke paa hans Fortælling, uden at have en Smule Tvivl om Sandheden.

„Det vil blive et pludseligt Bryllup!" — sagde hun efter en lille Pause; — „det er vel at der ikke er

indbudet ret mange; Glæden kunde let blive forstyrret af de Tre hundrede. Til hvilket Kloster er Du sendt?"

„Man har ikke befalet mig at gaae til noget vist. Den første Geistlige, jeg kan finde, forudsat han er en Franciskaner og har Medlidenhed med to Elskende, der have Hastværk."

„Don Camillo Monforte, der er Arving til saa gammel og mægtig en Slægt, giver sig ikke med saa liden Forsigtighed. Din falske Tunge har søgt at bedrage mig, Gino! men det har mislykket Dig saa ofte, at Du burde indsee hvor taabligt det er at prøve derpaa. Dersom Du ikke siger Sandhed, faaer Du ikke Lov til at gaae, men Du skal blive her som Fange saalænge det behager mig."

„Jeg har fortalt Dig hvad jeg venter snart vil skee, og ikke hvad der allerede er skeet. Men Don Camillo holder mig saa længe paa Vandet, at jeg ikke gjør andet end drømmer, naar jeg ikke har Aaren i Haanden."

„Det er forgjæves, at Du stræber at bedrage mig, Gino! thi dine Øine tale Sandhed, men din Tunge og din Hjerne skeier ud. Drik af denne Skaal, og læs Byrden af din Samvittighed som en Mand."

„Jeg vilde ønske, at din Fader vilde gjøre Bekjendtskab med Stefano Milano!" — sagde Gondolføreren og trak langsomt Aande, efter at have taget en god

Slurk; — „det er en Skipper fra Calabrien, der bringer en herlig Drik fra sit Land til vor Havn, og er i Stand til at bringe et Fad rød Lachrymæ Christi over Broglio selv, uden at en Adelsmand skal faae det at see. Han er for nærværende Tid her og, dersom Du vil, skal det ikke vare længe førend I ere accorderede sammen om nogle Krukker."

„Jeg tvivler paa at han har bedre Viin, end denne, der er modnet paa Sandet af Lido. Tag en Slurk endnu; thi anden Gang skal den altid smage bedre end Første."

„Dersom din Viin saaledes bliver bedre og bedre, maa din Fader være ret sørgmodig naar han seer Bærham men. Det vilde ikke være mere end billigt, at gjøre og Stefano bekjendte med hinanden."

„Hvorfor ikke strax? Hans Felukke ligger i Havnen, siger Du, Du kan jo bringe ham herhen gjennem Strædet og ind ad Bagdøren."

„Du glemmer mit Ærinde; Don Camillo er ikke vant til at blive opvartet sidst. Cospetto, det var en Ynk, om en Anden fik fat paa den herlige Drik, som jeg er vis paa at Calabreren har med i Smug!"

„Dit Ærinde kan vel ikke være et Øieblikks Sag, som det at undersøge af hvad Qvalitæt Vinen er; men er det Tilfældet, saa kan Du først forrette din Herres Ærinde, og derpaa gaae til Havnen for at tale med

Stefano. For en Feils Skyld vil jeg selv tage en Maske paa og ledsage Dig for at see Calabreren. Du veed at min Fader stoler paa mig hvad det angaaer at prøve Viin."

Medens Gino stod halvt forbauset, halvt fornøiet over dette Forslag, gjorde Annina nogle faa Forandringer ved sin Paaklædning, bandt en Silkemaske for Ansigtet, stak Nøglen i Døren og gav Gondolføreren et Vink til at følge efter.

Den Kanal, der løb tæt forbi Viinhandlerens Bolig, var snæver, dunkel og kun lidet besøgt. En meget simpel Gondol var gjort fast tæt ved Huset. Pigen steeg ind i den; Don Camillos Tjener betænkde sig et Øieblik, men da han saae, at hans Plan at undslippe ved Hjælp af en anden Baad, ikke kunde udføres, fordi der ingen var tilstede, tog han sin sædvanlige Plads i Agterenden, og begyndte at haandtere Aaren med mekanisk Færdighed.

Tredie Kapitel.

Hvad for en velerfaren Leder
Er det, der møder os?

Kong Henrik VI.

Anninas Nærværelse satte Gino i en ikke ringe Forlegenhed. Han havde, som andre Mandfolk, sine hemmelige Ønsker og sin begrændsede Ærgjærrighed, og iblandt de Første var det ikke det ringeste, at staae paa en god Fod med Viinhandlerens Datter. Men den listige Pige havde, ved at kildre hans Gane med en Drik, der ikke var mindre berømt blandt Folket for sin Styrke, end for sin Velsmag, foraarsaget en øieblikkelig Forvirring i Ginos Hjerne, der behøvede Tid til at adspredes igjen. Baaden var i den store Kanal og havde lagt et godt Stykke tilbage af Veien til sit Bestemmelsessted, førend Gondolføreren nogenlunde var kommet til sine Sandser igjen. Men tilsidst gav Arbeidet, den kjølige Aftenluft, og Synet af de mange bekjendte Gjenstande ham igjen den nødvendige Grad af Kulde og Sindighed. Da Baaden nærmede sig til Enden af Kanalen, begyndte han at see sig om, for at opdage den velbekjendte Felukke fra Kalabrien.

Skjøndt Venedigs Storhed var taget af, var dens

Handel dog langt vigtigere paa den Tid, end den er i vore Dage. Havnen var fuld af Skibe fra fjerne Lande og de fleste europæiske søfarende Nationers Flag saaes vaie inden for Volden af Lido. Maanen var allerede høit nok oppe til at kunne kaste sit milde Skin paa det hele glindsende Basin, og en Skov af latinske Seilstænger, af Polakkernes smækkre Spirer og af de mere regelmæssige Skibes mere massive Master hævede sig op af det rolige Element.

„Du forstaaer Dig ikke paa Skjønhederne ved et Skib, Annina!" — sagde Gondolereren, der sad under det udspendte Seil, der dannede et Telt over Baaden; — „ellers vilde jeg gjøre Dig opmærksom paa denne Fremmede fra Candia. Man siger at denne Græker er det skjønneste Skib, der nogensinde har ligget indenfor Lido."

„Vort Ærinde angaaer ikke Manden fra Candia, Gino! derfor er det bedst at Du bruger din Aare, da vi have Hastværk."

„Der er græske Vine nok inden Borde hos ham; men, som Du siger, vi have intet at bestille med ham. Hiint store Skib, der ligger for Anker der, tilhører en Lutheraner fra de engelske Øer. Det var en ond Dag for Republikken, Pige! da den først tillod den Fremmede at komme ind i det adriatiske Hav."

„Er det sikkert, Gino! at St. Marcus' Arm var stærk nok til at holde ham ude?"

„For Satan, Pige! det var bedre, at Du ikke gjorde et saadant Spørgsmaal paa et Sted, hvor saa mange Gondoler ere i Bevægelse. Her er Ragusanere, Maltesere, Sicilianere og Toscanere uden Tal; og en lille fransk Flaade ligger ved Indgangen til Giudecca; det er Folk, der holder sig sammen paa Søen og paa Landet alene for at kunne bruge deres Tunge. Nu ere vi da komne til Maalet for vor Reise!"

Ginos Aare gav Baaden en Vending, og den lagde tæt op til Siden af en Felukke.

„Jeg ønsker la bella Sorrentina og hendes værdige Kapitain en god Aften!" — var Gondolførerens Hilsen, da han satte Foden paa Dækket af Skibet; — „Er den brave Stefano Milano ombord paa sin hurtige Snække?"

Calabreren nølede ikke med at svare, og inden nogle faa Minutter havde Skipperen og hans to Gjæster lukket sig inde til en hemmelig Samtale.

„Jeg har bragt En hid, der vil forsyne din Lommer med gode venetianske Sequiner, min Kjære!" — sagde Gondolføreren, efterat den første Indledning til Samtalen var gjort; — „Det er en Datter af den meest samvigtighedsfulde Viinhandler, der er ligesaa beredt til at forplante Eders sicilianske Druer til disse Øer som han er villig og istand til at betale for dem."

„Og En udentvivl, der er ligesaa smuk, som beredvillig," — sagde Skipperen med plumpt Galanteri; —

„var blot den sorte Sky drevet bort fra hendes Ansigt."

„En Maske er af ingen Betydenhed ved en Handel, forudsat at der ingen Mangel er paa Penge. Vi have altid Carnaval her i Venedig, og den, der vil kjøbe, og den, der vil sælge, har den samme Ret til at skjule sit Ansigt, som til at dølge sine Tanker. Hvad for forbudne Drikkevarer har Du, Stefano! thi min Ledsagerinde har ikke Lyst til at spilde Natten med unyttige Ord."

„Per Diana! Ven Gino! Du bruger ikke mange Ceremonier med dine Spørgsmaal. Rummet i Felukken er tomt, som Du kan see, naar Du gaaer hen til Lugerne, og hvad Drikkevarer angaaer, da ere vi nær ved at omkomme af Mangel paa noget at varme Blodet med."

„Og I er kommet saa langveis fra, for at søge noget her," — sagde Annina; — „vi havde gjort bedre i, at gaae ind i Cathedralkirken og læse et Ave for at I maa komme lykkeligt hjem igjen. Og nu, da vi have udtømt vor Vittighed, ville vi forlade Dig, Ven Stefano!"

„Cospetto! Du veed ikke hvad Du siger!" hvidskede Gino, da han mærkede at den forsigtige Annina ikke havde Lyst til at blive; — „Denne Mand løber ikke ind i den ringeste Havn i Italien, uden at have Smuglevarer med for sin egen Regning. En Handel med ham vilde afgjøre Spørgsmaalet angaaende Godheden af din Faders Vine og Battistas. Der er ikke en Gondolerer i hele

Venedig, der ikke vil indfinde sig i din Stue, dersom Du kan sætte saadan en Vin paa Bordet."

Annina betænkde sig. Længe øvet i den lille, men hemmelige og overordentlig farlige Handel, som hendes Fader, trods det venetianske Polities Strænghed og Aarvaagenhed, havde drevet saa længe med usædvanligt Held, vilde hun ikke vove at lade sit Ansigt see af en Fremmed, og heller ikke havde hun Lyst til at give Slip paa en Handel, der lovede saa megen Fordeel. At Gino narrede hende i Henseende til sit virkelige Ærinde, indsaae hun nok, da en Tjener hos Hertugen af Sant' Agata ikke behøvede at maskere sig for at opsøge en Præst; men hun kjendte hans Iver for hendes personlige Vel alt for godt, til at have Mistanke til ham i noget, der angik hendes egen Sikkerhed.

„Hvis Du har Mistanke om at nogen af os er Politiets Spion," — sagde hun til Skipperen paa en Maade, der tydeligt røbede hendes Duske; — „staaer det i Ginos Magt at bringe Dig ud af din Vildfarelse. Du kan være mit Vidne, Gino! at jeg aldrig har været mistænkt for Forræderi i saadanne Sager!"

„Lad mig hvidske Calabreren et Ord i Øret;" — sagde Gino med et Vink til Pigen; — „Stefano Milano! for vort Venskabs Skyld," — vedblev han, da de vare traadte lidt til Side; — „tael med Pigen og

indlad Dig kun i Handel med hende, uden at bryde Dig om noget."

„Skal jeg sælge Don Camillos eller Vicekongen af Siciliens Varer, min Kjære? Enhver af dem har saa megen Viin ombord paa La bella Sorrentina, at man kunde vadske hele Republikkens Flaade med den."

„Nu, har Du ingen Viin at sælge, saa lad i det mindste, som om Du har og prut med hende om Priserne. Hold hende blot et Øieblik op med skjønne Ord, at jeg, uden at blive seet, kan komme i min Gondol og sæt hende derpaa, som en gammel, tro Ven, velbeholden i Land, paa den bedste Maade, Du er i Stand til."

„Jeg begynder at begribe noget af denne Handel!" — svarede den spielige Skipper og lagde Fingeren paa Næsen; — „jeg skal nok holde Pigen med Snak om Vinens Godhed, eller, hvis Du vil om hendes egen Skjønhed; men at trykke en Draabe af Noget, der ere bedre end Vandet i Lagunerne, ud af Siderne af Felukken, vilde være et Mirakel, der var San Teodoro værdigt."

„Du behøver slet ikke at berøre Andet, end Vinens Egenskaber. Pigen ligner ikke de Fleste af hendes Kjøn, og hun bliver strax stødt naar man taler om hendes Udseende. Du maa vide, at hun bærer Masken ligesaa meget for at skjule et Ansigt, der ikke har noget Til-

lokkende for Øiet, som for at hindre Folk i at kjende hende."

„Siden Gino har taelt oprigtigt med mig om denne Sag," — begyndte nu den klogtige Calabrer med en munter Mine, der røbede en pludselig Fortroelighed, i det han vendte sig til Annina; — „begynder jeg at indsee, at vi nok ville komme til at forstaae hinandens Mening. Vær saa god, Jomfrue! at træde ind i mit ringe Værelse, der kan vi tale sammen med mere Bequemmelighed og maaskee mere til vor gjensidige Fordeel og Sikkerhed."

Vel nærede Annina en hemmelig Mistanke, dog tillod hun, at Skipperen førde hende til Trappen, som om hun virkelig vilde gaae ned med. Men neppe havde hun vendt Gino Ryggen, førend han lod sig glide ned i Gondolen, hvilken han med et Stød af sin kraftige Arm skjød langt bort fra Felukken. Denne Handling skeede pludseligt, hurtigt og uden Larm; alligevel opdagede Anninas skinsyge Øie Gondolførerens Flugt, skjøndt for sildigt til at kunne forebygge den. Uden at røbe nogen Uorlighed tillod hun Skipperen at ledsage hende ned, som om det hele var en aftaelt Sag.

„Gino har sagt at Du vil være saa god at lade din Baad bringe mig i Land, naar vor Handel er afgjort;" — bemærkede hun med en Aandsnærværelse, der

lykkeligviis traf sammen med den Aftale, som hendes forrige Ledsager havde gjort med Kapitainen.

„Felukken selv skulde gjøre det, hvis vi manglede andre Midler;" — svarede den galante Skipper, i det de traad ind i Værelset.

Gino, der nu kunde røgte sit Ærinde, gav sig til at roe med fordobblet Iver; den lette Baad gled hurtigt hen mellem Skibene, drevet afsted af en eneste Aare, indtil den foer ind i den snævre Kanal, der skiller Dogens Palads fra de mere skjønne og classiske Bygninger, der indeholde Republikkens Fængsler. Først seilede Gino hen under Broen, der udgjør Forbindelsen mellem Bolværkerne, og listede sig derpaa ind under den vidtberømte Bue, der bærer det bedækkede Galleri, der fører fra det øverste Stokværk i Paladset ind til det, hvori Fængslerne ere, og som deraf, at den udgjør Gangen, gjennem hvilken de Anklagede maae vandre fra deres Huller til deres Dommere, bærer det poetiske, og man kan lægge til, det pathetiske Navn: Sukkenes Bro.

Nu sagtnede Gino Brugen af sin Aare, og Gondolen nærmede sig til en Trappe, hvis nederste Trin bleve beskyllede af Vandet. Trædende paa den nederste Flise, trykkede han et lille Jernspiger, ved hvilket der var fastgjort et Toug, ind i en Sprække mellem to Stene, og fastgjorde sin Baad paa denne charakteristiske Maade. Da denne Forretning var fuldført, gik Gondolereren under den

massive Bue ned ved Sluſen ved Paladſet og traad ind i et bredt, men dunkelt Rum.

Paa denne Tid var Pladſen næſten ganſke forladt, blot en Qvinde, der vilde hente Vand, ſtod og ventede til hendes Spande vare fulde, medens hendes Øre lyttede til Larmen af Mængden paa den nærliggende ſtore Plads. En Hellebarderer gik frem og tilbage ved det Øverſte af Kjæmpetrappen, og hiſt og her hørdes Trinnene af andre Skildvagter under de ſvære, hvælvede Buer i den lange Corridor. Intet Lys var at ſee gjennem Vindverne, men den hele Bygning foreſtillede et paſſende Sindbillede paa den hemmelighedsfulde Magt, der, ſom man visde, raadede for Venedigs og dens Borgeres Skjæbne. Førend Gino vovede ſig ud af Skyggen af den Gang, i hvilken han var traadt ind, viisde to eller tre Anſigter ſig i den modſatte Indgang til Gaarden, hvor de ſtandſede et Øieblik, for at betragte det ſørgelige, iøiefaldende Udvortes af det frygtelige Palads, førend de forſvandt blandt den Skare af Mennesker, der ſværmede i Nærheden af hin frygtelige, ubarmhjertige Domſtoel, ligeſom Menneſket ſværmer trygt paa Grændſen af en uendelig, uudforſkelig Fremtid.

Skuffet i ſin Forventning at møde den, han ſøgde, blev Gondolføreren juſt ſom han gik fremad, i det Haab at Ingen ſkulde opdage hans Nærværelſe, opmærkſom paa at En rømmede ſig ikke langt fra ham. I

samme Øieblik gled en Skikkelse fra Søsiden ind i Gaarden og skred hurtigt frem mod Midten af den. Ginos Hjerte slog voldsomt, men han besluttede at gaae Skikkelsen imøde. Da de vare nær ved hinanden, saae han tydeligt ved Maaneskinnet, der trængde ind i den dunkle Gaard, at den Anden ogsaa var maskeret.

„San Teodoro og San Marco være med Eder!" — begyndte Gondolføreren; — „hvis jeg ikke tager feil, er I den Mand, jeg er sendt for at møde."

Den Fremmede studsede, og lod som om han vilde gaae forsigtigt forbi, men pludseligt standsede han og sagde:

„Enten det er saa eller ikke, saa tag din Maske af, for at jeg kan dømme af dit Ansigt om det, Du siger er sandt."

„Med Eders gode Tilladelse, værdige og ærede Herre! og hvis det ikke er Eder eller min Herre imod, vilde jeg gjerne beskytte mig mod Aftenluften med denne Smule Pap og Silke."

„Her er ingen, der forraader Dig om Du saa var saa nøgen, som Du kom til Verden. Naar jeg ikke seer hvem Du er, hvorledes kan jeg da sætte Lid til din Ærlighed?"

„Jeg har ingen Mistillid til et umaskeret Ansigts Dyder; og derfor beder jeg Eder, selv at stille Eders An-

sigtstræk til Skue, at jeg, der vil betroe mig til Eder, dog kan see om I ogsaa er den, jeg søger."

„Det er godt; det vidner om Eders Forsigtighed. Men jeg tager ikke Masken af, og da der kun er liden Sandsynlighed for, at vi skulle komme overeens, vil jeg gaae min Vei. En god, rolig Nat!"

„Caspetto, Signore! I er alt for hastig i Eders Tanker og Bevægelser for En, der ikke er vant til at være Gesant. Her er en Signetring, der maaskee kan hjælpe mig til at komme overeens med Eder."

Den Fremmede tog Ringen og i det han holdt Stenen saaledes at Maaneskinnet faldt paa den, foer han tilbage og forraadte baade Forbauselse og Glæde."

„Det er Hjælmen med Falken paa! — Den tilhører Neopolitaneren, — ham der er Herre til Sant Agata!"

„Og til mange andre Herskaber, min gode Herre? uden at tale om hans Fordringer her i Venedig. Har jeg Ret i antage Eder for den Person, jeg søger?"

„Du har fundet en, hvis nærværende Forretning ingen anden Gjenstand har end Don Camillo Monsorte. Men dit Ærinde var ikke blot at vise dette Signet?"

„Saa lidet, at jeg her har en Pakke, der alene venter paa, at jeg skal blive overtydet om at det er den rette Person, jeg taler med, for at blive overgivet i hans Hænder."

Den Fremmede betænkde sig et Øieblik, derpaa

kastede han et gjennemborende Blik paa Gondolføreren og sagde med Hæftighed:

„Her er ikke Pladsen til at tage Masken af, om vi endogsaa blot havde maskeret os for Morskabs Skyld. Vent her og naar jeg kommer tilbage, vil jeg føre Dig til et mere bequemt Sted."

Neppe vare disse Ord udtaelte, førend Gino befandt sig alene midt i Gaarden. Den maskerede Fremmede var ilet hurtigt bort, og befandt sig ved det nederste Trin af Kjæmpetrappen, førend Gino ret fik Tid til at tænkde sig om. Han steeg op med lette og hurtige Trin, og uden at see til Hellebardereren, nærmede han sig til den Første af to eller tre Aabninger i Muren af Paladset, der tjende til at modtage hemmelige Klager og af de Dyrehoveder, der vare udhugne i Steen ovenover dem, bare Navn af Løvemundene. Han stak noget ind i den grinende Marmormund, men hvad det var kunde Gino formedelst Frastanden og Mørket ikke bemærke; derpaa saaes hans Skikkelse glide lig et Luftbillede langs hen ad den massive Trappegang.

Gino havde trukket sig tilbage henimod Buen af Sluſen, i den Forventning, at den Fremmede vilde komme til ham der i Skyggen, men til sin store Forundring saae han ham ile gjennem den ydre Portal af Paladset ud paa Sanct Markuspladsen. Det varede ikke et Øieblik førend Gino med aandeløs Hast ilede efter ham.

Da han naaede den muntre og oplyste Scene paa Pladsen, der stod i den meest skjærende Modsætning med den dunkle Gaard, han nys havde forladt, som Natten med Dagen, indsaae han hvor frugtesløst det vilde være at forfølge ham længere. Men da den uforsigtige, men ærlige Gondolfører alligevel var bange for at miste sin Herres Signetring, blandede han sig dog i Mængden og gjorde sig Umage for at opdage Forbryderen blandt de mange hundrede Masker.

„Hør, Signore!" — sagde den halvforvirrede Gondolfører til en, der efterat have betragtet hans Person meget nøie, tydeligt robede, at han ønskede at undgaae ham; — „dersom Du har moret dine Fingre nok med min Herres Signet, saa er der nu Leilighed til at levere det tilbage."

„Jeg kjender Dig ikke;" — svarede en Stemme, i hvilken Ginos Øre ikke kunde opdage en bekjendt Tone.

„Det er ikke raadeligt at drive Spøg med en saa mægtig Adelsmand, som ham, I nok veed!" — hviskede han den i Øret, som han havde fattet Mistanke til; — „Vær saa god at give mig Signetet, og dermed er Sagen afgjort."

„Den der vil blande sig i det, med eller uden dette Pant, gjør vel i at betænke sig."

Gondolføreren vendte sig bort skuffet i sin Forventning.

„Ringen passer ikke til din Maskerade, min Ven?“ — saaledes henvendte han sig til den Tredie; — „og det vilde ikke være klogt at gjøre Podestaen Uleilighed for saadan en Ubetydeligheds Skyld.“

„Saa nævn den ikke, for at han ikke skal høre Dig!“ — Lød Svarret, der, som alle de Andre, vare utilfredsstillende og ubetydeligt.

Gino holdt nu op med at spørge, men han speidede imellem Vrimmelen med et skarpt og gjennemtrængende Øie. Mange Gange var han fristet til at tale, men hver Gang advarede en Forskjel i Hensende til Natur og Paaklædning, eller en Latter eller lydelig Spøg, ham om at han tog feil. Han trængde igjennem til den anden Ende af Pladsen, og, vandrede tilbage til den modsatte Side, trængde sig igjennem Vrimmelen i Buegangen, kigede ind i ethvert Kaffehuus og betragtede hver Skikkelse, indtil han igjen kom ud paa den mindre Plads, uden at have opdaget den han søgde. Et sagte Ryk i Ermet af hans Trøie standsede hans Trin; han vendte sig om for at see hvem det var, og en Qvindesperson, der var klædt som en Bondekone, henvendte sig til ham, med en Røst, der ikke var ham bekjendt.

„Hvorhen saa hurtigt? og hvad har Du tabt i denne muntre Vrimmel? Er det et Hjerte, er det bedst, at Du skynder Dig, thi der er mange her, der kunde have Lyst til at gjæmme en saadan Juveel.“

„Corpo di Bacco!“ — raabde den skuffede Gondolfører, — „den der finder en saadan Ubetydelighed, kan gjerne beholde den. Men har Du ikke seet en Domino af samme Statur, som de fleste Andre, med en Gang, som en Raadsherre, Munk eller Jøde, og en Maske, der ligner tusinde Andre her paa Pladsen, som den ene Side af Klokketaarnet ligner den Anden.“

„Maleriet er saa vel truffet, at man ikke kan tage feil af Originalen. Han staaer ved Siden af Dig.“

Gino dreiede sig pludseligt, og saae at en grinende Harlequin gjorde sine Spilopper paa det Sted, hvor han ventede at finde den Fremmede.

„Og dine Øine, smukke Bondepige, ere saa blinde, som en Muldvarps.“

Han standsede i sin Tale, thi da hun, der havde hilset ham, blev vaer, at hun havde taget feil af Personen, skyndte hun sig bort. Den bedragne Gondolfører fortsatte derfor atter sin Vei til Vandet, uden at svare paa Hansvursternes lystige Hilsener, og uden at bryde sig om de Qvindespersoner, der, mindre maskerede end Bondepigen, kom ham imøde, indtil han havde naaet en Plads i Nærheden af Bolværket, hvor han med mere Frihed kunde see sig om. Her standsede han, tvivlraadig om han skulde vende tilbage til sin Herre og tilstaae sin Uforsigtighed, eller om han endnu skulde gjøre et Forsøg paa at faae Ringen tilbage, som han paa en saa taablig

Maade havde mistet. Den tomme Plads mellem de to Granitstykker, var ganske overladt til ham og en Anden, der stod nær ved Fodstykket af den, der bærer St. Markus Løve, ligesaa ubevægelig, som om han ogsaa var dannet af Steen. To eller tre omstrøisende Personer, der enten bleve drevne af forsængelig Nysgjerrighed, eller ventede paa nogen, som de skulde møde, drev omkring i Nærheden af denne ubevægelige Person, men alle veeg de tilbage, som om de gruede ved Synet af ham. Gino havde nogle Gange været Vidne til denne igiefaldende Afsky for at blive i Nærheden af den ubekjendte Skikkelse, hvorfor han følde en Drivt til at gaae over Pladsen for at undersøge hvad Aarsagen vel kunde være dertil. En langsom Bevægelse ved Lyden af hans Trin gjorde, at Maanens fulde Glands faldt paa den rolige Skikkelse og det speidende Øie af den Mand, som han søgde.

Den første Bevægelse af Gondolføreren var, ligesom de Andres, som han havde seet nærme sig til Stedet, at trække sig tilbage; men da han erindrede sit Erinde og Tabet af Ringen, dæmpede han sin Frygt og Afsky og traad nærmere; dog taelde han ikke, men mødte Banditens stirrende Øie med et Blik, der røbede Forvirring og Ubestemthed.

„Vil Du mig noget?“ — spurgde Jacopo, da han saae, at den Anden vedblev at betragte ham.

„Min Herres Signetring?"

„Jeg kjender Dig ikke."

„Den hellige Teodoros Billede kunde bevidne, at dette er en Sandhed, dersom det blot vilde tale; jeg har ikke den Ære at være en Ven af Eder, men man kan ogsaa gjerne have noget at afgjøre med en Fremmed. Dersom I har mødt en fredelig og uskyldig Gondolfører, i Paladsets Gaard, omtrent da Klokken paa Pladsen slog, og faaet en Ring af ham, der ikke kan være til synderlig Nytte, uden for dens rette Eier, vil en saa ædelmodig Mand vel ikke tage i Betænkning at give den tilbage?"

„Anseer Du mig for en Juvelerer fra Rialto, siden Du taler til mig om Ringe?"

„Jeg anseer Eder for en Mand, der er velbekjendt og staaer i stor Anseelse hos Mange i Venedig, hvilket det Ærinde, min Herre gav mig, ogsaa beviser."

„Tag Masken af. Mænd af ærlig Tænkemaade behøve ikke at skjule de Træk, Naturen gav dem."

„I siger intet andet, end Sandhed, Signor Frontoni! hvilket ikke er saa forunderligt, naar man betænker hvor megen Leilighed I har til at lære at kjende Bevæggrundene til Menneskernes Handlinger. Der er intet i mit Ansigt, der kan lønne den Umage at kaste et Blik paa' det.

„Nu, saa faaer I raade Eder selv, men I maa ogsaa tillade mig at gjøre det Samme!"

„Der er kun saa Mennesker, der ere dristige nok til at turde nægte Eder denne Fornøielse, Signore!"

„Nu, saa vil jeg være alene!"

„Cospetto! Der er ikke en Mand i Venedig, der vilde være gladere ved at opfylde Eders Ønske, dersom min Herres Ærinde blot var vel røgtet!" — mumlede Gino i Skjæget; — „jeg har her en Pakke, som det er min Pligt at overgive i Eders Hænder, Signore! og ikke i nogen Andens."

„Jeg kjender Dig ikke — Du har et Navn?"

„Ikke i den Mening, i hvilken I tager det, Signore! I Henseende til det Slags Navne, er jeg saa bar og blot som et Hittebarn."

„Dersom din Herre ikke er af mere Betydenhed end Du selv, kan Du tage Pakken med tilbage."

„Der er kun faa inden for St. Markus' Enemærker, der ere af ædlere Byrd og have bedre Udsigter, end Hertugen af Sant Agata."

Den paasalbende Kulde i Banditens Ansigt forsvandt.

„Dersom Du kommer fra Don Camillo Monforte, hvorfor nøler Du da med at sige mig det? — Hvad er hans Begjæring?"

„Jeg veed hverken hvad han ønsker, eller hvad

dette Papir indeholder, men saaledes som det er, Signor Jacopo, har han befalet mig at levere det i Eders Hænder."

Pakken blev modtaget med Rolighed; men hans Øie glindsede, i det han betragtede Seglet og Underskriften, med et Udtryk, der forekom den lettroende Gondolfører at ligne Tigerens, naar den seer Blod.

„Du sagde noget om en Ring? Har Du din Herres Signetring? Jeg er vant til at see Pant, førend jeg bortskjænker min Tillid."

„Den velsignede San Teodoro være mig naadig, Signore! men en, som jeg antog for Eder, Mester Jacopo! frygter jeg, er løbet med Ringen, saa jeg nok aldrig faaer den at see meer."

„Det er noget, Du maa afgjøre med din Herre!" — svarede Banditten med Kulde, medens han atter betragtede Seglet.

„Naar I har brukket min Herres Skrivelse," — bemærkede Gino bestyrtet, da han skjælvede for Pakkens Skjæbne; — „vil I see hvor færdig han er i at skrive saadanne Breve; der er kun faa Adelige i Venedig, ja i begge Sicilierne, der have en siirligere Haand, end Don Camillo Monforte; jeg kunde ikke gjøre det halvt saa godt selv."

„Jeg kan ikke skrive;" — bemærkede Banditten uden at røbe nogen Skamfuldhed over denne Bekjendelse; —

„jeg har aldrig lært den Kunst at læse en Skrolle, som denne. Dersom Du er en saa erfaren Skriver, saa læs mig Udskriften paa denne Pakke."

„Det vilde bekomme mig ilde, hvis jeg stak Næsen i min Herres Hemmeligheder;" — svarede Gondolereren, med en pludselig Tilbageholdenhed; — „han befalede mig blot at overlevere Brevet, det vilde være en Uforskammenhed om jeg vilde stille min Nysgjerrighed."

Banditтens sorte Øie rullede over Gondolførerens Person i Maaneskinnet, saa at Blodet strømmede til Hjertet paa den Sidste.

„Jeg beder Dig blot at læse mig Udskriften paa Brevet!" — sagde Jacopo alvorligt; — „der er ingen her, der kan høre det, undtagen Løven og den Hellige der oven over os."

„Hellige San Marco! hvem kan sige hvilket Øre der er aabent, og hvilket Øre der er lukket her i Venedig! Med Eders Tilladelse, Signor Frontoni! ville vi opsætte denne Undersøgelse til en beleiligere Tid."

„Vil Du gjøre Nar af mig, min Ven! Navnet, eller viis mig et Pant paa at Du er sendt af ham, som Du har nævnet! Vil Du ikke saa tag din Pakke igjen; jeg har intet med den at bestille."

„Overvei blot et Øieblik Følgerne, Signor Jacopo! førend I saa hastigt tager en Bestemmelse!"

„Jeg veed ingen Følger, det kan have for en Mand, at han vægrer sig ved at modtage et Budskab, som dette."

„Per Diana, Signore! Dogen vil ikke være saa artig, at lade mig beholde et Øre, til at høre Fader Battistes gode Lærdomme med."

„Da vil Dogen volde Bøddelen en Smule Uleilighed."

Da Banditten sagde dette, kastede han Pakken for Fødderne af Gondolføreren og begyndte at gaae ganske roligt hen ad Pladsen. Gino tog ganske forvirret Brevet op, og i det han stræbde at erindre sig en af sin Herres Bekjendte, som han havde kunnet skrive et saadant Brev til, fulgde han efter Banditten.

„Det undrer mig, Signor Jacopo! at en Mand af Eders Skarpsindighed ikke har indseet at en Pakke, der er leveret til ham, ogsaa maa bære hans eget Navn."

Banditten tog Papiret og holdt Udskriften mod Lyset.

„Det er ikke sandt. Skjøndt jeg ikke kan læse, har Nødvendigheden dog lært mig at kjende mit eget Navn."

„Diamine! Det samme er netop Tilfældet med mig, Signore! Var Brevet til mig, skulde den Gamle ikke lettere kjende sin Unge, end jeg skulde komme efter Sandheden."

„Altsaa kan Du ikke læse?"

„Den Kunst har jeg aldrig lagt mig efter. Den

Smule jeg kan er blot lidt Skrivning. Lærdom, som I vel veed, Mester Jacopo! er inddeelt i Læsning, Skrivning og Regning, og man kan meget gjerne forstaae det Ene, uden at kunne noget af det Andet. Det er slet ikke nødvendigt at være kronraget, fordi man er Bisp, eller at bære Skjæg, fordi man er Jøde."

„Du vilde have gjort bedre i, at sige det strax. Gaa, jeg vil overlægge den Sag!"

Gino vendte fornøiet tilbage, men han var ikke kommet mange Skridt bort fra den Anden, førend han saae en qvindelig Skikkelse glide bag ved Fodstykket af Granitstøtten. Da han hurtigt sprang til Siden for at see hvem denne qvindelige Spion var, opdagede han at det var Annina, der havde været Vidne til hans Sammenkomst med Banditten.

Fjerde Kapitel.

Det gjør, jeg troer at Verden
Er fuld af Anstød, og min Lykke strider
Mod Magten.

Richard den Anden.

Skjøndt Pladserne i Venedig paa den Tid vare saa muntre, var den øvrige Deel af Byen dog taus som Graven. En Stad, i hvilken Hestenes Trampen og Vognenes Rumlen aldrig bliver hørt, maa nødvendigt besidde en egen Charakter; men den særegne Regjeringsform og Folkets ved lang Vane rodfæstede Forsigtighed opveiede dets naturlige Munterhed. Det er sandt, at der var Tider og Steder, hvor Ungdommens Fyrighed og Letsindighed fandt Leilighed til at yttre sig, heller ikke var denne spildt; men naar de vare bortfjærnede fra Fristelsen, syntes de igjen at indbrikke deres mørke Stads Character.

Saaledes var Tilstanden i den største Deel af Staden, medens den Scene, der er beskrevet i det foregaaende Kapitel, fandt Sted paa den livlige Plads San Marco. Maanen var steget saa høit, at dens Lys skinnede ned mellem de høie Mure, og hist og her berørde Vandets Overflade, hvilken det meddeelde et sittrende

Skjær, medens Kuppler og Taarne hvilede i en høitidelig, men dyb Rolighed. Af og til modtog Forsiden af et Palads Straalerne med sine høie Karnicer og udhuggede Piller, medens den mørke Stilhed i det indre af Bygningen frembragde en paafaldende Contrast med den udvendige Rigdom og architectoniske Skjønhed. Vor Fortælling fører os hen til en Patriciers Bolig af første Rang.

En ophøiet Pragt herskede i hele Huset. Forgaarden var stor, Værelserne fulde af kostbar Forgyldning og herligt Billedhuggerarbeide, medens Væggene vare prydede med Arbeider af Italiens ypperste Genier. Blandt disse Lævninger fra en Tidsalder, der i den Henseende var mere lykkelig, end den jeg skriver om, vilde Kjenderen lettelig opdage Mesterstykker af Titian, Paul Veroneše og Tintoretto — de tre store Navne, af hvilke San Marcos Undersaatter med Rette ere saa stolte. Mellem disse Arbeider af de fortrinligste Mestere var der blandet Andre af Bellino og Montegna og Palma Vecchio — Kunstnere, der alene kunne regnes til anden Rang, i Sammenligning med de mere berømte Mestere af den venetianske Skole. Uhyre Speile bedækkede Væggene paa de Steder, der ikke vare beklædte med de langt kostbarere Malerier; medens de mere almindelige Tepper af Fløiel og Silke kun vakde en ringere Grad af Beundring i denne Scene af næsten kongelig Pragt. Det skjønne,

kjølige Gulv, forfærdiget af en Sammensætning af de kosteligste Marmorarter i Italien og Østerlandene, polerede med overordentlig Omhyggelighed, var saa kunstigt sammensat, at det fuldkommen svarede til Husets øvrige Pragt.

Bygningen, hvis tvende Fløie, i bogstavelig Forstand, stege op af Vandet, omgav, som sædvanligt, en mørk Gaard. Ved at følge de forskjellige Sider, trængde Øiet gjennem mangen en Dør, der paa den Tid var aaben for at indlade Søluften, ind i en Række af Værelser, der vare møblerede paa den ovenomtaelte Maade og oplyste med Lamper, der udspredte et mildt behageligt Skin. Uden at opholde os ved at beskrive disse, ville vi bringe vore Læsere ind i den Deel af Paladset, til hvilken vor Fortælling fører os.

I det ene Hjerne af Bygningen, der vendte ud mod den smalleste af de to Kanaler og længst borte fra den, som Forsiden vendte ud til, var der en Række af Værelser, der med den forhenbeskrevne Pragt og Overdaadighed forenede en større Opmærksomhed paa de Sager, der ere nødvendige i det daglige Liv. Gardinerne vare af det rigeste Fløiel, eller af glindsende Silke; Speilene vare brede og af en udmærket Reenhed, Gulvene af de samme muntre og behagelige Farver og Væggene vare prydede med Kunstens meest passende Arbeider. Men det Hele bar Præget af huuslig Hyggelighed. Ta-

petserierne og Gardinerne hang i skjødesløse Folder; Sengene indbød til Søvn og Malerierne vare skjønne Copier, udførte af en ung Kunstelskerinde, der havde anvendt sine Fritimer til at øve sig i den herlige Kunst.

Det skjønne Væsen selv, hvis tidlige Kunstfærdighed havde frembragt saa mange skjønne Efterligninger af Raphaels guddommelige Udtryk eller af Titians levende Farver, var paa den Tid i sit Lønkammer i Samtale med sin Skriftefader og en af hendes eget Kjøn, der længe havde været hos hende baade som Slægtning og som Lærerinde. Den unge Dames Alder var saa spæd, at hun, i et nordligere Land, vilde være bleven antaget for en Pige, der endnu ikke var traadt ud af den barnlige Alder, men i sit Fødeland røbede hun ved sin yppige Gestalt og sit mørke, veltalende Øie, at hun havde naaet den mandbare Alder.

„Jeg takker Eder for dette gode Raad, min Fader! og min fortræffelige Donna Florinda vil takke Eder endnu mere, thi Eders Mening er saa aldeles overeensstemmende med hendes, at jeg ofte maa beundre de hemmelige Midler, ved hvilke Erfarenhed gjør at den Gode og den Vise tænker saa fuldkomment eens i Sager af saa liden personlig Interesse."

Et kort, men hemmeligt Smiil dannede sig omkring Carmelittens visnede Læber, medens han lyttede til sit sindrige Skriftebarns naive Bemærkning.

„Du vil lære, mit Barn! naar Alderen samler Viisdom paa dit Hoved, at det er i Sager, der mindst berøre vore Lidenskaber og Fordele, at vi ere meest skikkede til at dømme med Vaersomhed og Upartiskhed. Skjøndt Donna Florinda endnu ikke har naaet den Alder, da Hjertet aldeles er bragt under Aaget, og der endnu er meget, der binder hende til Verden, vil hun forsikkre Dig om Sandheden heraf, eller ogsaa jeg tager meget feil af den fortræffelige Forstand, der hidtil har ledet hende saa dadelfrit paa den jordiske Vandring, som vi alle ere dømte til at fuldføre." — Skjøndt Hætten bedækkede den Talendes Hoved, da han just var i Færd med at ville gaae, og hans dybtliggende Øie ikke forandrede sit venlige Blik paa hende, der var betroet til hans Førelse, skjød Blodet dog op i Lærerindens blege Kinder og hendes hele Væsen røbede ved at høre hendes Berømmelse, en Følelse, der lignede det pludselige Glimt af den dalende Soel, der rødmer Kanten af en vinterlig Sky.

„Jeg troer, at Violetta ikke hører dette første Gang;" — bemærkede Donna Florinda, med en blød og skjælvende Stemme.

„Man har ikke forsømt noget af det, der med Nytte kan siges en af min Erfarenhed;" — svarede den unge Pige, uden selv at vide at hun rakde Haanden hen imod sin Lærerinde og alt for beskjæftiget med sin Gjenstand,

til at vende et Blik bort fra Carmelittens Ansigt. „Men hvad er Grunden til dette Ønske af Raadet, at bestemme en Piges Skjæbne, der vilde være glad ved at leve bestandigt, som hun lever nu, lykkelig og tilfreds med den Ensomhed, der anstaaer hendes Kjøn?"

„Den ubøielige Alder vil aldrig erkjende den Paastand, at en, der er saa uskyldig som Du, aldrig skal lære at kjende den modnere Alders Modgang og Prøvelser. Dette Liv er fuldt af bydende og undertiden tyranniske Pligter. Du er ikke ubekjendt med den Politik, der styrer denne Stat, og har gjort dens Navn saa berømt ved glimrende Bedrivter, Rigdom og vidtudstrakt Indflydelse. Der er en Lov i Venedig, der befaler, at ingen, der gjør Fordring paa at tage Deel i Bestyrelsen, maa binde sig saaledes til en fremmed Stat, at det kan være til Skade for den Hengivenhed han skylder Republikken. Derfor maa ingen Patricier i Venedig være Godseier i et andet Land, ikke heller maa en Arving til et saa stort og indflydelsesrigt Navn, som dit, bortgiftes til nogen formaaende Mand i et andet Rige, uden med deres Raad og Minde, der ere satte til at vaage over Republikkens Fordeel."

„Havde Forsynet undt mig en ringere Lod, vilde dette ikke have været Tilfældet. Det forekommer mig lidet overeensstemmende med en Qvindes Lykke, at være betroet til de ti Mænds særdeles Opsigt."

„Der er Uforsigtighed, og, det gjør mig ondt at jeg maa sige det, Ugudelighed i dine Ord. Vor Pligt byder, at vi skulle underkaste os de jordiske Love, og mere end Pligt, Ærbødighed, befaler os, ikke at sætte os imod Forsynets Villie. Men jeg seer ikke det Byrdefulde i den Tvang, som Du knurrer over, min Datter! Du er ung, rigere end der behøves til at tilfredsstille alle dine Ønsker, af en Stamme, der kan vække en skadelig, verdslig Stolthed, og smuk nok til at gjøre Dig selv til den farligste af dine Fjender — og Du murrer mod en Skjæbne, som alle Andre af dit Kjøn og din Stilling ere underkastede!"

„At jeg har knurret mod Forsynet fortryder mig," — svarede Donna Violetta; — „men det vilde være en Pige paa sexten Aar til langt mindre Besvær, dersom Statens Fædre havde mere vigtige Ting at tænke paa, og følgelig glemde hendes Fødsel og Alder og maaskee ogsaa hendes Rigdom."

„Det vilde ikke være meget fortjenstfuldt at være fornøiet med en Verden, der var indrettet efter vore egne Luner; men det er et Spørgsmaal om vi vilde være lykkeligere ved at have alt saaledes, som vi ønske det, eller ved at være tvungne til at finde os i alt, saaledes som det foresalder. Den Deel som Republikken tager i din private Velfærd, min Datter! er den Betaling, Du yder for den Glands og Pragt, som Du er omgi-

vet af. En der er af ringere Stand og mindre begavet af Lykken, kan have en mere fri Villie, men den vilde ikke være ledsaget af den Pragt, der smykker din Faders-Bolig."

„Jeg vilde ønske at der var mindre Yppighed og mere Frihed indenfor dens Mure!"

„Tiden vil forandre dine Anskuelser. I din Alder seer man alt glimre som Guld, eller ogsaa Livet synes os hyrdefuldt, fordi vi blive gjennemkrydsede i vore ubesindige Ønsker. Jeg nægter imidlertid ikke at din Lykke er forduklet af nogle særegne Omstændigheder. Venedig bliver styret ved en Politik, der beregner alt og maaskee af Nogle ansees for ubarmhjertig." — Skjøndt Carmelitten taelde sagte, standsede han dog og kastede et frygtsomt Blik til alle Sider, forend han vedblev; — „Raadets Forsigtighed lærer det at forebygge, for saa vidt det staaer i dets Magt, en Forening af Interesser, der ikke allene stride mod enhver Anden, men ogsaa kunde blive farlige for Staten. Saaledes maa, som jeg har sagt, ingen af Raadsherrestanden eie Land udenfor Republikkens Grændser, ikke heller maa nogen af dem ved Ægteskab forbinde sig med Fremmede af en farlig Indflydelse, uden at Staten giver sit Minde. Du er i denne sidste Stilling, thi iblandt de forskjellige fremmede Herrer, der begjere Din Haand, seer Raadet ingen, der kan begunstiges, uden Fare for derved at meddele ham en Ind-

flydelse i Middelpunktet af disse Kanaler, der ikke maa tilstaaes en Fremmed. Don Camillo Monforte, den Adelsmand, som Du skylder dit Liv, og om hvem Du nylig har talt med saa megen Taknemmelighed har meget mere Grund til at beklage sig over denne strænge Lov, end Du paa nogen Maade kan have."

„Det vilde forøge min Kummer, dersom jeg vidste, at en, der har viist saa meget Mod for at frelse mig, ogsaa har Grund til at beklage sig over deres Uretfærdighed!" — svarede Violetta hurtigt; — „Hvad er det for et Anliggende, der til min Lykke har ført Hertugen af Sant Agata her til Venedig, hvis en taknemmelig Pige tør være saa fri at spørge derom?"

„Den Interesse, Du røber for ham, er baade naturlig og roesværdig;" —¡svarede Carmelitten; — „han er ung, og udentviol er han ved Lykkens Gaver og sin Alders Lidenskaber bleven fristet til adskillige Svagheder. Tænk paa ham min Datter, i dine Bønner, for at Du kan betale en Deel af din Gjæld. Hans verdslige Anliggende her er almindeligt bekjendt, og jeg kan blot tilskrive det tilbageholdende Liv Du fører, det, at Du er uvidende derom."

„Min Bestilling paalægger mig at beskjæftige hendes Tanker med andet, end en ung Fremmed, der er kommet til Venedig for sine Anliggenders Skyld;" — svarede Donna Florinda med Blidhed.

„Men naar jeg skal erindre ham i mine Bønner, min Fader, vil det udbrede et stort Lys over min Begjering, naar jeg veed hvad det er, den unge Mand egentlig mangler."

„Jeg vil, at Du alene skal erindre hans aandelige Fornødenheder. Han mangler i Grunden kun lidt af det Timelige, som Verden kan give ham, men verdslige Begjærligheder bevæge ofte den, der har meget, til at stræbe efter mere. Det synes at en af Don Camillos Forfædre har været en Raadsherre i Venedig, der ved en Slægtnings Død blev Eier af en Deel Herskaber i Calabrien. Den yngste af hans Sønner, tog, ifølge et specielt Decret, der begunstigede en Familie, der havde gjort sig saa fortjent af Staten, disse Herskaber i Besiddelse, medens den Ældre overførde en Raadsherres Rang og Familiens venetianske Besidder paa sine Efterkommere. Tiden har udslukket den ældre Linie, og Don Camillo har i Aar og Dag ansøgt Raadet om at blive indsat i de Rettigheder, som hans Stammefader gjorde Afkald paa."

„Kan de afslaae ham det?"

„Hans Begjæring indeholder en Afvigelse fra de fastsatte Love. Skulde han afstaae sine Besiddelser i Calabrien, vilde han tabe mere end han kunde vinde; og at beholde begge Dele, er at overtræde en Lov, som man sjeldent har ladet sove. Jeg kjender kun lidet,

min Datter! til verdslige Ting, men der er Fjender af Republikken, der sige, at det ikke er let at tjene den, og at den sjeldent viser en Gunst af det Slags, uden at den søger en rigelig Erstatning."

„Er dette, som det burde være? Dersom Don Camillo Monforte har Fordringer her i Venedig, enten paa Pladser eller Kanaler, paa Landet eller paa Havet, paa Embeder i Staten eller paa Sæde i Raadet, burde man uden Opsættelse lade ham vederfares Ret, ellers kunde man sige, at Republikken praler af flere Dyder, end den udøver."

„Du taler som man kan vente det af din Uskyldighed. Det er Menneskets Skrøbelighed at skille sine offentlige Handlinger fra det frygtelige Ansvar for hans private Opførsel, som om Gud, da han begavede ham med Fornuft og Christendommens salige Haab, ogsaa havde begavet ham med to Sjæle, af hvilke der alene skulde sørges for den Ene."

„Er der ikke dem, der troer det, min Fader! eftersom vore egne Personer blive hjemsøgte for det Onde vi begaae som Individer, medens det der udøves af Staten, falder tilbage paa Nationen?"

„Den menneskelige Naturs Stolthed har opfundet forskjellige Spidsfindigheder for at tilfredsstille sine egen Længsler, men det kan aldrig nære sig selv med en Fordom, der er mere ødelæggende end denne. Den Mis-

gjerning, der indvikler Andre i sin Brøde eller i de onde Følger af den, er en dobbelt Forbrydelse og skjøndt det er en Egenskab ved Synden at medføre sin Straf endogsaa i dette Liv, bedrager den sig dog i sit Haab, der troer at Størrelsen af Fornærmelsen kan blive en Undskyldning for Brøden. Vor fornemste Sikkerhed bestaaer i at fjærne os fra Fristelsen, og den er meest sikker for alle Verdens Forførelser, der er længst borte fra dens Laster. Skjøndt jeg ønsker at man vil lade den ædle Neapolitaner vederfares Retfærdighed, vilde det maaskee være gavnligt for hans Sjæls Fred, om den verdslige Fordeel han søger, blev han afslaaet."

„Jeg kan ikke vel tro, min Fader! at en Adelsmand, der har viist sig saa redebon til at hjælpe den Ulykkelige, saa let vilde misbruge Lykkens Gaver."

Carmelitten fæstede et uroligt Blik paa den unge Venetianerindes skjønne Træk. Kjærlig Omhu og en prophetisk Ahnelse laae i dette Blik, men dets Udtryk blev formildet ved en lidende Aands Blidhed.

„Taknemmelighed mod den, der har frelst dit Liv, klæder din Rang og dit Kjøn; den er en Pligt. Vedligehold denne Følelse, thi den er beslægtet med Menneskets hellige Forpligtelse mod sin Skaber."

„Er det nok at føle Taknemmelighed?" — spurgde Violetta; — „En af mit Navn og af mine Forbindelser bør gjøre mere. Vi kunne virke paa Patricierne af

min Familie til Gunst for den Fremmede, at hans Sag, der saa længe er trukken i Langdrag, hurtigere maa blive afgjort."

„Bevares, min Datter! En saadan Mellemkomst af en, for hvem San Marco føler en saa levende Interesse, vilde opvække Don Camillo Fjender istedetfor Venner."

Donna Violetta taug, medens baade Munken og Donna Florinda betragtede hende med inderlig Deeltagelse. Den Første trak derpaa sin Hætte ned og lavede sig til at gaae. Violetta nærmede sig derpaa til Carmelitten, saae ham i Øinene med sit tillidsfulde Blik og bad om hans Velsignelse. Da denne høitidelige og sædvanlige Ceremoni var fuldført, vendte Munken sig til hende, der stod ham bi i hans aandige Forretning. Donna Florinda lod det Silketøi, med hvilket hendes Naal havde været beskjæftiget, falde ned i Skjødet, og blev siddende taus, medens Munken opløftede sine aabne Hænder over hendes nedbøiede Hoved. Hans Læber bevægede sig, men den Velsignelse, han lysde over hende, hørdes ikke. Havde det livlige Væsen, der var betroet til deres fælleds Omhu, været mindre beskjæftiget med sine egne Følelser, eller mere erfaren i den Verdens Anliggender, i hvilken hun var isærd med at træde ind, er det sandsynligt, at hun vilde have opdaget nogle Kjendetegn til den dybe, men undertrykte Sympathi, der saa ofte rø-

bede sig selv, i den tause Forstaaelse mellem hendes aandige Fader og hendes Lærerinde.

„Du vil ikke forglemme os, Fader?" — sagde Violetta med indtagende Alvor; — „En forældreløs Pige, i hvis Skjæbne de Vise i Republikken tage saa alvorligt Deel, trænger til enhver Ven, som hun kan stole paa."

„Velsignet være den, der taler din Sag!" — sagde Munken; — „og den Uskyldiges Fred være med Dig!"

Endnu engang bevægede han sine Hænder, vendte sig derpaa og forlod langsomt Værelset. Donna Florindas Øine fulgde Carmelittens hvide Klædning saalænge den var synlig, og da det igjen faldt paa Silketøiet, var det for et Øieblik lukket, som om det gav Agt paa den dadlende Stemme i hendes Indre.

Den unge Eierinde af Paladset kaldte paa en Tjener og befalede ham at ledsage hendes Skriftefader til hans Gondol. Derpaa traad hun ud paa den aabne Balkon. En lang Pause fulgde; der herskede en dyb, almindelig Tausheb, som det var sædvanligt i denne Stad paa saadan en Tid. Pludseligt trak Violetta sig bort fra det aabne Vindve og traad nogle Trin tilbage.

„Er der endnu en Baad neden under?" — spurgde Florinda, der foer op ved Bevægelsen.

„Vandet har aldrig været mere roligt. Men hører Du ikke Tonerne af en Hobo?"

„Ere de saa sjeldne i disse Kanaler, at de kan drive Dig fra Vindvet?"

„Der er Adelsmænd nede under Vindverne af Paladset Mentoni, udentvivl gjælder det vor Veninde Olivia."

„Ogsaa dette Galanteri er almindeligt. Du veed jo, at Olivia om kort Tid skal forenes med hendes Frende, og han vælger de sædvanlige Midler til at lægge sin Beundring for Dagen."

„Finder Du ikke en saadan offentlig Yttring af sin Lidenskab piinlig? Var det mig, man vilde vise sin Hylding, vilde jeg ønske at det blot skeede for mine egne Øren."

„Det er en ulykkelig Følelse for en, hvis Haand Senatet agter at raade over. Jeg frygter for, at en Pige af din Rang maa være fornøiet med at høre sin Skjønhed ophøiet og sine Fortjenester besjungne, om ikke overdrevne, af en Dagleier neden under en Balkon."

„Jeg vilde ønske, at det var forbi!" — raabde Violetta; — „Ingen veed bedre end jeg, hvor fortræffelig en Pige vor Veninde er, men denne offentlige Yttring af Følelser, der ikke bør udbasunes, maa saare hende."

„Gaa Du kun igjen ud paa Balkonen; Musikken holder op!"

„Der er Gondolerere, der synge nede ved Rialto;

saadanne Toner holder jeg af. De ere søde i sig selv og gjøre ikke Vold paa vore helligste Følelser. Har Du Lyst til at gjøre en Tour til Søes i Nat, min Florinda?"

„Hvor vil Du hen?"

„Jeg veed ikke — men Aftenen er saa deilig og jeg længes efter at blande mig i al den Glands og Glæde udenfor."

„Medens Tusinde paa Kanalerne længes efter at blande sig i al den Glands og Glæde indenfor. Saaledes er det altid med Livet; det vi besidde, agte vi ringe, og det, vi ikke have, skatte vi høit."

Jeg skylder min Formynder et Besøg;" — sagde Violetta; — „lad os roe hen til hans Palads!"

Skjøndt Donna Florinda havde yttret en saa streng Moral, taelde hun dog med Blidhed. Hun lagde nu sit Haandarbeide til Side og lavede sig til at ledsage sit unge Herskab. Det var den sædvanlige Tid for de Fornemme og dem, der levede indgetogne, at gaae ud, og hverken Venedig med dets muntre Folkevrimmel, eller Italien med dets milde Clima, frembød nogensinde større Fristelser til at søge den frie Luft.

Kammertjeneren blev kaldet og Gondolererne fik deres Ordre, hvorpaa begge Damerne toge deres Kaaber og Masker og steeg ind i Baaden.

Femte Kapitel.

Hvis Eders Herre
En Dronning have vil til Tigger, sig ham,
At Majestæten, for Decorums Skyld,
Maa ikke tigge mindre end et Rige.
Antonius og Cleopatra.

Den sagte Bevægelse af Gondolen bragde snart den skjønne Venetianerinde tilligemed hendes qvindelige Mentor hen til Landingsstedet ved det Palads, hvis Eier af Raadet var beskikket til Formynder for den unge Arving. Det var en Bolig af mere end sædvanlig Skummelhed, og besad al den høitidelige, men fornemme Pragt, der paa den Tid udmærkede de Bygninger i denne rige og prægtige Stad, der vare beboede af Patricierne. Endskjøndt dette Palads ikke var saa stort, og dets Architectur ikke saa udmærket, som den, der smykkede Donna Violettas, kunde det dog regnes til de private Bygninger af første Rang, og alle dets udvendige Prydelser røbede at det var beboet af en Mand af megen Indflydelse. Indeni gjorde de stille Trappegange og en vaersom, mistænkelig Taushed blandt Tjenestetyendet, forenet med de skumle Gemakker, at Huset lignede en Afbildning af Republikken selv.

Da ingen af de Nysankomne var fremmed under Signor Gradenigos Tag — saaledes heed Eieren af Paladset — steeg de op ad de massive Trapper, uden at standse for at betragte noget af det, der ellers vilde have vakt Opmærksomheden hos en, der ikke før havde seet en saadan Bolig. Violettas Rang og bekjendte Vigtighed sikkrede hende en hurtig Modtagelse, og medens hun blev af en Skare af ydmyge Opvartere ført gjennem en Række af Værelser, gik en i Forveien, for at melde sin Herre hendes Ankomst. Men da Myndlingen havde naaet Forgemakket, standsede hun af Ærbødighed for sin Formynder. Dette Ophold var imidlertid kun kort, thi ikke saa snart havde den gamle Raadsherre erfaret hendes Nærværelse, forend han skyndte sig fra sit Værelse for at tage imod hende med en Iil, der røbede, med hvilken Iver han opfyldte sit Kald. Den gamle Patriciers Ansigt, i hvilket Sorger og Arbeide havde trukket ligesaa mange Furer, som Alderen, lysde af en utvetydig Glæde, da han ilede ud for at modtage sin skjønne Myndling. Hendes Undskyldning for hendes Paatrængenhed vilde han ikke høre, men da han førde hende ind, yttrede han paa en galant Maade sin Glæde over at blive beæret med hendes Besøg paa en Tid, der forekom hendes alt for fine Følelse mindst passende.

„Du kan aldrig komme til urette Tid, Du min

gamle Vens Datter, der er betroet til Statens særdeles Omhu!" — lagde han til; — „Portene paa Gradenigos Palads ville aabne sig af sig selv, hvor sildigt det end var, for at modtage en saadan Gjæst. Desuden er denne Time bedst skikket for en af din Rang, der vil nyde den friske Aftenluft paa Kanalen. Vilde jeg indskrænke Dig til Timer og Minutter, vilde manget flygtigt Ønske, mangen uskyldig Lune, der er sædvanlig for dit Kjøn og din Alder, blive utilfredsstillet. — Ah! Donna Florinda! vi bør bede til Gud, at al vor Kjærlighed, for ikke at kalde det Svaghed, for denne indtagende Pige, ikke tilsidst skal blive til Skade for hende selv!"

„For Eders Overbærenhed er jeg Eder begge forbunden;" — svarede Violetta; — „Jeg frygter blot for at falde Eder besværlig paa en Tid, da I er beskjæftiget med Statens Vel."

„Du tiltroer mig alt for megen Vigtighed. Jeg besøger undertiden de Trehundredes Raad; men mine Aar og min Svaghed udelukker mig nu fra at tjene Staten saaledes som jeg ønsker det. Priset være San Marco, vor Patron! Dens Affairer ere ikke faldne uheldigt ud for vor dalende Lykke. Vi have nylig kjæmpet tappert med de Vantroende, Traktaten med Keiseren er ikke til vor Skade, og Kirkens Vrede over den tilsyneladende Mangel paa Tillid fra vor Side, er bleven afvendt. I

denne Henseende skylde vi en ung Neapolitaner, der opholder sig her i Venedig, meget; han er i temmelig megen Anseelse hos den hellige Stoel; formedelst hans Onkel, Cardinal Secretairen. Meget Godt er udrettet ved Vennens Hjælp, der er bleven anvendt til rette Tid. Det er Hemmeligheden af Venedigs Statskunst for nærværende Tid; thi det, som Magten ikke kan udrette, maa udføres ved Gunst og ved en viis Maadeholdenhed."

„Eders Erklæring opmuntrer mig til at komme frem med en Bøn. Thi jeg maa bekjende, at jeg ikke blot er kommen for at bevidne Eder min Ærefrygt, men ogsaa med det Ønske, at vinde Eders store Indflydelse for en Sag, der ligger mig meget paa Hjerte."

„Hvad kan det være? Vor unge Myndling, Donna Florinda! har, foruden sin Families Formue, ogsaa arvet dens gamle Vane at hjælpe og beskytte. Dog, vi ville ikke dadle denne Følelse, thi den har en værdig Oprindelse, og brugt med Forsigtighed, styrker den de Ædle og Mægtige i deres Stillinger i Verden."

„Og, kan man sige," — bemærkede Donna Florinda med en blid Mine, — „naar de Mægtige og Lykkelige tage sig af de mindre Lykkelige, udøve de ikke alene en Pligt, men de forædle endogsaa deres Tænkemaade?"

„Derom er der ingen Tvivl! Intet kan være mere

nyttigt, end at give enhver Classe i Selskabet en nøiagtig Forestilling om dens Forbindtligheder og en vigtig Følelse af dens Pligter. Dette er en Grundsætning, der er meget at rose, og som jeg ønsker at min Myndling fuldkommen maa forstaae."

„Hun er lykkelig i at eie Lærere, der ere saa dueline og saa villige til at bibringe hende alt, hvad hun bør vide!" — sagde Violetta; — „Jeg beder derfor Signor Gradenigo at laane et Øre til min Begjering."

„Dine smaa Ønsker ere altid velkomne! Jeg vil alene bemærke, at ædelmodige og hæftige Temperamenter undertiden betragte en fjern Gjenstand saa opmærksomt, at de overse Andre, der ikke alene ere nærmere, og maaskee af større Vigtighed, men ogsaa lettere at opnaae. Ved at vise nogen en Velgjærning, bør vi altid see til at vi ikke gjøre en Anden Uret. En Slægtning af en af dine Tjenestefolk har maaskee været saa ubesindig at lade sig hværve til Soldat?"

„Var det saaledes, vilde jeg troe at Rekrutten besad Mandhaftighed nok til ikke at forlade sin Fane."

„Din Amme, der ikke saa let forglemmer de Tjenester, hun viisde Dig i din Barndom, ønsker maaskee en Post ved Toldvæsenet for en af sine Frender?"

„Jeg troer, at Alle af den Familie ere for længe siden forsørgede;" — sagde Violetta leende, — „und-

tagen at vi skulle skaffe den gode Moder selv en eller anden Ærespost. Jeg har intet at begjere for hende."

„Hun, der har opdraget Dig til saa blomstrende en Skjønhed, vilde foretrække en indbringende Bestilling, men lad er hun, og, jeg frygter, fordærvet ved din Gavmildhed. Dine Lommepenge har Du maaskee udgivet til Betlere; eller en qvindelig Lune er maaskee nylig kommet Dig dyrt at staae?"

„Slet ikke! Jeg trænger ikke mere til Penge, thi af en Pige paa min Alder kan det ikke fordres at hun skal vedligeholde den Pragt, der tilkommer hendes Stand. Min Begjering, Formynder! er af langt større Vigtighed."

„Jeg haaber ikke, at Nogen har været ubesindig i sin Tale og at Du" — raabde Signor Gradenigo, og kastede et mistænkeligt Blik til sin Myndling.

„Har nogen været saa ubesindig, saa lad ham vente Straffen for sin Brøde!"

„Jeg kan ikke andet end rose din Retfærdighedsfølelse. I en Tidsalder, som vor, da nye Ideer begynde at faae Indpas, kan enhver Afvigelse fra det Gamle ikke straffes for haardt. Vilde Senatet laane Øre til alle de vindige Theorier, der yttres af den Uforstandige og Forfængelige, vilde deres Sprog snart trænge igjennem til den dovne og uvidende Pøbel. Farlang saa mange Penge af mig, som Du vil, men beed ikke om noget,

der kan faae mig til at glemme mine Pligter og forstyrre den offentlige Fred."

„Ikke en Sequin forlanger jeg. — Mit Ærinde er af en ædlere Art."

„Tael ikke i Gaader, at jeg dog engang maa erfare hvad det er Du vil."

Nu, da der intet var i Veien for hendes Ønske at tale, syntes Donna Violetta at være bange for at udtrykke sig. Hun skiftede flere Gange Farve og hun søgde Styrke i sin opmærksomme og forundrede Ledsagerindes Blikke. Da denne Sidste var uvidende om hendes Hensigt, kunde hun ikke gjøre andet end opmuntre den Bedende med saadan et Udtryk af Sympathi, som Qvinder sjeldent nægte deres eget Kjøn i en Sag, der berører deres særegne, eiendommelige Følelser. Violetta kjæmpede med sin Tvivlraadighed, derpaa smilde hun over sin egen Mangel paa Selvbeherskelse og sagde:

„I veed, Signor Gradenigo!" — sagde hun med en Selvfølelse, der ikke var mindre skikket til at bringe i Forlegenhed, men langt mere uforstaaelig, end den Bevægelse, der, et Øieblik tilforn, havde sat hende i Forlegenhed; — „at jeg er den Sidste af en Stamme, der i Aarhundreder har været en af de meest Udmærkede i Venedig."

„Saaledes melder vor Historie."

„At jeg bærer et vidtberømt Navn, hvilket det er min Pligt at beskytte mod ethvert Vanrygte betræffende min egen Person."

„Dette er saa tydeligt, at det ingen Forklaring behøver!" — sagde Raadsherren tørt.

„Og at jeg, skjøndt saa begunstiget af Lykkens Gaver, har modtaget en Tjenstbevisning, der er bleven ubelønnet paa en Maade, at det ikke er Thiepolos Huus til nogen Ære."

„Dette bliver alvorligt! Donna Florinda! vor Myndling er mere alvorlig, end forstaaelig, og jeg maa bede Eder om en Forklaring. Det passer ikke, at hun modtager saadanne Tjenstbevisninger af Nogen."

Skjøndt uforberedt paa dette Spørgsmaal, svarede Florinda mildt: „Jeg formoder, at hun taler om ham, der frelste hendes Liv."

Signor Gradenigos Ansigt antog pludseligt en mørk Mine.

„Jeg forstaaer Eder!" — sagde han koldt; — „Det er sandt, at Neapolitaneren strax var tilrede for at frelse Dig, da hiin Elendighed mødte din Onkel fra Florenz, men Don Camillo Monforte er ikke en gemeen Dykker fra Lido, som man kan belønne som en, der finder en Smaating, der er falden ud af en Gondol. Du har takket Adelsmanden; jeg troer, at en adelig Pige ikke kan gjøre mere i et saadant Tilfælde."

„At jeg har takket ham og takket ham af mit ganske Hjerte, er vist!" — raabde Violetta hæftigt; — „Glemmer jeg nogensinde denne Tjeneste, saa forglemme Du mig, Maria Santissima, og alle I gode Helgener!"

„Jeg troer næsten, Donna Florinda! at I mere har tilbragt Tiden med de letsindige Bøger i hendes afdøde Faders Bibliothek, og mindre med Bønnebogen, end det anstaaer hendes Fødsel."

Violettas Øine flammede og hun slog en Arm om sin forskrækkede Ledsagerinde, der ved denne Bebreidelse slog sit Slør ned, og undgik at svare.

„Signor Gradenigo!" — sagde den unge Arving; — „Jeg kan have sat min Lærerinde i Miscredit, men dersom Eders Myndling har forseet sig, bør Brøden dog ikke tillægges den Uskyldige. Til et Beviis paa at Kirkens Befalinger ikke ere blevne forsømte, kan det tjene, at jeg nu kommer for at anraabe om en Gunst for en, som jeg skylder mit Liv. Don Camillo Monforte har længe og uden Held søgt at sætte en Fordring igjennem, der er saa retfærdig, at var der end ingen anden Grund til at tilstaae den, burde dog Venedigs Værdighed lære Raadet, hvor farligt det vilde være at forhale den."

„Min Myndling har anvendt sine Fritimer blandt Doctorerne i Padua! Republikken har sine Love og in-

gen, der har Retten paa sin Side, tyer til den forgjæves. Din Taknemmelighed kan jeg ikke dadle; den er din Byrd og dine Forhaabninger værdig; stille, Donna Violetta! vi skulle erindre hvor vanskeligt det er, at rense Sandheden fra Bedrageriets Avner og lovformelige Spidsfindigheder, og allermeest burde en Dommer, førend han siger sin Mening, være vis paa, at han, i det han bevilger Eens Fordring, ikke afslaaer en Anden en Lignende."

„De underhandle med hans Rettigheder! Født i et fremmed Land, fordrer man at han skal give Slip paa mere i hans Fædreneland, end han vil erholde inden Republikkens Grændser. Han forøder sit Liv og sin Ungdom med at jage efter et Skyggebillede. I er af Vægt i Senatet, min Formynder! og vilde I understøtte ham med Eders formaaende Stemme og store Indflydelse, vilde en forurettet Adelsmand erholde Ret, og Venedig forsvarede, skjøndt den mistede en Ubetydelighed, bedre den Character, over hvilken den er saa skinsyg."

„Du er en veltalende Advokat, og jeg vil tænke paa det, Du fordrer;" — sagde Signor Gradenigo, i det han omverlede de Rynker, der havde trukket sig sammen over hans Øienbryn, med et overbærende Blik med en Letked, der rebede at han besad megen Før-

dighed i at rette sine Ansigtstræk efter sin Politik; — „Jeg burde alene høre Neapolitaneren i min offentlige Charakteer som Dommer; men den Tjeneste, han har beviist Dig, og min Ømhed for Dig tvinger mig til at opfylde dit Ønske."

Donna Violetta modtog dette Løvte med et fornøiet og umistænksomt Smiil. Hun kysede hans Haand, som han rakte hende til Pant paa hans Ærlighed, med en Hæftighed, der opvakte alvorlig Urolighed hos den opmærksomme Formynder.

„Du er for indsmigrende til at finde Modstand hos en, der ikke gjerne afslaaer nogen billig Fordring;" — lagde han til; — „Ungdom og Ædelmodighed, Donna Florinda! troer at alt er saaledes, som deres egne Ønsker og Eenfoldighed vil have det. Hvad Don Camillos Ret angaaer — dog Du vil have det saaledes; og den skal blive undersøgt med den Blindhed, som man siger er en Feil ved Retfærdigheden."

„Jeg har forstaaet denne Metaphor saaledes, at man meende, at den er blind for Gunst, men ikke ufølsom for det Rette."

„Jeg er bange for at det er en Mening, der kunde tilintetgjøre vort Haab — men vi ville see til! — Har min Søn, Donna Violetta! nylig erindret sin Pligt. Knøsen behøver ikke, det veed jeg, at opmuntres til at

vise min Myndling, den smukkeste Pige i Venedig, sin Ærbødighed. Du vil modtage ham med Venskab, for den Kjærligheds Skyld, som Du bærer til hans Fader?"

Donna Violetta neiede, men det var med qvindelig Tilbageholdenhed:

„Døren paa mit Palads er aldrig lukket for Signor Giacomo ved nogen passende Leilighed;" — sagde hun koldt; — „Signore, min Formynders Søn kan ikke være andet end et æret Besøg!"

„Jeg vilde ønske at Ynglingen var lidt mere opmærksom — ja, jeg vilde ønske at han viisde noget af den store Agtelse, — men vi leve i en skinsyg Stad, i hvilken Forsigtighed er en uvurdeerlig Dyd. Hvis den unge Mand er mindre paatrængende, end jeg kunde ønske det, saa tro mig, at det er allene af Frygt for at vække Mistanke."

Begge Damerne neiede og ved at tage deres Kaaber, viisde de, at de ønskede at tage Afskeed. Donna Violetta bad om hans Velsignelse, og, efter de sædvanlige Complimenter, gik hun og hendes Ledsagerinde tilbage til deres Baad.

Signor Gradenigo gik i nogle Minutter frem og tilbage i det Værelse, i hvilket han havde modtaget sin Myndling. Ikke en Lyd blev hørt i den hele vide Bygning, hvis dybe Stilhed fuldkommen svarede til den stumme

Rolighed udenfor, indtil en ung Mand, hvis Ansigtstræk bar tydelige Spor af en fornem Liderlighed, kom flæntrende gjennem den lange Række af Værelser. Raadsherren blev ham vaer og vinkede, at han skulde træde nærmere.

„Du er uheldig, som sædvanlig, Giacomo!" — sagde han i en Tone, der holdt Middelveien imellem faderlig Eftergivenhed og Bebreidelse; — „Donna Violetta gik herfra for et Minut siden, og Du var fraværende. En uværdig Intrigue med Datteren af en Juvelerer, eller en endnu mere uværdig Handel med Aagerkarlen hendes Fader, har optaget den Tid, du kunde have anvendt paa en ærefuldere og fordeelagtigere Maade."

„De gjør mig Uret!" — svarede Ynglingen; — „jeg har i Dag, hverken seet Jøder eller Jødinder for mine Øine."

„Da burde man antegne det i Almanakken som en Synderlighed! Jeg vil vide, Giacomo! om Du har i Sinde, at benytte Dig af den Leilighed, mit Formynderskab giver Dig, og om Du med den nødvendige Alvor tænker paa Vigtigheden af det, jeg forlanger af Dig?"

„Tvivl ikke derpaa, Fader! Den der har lidt saa megen Mangel paa det, som Donna Violetta eier i en saadan Overflødighed, behøver vist ingen Opmuntring i den Henseende. Ved at nægte mig det, jeg behøver,

har I forvisset Eder om mit Samtykke. Der er ikke en Daare i hele Venedig, der sukker lydeligere under sin Tilbededes Vindver, end jeg yttrer mine pathetiske Ønsker for Frøkenen — naar der er Leilighed og jeg er i det Lune."

„Du veed hvor farligt det er, at give Raadet Mistanke?"

„Vær ikke-bange! Jeg gjør mine Fremskridt gradeviis og ved hemmelige Midler. Hverken mit Ansigt eller mit Sind er uvant til en Maske — takket være Nødvendigheden! Min Livlighed har været under alt for stor Trang til at jeg ikke skulde være bleven bekjendt med Snedighed."

„Du taler, utaknemmelige Dreng! som om jeg nægtede din Ungdom den Overbærelse, man pleier at vise mod din Alder og Rang. Det er dine Udskeielser og ikke din Livlighed, jeg har villet tvinge. Men jeg vil ikke gjøre Dig Bebreidelser, Giacomo, Du har en Rival i den Fremmede. Hans Opførsel ved Giudecca har vundet ham Pigens Hjerte, og ligesom alle uvidende og hæftige Gemytter, laaner hendes Phantasi, da hun er ubekjendt med hans Fortjenester, ham alle nødvendige Fuldkommenheder."

„Jeg vilde ønske, at hun gjorde det Samme ved mig!"

„Ved Dig? Bah! I Henseende til Dig var det bedre, om hun kunde glemme adskilligt! Har Du erindret, at henvende Raadets Øine paa den Fare, der truer Arvingen?"

„Ja!"

„Og Midlerne?"

„De simpleste og sikkreste, Løvemunden."

„Ha! I Sandhed, det er en kjæk Streg!"

„Og, ligesom enhver kjæk Handling, er det den, der bedst maa lykkes. Denne Gang har Lykken ikke været nogen Gnier imod mig. Jeg har givet den Neapolitanerens Signetring, som et Beviis."

„Giacomo, veed Du hvad Du vover ved din Dumdristighed? Blot Du er gaaet til Værks med den nødvendige Forsigtighed?"

„Fader! skjøndt jeg har overseet min Instrux i mindre vigtige Punkter, har jeg dog ikke forglemt en eneste Advarsel, der havde Hensyn paa Politiet i Venedig. Neapolitaneren er anklaget, og dersom din Plan er sikker, vil han blive en mistænkt, om ikke en bandlyst Mand."

„At de tre Mænds Raad vil gjøre deres Pligt er udenfor al Tvivl. Jeg vilde ønske, at vi vare ligesaa visse paa, at din uforsigtige Iver ikke vil udsætte os for Ubehageligheder."

Den skamløse Søn stirrede et Øieblik tvivlraadig

paa sin Fader, derpaa gik han bort, lig en, der er alt for meget vant til Ænker, til at værdige Sagen en ny, alvorligere Eftertanke. Raadsherren blev tilbage. Han gik taus frem og tilbage, og røbede tydeligt Oprøret i hans Indre; og ofte foer han med Haanden over Panden, medens han var fordybet i piinlige Betragtninger. Medens han saaledes var beskjæftiget, stjal en Skikkelse sig igjennem den lange Række af Forgemakker og standsede ved Døren til det Værelse, hvori Raadsherren befandt sig. Den Fremmede var en aldrende Mand, hans Ansigt var farvet brunt af Solen, og hans tynde Haar bleget af Aarene. Han var klædt som en Fisker, og hans Dragt var baade snæver og af det ringeste Slags Tøi. Dog var der et naturligt ædelt og frit Udtryk i hans skjønne Die og paafaldende Ansigtstræk, medens de bare Arme og nøgne Been lagde en Proportion og Muskelkraft for Dagen, der beviisde at hans Kræfter ikke var i Aftagende. I nogle Minutter stod han ærbødigt, men utvungen, med Huen i Haanden, førend hans Nærværelse blev bemærket.

„Ha! er Du der, Antonio?" — raabde Raadsheren, da deres Øine mødtes; — „Hvad betyder dette Besøg?"

„Signore, mit Hjerte er saa bedrøvet!"

„Har Almanakken ingen Helgen, — Fiskerne ingen

Patron? En Sirocco har maaskee oprørt Vandet i Bugten og revet dine Garn itu? — Men, Du er min Fosterbroder, og Du maa ikke mangle."

Fiskeren traad tilbage med Værdighed, og afslog ved denne Bevægelse ligefrem, men bestemt, at modtage noget.

„Signore! vi have levet sammen fra Barndommen, da vi diede det samme Bryst, indtil Alderdommen; og i al den Tid har I ikke kjendt mig som en Tigger."

„Du er ikke vant til at bede om Gaver, Antonio! det er sandt; men Alderen overvinder vor Stolthed tilligemed vore Kræfter. Dersom det ikke er Sequiner, Du ønsker, hvad er det da?"

„Der er andre Saar, end Legemets, Signore; og andre Lidelser, end Hunger."

Raadsherrens Ansigt blev mørkt. Han kastede et skarpt Blik til sin Fosterbroder, og inden han svarede, lukkede han den Dør, der gik ud til det ydre Værelse.

„Dine Ord tilkjendegive mere end sædvanlig Misfornøielse. Du er vant til at gruble over Forholdsregler og Interesser, der er langt over din indskrænkede Forstand, og Du veed, at dine Griller allerede har opvakt Misfornøielse med Dig. Den Uvidende og den Ringe staae i samme Forhold til Staten, som Børn,

hvis Pligt det er at adlyde og ikke at undersøge. Dit Ærinde?"

„Jeg er ikke den Mand, I tænker, Signore! Jeg er vant til Fattigdom og Mangel, og Lidet er nok for mine Ønsker. Senatet er min Herre, og som saadan, ærer jeg det, men en Fisker har et Hjerte, saavel som Dogen."

„Igjen! Disse dine Følelser har Du altid i Munden, Antonio! Du nævner dem ved enhver Leilighed, som om de vare Livets vigtigste Anliggende."

„Signore, ere de ikke mine egne? Skjøndt jeg tænker meest paa mine egne Anliggender, kan jeg ogsaa have en Tanke for deres Ulykke, som jeg ærer. Da den skjønne og unge Frøken, Eders Excellences Datter, blev kaldet bort til de Helliges Samfund, følde jeg Slaget, som om det havde været mit eget Barns Død, og det har behaget Gud, som I meget vel veed, Signore! ikke at lade mig blive ubekjendt med Smerten over et saadant Tab."

„Du er et Menneske, Antonio!" — sagde Raadsherren, i det han hemmeligt afterrede en Taare; — „en brav og retskaffen Mand efter din Stand!"

„Hun, der rakde os begge vor første Næring, Signore! sagde mig ofte, at næst efter min egen Slægt var det min Pligt at elske den ædle Stamme, som hun

havde hjulpet at vedligeholde. Jeg gjør mig ingen Fortjeneste af naturlige Følelser, der ere en Gave af Himmelen, og saa meget mere Grund er der til at Staten ikke skulde omgaaes letsindigt med saadanne Følelser."

„Nu igjen Staten! — Siig mig dit Ærinde!"

„Eders Excellence kjender mit ringe Livs Historie. Jeg behøver ikke at fortælle Eder, Signore! om de Sønner, som Gud, paa den hellige Jomfrues og den velsignede St. Antonios Forbøn, skjænkede mig, eller om den Maade, paa hvilken det siden behagede ham, at tage dem bort, en efter en anden."

„Ja, Du har lært at kjende Sorgen, stakkels Antonio!"

„Signore, det har jeg. Fem mandige og brave Sønners Død er et Sted, der kan bringe en Steen til at sukke. Men jeg har lært at prise Gud og at være taknemmelig."

„Værdige Fisker! Dogen selv maatte misunde Dig denne Hengivenhed i Guds Villie. Det er oftere lettere at bære Tabet af et Barn, end dets Liv, Antonio!"

„Signore! ingen af mine Drenge voldte mig nogensinde Sorg, undtagen i deres Dødstime. Og da" — den gamle Mand vendte sig bort for at skjule Kummeren i sit Ansigt, — „gjorde jeg mig umage for, at tænke

paa fra hvor mange Lidelser og Besværligheder de bleve borttagne, for at nyde de Saliges Tilstand."

Signor Gradenigos Læber bævede, og han gik frem og tilbage med hurtige Skridt.

„Jeg troer, Antonio!" — sagde han; — „jeg troer, ærlige Antonio! at jeg lod læse Sjælemesser for dem alle!"

„Signore, det gjorde I! Sant Antonio erindre Eder denne Velgjærning i Eders sidste Time! Jeg taelde Usandhed, i det jeg sagde, at de aldrig voldte mig Sorg, undtagen i det Øieblik, da de døde; thi det er en Qval, som den Rige ikke kan kjende, at være for fattig til at betale en Bøn for et elsket Barn."

„Vil Du have flere Messer? Dine Sønner skal aldrig mangle en Stemme blandt de Hellige for deres Sjæls Salighed."

„Jeg takker Eder, Excellence! men jeg stoler paa det, der er gjort, og mere end paa alt andet, paa Guds Naade. Mit Ærinde er nu angaaende den Levende."

Raadsherrens Medfølelse forsvandt pludseligt, og han ventede paa Resten med en tvivlsom, mistænkelig Mine.

„Dit Ærinde?" — spurgde han igjen.

„Er at bede Eder, Signore! om at anvende Eders Indflydelse for at bevirke min Sønnesøns Befrielse fra Galeierne. De have grebet Drengen i hans fjortende

Aar og dømt ham til Krigen mod de Vantroende, uden at tage Hensyn paa hans spæde Alder, uden at tage Hensyn paa slette Exempler, eller paa min Alder og forladte Stilling, og uden Retfærdighed; thi hans Fader døde i den sidste Træfning, der blev leveret Tyrkerne."

Da han holdt op, fæstede Fiskeren sit Blik paa sin Tilhørers Marmoransigt, og forsøgde at udspeide Virkningen af sine Ord. Men det var koldt, ubevægeligt og uden noget Tegn til menneskelig Medfølelse. Den hjerteløse, falske Statskunst havde for længe siden qvalt enhver Følelse i Raadsherrens Bryst, der ikke blev rørt saa levende af nogen Gjenstand, som af alt hvad der angik Republikkens Sømagt. Han ansaae enhver Nyhed farlig for dens Fordeel, og hans Hjerte var utilgjengeligt for Medlidenhed, naar der var Spørgsmaal om St. Marcus' Ret til Folkets Tjeneste."

„Jeg vilde ønske, at Du havde bedet om Messer eller Guld, eller blot behøvet saadan noget, Antonio!" — svarede han efter et Øieblikks Betænkning; — „Hvis jeg husker ret, har Du nydt Drengens Selskab ligefra hans Barndom?"

„Signore! Jeg har havt den Glæde, thi hans Forældre døde strax efter hans Fødsel; og jeg vilde ønske at jeg maatte have den, til Barnet var i Stand til at

træde ind i Verden, væbnet mod Ulykken med Ærlighed og Retskaffenhed. Var min egen brave Søn her, vilde han ikke forlange nogen anden Lykke for Drengen, end saadanne Raad og saadan Hjælp, som en fattig Mand har Ret til at yde sit eget Kjød og Blod."

„Han faaer det ikke værre, end Andre, og Du veed at Republikken behøver enhver Arm."

„Excellence! Jeg saae at Signor Giacomo steeg ud af sin Gondol, da jeg traad ind i Paladset."

„Hvad, Karl! Gjør Du ingen Forskjel paa en Søn af en Fisker, der er født til at bruge Aaren, og Arvingen til et gammelt Huus? Gaa, gaa, overmodige Mand, og husk paa din Stand og den Forskjel, som Gud har gjort mellem vore Børn!"

„Mine voldte mig aldrig nogen Sorg, uden i det Øieblik, da de døde!" — sagde Fiskeren med en kjæk, men mild Bebreidelse.

Signor Gradenigo følde det Bittre i Svaret, og dette forbedrede ingenlunde hans uforsigtige Fosterbroders Sag. Efterat han var gaaet nogle Gange frem og tilbage i hæftig Bevægelse, fik han saa megen Fatning, at han kunde svare i en mere mild Tone, end man skulde have ventet af hans Rang.

„Antonio, din Tænkemaade og din Kjækhed ere mig ikke ubekjendte. — Dersom Du vil have Messer

for de Døde eller Guld for de Levende, kan Du faae det; men naar Du forlanger at jeg skal anvende min Indflydelse hos Generalen over Galeierne, fordrer Du noget, der i saa critisk et Øieblik ikke engang kunde blive tilstaaet Dogens egen Søn, var Dogen —

„En Fisker," — lagde Antonio til, da han saae at den Anden standsede; — „Signore, Farvel! Jeg vil ikke gaae bort fra min Fosterbroder i Vrede, og jeg beder de Hellige at velsigne Eder og Eders Huus. Gid I aldrig maa lære at kjende hvor smertefuldt det er at miste et Barn ved en Skjæbne, der er værre end Døden, — et lastefuldt Liv."

Da Antonio havde sagt dette, bukkede han og gik ud af samme Dør, gjennem hvilken han var traadt ind. Han gik bort ubemærket, thi Raadsherren vendte sig om, gjennemtrængt af en hemmelig Følelse af Sandheden af det, den Anden i sin Eenfoldighed havde yttret, og det varede noget inden Adelsmanden mærkede at han var alene. Men nye Fodtrin vakde snart hans Opmærksomhed. Døren gik op og en Tjener traad ind. Han meldte at der var En udenfor, der forlangde at tale med Raadsherren i Eenrum.

„Lad ham komme ind!" — svarede Raadsherren hurtigt, i det han igjen gav sit Ansigt det sædvanlige forsigtige, mistænksomme Udtryk.

Tjeneren gik ud, og en maskeret Person, indhyllet i en Kappe, traad ind i Værelset. Da han havde taget Masken af, og slaaet Kappen tilside, blev den frygtelige Jacopos Person og Ansigt synligt.

Banditten.

En venetiansk Historie.

Oversat af Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Giustizia in palazzo
E pane in piazza.

Andet Hefte.

Kjöbenhavn.
Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertske Officin.
1832.

Sjette Kapitel.

Cæsar selv har gjort det, og vor Nød
Langt overgaaer hvad vi har ventet.

„Kjender Du ham, der forlod mig?" spurgde Signore Gradenigo hæftigt.

„Jeg kjender ham."

„Saa nøie, at Du kan gjenkjende hans Gestalt og Ansigt?"

„Det var en Fisker fra Lagunerne ved Navn Antonio."

Raadsherren trak Foden tilbage ag betragtede Banditten med et Blik, i hvilket Forundring og Overraskelse vare blandede. Derpaa gik han igjen frem og tilbage, medens den Anden stod ganske roligt og ventede paa hans Befaling. Saaledes hengik nogle Minutter.

„Du er skarpsynet, Jacopo!" — vedblev Raadsherren, i det han brød Tausheden; — „Har Du nogensinde havt med denne Mand at bestille?"

„Aldrig!"

„Er Du vis paa det?"

„Eders Excellences Fosterbroder —"

„Jeg spørger Dig ikke om din Kundskab om hans Barndom og Herkomst, men om hans nærværende Forfatning;" — svarede Signor Gradenigo, i det han vendte sig bort, for at skjule sit Ansigt for Jacopos gjennemtrængende Øie; — „Har nogen Øvrighedsperson taelt med Dig om ham?"

„Nei — min Sendelse har intet med Fiskere at bestille."

„Pligten kan føre os i et endnu ringere Selskab, unge Mand! De, hvem den tunge Forretning blev til Deel at styre Staten, maae ikke see paa Beskaffenheden af den Byrde, de bære. Hvad veed Du om denne Antonio."

„Jeg kjender ham som en Mand, der er agtet af sine Kammerater, — en Mand, der er erfaren i sit Haandværk og velbekjendt med Lagunernes Hemmeligheder."

„Det vil sige, han er en Smugler?"

„Det vilde jeg ikke sige! — Han arbeider alt for flittigt og trofast til at have andre Midler til sin Underholdning, end sit Slid og Slæb."

„Du kjender, Jacopo! Strængheden af vore Love betræffende alt hvad der angaaer Statens Indkomster?"

„Jeg veed, at St. Marcus' Dom aldrig er mild i Sager, der angaae hans egen Fordeel."

„Jeg forlanger ikke din Mening om Ting, der ikke vedkomme mit Spørgsmaal. Denne Mand har den Vane, at stræbe efter sine Kammeraters Gunst, og at opløfte sin Stemme om Sager, som det kun tilkommer hans Foresatte at dømme om."

„Signore! Han er gammel og Tungen bliver løs med Aarene."

„Dette er ikke Antonios Character. Naturen har ikke behandlet ham som en Stifmoder; havde hans Fødsel og Opdragelse svaret til hans Gaver, kunde Senatet have været glad ved at lytte, — men som det nu er frygter jeg, at han ved sine Yttringer skader sin egen Fordeel."

„Sikkert, dersom han siger noget, der ikke klinger godt i St. Marcus' Øre."

Raadsherren kastede et hurtigt, mistænksomt Blik til Banditten, for at udforske den sande Mening af disse sidste Ord; men da han mødte den samme Selvbeherskelse i hans rolige Træk, begyndte han igjen, som om han slet ingen Mistanke havde fattet.

„Dersom han, som Du siger, taler saaledes, at han maa fornærme Republikken, har hans Alder ikke gjort ham forsigtig. Jeg holder af Manden, Jacopo! thi det er almindeligt at betragte den, der har diet det samme Bryst, som vi, med et Slags Partiskhed."

„Ja, Signore! det er det!"

„Og da jeg nu føler en saadan Forkjærlighed for ham, ønskede jeg at give ham en Advarsel om at være forsigtig. Du er uden tvivl bekjendt med hans Mening om Nødvendigheden af at skikke al Ungdommen paa Lagunerne paa Floden til Statens Tjeneste?"

„Jeg veed at man har presset den Knøs til Søtjenesten, der arbeidede med ham."

„For at arbeide mere ærefuldt og maaskee mere fordeelagtigt i Statens Tjeneste."

„Signore, maaskee!"

„Du er kort i dine Udtryk i Aften, Jacopo! — Men da Du kjender Fiskeren, saa giv ham det Raad, at være forsigtig. San Marco vil ikke taale, at han med saa megen Frihed yttrer sin Viisdom. Dette er den tredie Gang man har været nødt til at lukke Munden paa denne Fisker; thi Senatets faderlige Omsorg kan ikke med Ligegyldighed see paa, at der opvækkes Misfornoielser hos en Klasse, som det er dets Pligt og Ønske at gjøre lykkelig. Søg Leilighed til at meddele ham denne gavnlige Lærdom, thi, i Sandhed! jeg vilde nødig see min gamle Ammes Søn bragt i Ulykke, og det paa hans gamle Dage."

Banditten lovede det med et Nik, medens Signor Grabenigo gik frem og tilbage i Værelset, med et Udtryk, der skulde vise at han virkelig følde Deeltagelse.

„Du kjender allerede Dommen i Genueserens

Sag?» — begyndte den Sidste igjen, efter en ny Pause, der havde givet ham Tid til at samle sine Tanker; — „Dommerne have været hurtige, og skjøndt man snakker om Skindsyge mellem de to Republikker kan Verden dog nu see hvor alvorligt man sørger for Retfærdighedens Gang paa disse Der. Jeg hører at Genueseren faaer fuld Erstatning, og at adskillige af vore egne Borgere ere dømte i en anseelig Mulct.»

„Jeg hørde det samme i Aften paa Piazzetta, Signore!»

„Og hvad taler man meest om, vor Upartiskhed, eller vor Hurtighed? Tænk engang, Jacopo! det er kun een Nat siden, at Sagen blev indstævnet for Raadet!»

„Ingen nægter den Hurtighed, med hvilken Republikken hævner Fornærmelser.»

„Ikke heller dens Retfærdighed, tænker jeg, min gode Jacopo! Der er en vis Skjønhed og Harmoni i den Maade, hvorpaa Stats-Maskinen ruller afsted, under et System, der er sikkert paa almindeligt Bifald. Retfærdigheden sørger for Selskabets Fornødenheder, og tæmmer Lidenskaberne med en Kraft, der er saa hemmelig og ærværdig, som om dens Befalinger udsprang fra en høiere Villie. Jeg finder ofte, at Regjeringens rolige Gang, i Forhold til de hæftige Bevægelser i nogle andre italienske Stater, kan sammenlignes med vor egne Kanalers uforstyrrede Stilhed, i Forhold til den

evige Tummel i enhver anden folkerig Stad. Retfærdigheden af den sidste Dom er sikkert en Gjenstand for alle Maskernes Samtale i Nat?"

„Signore, Venetianerne ere ved Haanden, naar der gives en Leilighed til at prise deres Herrer."

„Troer Du det, Jacopo? Mig forekommer det, at de altid ere mere tilbøielige til at lægge deres oprørske Misfornøielse for Dagen. Men det ligger i Menneskets Natur, at være karrig med sin Roes og ødsel med sin Dadel. Denne Dom af Senatet maa ikke saa snart gaae i Forglemmelse; vore Venner skulle gjentage den med Berømmelse i Kaffehusene og paa Lido. De behøve ikke at være bange, skulde de give deres Tunger lidt for megen Frihed. En retfærdig Regjering seer igjennem Fingre med Anmærkninger af det Slags."

„Sandt, Signore!"

„Jeg stoler paa Dig og dine Kammerater, at Sagen ikke alt for snart skal blive glemt. Ved at tænke paa en Handling, som denne, vil Dydens slumrende Frø spire i Folkets Gemyt. Den der bestandigt har Exempler paa Retfærdighed for Øine, vil tilsidst komme til at elske Retfærdigheden. Genueseren, tænker jeg, vil reise fornøiet bort."

„Derom er der ingen Tvivl, Signore! Han har faaet alt hvad der kan tilfredsstille den Fornærmede, sit

Eget med Renters Rente og Hævn over den, der fornærmede ham."

„Saaledes lyder Dommen — fuld Erstatning og Misdæderen straffet. Faa Stater vilde afsige en saadan Dom mod dem selv, Jacopo!"

„Er Staten ansvarlig for Kjøbmandens Handlinger, Signore?"

„Gjennem dens Borgere. Den der straffer sine egne Lemmer, lider visselig selv. Ingen kan skille sig ved sit eget Kjød uden Pine; er det ikke sandt, Kammerat?"

„Der er Nærver, der ere ømfindtlige naar man rører ved dem, Signore! og et Øie eller en Tand er kostbart; men det man skjærer af en Negl og det man rager af sit Skjæg agter ingen høit."

„Den, der ikke kjendte Dig, Jacopo! skulde troe, at Du var paa Keiserens Parti. En Spurv falder ikke til Jorden i Venedig, uden at Tabet af den smerter Senatets faderlige Følelse. Nu, er der endnu Alarm blandt Jøderne for Mangelen paa Guld? Sequinerne ere saa overflødige som sædvanligt; og disse Menneskers Chicanerie forener sig med Mangelen, i Haab om at mele deres Kage."

„Jeg har nylig seet Ansigter paa Rialto, Signore! der røbede, at deres Punge vare tomme. De Christne synes ængstlige og trængende, medens de Vandtroende bære deres Kitler med en frækkere Mine, end sædvanligt."

„Det har man ventet. Nævner Rygtet ingen af de Israelitter, der pleie at laane Penge mod ulovlige Renter til de unge Adelsmænd?"

„Alle de, der laane Penge ud, kunne regnes til denne Klasse. Den hele Synagoge, Rabbinerne og alle de Andre ere fuldkomne enige, naar det gjælder om at tømme en christen Pung."

„Du er ingen Ven af Hebræerne, Jacopo! men de gjøre god Tjeneste i Republikken. Vi anse alle dem for Venner, der ere ved Haanden med deres Penge, naar vi trænge. Dog maae de unge Mennesker, der udgjøre Venedigs Haab, ikke øde deres Formue i uforsigtig Handel med dette havesyge Folk; og skulde Du komme paa Spor efter Nogen, der er kommet for dybt i deres Kløer, vil Du gjøre vel i uden Ophold, at melde det for Politiet. Vi maae handle vel mod dem, der understytte Staten, men vi maae handle forsigtigt mod dem, der snart ville udgjøre Staten. Har Du noget at sige om denne Materie?"

„Jeg har hørt tale om at det er Signor Giacomo, der dyrest betaler deres Tjeneste."

Jesu Maria! min Søn og Arving! Bedrager Du mig ikke, Mand! for at tilfredsstille dit eget Had til Hebræerne?"

„Jeg bærer intet Had til dette Folk, Signore!

men kun den gavnlige Afsky, der anstaaer enhver Christen. Denne, tænker jeg, er enhver Rettroende tilladt, men forresten bærer jeg ikke Had til noget Menneske. Det er vel bekjendt, at Eders Arving rutter temmelig slemt med det, han har at vente."

„Det er en vigtig Sag! Knøsen maa usortøvet advares om Følgerne, og man maa bære Omsorg for at han herefter er fornustigere. Jøden skal blive straffet, og til en høitidelig Advarsel for den hele Stamme, skal Gjælden blive confiskeret til Fordeel for Debitoren. Naar der statueres et saadant Exempel, ville de Gavtyve nok blive mindre redebonne ved deres Sequiner. Hellige San Teodoro! det var Selvfordærvelse, at taale, at en Yngling af saa skjønne Forhaabninger gik til Grunde af Mangel paa Forsigtighed. Jeg vil selv paatage mig den Sag, som en særdeles Pligt, og Raadet skal ikke have Grund til at sige, at dets Fordeel er bleven forsømt. Har Du nylig havt Anmodninger vedkommende din Charakteer som Hævner af private Fornærmelser?"

„Ingen af Betydenhed, — der er en, der søger mig alvorligt, men jeg er endnu ikke bleven fuldkommen underrettet om hans Ønske."

„Din Bestilling fordrer megen Vaersomhed og Tillid, som Du selv veed, men Belønningen er ogsaa vægtig og sikker." — Bandittens Øie straalde med en Glands, der fik Raadsherren til at standse i sin Tale; men da

denne blev vaer, at den Rolighed, der sædvanligt herskede i Jacopos Træk, igjen var vendt tilbage paa hans blege Ansigt, vedblev han, som om han slet ikke var bleven afbrudt; — „Jeg gjentager det, Statens Godhed og Mildhed vil aldrig blive forglemt. Dersom dens Retfærdighed er stræng og ufeilbar, er dens Tilgivelse hjertelig, og dens Gunstbevisninger herlige. Om dette har jeg gjort mig megen Umage for at forvisse Dig, Jacopo! — Hellige San Marco! at en af Aflæggerne af den store Stamme skulde ødelægge sin Formue blandt et Folk af Vantroende! — Men Du har ikke nævnet den, der søger Dig med en saadan Iver?"

„Da jeg endnu ikke veed hvad han vil, Signore! er det bedst først at lære at kjende hans Ønsker."

„Denne Tilbageholdenhed er ikke paa sit rette Sted. Du bør ikke sætte Mistillid til en af Statens Tjeneres Forsigtighed; og det skulde gjøre mig ondt, dersom Inquisitorerne skulde faae en ufordeelagtig Mening om din Iver. Personen maa angives."

„Jeg angiver ham ikke. Det eneste jeg kan sige er, at han har Lyst til at gjøre nøie Bekjendtskab med en, som det er en Forbrydelse at gjøre Bekjendtskab med."

„At forhindre Forbrydelsen er bedre, end at straffe den; dette er ogsaa det sande Formaal for enhver Regjering. Du vil ikke nævne hans Navn?"

„Det er en neapolitansk Adelsmand, der længe har

opholdt sig i Venedig i Anledning af en stor Arv og visse Fordringer paa Raadsherreværdigheden."

„Ha, Don Camillo Monforte! Ikke sandt, hæ?"

„Just ham, Signore!"

Den Pause, der fulgde herpaa, blev alene afbrudt af Klokken paa den store Plads, der slog elleve, eller, som Italieneren pleier at udtrykke sig, den fjerde Time af Natten. Raadsherren studsede, saae paa Uhret i sit eget Værelse og vendte sig atter til Banditten:

„Det er godt," — sagde han; — „din Troskab og Nøiagtighed skal blive erindret. Se efter Fiskeren Antonio; den gamle Mands Knurren maa ikke vække Misfornøielse for en saa ubetydelig Sags Skyld, som hans Sønnesøns Forflyttelse fra en Gondol til en Gallei; men især maa Du laane et opmærksomt Øre til Bevægelserne paa Rialto. Et adeligt Navns Ære og Kredit bør ikke svækkes ved et ungt Menneskes Drengestreger. Hvad den Fremmede angaaer — gesvindt, din Maske og Kappe! — gaa bort, som om Du er en Ven af Huset, der har aflagt et Besøg — afsted!"

Banditten tog igjen sin Forklædning med en Behændighed, der røbede, at han var vant til at maskere sig, men med en Mine, der viisde, at han ikke saa let var bragt ud af sin Fatning, som den mere frygtsomme Raadsherre. Denne Sidste taelde ikke mere, men befoel med en utaalmodig Bevægelse Banditten at gaae.

Da Døren var lukket og Signor Gradenigo igjen var allene, saae han endnu engang paa Uhret, foer langsomt og tankefuldt med Haanden over Panden og begyndte igjen at gaae frem og tilbage. Længe fortsatte han saaledes sin Vandring uden nogen Afbrydelse udenfra. Endelig hørdes en høflig Pikken paa Døren; der blev raabt: kom ind! og ind traad en Maskeret, lig ham, der sidst var gaaet, thi paa den Tid, vi skrive om, var det almindeligt der i Staden ikke at gaae ud om Aftenen uden Maske. Et Blik paa den Nysankomnes Skikkelse syntes at røbe Raadsherren hvem han var, thi den artige Maade, hvorpaa den Gamle modtog ham, og som var fuldkommen overeensstemmende med den Tids ceremonieuse Høflighed, viisde, at den Fremmede var ventet.

„Det er Don Camillo Monforte, der beærer mig med sit Besøg!" — sagde Verten, medens den Fremmede tog Kappen og Silkemasken af; — „Af det, at I kommer saa sildigt, maa jeg troe, at en eller anden tilfældig Forhindring har forsinket Opfyldelsen af mit Ønske."

„Jeg beder tusinde Gange om Forladelse, ædle Senator! men Kjøligheden paa Kanalerne og Munterheden paa Gaderne tilligemed Frygt for at spilde Eders kostbare Tid, ved at komme for tidligt, har, frygter jeg, givet Anledning til at jeg er kommet sildigere, end jeg burde. Men jeg stoler paa at finde en Undskyldning hos Signor Gradenigos bekjendte Godhed."

„Punktlighed er ikke den største Fortjeneste hos de Store i Nederitalien;“ — svarede Signor Gradenigo tørt; — „Ungdommen anseer Livet for saa langt, at den ikke lægger Mærke til de flygtende Minutter; medens vi, som Alderen begynder at true, alene tænker paa at gjøre Ungdommens Forsømmelse god igjen. Paa denne Maade, Signor Duca! synder og angrer man dagligt, indtil Leiligheden til at handle umærkeligt er forsvunden. Men vi ville ikke være mere ødsle med Tiden, end det behøves; — kan vi haabe at Spanieren kommer paa bedre Tanker?“

„Jeg har intet forsømt af det, der kan gjøre Indtryk paa en fornuftig Mand, og jeg har i Særdeleshed foreholdt ham Fordelene af at erhverve sig Raadets Agtelse.“

„Deri har I handlet viseligt, Signore! baade i Henseende til hans og til eders egen Fordeel. Raadet er en gavmild Betaler, naar man tjener det vel, og en frygtelig Fjende for den, der søge at skade Staten. Jeg haaber at Sagen angaaende Arven snart skal være sluttet.“

„Jeg vilde ønske, at jeg kunde sige, at det var saa! Jeg skynder paa Domstolen, saa meget jeg kan; jeg forsømmer ingen personlig Opvartning, ingen privat Anstrængelse. Padua eier ingen lærdere Lovkyndig, end den, der foredrager min Sag for Raadets Viisdom, og dog gaaer den saa langsomt, som Pulsen paa en Svindsottig. Dersom jeg ikke har viist mig som en vær-

dig Søn af San Marco i Sagen med Spanieren, er det mere af Mangel paa Øvelse i Politiken, end af Mangel paa Iver."

„Retfærdigheden maa afveies med Nøiagtighed, at Skaalerne ikke skulde synke mere til den ene Side, end til den Anden. I behøver fremdeles, at anstrænge Eder, Don Camillo! for at stemme Patricierne for Eder. Det vil være raadeligt, at I viser Eders Hengivenhed for Staten, ved fremdeles at virke paa Ambassadeuren. Man veed, at I nyder hans Agtelse, og et Raad af Eder vil gjøre et dybt Indtryk paa ham. Det maa ogsaa opmuntre en saa virksom og ædel ung Mand, at vide, at han, ved at tjene sit Fædreneland, ogsaa tjener Menneskehedens Sag."

Det lod ikke til, at Don Camillo følde noget særdeles Indtryk af Rigtigheden af denne sidste Bemærkning, dog bukkede han høfligt, og sagde:

„Det er glædeligt, Signore! at have denne Overbeviisning; min Slægtning fra Castilien er en Mand, der gjerne hører et fornuftigt Raad, det komme hvorfra det vil. Skjøndt han mødte mine Beviisgrunde med nogle Hentydninger paa Republikkens dalende Magt, lod jeg dog ikke see mindre dyb Høiagtelse for Indflydelsen af en Stat, der længe har udmærket sig ved sin Kraft og Villie."

„Venedig er ikke længere hvad Staden har været,

Signore Duca! dog er den ikke afmægtig. Vingerne paa vor Løve ere klippede en Smule, men hans Kloer ere endnu skarpe, og hans Tænder frygtelige. Hvis den nyskabte Fyrste vil have, at den hertugelige Krone skal sidde fast paa hans Hoved, vil han gjøre vel i, at sikkre sig sine nærmeste Naboers Agtelse."

„Dette er en tydelig Sandhed, og hvad min Indflydelse formaaer, skal ikke blive spart for at føre til dette Maal. Og nu maa jeg udbede mig et Raad af Eders Venskab, hvorledes jeg bedst skal drive paa at man igjen tager fat paa mine længe forsømte Fordringer."

„I vil gjøre vel i, Don Camillo! at aflægge hyppige Besøg hos de fornemste Patricier og bevidne dem den skyldige Ærbødighed."

„Det har jeg aldrig forsømt, saa vidt det har været passende med min Stilling og min Hensigt."

„Dommerne maae heller ikke forglemmes, unge Mand! thi det er klogt, at erindre, at Retfærdigheden ogsaa har et Øre for en Bøn."

„Ingen kan være flittigere i den Henseende; ikke heller er det sædvanligt at see en der søger, behandlet med saa megen Agtelse af dem, som han falder til Besvær med sin Besøg."

„Men især skulde I alvorligt lægge Vind paa at erhverve Eder Raadets Agtelse. Ingen Tjeneste, der

viſes Staten, bliver overſeet af dens Fædre, og den ringeſte gode Handling finder Vei til deres Forſamlingsſal."

„Jeg vilde ønſke, at jeg kunde have Adgang til disſe ærværdige Fædre; jeg tænker da at Retfærdigheden af min Fordring ſnart ſelv vilde udvirke, at jeg ſkeer min Ret."

„Det er umueligt!" — ſvarede Raadsherren alvorligt; — „Begge disſe ærværdige Forſamlinger ere hemmelige, for at deres Majeſtæt ikke ſkal blive beſmittede ved Meddelelſen af almindelige Sager. De ſtyre Staten, lig den uſeete Indflydelſe af Sindet paa Materie og Form, ſaa at de ere ligeſom Statens Sjæl, hvis Sæde paa ſamme Maade ſom Fornuftens, er et Problem, der overgaaer den menneſkelige Skarpſindighed."

„Jeg har yttret denne Længſel ſnarere ſom et Ønſke, end ſom et Haab, der kan blive opfyldt;" — ſvarede Hertugen af Sant' Agata, i det han igjen tog Kappe og Maſke, ſom han dog ikke ganſke havde lagt tilſide; — „Farvel, ædle Signore! jeg ſkal ikke aflade at virke paa Caſtillianeren med mine Raad, men paa den anden Side overgiver jeg min egen Sag til Patriciernes Retfærdighed og Eders eget gode Venſkab."

Signor Gradenigo ledſagede ſin Gjæſt gjennem den hele lange Række af Værelſer, indtil det Sidſte, hvor han befoel ſin Kammertjener at ledſage ham.

„Den unge Mand maa anſpores til mere Nidkjærhed i denne Sag, ved det at man faaer Lovens Hjul

til at gaae mere trangt. Den der vil forlange en Gunst af San Marco, maa først fortjene den, ved at vise en uindskrænket Hengivenhed i hans Tjeneste."

Saaledes omtrent tænkte Signor Gradenigo, da han langsomt vendte tilbage til sit Værelse, efterat han med mange Omstændigheder havde taget Afskeed med sin Gjæst. Da han havde lukket Døren, begyndte han igjen at gaae frem og tilbage i det snævre Kammer, medens hans Gang og Blik røbede en Mand, der med Ængstlighed overlagde en vigtig Sag. Efter et Minuts dybe Taushed, blev en Dør, der var skjult af et Teppe, forsigtigt lukket op, og et andet Besøg lod sig see.

„Kom kun nærmere!" — sagde Raadsherren, uden at yttre den ringeste Overraskelse; — „Klokken er allerede slaaet, og jeg har ventet paa Dig."

Den Fremmedes bølgende Klæder, graae og ærværdige Skjæg, ædle Ansigtstræk, levende og mistænkelige Blik, tillige med et Udtryk af Aandsnærværelse, der maaskee ligesaameget var en Følelse af verdslig Skarpsindighed, som af de Undertrykkelser, hans Stamme maatte taale, tilkjendegav en Hebræer fra Broen Rialto.

„Træd nærmere Hosea, og læg fra Dig;" — vedblev Raadsherren, som en, der var beredt paa hans Komme; — „Er der noget Nyt betræffende det Offentliges Vel?"

„Lykkeligt er det Folk, der staaer under en sva faderlig Omhu! Kan der hendes en Borger i Republik-

ken noget Ondt eller Godt, uden at det rører Senatets Indvolde, ligesom en Fader røres over sine Børn? Lykkeligt er det Land, i hvilket Mænd af ærværdig Alder og med graanede Hoveder vaager fra Aften til Morgen for at gjøre det Gode og befordre Statens Hæder!"

„Din Aand er fuld af Billeder fra dine Fædres Hjem i Østen, min gode Hosea! og Du er i Stand til at glemme, at Du ikke nu vaager paa Templets Trappe. Hvad vi tigt Nyt har denne Dag ført med sig?"

„Siig hellere Nat, Signore! thi i Dag er der intet hendet, der er værd at komme for Eders Ører, undtagen nogle Smaating henimod Aften."

„Har man brugt Dolken paa Broen? — eller har Folket været mindre muntert end sædvanligt?"

„Der er ingen Ulykke skeet, og Pladsen har været saa munter, som de lystige Viingaarde i Engadi. Hellige Abraham! Hvad er Venedig ikke for et Sted for Fornøielser, og hvor glade sværme ikke alle Hjerter, baade gamle og unge! Jeg havde ikke haabet den Ære at see Eder i Nat, Signore! og jeg havde allerede bedet min Aftenbøn, for at lægge mig til Ro, da et Sendebud fra Raadet bragde mig en Juveel, med Ordre at forklare Vaabnet og angive Eieren. Det er en Ring, med de sædvanlige Kjendetegn, der røbe Fortrolighed."

„Du har en Signetring?" — sagde Adelsmanden og rakte Haanden frem.

„Her er den, og en guddommelig Steen er det; en Turkis af stor Værdi."

„Hvorfra er den kommen — og hvorledes er den sendt til Dig?"

„Den er kommen, Signore! eftersom jeg kan slutte af Budets Vink, snarere end af hans Ord, fra en Plads, der lignede den, fra hvilken den retfærdige Daniel undslap, formedelst hans Gudsfrygtighed og Herkomst."

„Du mener Løvens Mund?"

„Saaledes siger vore gamle Bøger betræffende Propheten, og saaledes syntes Raadets Sendebud at mene det betræffende Ringen."

„Her er intet andet, end en ridderlig Hjælm med Fjerbusk — tilhører dette Vaaben nogen her i Venedig?"

„Den vise Salomon lede sin Tjeners Dom i saa delicat en Materie! Denne Juveel er af sielden Skjønhed og faae eie kun en saadan, uden dem der have Penge liggende i Mængde. Betragt kun den milde Glands i dette Skjær og læg Mærke til de herlige Farver, der fremkomme, naar man holder den i forskjellige Stillinger."

„Det er godt! men hvem gjør Fordring paa at bære den?"

„Det er forunderligt naar man betragter hvor stor en Værdi der ligger skjult i saa lille et Stykke. Jeg har seet, at man har givet fuldvægtige Sequiner i anseelig Mængde for mindre kostbart Legetøi, end dette."

„Kan Du da aldrig glemme din Bod og Prangen paa Rialto? Jeg vil at Du skal sige mig hvem der bærer dette Symbol og Kjendetegn paa sin Slægt og Rang."

„Ædle Signore! jeg adlyder, Hjælmbusken tyder hen paa Familien Monforte, den sidste Senator, der døde for femten Aar siden."

„Og hans Juveler?"

„De ere tilligemed nogle andre Mobilier, som Staten ingen Fordring gjorde paa, gaaede i Arv til hans Frende og Efterfølger — hvis det er Senatets Villie, at der skal være en Efterfølger til dette gamle og berømte Navn, — Don Camillo af St. Agata. Den rige Neapolitaner, der nu er her i Venedig for at paatale sin Ret, er for nærværende Tid Eier af denne kostbare Steen."

„Giv mig Ringen; den maa undersøges — har Du mere at sige?"

„Slet intet, Signore! — uden en Bøn, nemlig, at dersom denne Juveel skulde blive confiskeret og falbudt, jeg da maa have Fortrinnet, da jeg dog er en gammel Tjener af Republikken, der har havt megen Aarsag til at beklage, at hans Alderdom har været mindre lykkelig, end hans Ungdom."

„Du skal ikke blive forglemt. Jeg har hørt, Hosea! at adskillige af vore unge Adelsmænd besøge Jødernes

Boder, for at laane Penge, som de ødsle bort, en Fremgangsmaade, som de siden bittert ville fortryde. Giv Agt herpaa; thi dersom Raadets Mishag skulde ramme en eller anden af din Stamme, vilde der blive lange og alvorlige Regninger at afgjøre. Har Du nylig havt noget at gjøre med andre Signeter, end med Neapolitanerens?»

»Ikke uden paa sædvanlig Maade, høie Signore!»

»Betragt dette,» — vedblev Signor Gradenigo, i det han ledte i en hemmelig Skuffe, af hvilken han trak et Stykke Papir frem, hvorved der hang et Stykke Vox; — »kan Du af Vaabnet see hvem der er Eier af dette Signet?»

Juvelereren tog Papiret og holdt det mod Lyset, medens hans funklende Øie opmærksomt undersøgde Præget.

»Det vilde overgaae Davids Søns Viisdom!» — sagde han, efter en lang og, som det syntes, frugtesløs Undersøgelse; — »her er intet andet end en galant Devise af det Slags, som de letsindige unge Herrer her i Staten pleie at bruge, naar de ville overvinde det svagere Kjøn med søde Ord og forførriske Smigrerier.»

»Det er et Hjerte, gjennemboret med en Elskovspiil og med det Motto; **»pensa al cuore tralitto d'amore.***

* Tænk paa et Hjerte i Kjærligheds Smerte.

„Intet andet, hvis mine Øine ellers gjøre deres Pligt. Jeg skulde troe, at der ikke er megen Mening i disse Ord, Signore!"

„Det kan være. Har Du aldrig solgt en Steen med denne Indskrivt?"

„Retfærdige Samuel! Vi sælge hver Dag saadanne Sager til Christne af begge Kjøn og af enhver Alder. Jeg kjender ingen Devise, der er mere almindelig."

„Den der har brugt den, har gjort vel i at skjule sine Tanker under saa almindelig en Pynt. Der vil være en Belønning af eet hundrede Sequiner at fortjene for den, der opdager Eieren."

Hosea var just i Begreb med at levere Stenen tilbage, som noget han ikke kunde udgranske, da denne Bemærkning undslap Signore Gradenigo. I Øieblikket styrkede han sit Øie med et Mikroskop og Papiret blev igjen holdt imod Skinnet af Lampen.

„Jeg overlod en Karniol af ingen stor Værdi, men som havde denne Indskrivt, til den keiserlige Ambassadeurs Gemalinde, men da jeg ikke saae andet i denne Handel end en Grille, var jeg ikke saa forsigtig at gjøre et Kjendemærke i Stenen. En Adelsmand, der er i Familie med Legaten i Ravenna handlede med mig om en Ametyst med samme Devise, men ved ham ansaae jeg det for nødvendigt at være forsigtig. Ha! her er et

privat Mærke, der virkelig synes ar være af min egen Haand."

„Nu, er Du paa Sporret? Hvad er det for et Mærke, Du taler om?"

„Intet andet, ædle Senator! end en Streg i et Bogstav, der er for lille til at kunne falde en godtroende Pige i Øinene."

„Og Du overlod Stenen til —?"

Hosea nølede, thi han forudsaae, at han let kunde gaae Glip af Belønningen, dersom han altfor hastigt rykkede ud med Sandheden.

„Hvis det er vigtigt at komme efter det Sande, Signore! vil jeg raadføre mig med mine Bøger. I en saa alvorlig Sag maa Raadet ikke føres paa galt Spor."

„Deri har Du Ret. Sagen er alvorlig, og Belønningen er et tilstrækkeligt Beviis for at vi anse den for saadan."

„Der blev sagt noget, naadige Herre! om eet hundrede Sequiner; men mit Sind giver ikke Agt nok paa saadannne Omstændigheder, naar der er Spørgsmaal om Venedigs Vel."

„Eet Hundrede Sequiner er der lovet for Opdagelsen."

„Jeg overlod en Signetring med en lignende Devise, til en Qvinde, der er i Tjeneste hos den første Adels-

mand hos Nuncius. Men dette Segl kan ikke være det samme, siden en Qvinde i hendes Stilling —"

„Er Du vis paa det?" — afbrød Signor Gradenigo ham fortrædelig. Hosea kastede et Blik paa ham og da han læsde i hans Ansigt og Øine, at dette Spor var ham kjærkomment, svarede han hurtigt:

„Saasandt jeg lever under Moses' Lov! Den Smaating laa længe uden at der blev budet paa den, og jeg solgde den for at faae Penge mellem Hænderne."

„Sequinerne ere dine, fortræffelige Jøde! Dette oplyser hele Hemmeligheden. Gaa, Du skal faae din Løn, og har Du optegnet nogle Bemærkninger i din hemmelige Anmærkningsbog, saa meddeel mig dem saasnart muligt. Gaa nu, Hosea! og vær saa punktlig, som Du pleier."

Jøden tog nu, jublende over sit Held, Afsked paa en Maade, der tilkjendegav at indgroet Havesyge fuldkommen underkuede enhver anden Følelse. Han gik bort igjennem samme Dør, gjennem hvilken han var kommen ind.

Det var klart af det, Signor Gradenigo nu tog sig for, at Audiencerne havde en Ende for denne Aften. Han undersøgde omhyggeligt Laasene paa forskjellige hemmelige Gjemmer i hans Kabinet, slukkede Lysene, lukkede Dørene i Laas og forlod Værelset. Lidt efter saae man ham gaae igjennem en af de ydre Sale, for

at lægge sig til Ro, hvorpaa Paladset blev lukket for denne Nat.

Læseren vil nu besidde nogen Kundskab om den Persons Characteer, der spillede Hovedrollen i de foregaaende Scener. Signor Gradenigo blev født med alle de Følelser og al den naturlige Godhed, der pleier at findes hos andre Mennesker, men Tilfælder og en Opdragelse, som Indretningerne i denne saa kaldte Republik gav en skjæv Retning, havde gjort ham til en fuldkommen Slave af en stiv Politik. I hans Øine var Venedig en fri Stat, fordi han tog saa rigeligt Deel i de Fordele, som dens selskabelige System ydede; og skjøndt han var sindig og veløvet i de fleste Forretninger, vare dog hans Øyner, i Henseende til hans Fædrelands politiske Sædelære, beladte med en sjælden Sløvhed. Som Senator stod han i saadan et Forhold til Staten, at han vel var en Agent for dens samtlige Forholdsregler, men dog uden noget personligt Ansvar. Han forstod at raisonnere med Varme, skjøndt uden Skarpsindighed, om Grundsætningerne for Statsbestyrelsen, og det vilde være vanskeligt, endog i denne pengegjerrige Tidsalder, at finde en mere nidkjær Forsvarer af den Mening, at Besiddelse ikke er et underordnet, men alt overveiende Formaal for det civiliserede Liv. Han kunde tale smukt om Grundsætninger, og Ære, og Dyd, og Religion og personlige Rettigheder, men naar

han skulde handle, følde han en Tilbøielighed til at blande alt dette med verdslig Politik. Som Venetianer var han ligesaa stor en Fjende af en enkelt Mands Herredømme, som af hele Folkets; i Henseende til det Første var han en rasende Republikaner, i Henseende til det Sidste hyldede han den Spidsfindighed, der kalder Mængdens Herredømme en Mængde Tyranners Regjering. Kort sagt, han var en Aristokrat, og aldrig havde nogen med saa megen Flid og saa udmærket Held lagt sig efter alle de Kæresætninger, der ere gunstige for dette Parti. Han var en kraftfuld Advokat for arvede Rettigheder, da de vare fordeelagtige for ham selv; og især var han ved Haanden med at forsvare sine Meninger med lignende Tilfælder, hentede fra den hellige Skrivt. Med en Philosophi, der syntes at tilfredsstille ham selv, paastod han, at ligesom Gud havde indrettet visse Grader i sin egen Skabning, i en nedstigende Kjæde fra Englene til Mennesterne, saaledes var det ogsaa klogt at følge et Exempel, der gik ud fra en Viisdom, der var uendelig. Intet kunde være rigtigere end Grundvolden for hans Theorie, men dens Anvendelse havde en Hovedfeil, nemlig at han troede, at det var en Efterligning af Naturen at søge at undergrave den.

Syvende Kapitel.

Ned Maanen sank og intet var at see
Undtagen blot en Lampes svage Skin
Foran Guds Moders Billed.

Rogers.

Just som den store Audience i Paladset Gradenigo var endt, begyndte den store Sant Markus-Plads at tabe en god Deel af sin Munterhed. Kaffehusene vare nu kun besatte med dem, der havde Midler og Lyst til at sætte deres Taalmodighed paa en mere væsentlige Prøve, end ved overgiven Latter og Spog; medens de, der vare nødte til at henvende deres Tanker fra Øieblikkets Letsindighed til den følgende Dags Bekymringer, slæntrede skareviis bort til deres lave Hytter og haarde Leier. Dog blev der en af den sidste Klasse tilbage; han vedblev at indtage et Sted nær ved Foreningen af de to Pladser, ligesaa ubevægelig, som om hans nøgne Fod var groet fast til den Steen, paa hvilken han stod. Det var Antonio.

Fiskerens Stilling bragde hans fulde kraftige Skikkelse og skarpe Træk under Straalerne af Maanen. Det mørke, ængstlige og stive Øie var fæstet paa den milde Skive, som om dets Eier strøbde at trænge gjennem

til en anden Verden, for at søge den Fred, han aldrig havde kjendt i denne. Lidelse var malet i hans soelbrændte Ansigt, men det var en Lidelse, der vidnede om, at hans naturlige Følsomhed var bleven svækket ved for megen Fortrolighed med den Svages Lod. For en, der betragter Menneskelivet under en anden, end de sædvanlige Synsmaader, vilde han have fremstillet et rørende Billede paa en ædel Natur, der leed med Stolthed og var bleven slov ved Vane; medens den, der betragter Selskabets tilfældige Indretninger som uovertrædelige Love, i ham vilde have seet et Maleri af vranten Urolighed og Misfornøielse, der dog blev undertrykt af den Mægtiges Haand. Den gamle Mand drog et dybt Suk, og strygende de faa Haar, som Alderen havde lævnet ham, tilside, tog han sin Hue op af Steenbroen, og lavede sig til at gaae.

„Du er sildigt oppe, Antonio!" — sagde en Stemme ved Siden af ham. — „Der maa være nok at fortjene om Dagen, siden en af din Haandtering kan have Tid nok at spilde herpaa Pladsen saa sildigt om Aftenen. Du hører at Klokken allerede tilkjendegiver den femte Time af Natten."

Fiskeren vendte sig om, og betragtede den Maskerede, der stod ved Siden af ham, et Øieblik, med Ligegyldighed, i det han hverken røbede Nysgjerrighed eller nogen anden Følelse ved hans Tiltale.

„Siden Du kjender mig," — svarede han, — „veed Du sandsynligviis ogsaa, at jeg skal gaae herfra til et tomt Huus. Er Du saa vel underrettet om mig, maa Du vel ogsaa have Kundskab om den Uret, man har gjort mig?"

„Hvem har gjort Dig Uret, min kjære Fisker, at Du tør tale saa høit om det nede under Dogens Vinduer?"

„Staten."

„Det er et Sprog, der maa skurre i San Markus' Ører. Blev det sagt høit, vilde Løven brøle deroppe. Hvad er det, Du beskylder Republikken for?"

„Før mig til dem, der have sendt Dig, og jeg vil spare Dig den Uleilighed at være Mellemmand. Jeg er beredt paa at sige Dogen selv den Uret, jeg har lidt; thi hvad har en fattig, gammel Mand at frygte af dens Vrede?"

„Troer Du, at jeg er sendt for at forraade Dig?"

„Du kjender bedst dit eget Ærinde."

Den anden tog Masken af og vendte sit Ansigt mod Maanen.

„Jacopo!" — raabde Fiskeren, stirrende paa det udtryksfulde italienske Ansigt; — „en Mand af din Bestilling kan intet Ærinde have til mig."

En Rødme, der var synlig i Maaneskinnet, foer over Banditens Træk, men han dæmpede ethvert andet Udbrud af sin Følelse.

„Du tager feil. Mit Ærinde er til Dig."

„Troer Raadet da, at en Fisker i Lagunerne er af Vigtighed nok til at snigmyrdes med en Dolk? Til dit Arbeide da!" — lagde han til, i det han pegede paa sit nøgne Bryst; — „der er intet, der hindrer Dig."

„Antonio, Du gjør mig Uret. Raadet har ikke saadan noget i Sinde. Men jeg har hørt, at Du har Aarsag til at være misfornøiet og at Du taler offentligt paa Lido og mellem Øerne om Sager, som Patricierne ikke kan lide at Folk af din Stand snakker om. Jeg kommer som en Ven for at advare Dig om Følgerne af en saadan Uforsigtighed, og ikke for at gjøre Dig nogen Fortræd."

„Du er sendt for at sige mig det?"

„Gamle Mand, Alderen burde lære din Tunge Maadehold. Hvad nytter saadanne Klager imod Staten; eller hvilke andre Frugter kan Du vente af den, end Uheld for dig selv, og Uheld for det Barn, som Du elsker?"

„Jeg veed det ikke — men naar Hjertet er saaret, vil Tungen tale. De have taget min Dreng, og de have kun efterladt mig lidet, som jeg skatter. Det Liv, de truer, er for kort til at jeg skulde agte det høit."

„Du skulde dæmpe din Sorg med Viisdom. Signor Gradenigo har længe viist et venskabeligt Sindelav imod Dig, og jeg har hørt, at din Moder var hans

Amme. Træt hans Øre med dine Bønner, men hold op med at drille Republikken med dine Klager."

Antonio saae tankefuld paa sin Selskabsbroder, men da denne holdt op, rystede han taus og bedrøvet paa Hovedet, ligesom for at tilkjendegive hvor lidet Haab han havde om at erholde Hjælp fra den Kant.

„Jeg har sagt ham alt, hvad en Mand, der er født og opdraget i Lagunerne, kan finde Ord til at sige. Han er en Raadsherre, Jacopo; og han tænker ikke paa de Lidelser, som han ikke selv føler."

„Tager Du ikke feil, gamle Mand! i at bebrejde ham, der er født i Overflødighed, for at have et haardt Hjerte, alene fordi han ikke føler den Elendighed, som Du vilde undgaae, hvis det stod i din Magt? Du har din Baad og dine Garn med Sundhed og Færdighed i din Kunst, og heri er Du lykkeligere end den, der ingen af Delene har, — vilde Du glemme din Færdighed og dele din lille Eiendom med en Tigger paa Sant Marcus-pladsen, for at eders Formue kunde blive eens?"

„Der kan være Sandhed i det Du siger angaaende vore Haandteringer og vor Formue, men naar det betræffer vor Afkom, da er Naturen den samme i begge Parter. Jeg seer ingen Grund for at Sønnen af en Patricier skal være fri, naar Sønnen af en Fisker skal sælges for at udgyde sit Blod. Have Raadsherrerne

ikke Lykke nok i deres Rang og Rigdom, at de ikke skulle berøve mig min Søn?"

„Du veed, Antonio, at Staten maa tjenes, og skulde man gaae til Paladserne for at søge dristige Søemænd, vilde man da finde dem, der kunde gjøre den vingede Løve Ære i Nødens Tid? Din gamle Arm er fuld af Kraft og din Fod bestandigt paa Vandet, og de søge dem, der, ligesom Du, ere blevne øvede paa Søen."

„Du burde have sagt: „og det gamle Bryst er fuldt af Skrammer." Førend Du blev født, Jacopo! drog jeg imod de Vantroende, og mit Blod flød, som Vand, for Staten. Men det har de forglemt, medens de have opreist kostbare Marmorstøtter i Kirkerne, der tale om de Adeliges Bedrivter, der kom uskadte fra den samme Krig."

„Jeg har hørt min Fader sige det Samme;" — svarede Banditten med en mørk Mine og forandret Stemme; — „han blødte ogsaa i denne Krig; men det er forglemt!"

Fiskeren kastede et Blik omkring sig, og da han saae at adskillige Grupper stode i Samtale med hverandre ikke langt fra dem, gav han sin Staldbroder et Vink om at følge efter, og gik henimod Bolværket.

„Din Fader" — sagde han, da de langsomt nærmede sig hinanden; — „var min Kammerat og Ven. Jeg er gammel, Jacopo! og fattig; mine Dage ere henrundne i Besværlighed paa Lagunerne, og mine Nat-

ter i at samle Kræfter til Morgenens Møisommeligheder; men det har smertet mig at høre, at Sønnen af En, som jeg har havt saa kjær, og med hvem jeg saa ofte deelde Ondt og Godt, Lykke og Ulykke, har valgt et Haandværk, som det man siger at Du driver. Det Guld, der er en Løn for udgydet Blod, har aldrig været lykkeligt for den, der gav det, eller for den, der modtog det."

Banditten hørde paa ham uden at sige et Ord, men hans Ledsager, der i et andet Øieblik og under andre Omstændigheder vilde have skyet ham, som man skyer en Spedalsk, saae, ved at kaste et bedrøvet Blik paa hans Ansigt, at hans Muskler bevægede sig, og at en Dødsbleghed foer over hans Kinder, saa at han i Maaneskinnet saae ud som et Lig.

„Du har lidt Mangel, Jacopo! og denne har forført Dig til denne skrækkelige Synd; men det er aldrig for seent at kalde de Hellige til Hjælp og at lægge Dolken tilside. Det er ikke gavnligt for nogen at blive bekjendt i Venedig som din Staldbroder, men din Faders Ven vil ikke forlade en, der viser et angergivet Sind. Læg Dolken tilside og kom med mig til Lagunerne. Du vilde finde Arbeidet meget mindre byrdefuldt end Brøden, og skjøndt Du aldrig kan blive det for mig, som den Dreng var, man har berøvet mig, thi han var uskyldig som et Lam, vil Du dog bestandigt være min gamle

Staldbroders Søn og en angergiven Sjæl. Følg med mig til Lagunerne, thi Armod og Elendighed, som min, kan ikke mødes med mere Foragt, om Du endogsaa er min Kammerat."

„Hvad siger man da om mig, siden Du behandler mig saaledes?" — spurgte Jacopo med en sagte, sittrende Stemme.

„Jeg vil ingen Usandhed sige Dig. Men faa Mennesker døe en voldsom Død her i Venedig, uden at dit Navn bliver nævnet."

„Og vilde man taale, at en, der er betegnet paa den Maade, viser sig for alles Øine paa Kanalerne og St. Markus-Pladsen?"

„Vi kjende ikke Raadets Grunde. Nogle sige, at din Time ikke er kommen endnu, medens Andre mene at Du er for mægtig til at man tør stille Dig for Retten."

„Du lader Retfærdigheden og Inquisitionens Virksomhed vederfares samme Ret. Men skulde jeg gaae med Dig i Nat, vilde Du da være mere forsigtig i din Tale blandt dine Kammerater paa Lido og Derne?"

„Naar Hjertet har sin Byrde, stræber Tungen at lette den. Jeg vil gjøre noget for at drage min Vens Barn fra den onde Vei, og glemme min egen Nød. Du er vant til at omgaaes de Adelige, Jacopo! vilde det være mueligt for en, der er klædt i en saadan Dragt,

og hvis Ansigt er brunt af Solen, at komme til at tale med Dogen?"

„Der er ingen Mangel paa tilsyneladende Retfærdighed i Venedig, men vel paa den Virkelige. Jeg tvivler ikke paa, at Du vil blive hørt."

„Da vil jeg vente her paa Brostenene til han kommer her forbi til Stadsen i Morgen, og prøve paa at bevæge hans Hjerte til Retfærdighed. Han er gammel, ligesom jeg, og han har ogsaa udøst sit Blod for Staten; — og, hvad mere er, han er Fader."

„Det samme er Signor Gradenigo."

„Du tvivler om hans Barmhjertighed — ha?"

„Du kan forsøge det. Dogen vil høre den ringeste Borgers Bøn. Jeg troer" — føiede han til saa sagte, at man neppe kunde høre det; — „at han endogsaa vilde laane et Øre til min."

„Skjøndt jeg ikke er i Stand til at indklæde min Bøn i saadanne Ord, som passe til en saa stor Fyrstes Ører, skal han dog faae Sandheden at høre af en forurettet Mand. De kalde ham Statens Udvalgte, og saadan en Mand, burde med Glæde lytte til Retfærdighedens Stemme. Dette er en haard Seng, Jacopo!" — vedblev Fiskeren, i det han satte sig ned ved Foden af Sant Theodors Støtte; — „men jeg har sovet paa en, der var mere kold og ligesaa haard, da der var mindre Aarsag til at gjøre det — god Nat!"

Banditten nølede et Øieblik nær ved den gamle Mand, der foldede Armene over det nøgne Bryst, om hvilket Sovinden viftede, og lavede sig saaledes til at tage sin Hvile paa Pladsen, noget, der ikke var usædvanligt blandt Folk af hans Stand; men da Banditten mærkede, at Antonio ønskede at være alene, gik han bort og efterlod Fiskeren til ham selv.

Det var nu langt ud paa Nat, og kun faa Nattesværmere vare tilbage paa de to Pladser. Jacopo kastede et Blik til alle Sider og, da han havde bemærket hvad Klokken var og Pladsens Beskaffenhed, gik han hen til Randen af Bolværket. De offentlige Gondolerere havde som sædvanligt forladt deres Baade, der vare bundne fast til Pælene, og en dyb Taushed herskede over hele Bugten. Vandet var neppe fordunklet af Luften, der snarere gyngede end krusede dets Overflade, og ikke en Lyd af en Aare blev hørt mellem den Skov af Master, der bedækkede Udsigten fra Piazetta til Giudecca. Banditten standsede, kastede et andet speidende Blik omkring sig, gjorde sin Maske fast, løsde en Baad, skjød den fra Land og gled hen imod Middelpunktet af Havnen.

„Hvem der?" — raabde en, der syntes at staae paa Vagt i en Felukke, der laa for Anker lidt afsides fra de Andre.

„En, der bliver ventet!" — var Svaret.

„Roderigo?"

„Netop!"

„Du kommer sildigt!" — sagde Sømanden fra Calabrien, da Jacopo steg op paa det lave Dæk af la bella Sorrentina; — „mine Folk have længe været i deres Køier, og jeg har drømt tre Gange om Skibbrud og to Gange om en hæftig Sirocco, i den Tid jeg har ventet paa Dig."

„Du har havt desto mere Tid til at smugle. Er Felukken færdig til sit Arbeide?"

„Hvad Smugleriet angaaer, da er der kun lidet at vinde i denne karrige Stad. Raadsherrerne sikkre dem selv og deres Venner hele Fordelen, medens vi Skippere maae lade os nøie med en lav Fragt og en besværlig Handel. Jeg har sendt et Dusin Kasser Lachrymæ Christi op ad Kanalerne og det er ogsaa alt, hvad jeg har havt Leilighed til. Der er nok endnu tilbage til at styrke Dig med; vil Du drikke?"

„Jeg er en Ven af Ædruelighed. Er dit Skib, som sædvanligt, færdigt til det Bevidste?"

„Er Raadet ligesaa færdigt med Pengene? Dette er den sjerde Reise, jeg har gjort i dets Tjeneste, og de behøver blot at kige i deres egne Hemmeligheder for at see paa hvad Maade jeg har udført hvad der var paalagt mig."

„De ere fornøiede og Du er bleven godt betalt."

„Siig ikke det. Jeg har fortjent flere Penge med

en eneste heldig Fart med Frugt fra Oerne, end ved alle deres Nattetoure. Vilde de, der bruge mig, blot tillade mig at tage noget med for egen Regning, kunde der endda være nogen Fordeel ved Handelen."

„Der er intet, som Sant Marcus hjemsøger med en haardere Straf, end naar man bedviger hans Indkomster. Se Dig vel for med dine Vine, thi ellers vil Du ikke alene miste dit Skib og din Fragt, men ogsaa din Frihed."

„Det er just det, jeg beklager mig over, Signor Roderigo! Spitsbube og ikke Spitsbube er Republikkens Valgsprog. Her ere de saa eftergivende, som en Fader mod sine Børn, og der er det bedre, om det der er skeet, var skeet i den mørke Nat. Jeg holder ikke af Modsigelser, thi just som mit Haab stiger en Smule, ved det jeg har været Vidne til, maaskee en Smule for nær, nedslaaes det igjen af Vinden, med saadan en Magt, som om St. Gennaro selv kastede sig paa en Synder."

„Husk paa at Du ikke er midt ude paa Middelhavet, men i en af Venedigs Kanaler. Dette Sprog vilde være farligt, hvis det blev hørt af mindre venskabelige Oren."

„Jeg takker Dig for din Omsorg, men Synet af hiint gamle Palads er ligesaa godt et Baand paa en les Tunge, som Synet af en Galge paa Standbredden for en Sørover. Jeg mødte en gammel Kammerat

paa Piazetta paa den Tid da Maskerne kom ind, og vi havde en Samtale om denne Materie; ved saadanne Leiligheder bliver en Mand godt betalt her i Venedig for at fortælle hvad en Anden siger og gjør. Det er en Skam, med al deres tilsyneladende Kjerlighed til Retfærdighed, min gode Roderigo! at Raadet lader adskillige Spitsbuber gaae aabenlyst omkring, Mennesker, hvis Ansigter kunde saae Stenene til at røome af Skamfuldhed og Fortrydelse."

„Jeg veed ikke, at saadanne Mennesker lade sig see aabenlyst i Venedig; hvad der skeer hemmeligt, kan tillades for en Tid, og Mangel paa Beviser — "

„Cospetto! man siger, at Raadet har en næm Maade til at faae en Synder til at bekjende paa. Nu, der har vi den Hedning Jacopo! — Hvad feiler Du, Mand? Det Anker, Du læner dig til, er ikke gloende."

„Det er heller ikke af Fjere; mine Been maa vel blive trætte af at berøre det, uden at Du bliver vred over det, skulde jeg haabe?"

„Jernet er fra Elba — og blev smedet i en Vulkan. Denne Jacopo, er en Karl, der aldrig burde gaae frit omkring i en ærlig Stad, og alligevel har jeg seet ham spadsere paa Pladsen saa mageligt, som en Adelsmand paa Broglio."

„Jeg kjender ham ikke."

„At Du ikke kjender den meest forvovne og sikkreste

Snigmorder i Venedig, min ærlige Roderigo, er en Ære for Dig. Men han er tilstrækkeligt mærket blandt os her i Havnen, og vi see aldrig dette Menneske, uden at vi begynde at tænke paa vore Synder og de Bodsøvelser vi have forglemt. Det undrer mig meget at Inquisitorerne ikke give ham Fanden i Vold ved en eller anden offentlig Høitidelighed."

„Ere hans Handlinger da saa aabenbare, at de kunne affige Dommen over ham, uden videre Beviis?"

„Gaa og spørg derom i alle Gader og Stræder. Ikke et christent Menneske mister Livet i Venedig paa en voldsom Maade, uden at man siger at hans sikkre Haand har fort Stødet. Signor Roderigo, eders Kanaler ere meget vel skikkede til at befordre en pludselig Død."

„Det synes mig, at der er Modsigelse i dine Ord. Du taler om at der er Tegn til at en vis Haand har givet Stødet, og saa taler Du ogsaa om at Kanalerne befordre en pludselig Død. Denne Jacopo skeer maaskee Uret, maaskee er det Bagtalelse — "

„Jeg har hørt om at bagtale Præster, thi de ere Christne, der maa bevare et godt Navn og Rygte for Kirkens Ære's Skyld, men at tale ilde om en Bandit vilde vel ikke skaffe nogen en Proces paa Halsen. Hvad nytter det Haanden om den er lidt mere mørkerød, eller ikke, naar det blot er Blod, der er paa den?"

„Du taler sandt;" — svarede den foregivne Rode-

rigo, i det han drog et dybt Suk; — „Det kan være ham det samme, naar han bliver fordømt, om Dommen er for en eller for mange Forbrydelser."

„Veed Du, Ven Roderigo! at denne Betragtning har gjort mig mindre samvittighedsfuld i Henseende til Fragten, jeg har paataget mig, og vor egen hemmelige Handel. Du er vist nok i Raadets Tjeneste, min kjære Stefano! har jeg sagt til mig selv, og derfor er der ikke den mindste Grund til at Du skulde være mindre samvittighedsfuld i Henseende til Beskaffenheden af Varerne. Den Jacopo har et Øie og et skulende Væsen, der ville forraade ham endog om han sad paa St. Peders Stoel. Men tag din Maske af, Signor Roderigo! at Soluften kan afkjøle dine Kinder; det er paa Tiden at der ingen Mistanke er meer imellem to gamle, og trofaste Venner."

„Min Pligt mod dem, der have sendt mig, forbyder mig denne Frihed, ellers vilde jeg med Glæde vise mig for Dig Ansigt til Ansigt, Mester Stefano!"

„Vel! uagtet din Forsigtighed, min fine Herre! vil jeg vædde de ti Sequiner, Du er kommen for at betale mig, paa at jeg i Morgen skal gaae hen paa St. Markuspladsen og nævne Dig offentligt ved dit Navn iblandt Tusinde. Du kan ligesaa godt tage Masken af, thi jeg kan fortælle Dig, at jeg kjender Dig ligesaa godt som det latinske Segl paa min Felukke."

„Destomindre behøver jeg at tage Masken af. Der er udentvivl visse Tegn, paa hvilke Mænd, der mødtes ofte, skulde kjende hinanden."

„Du har et veldannet Ansigt, Signore! og ikke mindste Grund til at skjule det. Jeg har lagt Mærke til Dig blandt Natteværmerne, naar Du ikke tænkte paa at man holdt Øie med Dig, og jeg vil sige Dig, uden Hensyn paa, at jeg venter at fortjene noget ved vor Handel, at et Udvortes, der er saa smukt som dit, Signor Roderigo, gjorde bedre i at lade sig see offentligt, end saaledes at gaae bedækket med et Stykke Silketøi."

„Jeg har allerede sagt Dig Grunden. Hvad Staten vil, kan man ikke oversee; men siden jeg seer, at Du kjender mig, saa lad mig see at Du ikke røber det Du veed."

„Du kan stole paa mig, saa godt som paa din Skrivtefader. Diamine! Jeg er ikke den Mand, der stiller en Hemmelighed til Skue, som man sætter et Flag paa en Stang. Men Du skelede til Siden, da jeg vinkede ad Dig derinde mellem Maskerne paa Pladsen; ikke sandt Roderigo?"

„Der er mere Munterhed i Dig, end jeg havde tænkt, Stefano! endskjøndt din Hurtighed med din Felukke er nokſom bekjendt."

„Der er to Ting, Signor Roderigo! som jeg roser

mig af, skjøndt som jeg haaber, med christelig Beskedenhed; som en Kystfarer i Storm eller Havblik er der kun faa, der kan rose sig af en større Erfarenhed; og i Henseende til at kjende en maskeret Bekjendt paa Carnavallet, troer jeg at selv det Ondes Fader ikke kunde forklæde sig saaledes, at mit Øie ikke skulde opdage Hestefoden. I at forudsee en Storm eller see bag en Maske, Signor Roderigo, kjender jeg ikke min Lige blandt ustuderede Folk."

„Saadanne Evner ere betydelige Gaver for en Mand, der lever paa Søen og af en farlig Handel."

„Her kom en vis Gino, Gondolerer hos Don Camillo Monforte, og en gammel Kammerat af mig, ombord i Felukken, i Følge med en Qvinde, der var maskeret. Han skilde sig af med Pigen paa en siffig Maade, og troede at hun skulde være saa ubekjendt, som om hun var iblandt Fremmede, men paa et eneste Blik gjenkjendte jeg Datteren af en Viinhandler, der før havde prøvet min Lachrymæ Christi. Tøsen var ærgerlig over den Streg, an havde spillet hende, imidlertid slog vi en Handel af om de faa Kasser, der endnu laae i Rummet, medens Gino besørgede sin Herres Ærinde paa St. Markuspladsen."

„Og hvad det var for et Ærinde fik Du ikke at vide, min gode Stefano?"

„Hvorledes skulde jeg det, Signor Roderigo! naar

Gondolføreren knap gav sig saa megen Tid, at vi fik hilset hinanden? Men Annina —"

„Annina!"

„Ja, just hende. Du kjender Annina, den gamle Tomasos Datter; thi hun dandsede just i den samme Afdeling, hvori jeg opdagede Dig. Jeg vilde ikke tale saaledes om Pigen, dersom jeg ikke vidsde, at Du selv slet ikke har noget imod at drikke Viin, der ikke har besøgt Toldboden."

„I den Henseende behøver Du ikke at være bange. Jeg har tilsvoret Dig, at ingen Hemmelighed af det Slags skal komme over mine Læber. Men denne Annina er en Pige med levende Vittighed og usædvanlig Dristighed."

„Mellem os sagt, Signor Roderigo, er det ikke let at sige hvem der her i Venedig er i Raadets Sold og hvem der ikke er det. Jeg har sommetider havt den Grille, ved at lægge Mærke til dit Væsen og til Tonen af din Stemme, at Du selv var en Smule maskeret."

„Og det med din Menneskekundskab?"

„Hvis Ærligheden var eens hos Alle, hvad Fortjeneste var der da ved den? Du har aldrig været haardt forfulgt af en Vantroende, Signor Roderigo, ellers vilde Du vide hvorledes en Mands Sind kan gaae over fra Haab til Frygt, fra en tordnende Stemme til en ydmyg Bøn. Jeg husker engang, at jeg i min Nød, da jeg

ikke havde andet end Turbaner for Øie og Bastonnade i Tankerne, har hedet til St. Stefano i en Tone, som man vilde bruge til Hunde, og at jeg har overdøvet de andre med en Hvinen som en ung Kats. Corpo di Bacco! man behøver Erfarenhed i saadanne Ting, Signor Roderigo, for at kjende sine egne Fortjenester."

„Jeg troer Dig. Men hvem er den Gino, som Du taelde om?"

„Hans Herre, og jeg kan ogsaa sige min Herre, thi jeg er født indenfor hans Besiddelser, er den unge Duca di Sant' Agata, — den samme der søger sin Lykke her ved Senatet, da han gjør Fordring paa den sidste Monfortes Rigdomme og Plads i Raadet. Denne Sag har varet saa længe, at Knøsen har gjort sig selv til en Gondolfører, alene ved at vrikke en Aare mellem hans Herres Palads og de Adelsmænds, som han har Omgang med — i det mindste er det saaledes at Gino har fortalt om sin Opdragelse."

„Jeg kjender Manden. Han bærer sin Herres Livree. Er det en vittig Knøs?"

„Signor Roderigo, alle de, der komme fra Calabrien, kunne ikke rose sig af denne Fordeel. Vi ere ikke mere end vore Naboer, og der ere Undtagelser i alle Menigheder, saavelsom i alle Familier. Gino er rap nok med sin Aare, og saa flink en Knøs i sin Haandtering, som der behøves! men naar man seer videre end

paa Overfladen af Tingene, kan man da vente at finde Sneppens Fiinhed hos en Gaas? Naturen gjør Mænd og Kongerne gjøre Adelsmænd. — Gino er en Gondolfører."

„Og en duelig Karl?"

„Jeg siger ikke noget om hans Arme eller Been, begge Dele ere som de bør være; men naar det kommer an paa at kjende Mennesker og Ting, da er stakkels Gino kun en Gondolfører. Knøsen har et fortræffelig Hjerte og vægrer sig aldrig ved at tjene en Ven. Jeg holder af ham, men Du vil ikke have, at jeg skal sige andet, end hvad der er den rene Sandhed."

„Vel, hold din Felukke færdig, thi vi vide ikke hvilket Øieblik vi behøve den."

„Du behøver blot at bringe din Fragt Signore! saa er Handelen sluttet."

„Farvel! Jeg vil raade Dig, at afholde Dig fra enhver anden Handel, og at passe paa at Høitideligheden i Morgen ikke forfører dine Folk til at forlade Skibet."

„Gud være med Dig, Signor Roderigo! — Der skal ikke mangle noget."

Banditten steeg ned i sin Gondol, der gled bort fra Felukken med en Lethed, der viisde, at den blev bevæget af en Arm, der var vant til at bruge Aaren. Han

tilvinkede Stefano endnu et Farvel, og derpaa forsvandt han mellem de mange Baade, der bedækkede Havnen.

Nogle faa Minutter blev Skipperen paa la bella Sorrentina ved at gaae frem og tilbage paa Dækket, for at trække den friske Luft, der kom over fra Lido, derpaa begav han sig til Ro. Paa denne Tid vare de mørke, tause Gondoler, der i hundredevis havde svømmet om paa Vandfladen, alle forsvundne. Lyden af Musikken blev ikke længere hørt paa Kanalerne og Venedig, til enhver Tid stille og taus, syntes at sove Dødens Søvn.

Ottende Kapitel.

Den Fiskermand
Kom fra sin grønne Ø, og over Bølgen
Han bragde med sig Viv og Barn; og Bonden
Kom fra det faste Land med mangen Nonne
Og Munk, og Landsbypige, hendes første Flugt
Fra Hjemmet — fyldende den fælleds Færge.

Rogers.

En klarere Dag, end den, der fulgde paa den sidstomtaelte Nat, har aldrig bestraalet de massive Kuppler,

de prægtige Pladser og de glindsende Kanaler i Venedig. Solen havde ikke været længe over Bolværket af Lido, førend Lyden af Horn og Trompeter lod sig høre paa St. Markuspladsen. Den blev besvaret fra det fjerne Arsenal. Tusinde Gondoler gled ud af Kanalerne, seilende i enhver Retning gjennem Havnen, Giudecca og de forskjellige ydre Kanaler, medens de velbekjendte Veie fra Fusina og Naboerne, vare bedækkede med uendelige Rader af Baade, der toge Veien til Hovedstaden.

Borgerne begyndte tidligt at forsamle sig i deres Helligdagspynt, medens tusinde Landmænd landede paa de forskjellige Broer klædte i deres bedste Klæder. Det var endnu ikke høit paa Dagen, da alle Adgange til den store Plads vare propfulde, og paa den Tid, da Klokken i den ærværdige Domkirke havde holdt op med at ringe, var St. Markuspladsen igjen opfyldt med sin muntre Folkesværm. Faa kun lod sig see med Masker, men Glæden syntes at skinne i ethvert Øie; kort sagt, Venedig og dets Befolkning viisde sig med al den Munterhed og Sorgløshed, der pleier at herske ved en af de store italienske Fester. De overvundne Nationers Flag vaiede stolt paa Triumphmasterne; ud af ethvert Kirketaarn hang Billedet af den vingede Løve, og ethvert Palads var behængt med rige Silketæpper, der flagrede fra Balkoner og Vindver.

Midt under dette prægtige, opmuntrende Skuespil

hørde man et Dron af tusinde Stemmer; men denne Mumlen blev igjen fra Tid til anden overdøvet af Trompetklang og de henrivende Toner af en udmærket Musik. Her opregnede Improvisatoren, der i Løndom blev brugt af den trædske, hemmelighedsfulde Regjering, med en hurtig Tunge og i et Sprog, der passede til Folkets Ører, ved Foden af de Spirer, der bare Candias, Cretas og Moreas Bannere, Republikkens gamle Triumpher; medens en Balladesanger hist qvad for den nysgjerrige Mængde om St. Markus' Hæder og Retfærdighed. Jubelraab fulgde paa enhver heldig Hentydning paa Nationens Hæder, og høie, ofte gjentagne Bifaldsklap lønnede Politiets Udsendte, naar de meest smigrede deres Tilhøreres Selvbedrag og Forsængelighed.

Imidlertid begyndte en Mængde Baade, der udmærkede sig ved deres skjønne Billedhuggerarbeide og rige Forgyldning, og indeholdt Fruentimmer, der vare berømte for deres Ynde og Skjønhed, at sværme i hundredevis rundt om i Havnen. En almindelig Bevægelse havde allerede fundet Sted blandt Somændene, og en viid Kanal, der var aldeles fri for Baade, aabnede sig fra Bolværket paa Piazetta til en fjern Dæmning, der mødte for de adriatiske Havs Bølger. - Nær ved denne Vandbane var der forsamlet en Mængde Baade af alle Størrelser og Skikkelser, fyldte med nysgjerrige Tilskuere.

Sværmen blev tættere, som det blev høiere op ad Dagen; og det syntes at alle de vidtløftige paduanske Sletter havde udsendt deres Befolkning for at forøge Antallet af dem, der her stimlede sammen. Nogle faa frygtsomme og tvivlraadige Masker begyndte nu at vise sig i Trængslen, for ved Hjælp af det Priveligium, der tillod en saadan Forklædning, at tilliste sig en øieblikkelig Fornøielse, til Erstatning for Klosterets eensformige Stilhed. Nu kom de kostbare Baade, der tilhørde de fremmede Magters Gesantere og derpaa roede, under Lyden af Clarinetter og Folkemængdens Fryderaab, Bucentauren ud af Kanalen ved Arsenalet og svaiede hen til dens Plads ved Bolværket af St. Markus.

Da disse Forberedelser, der medtoge nogle Timer, vare forbi, saae man Hellebardererne og andre, der dannede en Livvagt for Republikkens Overhoved, at aabne en Vei igjennem Trængselen. Hvorpaa den gjennemtrængende Lyd af hundrede Instrumenter bebudede Dogens Komme.

Vi ville ikke trække vor Fortælling i Langdrag, ved at beskrive den Pomp, med hvilken en yppig og mægtig Adel, der i Almindelighed afholdt sig fra enhver fortroelig Omgang med dem, som den beherskede, udfoldede sin Herlighed for Mængdens Øine, ved enhver festlig Leilighed. Lange Rækker af Raadsherrer, i deres Embedsdragt, omgivne af en Skare af Tjenere i

Livree, kom frem under Paladsets Buegange, og steeg ned af Kjæmpetrappen i den skumle Gaard. Derpaa gik hele Skaren ud paa Piazetta, og begav sig til deres forskjellige Pladser paa det med Sæder forsynede Dæk af det velbekjendte Skib. Enhver Raadsherre havde sin bestemte Plads og førend de Sidste af Følget havde forladt Bolværket, sad der allerede en lang Række af alvorlige Lovgivere, i den bestemte Orden. Gesanterne, Statens høie Embedsmænd, og den gamle Mand, der var bleven valgt til Enevældens tomme Værdighed, bleve paa Landet, for at opbebie med dorsk Taalmodighed Øieblikket til Indskibningen. I dette Øieblik smuttede en Mand med et soelbrændt Ansigt, Been der vare nøgne lige til Knæerne og blottet Bryst, igjennem Vagten og knælede paa Brostenene ned for Dogen.

„Retfærdighed, store Fyrste!" — skreg den dristige Ubekjendte; — „Retfærdighed og Naade! Laan Øre til en, der har udøst sit Blod for St. Markus, og kan bevise det med sine Skrammer!"

„Retfærdighed og Naade ere ikke altid Følgesvende;" — bemærkede han, der bar den hornede Hue, med Rolighed, i det han gav sin tjenstfærdige Livvagt et Vink, at lade den Bønfaldende blive.

„Mægtige Fyrste! jeg kommer for at bede om det Sidste."

„Hvem og hvad er Du?"

„En Fisker fra Lagunerne. Mit Navn er Antonio, og jeg beder om Frihed for min Alderdoms Stytte, — en herlig Knos, som Statens Politi med Vold har revet fra mig.“

„Det burde ikke være! Voldsomhed er ingen Egenskab hos Retfærdigheden, — men Knøsen har vel krænket Lovene og lider for sine Misgjærninger?“

„Hans Brøde, naadige og ophøiede Herre! bestaaer i Ungdom, Sundhed og Styrke, tilligemed nogen Kyndighed i det, en Sømand bør vide. De have taget ham, uden Advarsel eller Samtykke, for at tjene paa Galleierne og have ladet mig alene paa min gamle Alder.“

Det Tegn paa Medlidenhed, der yttrede sig i Fyrstens ærværdige Ansigt, forandredes pludseligt til et Blik, der robede Fortrædelighed og Mistillid. Det Øie, der nys straalde af Medfølelse, blev koldt, og i det han gav sin Livvagt et Vink, tilkjendegav han med et Blik, at Toget skulde gaae videre.

„Før ham bort,“ — sagde en Officier, der forstod Meningen af sin Herres Øiekast; — „Ceremonierne maae ikke forstyrres ved saa taablig en Begjering.“

Antonio gjorde ingen Modstand, men vigende tilbage til Sværmen, der omgav ham, blandede han sig nedslaaet med Mængden, og Sorg og Grædmelse gjorde for et Øieblik Plads for den Beundring, som det prægtige Skuespil vakde hos ham. Inden nogle faae Øie-

blikke var den Afbrydelse, som denne korte Scene foraarsagede, forglemt over den Opmærksomhed, som Høitideligheden vakde.

Da Hertugen og hans Følge havde taget deres Pladser, og en berømt Amiral havde lagt Haand paa Roerpinden, stødte det store, prægtige Skib, med dets forgyldte Gallerier, fulde af Tjenere, bort fra Bolværket, med en stolt og langsom Bevægelse. Dets Afreise var et Signal for et nyt Udbrud af Trompeter og Clarinetter og for Folkets lydelige Jubel. Sværmen strømmede til Bolværket og i det Øieblik, da Bucentauren havde naaet Midten af Havnen, var Strømmen fort af Gondoler, der fulgde efter den. Paa denne Maade seilede dette muntre, jublende Følge, nogle saa tæt ved Siden af Bucentauren, som Faldet af de vægtige Aarer vilde tillade det, andre i en lang Række efter den, ligesom Sværme af smaa Fiske, der svømme omkring Hvalen. Ved enhver Anstrængelse af Mandskabet skjød Galleien længere fra Land, dens levende Følge syntes at udvide sig selv ved en hemmelig Kraft, dog blev den Kjæde, det syntes at danne, aldrig afbrudt, indtil Bucentauren var kommet forbi den Ø, der saa længe har været berømt for sit Armenianerkloster. Her blev Bevægelsen langsommere, hvilket tillod de tusinde Gondoler at nærme sig, og derpaa bevægede det Hele sig afsted henimod Lido, lig en tæt Phalanx.

Formælingen med det adriatiske Hav, saaledes kaldte man denne Ceremoni, har saa ofte været beskreven, at vi ikke behøve at gjentage den. Vi have mere at gjøre med Tildragelser af en privat og personlig Natur, end med Beskrivelsen af offentlige Begivenheder, og vi ville forbigaae alt det, der ikke staaer i Forbindelse med Indholdet af vor Fortælling.

Da Bucentauren standsede, blev en Strækning omkring den i en Hast ryddelig, og Dogen viisde sig paa et kostbart Galleri, der var indrettet saaledes, at Handlingen kunde blive seet af Alle. Han holdt en Ring, der funklede af kostbare Stene, i Veiret, og udtalende Jaordet, lod han den falde ned i Skjødet af sin foregivne Bruud. Nu begyndte Jublen; der stødtes i Trompeter og alle Fruentimmerne svingede deres Tørklæder, for at lykønske til denne heldbringende Forening. Midt i denne Tummel, der blev anseeligt forøget ved Kanonernes Dundren fra Krydserne i Kanalen og fra Stykkerne i Arsenalet, gled en Baad ind paa den aabne Plads under Gallerierne paa Bucentauren. Bevægelsen af den Arm, der styrede den lille Gondol, var behændig og kraftfuld, men Haaret paa ham, der holdt Aaren, var tyndt og hvidt. Et bedende Blik blev kastet til de lykkelige Ansigter, der udgjorde Fyrstens Følge, og hæftede sig derpaa opmærksomt paa Vandet. En lille Fiskerboie faldt nu ned fra Baaden, der strax gled bort,

saa at denne Handling i Øieblikkets Tummel og Forvirring ikke blev bemærket af Mange. Nu vendte Processionen tilbage til Staden; Mængden opfyldte Luften med Jubel over den lykkeligt fuldbyrdede Ceremoni, som Tiden og Pavens Bekræftelse havde meddeelt en vis Helligheb, der blev forøget af Overtroen. Det er vist, at nogle Faa af Venetianerne selv betragtede denne berømte Farlovelse med det adriatiske Hav med Ligegyldighed, og at adskillige af de nordlige Sømagters Gesantere ved denne Leilighed ikke dulgde deres Smiil, naar de kastede et Blik til hverandre, der røbede Forstaaelse og Stolthed.

Bucentauren vendte ikke den lige Vei tilbage til Bolværket, for at udlosse sin kostbare Ladning. Den pyntede Gallai kastede Anker midt i Havnen ligeoverfor Mundingen af den store Kanal. Ligefra Morgenstunden havde man været beskjæftiget med at skaffe den Mængde Skibe og Baade, der laae her for Anker, tilside, for at danne en fri Gjennemfart, og nu opfordrede Herolden Borgerne til at være Vidne til en Regatta, der skulde ende denne Dags Høitideligheder.

Venedig havde, som en Følge sin Beliggenhed og store Mængde af Sømænd, længe været berømt for dette Slags Forlystelser. Ligesaamange Familier vare bekjendte og lovpriste i Sagnene for deres Behændighed med Aaren, som der i Rom vare Slægter, der vare navnkundige for

Bedrifter af en langt mindre nyttig og mere barbarisk Natur. Det var en Skik, at man, blandt Søfolkene valgde de meest kraftfulde og kyndige, og, efterat have anraabt Helgenernes Beskyttelse, og smigret deres Stolthed ved Sange om deres Forfædres Bedrivter, at anspore dem til at vinde Prisen, ved alle de Opmuntringer, som Selvfølelse og Længsel efter at seire, kunde frembyde.

De fleste af de gamle Skikke bleve iagttagede. Saasnart Bucentauren laa stille, bleve tredive til fyrgetyve Gondolførere valgte, der, klædte i deres bedste Stads, bleve omringede af en Skare af ængstlige Venner og Slægtninger. Alle disse Medbeilere bleve opmuntrede til at vedligeholde deres forskjellige Familiers for længst erhværvede Roes; og advarede om den Skam, der følger med at overvindes; Mændene strædde at oplive deres Haab; Qvinderne ansporede dem ved deres Smiil og Taarer. De bleve erindrede om Belønningen, de bleve styrkede ved Bønner til deres Skytshelgener, og derpaa blev der, under Folkets Skrig og Lykønskninger tilkjendegivet dem, at de skulde begive sig til deres bestemte Pladser neden under Bagstavnen af Galeien.

Det er allerede blevet bemærket i denne Historie, at Staden Venedig er deelt i to næsten ligestore Dele, ved en Kanal, der er meget bredere, end alle de andre Kanaler, der gjennemskjære Staden. Denne bliver, formedelst dens større Brede og Dybde, og formedelst dens

overveiende Vigtighed kaldet den store Kanal. Dens Løb er ikke ulig en bugtet Linie. Da den bliver meget besaret af de større Baade i Bugten, og i Grunden kan anseés for en anden Havn, og da dens Brede er saa betydelig, har den uagtet dens betydelige Længde, kun en eneste Bro, den berømte Rialto. Regattaen skulde holdes paa denne Kanal, da den baade havde den tilstrækkelige Længde og Brede, og fordi den tillige, da den var indfattet af de fornemste Raadsherrers Paladser, frembød overflødig Leilighed til at betragte Væddekampen.

Ved at lægge denne lange Bane tilbage fra dens ene Ende til den Anden, var det ikke tilladt dem, der vare udtagne til Væddekampen, at gjøre nogen Anstrængelse. Deres Øine gled hen over de kostbare Tepper, der, som det overalt i Italien er Skik paa en Festdag, flagrede fra ethvert Vindve, og over Gruppen af festligklædte Qvinder paa Balkonerne, der glimrede med den berømte venetianske Skjønheds Pragt. De, der tilhørde private Personer, besvarede de Tegn, der bleve givne dem fra Paladserne, medens de simple Sømænd, der tjende Almeenheden, søgde at samle Haab af de opmuntrende Ansigter blandt Mængden.

Tilsidst var enhver Ceremoni nøiatigt iagttaget, og Medbeilerne toge deres Pladser. Gondolerne vare meget større end dem, der i Almindelighed brugdes, og enhver blev bevæget fremad af tre Sømænd i Midten

og regjeret af en Fjerde, der stod paa det lille Dæk i Bagstavnen og styrede, medens han tillige hjalp til at Baaden gled afsted. I Baadene var der lette, lave Stænger, der bar Flage, af de fornemste Familiers Farver, eller andre simplere Mærker, efter deres Luner, der eiede dem. Nogle faa Bevægelser med Aarerne, lig de Stød, Fægtemesteren pleier at gjøre, førend han begynder at falde ud og parere, bleve gjorte; derpaa fulgde en Svingning af Baadene, lig en Steilen af Heste, som man holder for stivt i Tøilen, og strax efter foer, paa Signalet af en Kanon, enhver Gondol afsted, som om den havde Vinger. Denne Bevægelse blev ledsaget af et Jubelskrig, der trængde hurtigt op ad Kanalen, og af en pludselig Bevægelse af Hoveder, der vendte sig fra Balkon til Balkon, indtil den sympathetiske Bevægelse meddeelde sig de alvorlige Personer, der befandt sig paa Bucentauren.

Hver Gondol gled nu hen over Elementet, ligesaa let som den hurtige Svale stryger hen over Vandfladen, og uden at det lod til at den Ene havde nogen synderlig Fordeel over den Anden. Men siden da større Kunst hos ham, der styrede, eller mere Udholdenhed hos dem, der roede, eller en eller anden skjult Egenskab ved Baaden selv, begyndte at komme i Betragtning, begyndte Sværmen af de smaa Baade, der lignede en tæt Flok Fugle, der toge Flugten ved en Alarm, at aabne sig, indtil de dannede lange, bølgende Linier i Midten af

Kanalen. Hele Toget skjød hen under Broen, den Ene saa nær den Anden, at det var tvivlsomt hvem der skulde faae Forspringet, og Væddestriden kunde nu tydeligere sees af de fornemste Personer i Staden.

Men nu viisde de særegne Egenskaber, der ved saadanne Anstrængelser pleie at afgjøre Seieren, sig i deres hele Virksomhed. De Svagere begyndte at blive tilbage; Rækken blev længere; Haab og Frygt tog til, indtil de, der vare foran i Spidsen fremviisde det opmuntrende Syn af opnaaet Lykke, medens de, der vare bag efter dem, frembøde det langt ædlere Skuespil af Mænd, der kjæmpede uden Haab. Lidt efter lidt tiltog Afstanden mellem Baadene, medens den mellem dem og Maalet pludseligt blev mindre, indtil tre af de Forreste, lig glindsende Pile, skjød hen til Bagstavnen af Bucentauren, næsten i et og samme Øieblik. Prisen var vunden; Seierherrerne blev belønnede, og Kanonerne gave det sædvanlige Glædestegn. Musikken besvarede Kanonernes Torden og Klangen af Klokkerne, medens Medfølelsen for den Lykkelige, der er saa indgroet i vor Natur, endog bevægede den Uheldige, til at istemme i den almindelige Jubel.

Skriget hørde op og en Herold forkyndte lydeligt Begyndelsen af en ny og forskjellig Væddestrid. Den sidste, og man kunde kalde den, nationale Kamp, var, ifølge en gammel Skik, bleven indskrænket alene til de

Gondolerer, der havde hjemme i Venedig; Prisen var bleven udsat af Staten, og den hele Sag havde en offentlig og politisk Character. Nu blev der forkyndt, at der skulde anstilles en Væddestrid, som det var enhver tilladt at tage Deel i, uden Hensyn til Fødested eller til hans sædvanlige Beskjæftigelser. En Aare af Guld tilligemed en Kjæde af det samme kostbare Metal var af Dogen bestemt for den, der viisde meest Behændighed og Styrke i denne nye Kamp; og en lignende Belønning af Sølv var udsat for den, der var den nærmeste efter hiin. En Model af en Baad af et mindre kostbart Metal var den tredie Priis. Gondolerne vare de samme, der i Almindelighed brugdes paa Kanalerne, og da Hensigten var at udvikkle den meste Færdighed, maatte der ikkun være en Mand i hver Baad, som da baade skulde styre den og bevæge den fremad. Enhver af dem, der havde taget Deel i den forrige Kamp, blev stedet Adgang til denne, og alle de, der havde Lyst til at tage Deel i den, fik Ordre til at samle sig nede ved Bagstavnen af Bucentauren, inden et viist Antal Minutter, for at deres Navne kunde blive optegnede. Da dette var bleven bekjendtgjort, varede det ikke længe inden den anden Kamp begyndte.

Den Første, der kom ud af den Sværm af Baade, der omgav den ledige Plads, der var gjort ryddelig for den Kjæmpende, var en offentlig Gondolfører, der

var velbekjendt for hans Færdighed i at føre Aaren, og for hans Sang paa Kanalerne.

„Hvad hedder Du, og i hvis Navn vil Du begynde Striden?" — spurgde Herolden.

„Jeg er Bartolomeo, en der lever mellem Piazetta og Lido, og, som en trofast Venetianer, sætter jeg mit Haab til San Teodoro!"

„Du har en mægtig Skytspatron; søg din Plads, og vent hvad Lykken vil give Dig."

Den fromme Sømand gjorde et Strøg med sin Aare og den lette Gondol svaiede hen til Middelpunktet af det ledige Rum, lig en Svane, der pludseligt gjør en Bevægelse til Siden.

„Og hvem er Du?" — spurgde Herolden den, der kom næst efter.

„Enrico, en Gondolerer fra Fusina; jeg kommer for at maale mine Aare med Storpralernes paa Kanalerne."

„Hvem er din Skytshelgen?"

„Sant Antonio di Padua."

„Du vil komme til at behøve hans Hjælp. Tag din Plads! — Og hvem er Du?" — sagde han til en Anden, da den forrige havde gjort samme behændige Bevægelse, som den Første.

„Jeg hedder Gino og er fra Calabrien, en Gondolfører i privat Tjeneste."

„Hvilken Adelsmand tilhører Du?"

„Den ædle Don Camillo Monforte, Duca og Herre til Sant' Agata i Neapolis og retmæssig Raadsherre i Venedig."

„Man skulde troe, at Du kom fra Padua, min Ven! siden Du kjender Lovene saa vel. Venter Du Seiren af ham, Du tjener?"

Der opstod en Bevægelse blandt Raadsherrerne ved Ginos Svar, og den halvforskrækkede Tjener troede at bemærke, at mere en een Pande rynkede sig. Han saae sig til alle Sider, som for at søge Hjælp hos den, hvis Storhed han havde lovpriist.

„Vil Du nævne den, som Du sætter din Tillid til i denne vigtige Kamp?"

„Min Herre" — svarede Gino forbauset; — „St. Januarius og St. Marcus."

„Da har Du Beskyttelse nok. Skulde de to Sidste svigte, kan Du sikkert gjøre Regning paa den Første."

„Signor Monforte har et berømt Navn, og han er velkommen til vore Festligheder;" — bemærkede Dogen, i det han nikkede ad den unge calabriske Adelsmand, der stod ikke langt borte i en prægtig Gondol og betragtede med høi Interesse denne Scene. Imidlertid blev Herolden ved:

„Tag din Plads, Gino fra Calabrien! og vær lykkelig!" — Derpaa vendte han sig til en Anden og spurgde overrasket:

„Hvad gjør Du her?"

„Jeg er kommen for at vise min Gondols Hurtighed."

„Du er gammel og for svag til en saadan Kamp. Spar dine Kræfter for dit daglige Arbeide. En falsk Ærgjærrighed har forledet Dig til at tage Deel i denne unyttige Strid."

Den nye Medbeiler havde roet en almindelig Fiskerbaad af ingen slet Skikkelse og af tilstrækkelig Lethed, men med alle Kjendemærker paa at den hver Dag blev brugt, ind under Galleriet af Bucentauren. Han modtog denne Bebreidelse med Rolighed, og var iferd med at dreie af med sin Baad, skjøndt med et bedrøvet og krænket Blik, da et Vink af Dogen standsede hans Arm.

„Spørg ham, som sædvanligt!" — sagde Fyrsten.

„Hvad hedder Du?" — vedblev Herolden, der lig andre i underordnede Stillinger, var langt mere skinsyg, end hans Foresatte, over Værdigheden af de Lege, som hans styrede.

„Jeg er bekjendt under Navnet Antonio; en Fisker fra Lagunerne."

„Du er gammel?"

„Signore, Ingen veed dette bedre end jeg. Det er tredsindstyve Sommere siden jeg kastede det første Garn i Søen."

„Ikke heller er Du klædt eller pyntet, som det sømmer sig en, der vil tage Deel i en Regatta."

„Jeg er i det bedste, jeg har. Lad den, der vil gjøre de Adelige større Ære, komme i noget Bedre."

„Dine Been ere nøgne — dit Bryst er blottet — dine Sener ere svage, gaa! — Den har raadet Dig slet, der sik Dig til at afbryde de Adeliges Forlystelser med dine Gjækkerier."

Atter vilde Antonio undrage sig for de ti tusinde Øine, der stirrede paa ham, da Dogens Stemme igjen kom ham til Hjælp.

„Kampen staaer aaben for Alle;" — sagde Fyrsten; — „skjøndt jeg vilde raade den gamle og svage Mand, at lade sig sige; giv ham Penge; det er Armod, der nøder ham til at tage Deel i denne haabløse Kamp."

„Du hører det! Der tilbydes Dig en Gave; giv Plads for dem, der ere stærkere og sømmeligere klædte for Festen!"

„Jeg vil adlyde, som det er Pligt for en, der er født og vant til Fattigdom. De sagde, at Kampen staaer aaben for Alle, og jeg beder de Adelige om Forladelse, thi jeg tænkte ikke at gjøre dem nogen Skam."

„Retfærdighed i Paladset og Retfærdighed paa Kanalerne;" — bemærkede Fyrsten hurtigt; — „Dersom han vil tage Deel i Striden, har han Ret dertil. Det er San Marcus' Hæder, at hans Vægtskaal bliver holdt lige."

En almindelig Mumlen udtrykte Mængdens Bifald; thi Stormanden yttrer sjeldent sine Følelser for Retfærdigheden, hvor sparsom han endogsaa er i at udøve den, uden at hans Ord finde en Gjenlyd.

„Du hører at hans Høihed, der er en mægtig Stats Stemme, siger, at Du kan blive; — eller ønsker Du hellere at trække Dig tilbage?"

„Saa vil jeg da see hvad Kraft der endnu er i disse nøgne Arme!" — svarede Antonio, i det han kastede et sorgfuldt Blik, der dog ikke var aldeles frit for en hemmelig Forfængelighed paa sin usle, forslidte Dragt; — „disse Lemmer have deres Skrammer, men de Vantroende have sparet nok for det Lidet, jeg fordrer."

„Til hvem henvender Du Dig i Bønnen?"

„Til den hellige Antonio og den viunderlige Dræt!"

„Tag din Plads! — Ha, her kommer en, der ikke vil være kjendt! Hei, Du, hvem kommer der med saa falskt et Ansigt?"

„Kald mig Maske."

„Saa kraftige Arme og Been behøvede ikke at skjule deres Kammerat, Ansigtet. Er det Eders Høiheds Villie, at en saadan Forklædt skal tage Deel i Legen?"

„Derom er der ingen Tvivl; en Maske er hellig i Venedig. Det er en Ære for vore vise og fortræffelige Love, at den, der ønsker at være alene med sine

egne Tanker og at unddrage sig for Nysgjerrigheden ved at skjule sit Ansigt, kan besøge vore Stræder og Kanaler saa trygt, som hans egen Bolig. Saadanne ere Frihedens Forrettigheder, og saadan er det at være Borger i en høimodig, ædel og fri Stat."

Tusinde bukkede for at tilkjendegive deres Bifald, og en Hvisken gik fra Øre til Øre, at en ung Adelsmand havde i Sinde at prøve sin Styrke i Regattaen, til Ære for en knibsk Skjønhed.

„Saaledes er Retfærdigheden!" — raabde Herolden med høi Røst, som om hans Beundring i Øieblikkets Begeistring fik Overhaand over den Ærbødighed, han skyldte Statens Overhoved; — „Lykkelig den, der er født i Venedig, og misundelsesværdigt er det Folk, i hvis Raad Viisdom og Naade føre Forsædet, som to elskelige velgjørende Søstre!"

„Hvem stoler Du paa?"

„Paa min egen Arm!"

„Ha! det er Bespottelse! Ingen, der er saa anmassende, kan tage Deel i disse af Staten anordnede Lege."

Heroldens pludselige Udraab blev ledsaget af en almindelig Mumlen, af det Slags, der pleier at tilkjendegive en pludselig og voldsom Bevægelse blandt Mængden.

„Republikkens Børn blive forsvarede af en upartisk Haand;" — bemærkede den ærværdige Fyrste; — „Dette

udgjør vor retfærdige Stolthed, og den velsignede St. Marcus forbyde, at et saadant Praleri skal blive yttret! men det er en Ære for os at vi ingen Forskjel vide paa vore Undersaatter paa disse Øer og paa dem paa den dalmatiske Kyst, paa Padua eller Candia, paa Corfu eller St. Giorgio. Dog er det ikke tilladt nogen at foragte de Helliges Forbøn."

„Nævn din Skytshelgen eller forlad Pladsen!" — vedblev den nøiagtige Herold.

Den Maskerede taug et Øieblik, som om han betænkte sig; derpaa sagde han:

„San Giovanni fra Ørkenen."

„Du nævner en af velsignet Ihukommelse."

„Jeg nævner ham, der maa have Medlidenhed med mig i denne Livets Ørken."

„Du maa selv bedst kjende din egen Sjæls Beskaffenhed, men denne ærværdige Række af Patricier, hiin glimrende Skare af Skjønheder og denne muntre Mængde, kunne gjøre Fordring paa et andet Navn . . . Tag din Plads!"

Medens Herolden vedblev at optegne endnu tre eller fire Navne, alle Gondolførere i privat Tjeneste, opstod der en Mumlen blandt Tilskuerne, der røbede hvor stærkt deres Nysgjerrighed var bleven prøvet, ved de to sidste Kjæmpers Svar og Paaklædning. Listen blev nu erklæret for fuld og Baadene roede nu, ligesom før,

til det Punkt, hvorfra Kampen skulde begynde, hvorpaa Pladsen ved Bagstavnen af Bucentauren blev tom. Den Scene, der nu fulgde paa, foregik altsaa lige for de ærværdige Mænds Blikke, der bare Omsorg for det meste af Venetianernes private, saavelsom offentlige Interesse.

Der var mange umaskerede og høibaarne Damer tilstede, der, svævende i deres Baade, bleve opvartede af prægtigtklædte Adelsmænd, og hist og her viisde der sig et Par sorte, glindsende Øine bag et Stykke Silketøi, der skjulde et Ansigt for ungdommeligt til at vise sig ved saa munter en Scene. En Gondol i Særdeleshed blev bemærket formedelst dens Skjønhed og yndige Form. Tjenerne og de to Damer, der vare i den, vare lige udmærkede ved den strænge, men elegante Simpelhed, der oftest betegner høi Rang og sand Smag. En Carmelit, hvis Træk vare skjulte af hans Hætte, viisde at de vare af høi Rang, og meddeelde dem ved sin Nærværelse en ærværdig og mægtig Beskyttelse. Et hundrede Gondoler nærmede sig dette Selskab, og efter mange unyttige Forsøg paa at opdage hvem de Maskerede vare, glede de bort, i det den Ene spurgde den Anden hvem dog denne unge Skjønhed kunde være. Tilsidst kom en smuk Baad, hvis Roerkarle vare klædte i et prægtigt Livree og i hvis hele Pynt man opdagede det Ønske at lægge saa megen Pragt for Dagen, som mueligt, hen til denne lille Kreds, som Nysgjerrighed havde forsamlet.

Den Kavaleer, der alene indtog Sædet; stod op, — thi kun saa Gondoler viisde sig den Dag med deres skumle, hemmelighedsfulde Overtræk, hilsede den qvindelig Maske med en Utvunghed, der viisde at han kjendte hende, men dog tillige med Kjendetegn paa dyb Høiagtelse.

„Jeg har en Tjener, som jeg holder en Deel af, i denne Væddestrid, og jeg har stor Tillid til hans Styrke og Behændighed. Indtil nu har jeg forgjæves søgt efter en Dame af en saa sjelden Sjønhed og Fortjeneste, at de vare Borgen for at jeg kunde betroe hans Lykke til hendes Smiil: — men nu søger jeg ikke længere."

„Da maa De være begavet med et skarpt Syn, Signore! siden De kan finde det, De søger, bag disse Masker;" — svarede den Ene af de to Damer, medens deres Ledsager, Carmelitten, med et høfligt Buk besvarede Complimenten, der syntes at udtrykke noget mere, end Brugen tillod ved saadanne Scener.

„Der er andre Midler til at kjende det, man søger, end Øinene, og andre Kilder til Beundring, end Sandserne, min Frøken! Skjul dem selv saameget De vil, her veed jeg, at jeg er nær ved det smukkeste Ansigt, det varmeste Hjerte og det reneste Gemyt i hele Venedig."

„Dette er en dristig Gisning, Signore!" — svarede hun, der lod til at være den Ældste af de To, i det hun kastede et Blik til sin Ledsagerinde, som om hun vilde opdage Virkningen af denne Smiger; — „Venedig

er berømt for dets Damers Stolthed, og Italiens Soel opvarmer manget ædelt Hjerte."

„Bedre, at saadanne ædle Gaver bleve regnede Skaberen til Ære, end det Skabte;" — mumlede Munken.

„Der er dem, hellige Fader! der beundre begge Dele; og dette, vil jeg troe, er blevet hendes lykkelige Lod, der er saa heldig at have en saa viis og dydig Sjæleſørger, ſom Eder. Hende betroer jeg min Lykke, lad der følge paa hvad der vil, og til hende vilde jeg gjerne betroe et vigtigere Vovestykke, var det mig tilladt."

Medens den unge Mand taelde, rakde han den Skjønne en Urtekoſt af de yndigſte, meeſt udmærkede Blomſter; og blandt dem var der nogle, ſom Digterne ere vante til at anføre ſom Sindbilleder paa Kjærlighed og Standhaftighed. Hun, ſom han bød denne ſmigrende Gave, nølede med at modtage den. Det maatte ſtøde den Tilbageholdenhed, der paſſede ſig for en af hendes Kjøn og Alder, at modtage en ſaadan Hylding af en af det andet Kjøn, og ſkjøndt denne Leilighed tillod en mere end almindelig Frihed, gyſde hun dog tilbage for en Erklæring, der ſkeede ſaa offentligt.

„Modtag diſſe Blomſter, min Bedſte!" — hviſkede hendes Ledſagerinde venligt; — „den Herre, der tilbyder Dig dem, vil alene viſe ſin Levemaade."

„Det vil give ſig ſiden!" — ſvarede Don Camillo hurtigt, thi det var ham; — „Signore, farvel! vi

have mødt hinanden paa Vandet, da der var mindre Tvang imellem os."

Han bukkede og gav et Tegn til sin Gondolerer, hvorpaa han forsvandt blandt Vrimmelen af Baadene. Men førend Baadene skildes ad skjød den Skjønne sin Maske en Smule til Side, som om hun manglede Luft, og Neapolitaneren blev belønnet for sit Galanteri med et kort Blik paa Violettas glødende Ansigt.

„Jeg læser Mishag i din Formynders Øie;" — bemærkede Donna Florinda bedrøvet; — „det undrer mig ellers at vi ere blevne kjendte."

„Og det vilde undre mig, hvis det ikke var Tilfældet. Jeg kunde gjenkjende den ædle Venetianer iblandt Tusinde. Du erindrer ikke alt hvad jeg er ham skyldig."

Donna Florinda svarede ikke, men hemmeligt opsendte hun en brændende Bøn, at disse Forpligtelser maatte blive lykkelige i Tiden for hendes Veninde. Der blev vexlet et hemmeligt, ængstligt Blik mellem hende og Carmelitten, men da ingen af dem talde, fulgde en lang tankefuld Taushed paa dette Møde.

Af disse Drømmerier blev det lille Selskab, tilligemed den muntre, leende Mængde, der omgav det, erindret om Aarsagen, hvorfor det var her, ved Signalkanonen, Bevægelsen paa den store Kanal nærmest ved Scenen for Væddekampen, og et skingrende Stød i

Trompeterne. Men for at vor Fortælling kan skride regelmæssigt frem, er det nødvendigt at vi gaae noget tilbage i Tiden.

Niende Kapitel.

Her er Du i en smuk og bold Forsamling
Og længes modigt efter Øieblikket.

Shakespeare.

Man har seet at de Gondoler, de skulde tage Deel i Væddekampen, vare blevne trukne op til den Plads, hvorfra den skulde begynde, for at Mændene kunde begynde Striden med usvækket Kraft. I denne Henseende var den gamle Fisker heller ikke bleven forglemt, thi hans Baad var, ligesom alle de Andres, bleven fastgjort til en af de større Baade, der vare bestemte til denne Forretning. Men da han seilede forbi de af Mennesker opfyldte Balkoner og de mange Skibe, der strakde sig langs med Siderne af Kanalen, opstod der en spottende Haanlatter, der syntes at være mere lydelig og dristig, som Ulykken tynger stærkest i denne Henseende.

Den gamle Mand var slet ikke uvidende om de

Bemærkninger, hvortil han gav Anledning; og, da det i Grunden er sjeldent at vore Følelser ikke overleve vor bedre Lykke, var han heller ikke saa forhærdet, at han skulde foragte en Mening, der blev tilkjendegivet saa aabenbart. Han saae tankefuldt til alle Sider, og syntes at søge i ethvert Øie, der omgav ham, noget af den Sympathi, som hans blide og ydmyge Følelser krævede. Men endogsaa Mænd af hans egen Stand og Haandtering overvældede ham med deres Spot, og skjønt han maaskee var den af alle disse Medbeilere, hvis Bevæggrund meest helligede hans Ærgjerrighed, blev han dog anseet for en passende Gjenstand for deres Haanlatter. For at forklare dette oprørende Træk i den menneskelige Charakteer, behøve vi ikke at tage vor Tilflugt til Venedig og dens Statsindretninger; eftersom det er velbekjendt, at ingen er saa indbildsk, ved Leiligheder, som den Heldige, og at forvovne og uforskammede Gemytter i Almindelighed ere hengivne til denne Skjødesynd.

Bevægelsen af Baadene bragde den maskerede Sømand og Gjenstanden for disse Spotterier Side om Side.

„Du er ikke den Begunstigede i denne Væddekamp;" — bemærkede den Første, da et nyt Udbrud af Spot lod sig høre ovenover deres Hoveder; — „Du har ikke været omhyggelig nok for din Pynt; dette er en overdaadig By, og den, der vil finde Bifald, maa møde

paa Kanalerne i en Dragt, der vidner om at han er begunstiget af Lykken."

„Jeg kjender dem nok! Jeg kjender dem!" — svarede Fiskeren; — „De ere forførte af deres Hovmod, og tænke ilde om dem der ikke kunne tage Deel i deres Forfængelighed. Men, min ubekjendte Ven! jeg har bragt med mig et Ansigt, der vel er gammelt, og rynket af Vind og Veir, som Sandet paa en Strandbred, men som dog tør vise sig for Øiet uden at rødme."

„Der kan være Aarsager, som Du ikke kjender, til at jeg har taget Maske paa. Men er mit Ansigt skjult, saa ere mine Lemmer bare, og Du seer at jeg ikke mangler Sener til at udføre det, jeg har foretaget mig. Du skulde have overveiet denne Sag bedre, førend Du udsatte Dig selv for saa megen Ærgrelse. Taber Du, vil det ikke gjøre, at Folket behandler Dig med mere Mildhed."

„Dersom mine Sener ere gamle og stive, Signor Maske! saa ere de ogsaa i mange Aar vante til Arbeide. Hvad Skammen angaaer, hvis det er en Skam at være mindre lykkelig end Resten af Menneskerne, er det ikke første Gang jeg undergaaer den. En svær Sorg nedtynger mig, og denne Kamp skal lette Byrden af min Kummer. Jeg vil ikke sige, at jeg hører denne Latter og alle disse Spotterier, som jeg lytter til Aftenvindens Hvislen over Lagunerne, thi et Menneske er dog altid

et Menneske, skjøndt han lever blandt de Ringeste; men lad det gaae, St. Antonio vil give mig Mod til at bære det."

„Du har et stolt Sind, Fisker! og jeg vilde med Glæde bede min Skytshelgen om at give Dig en stærkere Arm, dersom jeg ikke selv høiligen behøvede denne Seier. Vil Du være fornøiet med den anden Priis, hvis jeg, paa en eller anden Maade kan hjælpe Dig i dine Anstrængelser? — thi jeg tænker at Metallet i den tredie Præmie er Dig til ligesaa liden Nytte som det er mig."

„Nei, jeg bryder mig hverken om Guld eller Sølv."

„Kan Æren af at seire i saadan en Kamp opvække saadan en Mands Ærgjerrighed, som Du er?"

Den gamle Mand kastede et alvorligt Blik til sin Staldbroder, men han rystede paa Hovedet uden at svare. En ny Haanlatter paa hans Bekostning bevægede ham til at vende Ansigtet mod Spotterne, og han blev vaer, at de just seilede forbi en talrig Gruppe af hans Kammerater fra Lagunerne, der syntes at føle, at hans utilgivelige Ærgjerrighed, paa en vis Maade, kastede Vanære paa deres hele Stand.

„Hvordan, gamle Antonio!" — raabde en af de Dristigste; — „er det ikke nok, at Du har vundet Prisen med Nettet; har Du ogsaa i Sinde at vinde Dig en Aare af Guld?"

„Vi vil engang faae ham at see i Raadet!" — skreg en Anden. — „Han sætter vel ogsaa engang den hornede Hue paa det skaldede Hoved!" — vedblev en Tredie; — „Vi ville faae at see hvorledes den tappre Amiral Antonio seiler paa Bucentauren med de Ædleste i Landet!"

En skingrende Latter fulgde paa disse Vittigheder. Selv de Skjønne paa Balkonerne havde Indflydelse paa denne vedvarende Spot; den gamle Mand vakkede i sit Forsæt, men en indvortes Opmuntring syntes at give ham Kraft til at blive paa sin Plads. Hans Staldbroder iagttog nøie det afvexlende Udtryk af et Ansigt, der saa tydeligt forraadte hvad hans Hjerte følede, og da de nærmede sig det Sted, hvorfra Kampen skulde begynde, sagde han til ham:

„Det er bedst Du trækker Dig tilbage; hvorfor skulde en Mand af din Alder forbittre sig den korte Tid, han har tilbage, ved at blive en Spot for sine Kammerater saa længe han lever?"

„Sant Antonio gjorde et større Undervæk, da han fik Fiskene til at komme op ad Vandet, for at høre paa sin Præken, og jeg vil ikke vise Feighed i det Øieblik, da jeg meest behøver behjertet Mod."

Den Maskerede korsede sig andægtigt, og, i det han opgav enhver Tanke om at bevæge den Anden til

at afstaae fra sit unyttige Forsøg, henvendte han alle sine Tanker paa sit eget Anliggende.

De fleste Kanaler i Venedig ere saa snævre, have saa mangfoldige Bøininger og ere saa stærkt befarne, at dette har givet Anledning til en Bygningsmaade ved Baadene, og en Maade at roe paa, der er eiendommelig for denne Stad, og dens umiddelbare Beliggenheder, og som fordrer en nøiere Forklaring. Læseren har sandsynligviis allerede indseet, at en Gondol er en lang, snæver og let Baad, indrettet efter Stedets Leilighed og forskjellig fra Baadene i alle andre Byer. Afstanden mellem Husene ved de fleste Kanaler er saa ringe, at de Sidstes Brede ikke tillader Brugen af Aarer paa begge Sider paa een Gang. Den Omstændighed at man bestandigt maa dreie af, for at gjøre Plads for Andre, og de mange Broer og Hjørner have gjort det til en Nødvendighed at Gondolførerne maa vende Ansigtet til den Side, hvorhen Baaden styrer og bestandigt blive staaende. Da enhver fuldstændig Gondol har et Telt i Midten, er det nødvendigt, at han der styrer, staaer saa høit, at han kan see over det. Af disse forskjellige Aarsager bliver en eenaaret Baad i Venedig dreven fremad af en Gondolerer, der staaer paa et lille trekantet Dæk i Bagstavnen, der ligner et lavt Tag paa et Huus, og Bevægelsen af Aaren skeer ved et Stød istedetfor ved et Stræg, som det ellers er sædvan-

ligt. Denne Maade at roe paa i opreist Stilling, der i Almindelighed skeer ved en Bevægelse forover og ikke bagover af Legemet, er ikke usædvanlig i alle de middellandske Havne, skjøndt der ellers ikke i nogen af dem findes Baade, der i alle Henseender ligne de venetianske Gondoler! Gondolerernes opreiste Stilling fordrer at den Huulning, hvori Aaren ligger, maa have en tilsvarende Høide, og der er derfor et kroget Stykke Træ, der hæver sig fra den ene Side af Baaden, og er forsynet med tre Huulninger for Aaren, den Ene ovenover den Anden, saa at de svare til de forskjellige Roerkarles Høide, og gjøre det mueligt at give et kortere eller længere Stød med Aaren eftersom Bevægelsen fordrer det. Da det ofte er nødvendigt at kaste Aaren fra den ene Huulning til den Anden, ligger Aaren i et fuldkommen aabent Leie, og den bliver alene holdt paa sin Plads ved en særdeles Behændighed og ved Hjælp af en fuldkommen Kundskab om Midlerne til at lempe Styrken og Hurtigheden af sine Anstrængelser efter Bevægelsen af Baaden og Vandets Modstand. Alle disse Vanskeligheder tilsammentagne gjøre Gondolererens Haandtering til en af de vanskeligste Grene af Sømandskunsten, og det er klart, at legemlig Styrke alene, skjøndt den hjælper anseeligt, ikke udgjør alt i denne Kunst.

Da den store Kanal i Venedig, naar man følger dens Bugter, er mere end een halv Miil lang, havde

man anſat Banen til det Halve, ved at lade Gondolerne begynde ved Rialto. Paa dette Punkt bleve Baadene altſaa forſamlede, og da hele Folkemængden, der før havde indtaget den hele Længde af Kanalen, nu ſtimlede ſammen mellem Broen ag Bucentauren, frembød den lange, ſkjønne Vandſtrækning et Proſpect af Menneſkehoveder. Det var et ſtolt Syn at kaſte et Blik langs op ad denne ſkjønne, levende Gade og Hjertet i enhver af Medbeilerne ſlog høit, efterſom Haab, Stolthed eller Frygt var Øieblikkets Følelſe.

„Gino fra Calabrien," — raabde Marſchallen, der fordeelde Gondolerne; — „din Plads er til Høire. Tag den og St. Jannuar være med Dig!"

Don Camillos Tjener greb ſin Aare og Baaden gled med Ynde hen til ſit Sted

„Du kommer næſt efter ham, Enrico fra Fuſina! Anraab din paduanſke Patron og ſpar paa dine Kræfter, thi Ingen af din Styrke har nogenſinde vundet en Priis i Venedig."

Derpaa kaldte han paa dem, hvis Navne vi ikke nævnede ovenover, og anviisde dem Plads, ved Siden af hverandre midt i Kanalen.

„Her er Plads for Eder, Signore!" — vedblev Marſchallen, i det han bukkede for den ubekjendte Gondolfører, thi han var ogſaa af den almindelige Mening, at en eller anden ung Adelsmand var ſkjult under Ma-

sken, for at rette sig efter en egensindig Skjønheds Lu-ner; — „Tilfældet har givet Dig den sidste Plads paa venstre Haand."

„Du har glemt at kalde paa Fiskeren;" — bemær-kede den Maskerede, i det han dreiede sin egen Gondol hen til Stedet.

„Paastaaer den graae Taabe endnu, at stille sin Forfængelighed og sine Pjalter til Skue for de Bedste i Venedig?"

„Jeg kan tage Plads bag ved de Andre;" — be-mærkede Antonio i en godmodig Tone! — „der kan være dem i Linien, som det ikke sømmer sig for mig, at stille mig ved Siden af, og nogle faa Strøg med Aaren, mere eller mindre gjør heller ikke noget til Sa-gen, ved saa langt et Maal."

„Det var bedre om Du var saa beskeden at trække Dig tilbage."

„Med Eders Tilladelse, Signore! vilde jeg gjerne see hvad St. Antonio vil gjøre for en gammel Fisker-mand, der i tredsindstyve Aar har bedet til ham baade Nat og Dag."

„Du har Ret til at være med, og da Du synes at være tilfreds med det, kan Du beholde den Plads, Du har bag ved de Andre; det er kun at være der, en Smule tidligere end det ellers vilde blive Tilfældet. — Nu, husker paa Reglerne for Kampen, kjække Gondolførere!

og paakalder saa ebers Skytshelgener! Man maa hverken seile tværs for hverandre, eller bruge andre saadanne Rænker; intet uden lette Aarer og smidige Haandledder. Den der uden Nødvendighed forlader Linien bliver kaldet ved Navn; og den, der gjør sig skyldig i nogen Handling, der kan forstyrre Legen, eller paa anden Maade fornærme De Adelige, skal blive grebet og straffet. Giver nu Agt paa Signalet."

Opsynsmanden, der stod i en stærktbemandet Baad, dreiede af en Smule, medens Politibetjente i andre Baade roede forud, for at afholde de Nysgjerrige fra Rendebanen. Neppe vare disse Forberedelser gjorte, førend et Signal vaiede paa den nærmeste Kuppel. Det blev besvaret fra Campanile, og et Kanonskud blev affyret ved Arsenalet. En almindelig, men sagte Mumlen opstod i Folkesværmen, derpaa fulgde en dyb Taushed.

Enhver Gondolerer havde bøiet Forstavnen af sin Baad noget imod den venstre Bred, ligesom Postkarlen, førend han kjører afsted, dreier sine Heste til Siden for at dæmpe deres Hidsighed og afvende deres Opmærksomhed. Men det første, lange og brede Strog med Aaren bragde dem Alle igjen i een Linie, og afsted gled de i en samlet Skare.

I de første faa Minutter var der ingen Forskjel i Hurtigheden, ikke heller noget andet Tegn, hvoraf den Kyndige kunde slutte sig til at nogen af dem vilde tabe

eller seire. De ti Baade, der dannede den Forreste Linie, skjød hen over Vandet med ligestor Hurtighed, med Forstavn ved Forstavn, som om en hemmelig Magt holdt enhver af dem paa sin Plads, medens Fiskerens ydmyge, lette Baad bestandigt beholdt sin Stilling bag ved de Andre.

Baadene bleve saaledes holdte i Lydighed, Aarerne i deres rigtigste Ligevægt, forbunden med deres videste Omfang, og Mændenes Haandledder vænnede sig til Arbeidet. Linien begyndte at vanke; den bølgede; en glindsende Stavn stak frem foran en Anden og nu forandredes Scenen. Enrico fra Fusina skjød forud og styrede mere ind mod Midten af Kanalen, og undgik ved denne Vending, Brændingen og de andre Hindringer tæt ved Bredden. Denne Maneuvre havde ogsaa den Fordeel, at den, ved at drive Kjølvandet mod de andre Baade, hindrede dem betydeligt. Den stærke og øvede Bartolomeo fra Lido, som hans Kammerater pleiede at kalde ham, kom næst efter, hvorfor han led mindst af den Hindring, som hans Formands Aarestrøg forvoldte. Don Camillos Gondolerer skjød nu ogsaa ud af Linien, og man saae ham med kraftfulde Arme styre mere til Høire og tæt bag efter Bartolomeo. Derpaa kom midt i Kanalen og saa nær som mueligt bag efter den triumpherende Somand, en tæt Skare, uden Orden og i forskjellige Stillinger, der tilraabde hverandre at gjøre

Plads, for ikke at forøge Forhindringerne ved Kampen. Mere til Venstre, og saa nær Paladset, at der blot var Plads til at bevæge hans Aare, var den maskerede Sømand, hvis Fremskridt syntes hindrede af en eller anden useet Aarsag, thi han blev lidt efter lidt bag efter alle de Andre, indtil adskillige Baades Længde var imellem ham og hans Medbeilere. Alligevel brugde han sine Arme bestandigt og med stor Behændighed. Da man viisde ham en særdeles Interesse, just fordi man ikke vidsde hvem han var, løb en Mumlen gjennem Mængden langs med Kanalen, at den unge Adelsmand kun var lidet begunstiget af Lykken i Henseende til Valget af sin Baad. Andre, der troede at see dybere i Tingen, tilhviskede hverandre om det Taablige i at ville kappes med Folk, hvis Sener vare hærdede ved dagligt Arbeide, og hvis Erfarenhed gjorde at de let kunde overvinde ham i en saadan Strid. Men naar Mængdens Øine vendte sig fra den tætte Skare af Baade til Fiskerens eensomme Fartøi, der ganske alene fulgde efter de Andre, blev deres Beundring forvandlet til Spot.

Antonio havde lagt sin Hue til Side, og de faa Haar, han endnu havde tilbage, hang ned over hans indfaldne Tindinger og stillede hans hele soelbrændte Ansigt til Skue. Mere end eengang vendte han, i det hans Gondol foer forbi, sine Øine til Siden med et

bebreidende Blik til Mængden, der spottede over hans Armod og fattige Dragt. Alligevel lød den ene Latter efter den Anden, og den ene Forhaanelse med mere Bitterhed end den Anden, da Baadene kom forbi de prægtige Paladser, der begrændsede Kanalen nærmere henimod Maalet. Vel var det ikke Eierne af disse kostbare Bygninger, der toge Deel i denne raae Triumph, men det var deres Tjenestefolk, der gav deres Overmod Tøilen og udøsde deres Haan over en Gjenstand, der ikke kunde forsvare sig.

Antonio taaelde alle disse Spotterier med mandigt Mod, skjøndt ikke med Rolighed, og bestandigt uden at besvare dem, indtil han naaede det Sted, hvor hans Staldbrødre fra Lagunerne havde taget Plads. Her sank hans Øie ved deres Bebreidelser og hans Aare sittrede. Latteren og Forhaanelserne voxde, og et Øieblik syntes den gamle nedbøiede Mand at have i Sinde at opgive Striden. Men pludseligt foer han med Haanden over Øinene, og vedblev derpaa at bruge Aaren indtil han var kommen forbi et Sted, der nær havde faaet ham til at vakle i sin Beslutning. Fra dette Øieblik forminskedes Skrigene mod Fiskeren, og da Bucentauren nu, skjøndt langt borte, lod sig see, opslugde Deeltagelse i Udfaldet af Kampen alle andre Følelser.

Enrico holdt sig bestandigt foran; men de, der forstode at bedømme en Gondolerers Dueligheed, begyndte

at bemærke Kjendetegn paa Mathed i hans ujævne Aareslag. Sømanden fra Lido var stærkt i Hælene paa ham, og Calabreren var kommen mere i Linie med dem begge. I dette Øieblik fremviisde deres maskerede Medbeiler en Kraft og Duelighed, som ingen havde ventet at see hos en Mand af den Stand, man tiltroede ham. Hans Legeme var ved Anstrængelsen heldet forover, og da hans Been var strakt bag ud, for at give hans Bevægelser mere Kraft, opdagede man en saadan Muskelrigdom, og et saa fortræffeligt Forhold mellem hans Legemsdele, at dette Syn opvakde en almindelig Bifaldsmumlen. Følgerne bleve snart tydelige. Hans Gondol soer forbi Skaren ind i Midten af Kanalen og ved et Sving, der næsten var umærkeligt, blev han den Første i Kampen. Neppe havde Mængden belønnet hans Bestræbelser med et Bifaldsraab, førend dens Beundring blev vakt af et nyt og aldeles uventet Syn i denne Kamp.

Overladt til sig selv og mindre drillet ved den Foragt og Haanlatter, der saa ofte har knækket Modet i en ædlere Strid, havde Antonio nærmet sig mere henimod sine Medbeilere. I denne Gruppe af Gondolerere saae man mangt et Ansigt, der var velbekjendt paa Venedigs Kanaler, og som tilhørde Sømænd, der ved deres Styrke og Behændighed udgjorde Statens Stolthed.

Enten nu Fiskeren blev begunstiget ved den Om-

stændighed at hans Baad var alene, eller ogsaa han benyttede sig af de Hindringer, den ene Baad lagde i Veien for den Anden, saa meget er vist at den foragtede gamle Mand saaes drive til Venstre og komme i lige Linie med de Andre med en Behændighed, der spaaede et heldigt Udfald. Denne Forventning gik ogsaa snart i Opfyldelse. Han skjød forbi dem Alle midt under en dyb, beundrende Taushed og tog sin Plads som den femte i Kampen.

Fra dette Øieblik tabde Mængden al Interesse for dem, der blev tilbage. Ethvert Øie vendte sig mod dem, der vare i Spidsen, medens Striden voxde ved enhver Bevægelse af Aarerne, og Udfaldet begyndte at antage en ny og tvivlsom Charakteer. Sømanden fra Fusina fordobblede sine Anstrængelser, dog kom hans Baad derfor ikke hurtigere afsted. Bartolomeos Baad gled forbi den, og efter ham fulgde Gino og den maskerede Gondolerer, medens Folket betragtede dem i stum Forventning. Men da Antonios Baad derpaa vandt Forspringet, opstod der en almindelig Larm iblandt Tilskuerne. Enrico var rasende over sit Uheld. Han anstrængede alle sine Kræfter, for at afvende sin Skjændsel, med en Italieners fortvivlede Mod, derpaa kastede han sig paa Bunden af sin Gondol, i det han udrev sit Haar og græd af Arrigskab. Hans Exempel blev fulgt af dem, der vare bag efter, dog med mere Maade-

hold i Udtrykket af deres Følelser, thi de dreiede til Siden ind imellem den Mængde Baade, der laa langs med Bolværkerne og forsvandt.

Denne Undvigelse af Striden viisde hvor fortvivlet denne var, men da man kun har liden Medfølelse for den Ulykkelige, naar Lidenskaberne ere bragte i Oprør ved Interesse, vare de Uheldige ogsaa snart forglemte. Navnet Bartolomeo lød høit og tydeligt fra tusinde Læber og hans Kammerater fra Piazetta og Lido opmuntrede ham til at anstrænge sig for at forsvare deres Ære. Vel svarede den kraftfulde Sømand til deres Ønsker, thi Palads efter Palads blev lagt tilbage og ingen Forandring var endnu tydelig i Baadenes Stilling. Men ligesom sin Forgjænger fordobblede han sine Kræfter med en svagere Virkning og Venedig havde den Ærgrelse at see en Fremmed blive den Første i en af dens meest glimrende Regattaer. Bartolomeo tabde ikke saasnart sit Forspring, førend Gino, den Maskerede og den foragtede Antonio, den Ene efter den Anden, skjød forbi og lod ham efter sig, der nylig havde været den Første. Dog forlod han ikke Striden, men vedblev at kjæmpe med en Mands Anstrængelse, der fortjende en bedre Skjæbne.

Da Striden havde taget denne nye og aldeles uventede Vending, blev der endnu et bredt Stykke tilbage mellem Maalet og de fremilende Gondoler. Gino var

forrest, og det saae ud til at han vilde være i Stand til at forsvare sin Plads; han blev opmuntret af Mængdens Jubel, der nu forglemde hans calabriske Herkomst og mange af hans Herres Tjenere søgde at sætte Mod i ham, ved at kalde ham ved Navn. Men det hjalp intet. Den maskerede Sømand begyndte nu først ret at vise sin Kraft og Kunst i at bruge Aaren; hans Bevægelser lignede Jagthundens Spring; den lille Gondol adløb, og under et Glædesskrig, der klang ligefra Piazetta til Rialto, skjød den frem i Spidsen.

Ligesom Held giver Kræfter og forøger baade den physiske og moralske Virksomhed, saaledes pleier ogsaa Ulykken at frembringe den modsatte Virkning. Camillos Tjener var ingen Undtagelse fra denne almindelige Regel, og da hans maskerede Medbeiler skjød forbi ham, fulgde Antonios Baad saa hurtigt, som om den blev fremdreven af det samme Stød. Afstanden mellem de to forreste Gondoler syntes nu at tage af, og der herskede et Øieblikks dybe Taushed, under hvilken man ventede at see Fiskeren trods hans Alder og mindre bequemme Baad, ile forbi sin Rival.

Men denne Forventning blev skuffet. Han med Masken syntes, uagtet sine forrige Anstrængelser, at drive Spot med Arbeidet, saa let var Bevægelsen af hans Aare, saa kraftig var den Arm, med hvilken han førde den. Heller ikke var Antonio en foragtelig Medbeiler.

Skjøndt der herskede mindre af den Ynde, der udmærkede de veløvede Gondolførere paa Kanalerne, i hans Stillinger, end i hans Staldbroders, mærkede man dog ikke at hans Kræfter i mindste Maade tog af. De blev ved indtil det Sidste, med den Udholdenhed, der var en Følge af tre Snese Aars vedholdende Arbeide, og da han nu af al Magt anstrængede sin vist nok athletiske Skikkelse, saae man at den ikke manglede Styrke.

Nogle faa Minutter bragde de to forreste Gondoler nogle Baades Længde forud for deres nærmeste Efterfølgere. Den mørke Forende af Fiskerens Baad naaede hen for Midten af hans Modstanders, men videre kunde han ikke bringe det. Havnen aabnede sig for dem, og de skjød forbi Kirke, Palads, Baad, Mestik og Felukke uden at der viisde sig den mindste Forandring i deres Fart. Den maskerede Sømand kastede et Blik tilbage, som for at beregne sit Forspring, derpaa bøiede han sig igjen over sin Aare, og taelde høit nok til at blive forstaaet af ham, der satte saa stærkt ind paa ham.

„Du har bedraget mig, Fisker!" — sagde han; — „der er mere Kraft i Dig, end jeg havde tænkt."

„Dersom der er Kraft i mine Arme, er der Svaghed og Sorg i mit Hjerte!" — svarede den Anden.

„Sætter Du saa megen Priis paa noget glindsende Tant? Du er den Anden, vær tilfreds med din Lod."

„Det kan jeg ikke, jeg maa være den Første, ellers har jeg anstrænget mine gamle Lemmer forgjæves."

Denne korte Samtale blev holdt med en Lethed, der viisde hvormeget Vanen havde opdraget begge til legemlige Anstrængelser, og med en Fasthed i Stemmen, som saa kunde vise i et Øieblik, da de arbeidede med en saadan Kraft. Den Maskerede taug, men hans Forsæt syntes at vakle. Tyve Strøg af hans mægtige Aare, og Maalet var naaet, men hans Sener vare ikke mere saa udspendte, og det Lem, der nylig havde viist en saadan Muskelkraft, var nu mindre opsvulmet og stramt. Den gamle Antonios Gondol skjød frem.

„Nu gjælder det Anstrængelse, hvis jeg ikke skal bukke under!" — mumlede han med Masken.

Fiskeren anstrængede enhver Sene i sit Legeme, og han vant en Favns Forspring; et andet Aareslag dreiede Baaden henimod Maalet, Bølgerne fraadede under Forstavnen, der sloi ind mellem de to Baade, der dannede Maalet, og det lille Flag der betegnede Seieren, faldt ned til Vandet. Denne Handling var endnu ikke forbi, da den Maskeredes glindsende Forstavn foer forbi Dommernes Øine, der et Øieblik vare i Tvivl om hvem af de To der havde vundet Seiren. Gino var ikke langt bag ved, og efter ham kom Bartolomeo, den fjerde og sidste, i den haardeste Væddestrid, der nogentid er seet paa Vandene ved Venedig.

Da Flagene faldt, aandede man neppe. Faa kjendte Seierherren, saa stille havde Striden været. Men et Stød i Trompeterne opfordrede til Opmærksomhed og derpaa udraabde Herolden, at:

„Antonio, en Fisker fra Lagunerne, havde, beskyttet af sin hellige Patron af det viunderlige Dræt, vundet Prisen i Guld, medens en Sømand, der skjuler sit Ansigt, men som har slaaet sin Lid til den hellige Giovanni fra Ørkenen, har viist sig værdig til Prisen i Sølv; og den tredie Belønning er tilfaldet Gino fra Calabrien, der tjener hos den naadige Herre, Don Camillo Monforte, Duca di Sant' Agata, og Besidder af mange neapolitanske Herskaber."

Da denne høitidelige Bekjendtgjørelse var forbi, herskede der en Stilhed som Gravens. Derpaa opstod der et almindeligt Skrig blandt den urolige Vrimmel, der opløftede Antonios Navn til Skyerne, som om det var en seierrig Erobrer, de tiljublede Bifald. Enhver Følelse af Foragt forsvandt ved denne Triumph. Fiskerne fra Lagunerne, der nylig havde overøst deres bedagede Kammerat med Spot, tiljublede ham nu Bifald med en Iver, der tilkjendegav Voldsomheden af deres Overgang fra Skam til Stolthed, og, som det altid har været og altid vil blive Lykkens Løn, han, som man ansaae for aldeles uduelig, blev nu meest overvældet med

Roes og Smiger, da man saae, at man var bleven skuf-fet i sin Forventning. Ti tusinde Stemmer hævede sig for at lovprise hans Færdighed og hans Seier, og Unge og Gamle, Adelige og Borgere stimlede til for at kaste et Blik paa den gamle Mand, der saa uventet havde frembragt en Forandring i Mængdens Tænkemaade.

Antonio bar sin Triumph med Ydmyghed. Da hans Gondol havde naaet Maalet, standsede han dens Fart, og uden at røbe noget Tegn til Mathed, blev han staaende, endskjøndt det dybe Aandedræt af hans brede, brunladne Bryst beviisde at hans Kræfter vare blevne anstrængede til det Yderste. Han smilde, da Jubelskrigene naaede hans Øre, thi Berømmelse er endog den Ydmyge kjær, endskjøndt han tillige syntes nedtrykt af en anden Følelse. Alderen havde gjort hans Øie dunklere, men nu var det fuldt af Haab. Hans An-sigtsmuskler vare i Bevægelse, og en enkelt brændende Taare rullede ned ad hver af hans rynkede Kinder. Der-paa aandede han friere.

Ligesom sin lykkeligere Medbeiler røbede Søman-den med Masken ingen af de Svagheder, der sædvan-ligt ere en Følge af overordentlig legemlig Anstrængelse. Hans Knæer vare uden Bevægelse, hans Hænder holdt endnu fast om Aaren, og han udstrakde endnu Foden med en Styrke, der tilstrækkeligt tilkjendegav hans

Legems physiske Fuldkommenhed. Paa den anden Side sank baade Gino og Bartolomo ned i deres Baade saaledes, den Ene efter den Anden, havde naaet Maalet; og saa udmattet var enhver af disse berømte Gondolførere, at der hengik adskillige Øieblik førend de fik Aande til at kunne tale. Det var under denne korte Pause at Mængden yttrede sin Deeltagelse for Seierherren med et lydeligt og langvarigt Bifaldsraab. Neppe var denne Larm forbi, førend en Herold opfordrede Antonio fra Lagunerne, den maskerede Sømand og Gino fra Calabrien til at fremstille sig for Dogen, hvis fyrstelige Haand vilde uddele de lovede Belønninger.

Tiende Kapitel.

Vi skal ei spilde megen Tid, før vi
Afregning gjør med eders mange Elskere
Og gjør os qvit med Eder.

Macbeth.

Da de tre Gondoler havde naaet Siden af Bucentauren, holdt Fiskeren sig tilbage, som om han tvivlede om sin Ret til at træde frem i Nærværelse af Raadet;

alligevel blev der befalet ham at stige op, og hans to Kammerater fik Tegn til at følge ham.

De Adelige, klædte i deres Embedsdragt, dannede en lang, prægtig Gang fra Falderebet til Bagstavnen, hvor den saa kaldte Eneherster over denne saa kaldte Republik havde sin Plads midt imellem Statens høie Embedsmænd, der viisde sig her i deres Pragt og Værdighed.

„Træd nærmere!" — sagde Fyrsten mildt, da han bemærkede, at den gamle Mand, der var i Spidsen for Seierherrerne, nølede med at træde frem; — „Du har vundet Seier, Fisker! og min Haand maa overgive Dig Belønningen."

Antonio gjorde et Knæfald og bukkede dybt førend han adlød. Derpaa tog han Mod til sig, og nærmede sig til Dogen, hvorpaa han blev staaende med et forvirret Blik og i en nedbøiet Stilling, og ventede paa hvad hans Overherre vilde foretage sig. Den gamle Fyrste ventede paa at den Bevægelse, Nysgjerrigheden havde foraarsaget, skulde høre op; da det var bleven fuldkommen roligt, sagde han:

„Det er vor berømmelige Stats Stolthed, at Ingens Rettigheder blive tilsidesatte, at den Lave modtager den Løn, han har fortjent, ligesaa sikkert, som den Høie; at St. Marcus holder Vægtskaalen med lige Haand, og at den ringe Fisker, der har fortjent Prisen i Regattaen,

vil modtage den med samme Velvillie af den, der uddeler den, som om han havde været den meest yndede Tjener i vort eget Huus. Adelsmænd og Borgere i Venedig! lærer ved denne Leilighed at skatte eders fortræffelige og billige Love, thi det er meest ved saadanne Begivenheder, der vedkomme vore Undersaatter alene, at Regjeringens faderlige Charakter falder i Øinene, eftersom Verdens Øine, ved Anledninger af større Vigtighed, paalægger os den Tvang, ogsaa at tage Hensyn til dens Tænkemaade."

Dogen udtaelde disse foreløbige Bemærkninger i en fast Tone, som en, der var vis paa sine Tilhøreres Bifald. Han havde heller ikke bedraget sig. Neppe havde han holdt op, før en Bifaldsmumlen hørdes gjennem Forsamlingen, og udstrakde sig til Tusinde, der vare saa langt borte, at de ikke kunde høre hans Stemme; Raadsherrerne bukkede deres Hoveder, for at tilkjendegive, at de hisaldt deres Overhoveds Yttring, og denne, der havde ventet, for at indsamle disse Tegn paa et loyalt Bifald, vedblev saaledes:

„Det er min Pligt, Antonio! og da det er min Pligt, er det mig ogsaa en Glæde, at hænge denne Guldkjæde om din Hals. Denne Aare, der hænger ved den, er et Sindbillede paa din Dueligheb, og blandt dine Kammerater vil den være et Kjendetegn paa Republikkens Gunst og Upartiskhed, saavelsom paa din egen Fortje-

neste. Tag den da, kraftfulde gamle Mand, thi endskjøndt Alderen har fortyndet dit Haar og furet dine Kinder, har den dog ikke svækket dine undersulde Sener og dit dristige Mod!"

„Høihed!" — sagde Antonio, i det han traad et Skridt tilbage, da han fandt, at man ventede, at han skulde bøie sig, for at Kjæden kunde blive hængt om ham; — „Jeg er ikke skikket til at bære et saadant Tegn paa Storhed ag Lykke. Glandsen af Guldet vil spotte min Fattigdom, og en Juveel, der kommer fra en saa fyrstelig Haand, vilde have en slet Plads paa et nøgent Bryst."

Denne uventede Vægring foraarsagede en almindelig Overraskelse og et Øieblik's Ophold.

„Du er ikke traadt i Kampen, Fisker! uden med Hensyn til Belønningen! Men det er sandt hvad Du siger, at dette Guldsmykke ikke passer til din Stand og dine daglige Mangler. Tag det for Øieblikket, siden det er sømmeligt, at enhver skal kjende hvor retfærdig og upartisk vi er i vore Domme; men bring det siden til vor Skatmester, naar Festligheden er forbi; da vil han omverle det med noget, der bedre passer til dine Ønsker. Der er en Forskrivt for saadanne Tilfælder, og den skal blive fulgt."

„Ophøiede Herre! Jeg har ikke vovet mine gamle Lemmer i en saadan Strid uden Haab om en Beløn-

ning. Men det var ikke Guld, eller den Forfængelighed at udmærke mig blandt mine Jævnlige ved et glindsende Æreslegn, der bevægede mig til at trodse Gondolførernes Spot og de Stores Mishag."

„Du har taget Feil, ærlige Fisker! hvis Du troer, at vi have betragtet din retfærdige Ærgjerrighed med Mishag. Det er os kjært at see en høimodig Kappelyst blandt Folket, og vi betjene os af ethvert passende Middel til at opmuntre de ædle Gemytter, der bringe Staten Ære, og Lykke til vore Kyster."

„Jeg vover ikke at sætte mine fattige Tanker mod min Fyrstes;" — svarede Fiskeren; — „min Frygt og Undseelse har forledet mig til at troe, at det vilde gjøre de adelige og muntre Herrer en større Fornøielse, hvis en yngre og lykkeligere havde vundet Prisen."

„Det maa Du ikke tænke. Bøi nu dit Knæ, at jeg kan hænge Belønningen om Dig. Naar Solen gaaer ned, vil Du i mit Palads finde den, der vil modtage denne Prydelse, mod at udbetale dens Værdi."

„Høihed!" — sagde Antonio og saae alvorligt paa Dogen, der igjen overrasket standsede i sin Bevægelse; — „jeg er gammel og vant til Ulykker. For mine Fornødenheder ere Lagunerne, med den hellige St. Antonios Hjælp, tilstrækkelige; men det staaer i din Magt at gjøre en gammel Mands sidste Dage lykkelige, og at gjøre, at mangen en ærlig og velmeent Bøn erindrer

dit Navn. Giv mig mit Barn tilbage og forglem en nedbøiet Faders Dristighed!"

„Er det ikke den Samme, der faldt os besværlig angaaende en Knøs, der er gaaet i Statens Tjeneste?" — raabde Fyrsten, over hvis Ansigt der foer et Udtryk af den paatagne Tilbageholdenhed, der saa ofte skjuler Mandens Følelser.

„Den Samme!" — svarede en kold Stemme, som Antonios Øre strax erkjendte som Signor Gradenigos.

„Medlidenhed med din Uvidenhed, Fisker! dæmper vor Vrede. Modtag din Kjæde og gaa!"

Antonios Øie bevægede sig ikke; han knælede ned med dyb Ærbødighed, og sagde, i det han foldede Hænderne over Brystet:

„Elendighed har gjort mig dristig, stormægtigste Fyrste! Hvad jeg siger kommer fra et tungt Hjerte, mere end fra en fræk Tunge, og jeg beder eders kongelige Høihed om at høre mig med Naade."

„Tael i Korthed, thi Festen bliver forstyrret."

„Mægtige Doge! Rigdom og Fattigdom have gjort en Forskjel mellem vore Kaar, hvilken Kundskaber og Uvidenhed have gjort endnu større. Jeg er raa i min Tale og kun lidet skikket til et saa ophøiet Selskab. Men, Signore! Gud har givet Fiskeren de samme Følelser og den samme Kjærlighed til sin Afkom, som han har givet Fyrsten. Dersom jeg alene satte min Lid til min

Smule Duelighed, skulde jeg ikke være saa dumdristig, men der er en anden Kraft, der giver mig Mod til at tale til de Første og Ædleste i Anledning af mit Barn."

„Du kan ikke beskylde Raadet for Uretfærdighed, gamle Mand! ikke heller yttre noget mod den bekjendte Upartiskhed af vore Love."

„Soverano mio! værdiges at laane mig et Øre og I skal høre! Jeg er, hvad ebers Øie seer, en fattig, arbeidssom Mand, der nærmer sig den Time, da han kaldes til den velsignede St. Antonio af Riminis Side, og stilles for en Større end her. Jeg er ikke forfængelig nok til at troe, at mit Navn skal blive fundet blandt de Patriciers, der have tjent Republikken i dens Krige, — dette er en Ære, som ingen uden den Store, den Adelige og den Lykkelige kan gjøre Fordring paa; men dersom det lidet jeg har gjort for mit Fædreneland ikke er optegnet i den gyldne Bog, staaer det skrevet her;" — da han sagde dette, pegede han paa Skrammerne paa sit halvnogne Legeme, — „disse ere Mærker af Tyrkernes Fjendskab, og jeg fremstiller dem nu, som ligesaa mange Ansøgninger til Senatets Godhed."

„Du taler ubestemt! Hvad er det Du vil?"

„Retfærdighed, mægtige Fyrste! De have bortrevet den eneste kraftfulde Green af denne døende Stamme, — de have afskaaret dens meest lovende Skud, — de have udsat min eneste Staldbroder i mine Arbeider og

Glæder, det Barn, jeg har haabet skulde lukke mine Øine, naar det behager Gud at kalde mig bort, ukyndig endnu og ung i Lærdomme om Dyd og Retskaffenhed, en Dreng, baade i Grundsætninger og i Alder, for alle de Fristelser, Synder og slette Selskaber, der ere almindelige paa Galleierne."

„Er det alt? Jeg havde troet, at din Gondol var brøstfældig, eller at man gjorde Dig din Ret stridig til at fiske i Lagunerne."

„Det er alt!" — gjentog Antonio, i det han saae sig omkring med bitter Sorgmodighed; — „Doge i Venedig, det er mere, end en gammel, nedtrykt Mand kan bære!"

„Gaa, gaa! Tag din Guldkjæde og Aare og vend tilbage i Triumph med dine Kammerater. Glæd dit Hjerte ved en Seier, som Du ikke med Grund har kunnet haabe, og overlad Statens Anliggender til dem, der ere visere og mere skikkede til at tage dem vare."

Fiskeren viisde sig med en Udtryk af nedbøiet Ydmyghed, men han nærmede sig ikke for at modtage den tilbudte Gave.

„Bei dit Hoved, Fisker! at hans Høihed kan overgive Dig Belønningen!" — befalede en Officier.

„Jeg forlanger intet Guld, heller ingen anden Aare, end den, der om Morgenen bringer mig til Lagunerne

og om Aftenen fører mig tilbage igjen til Kanalerne. Giv mig mit Barn, eller giv mig slet intet!"

„Bort med ham!" — mumlede en halv Snees Stemmer; — „det er Oprør; lad ham forlade Galleien!"

Antonio blev revet bort og tvunget til at bestige sin Gondol med umiskjendelige Tegn paa Unaade. Denne uventede Afbrydelse af Ceremonierne, formørkede mangt et Øie, thi en ædel Venetianer var vel hurtig i at undertrykke politisk Misfornøielse, men Standens conventionelle Værdighed dæmpede enhver anden utidig Yttring af Utilfredshed.

„Lad den næste Seiervinder træde frem;" — vedblev Fyrsten, med en Fatning, som en bestandig Øvelse i Forstillelse gjorde let.

Den ubekjendte Sømand, hvis hemmelige Gunst Antonio skyldte sin Lykke, nærmede sig, bestandigt skjult af Masken.

„Du har vundet den anden Priis;" — sagde Fyrsten; — „og naar streng Retfærdighed skulde øves, burde Du modtage den Første, eftersom man med Ubeskedenhed har foragtet vor Gunst; — knæl, at jeg kan række Dig din Belønning!"

„Høihed, tilgiv!" — svarede den Maskerede, i det han bukkede med megen Ærbødighed, men tillige traad et Skridt tilbage: — „dersom det er Eders naadige Villie

at give mig en Belønning, for mit Held i Regattaen, saa beder jeg, at den maa erholde en anden Form."

„Det er imod Skik og Brug! Det er ikke brugeligt, at Belønninger, der tilbydes af Dogens Haand, skulle tigge om Modtagelse."

„Jeg vil ikke udbede mig andet, end hvad der er overstemmende med den Ærbødighed, jeg skylder Eders Høihed. Jeg forlanger kun lidet, og noget, der koster Republikken mindre, end det, der nu tilbydes mig."

„Nævn det!"

„Jeg beder ogsaa paa mine Knæer, og med den skyldige Ærefrygt for Statens Overhoved, at den gamle Fiskers Bøn maa blive hørt; og at Faderen maa faae sin Søn igjen, thi Tjenesten vil fordærve Barnets spæde Aar og gjøre hans Bedstefaders Alderdom elendig."

„Dette seer ud som Uforskammenhed! Hvem er Du, at Du kommer saaledes med Maske paa, for at understøtte en Begjering, der allerede er afslaaet?"

„Høihed, den anden Seirer i den hertugelige Regatta?"

„Lægger Du Spøg i dit Svar! Maskeretten er hellig i alt, hvad der ikke forstyrrer Freden i vor Stad; men her er der Grund til at see dybere i Sagen .... Tag din Maske af, at vi kunne see hverandre, Ansigt til Ansigt!"

„Jeg har hørt, at den, der bruger høflig Tale og ikke paa nogen Maade overtræder Lovene, kan vise

sig hvor han vil i Venedig, uden at Nogen har Ret til at spørge om hvad han hedder eller foretager sig."

„Meget sandt, i alt hvad der ikke fornærmer St. Marcus. Men her er der en Forstaaelse, der fortjener at undersøges . . . Jeg befaler det, tag din Maske af!"

Sømanden, der læsde i ethvert Ansigt i Kredsen, at det var nødvendigt at adlyde, tog langsomt Masken af og man saae nu Jacopos blege Ansigt og funklende Øie. En ufrivillig Bevægelse af alle dem, der vare i Nærheden, gjorde, at den frygtede Mand nu stod ene, ligeoversor Fyrsten, i en viid Kreds af forundrede, nysgjerrige Tilskuere.

„Jeg kjender Dig ikke!" — raabde Dogen med kjendelig Forundring, der beviisde, at det, han sagde, var sandt, efterat han et Øieblik havde betragtet den Anden alvorligt. — „Grundene for din Maskering maa vel være bedre, end Grunden for at Du afslog Belønningen?"

Signor Grabenigo nærmede sig til Fyrsten og hviskede ham i Øret. Strax kastede denne Sidste et Blik, hvori Nysgjerrighed og Afsky paa en synderlig Maade vare blandede, paa Banditten's udmærkede Ansigtstræk, hvorpaa han i Taushed gav ham et Vink til at gaae. Trængselen skjød sig frem foran Fyrstens Person, med instinctagtig Hurtighed, og tillukkede Rummet foran ham.

„Vi skal undersøge dette, naar vi har Leilighed dertil!“ — sagde Dogen; — „Lad Festlighederne fortsættes!“

Jacopo bukkede dybt og gik bort. Da han gik hen ad Dækket paa Bucentauren, gjorde Raadsherrerne Plads, som om han var besængt med Pest, men af deres Miner var det klart, at de bevægedes af Følelser af en blandet Character. Banditten, der var almindelig afskyet, men taalt, steeg nu ned i sin Gondol, og det sædvanlige Tegn blev givet til Mængden nedenunder, der troede at Ceremonierne nu vare forbi.

„Lad Don Camillo Monfortes Gondolerer træde frem!“ — raabde Herolden, paa et givet Vink af sin Overherre.

„Høihed, her!“ — svarede Gino frygtsomt og forstyrret.

„Du er fra Calabria?“

„Høihed, ja!“

„Det synes, at Hertugen af Sant Agata er saa lykkelig at besidde saa brav og trofast en Tjener?“

„Ja, Høihed!“

„Knæl og modtag Belønningen for dit Mod og din Behændighed!“

Gino gjorde det Modsatte af hvad hans Formænd havde gjort; knælede ned paa Dækket og modtog Belønningen i det han bukkede dybt og ydmygt. I dette Øieblik blev Tilskuernes Opmærksomhed henvendt fra

denne korte og simple Ceremoni til et høit Skrig, der lod sig høre fra Vandet, ikke langt fra Raadets Fartøi. En almindelig Bevægelse bragde Alle til den ene Side af Galleien, og den heldige Gondolerer var i Øieblikket forglemt.

Hundrede Baade bevægede sig i en Skare henimod Lido, medens det Rum, de bedækkede, fremviisde en tæt Masse af røde Fiskerhuer. Midt i denne maleriske Scene, opdagede man Antonios blottede Hoved, medens han blev hævet i Veiret af Mængden. Den hele Masse blev sat i Bevægelse af tredive eller fyrgetyve Sømænds kraftfulde Arme, der trak de bageste Baade efter sig, ved at anvende deres Kræfter i tre eller fire store Gondoler.

Man kunde ikke tage feil af Hensigten af dette besynderlige og characteriske Tog. Fiskerne fra Lagunerne havde, med den Letsindighed, hvormed Uvidenhed handler, naar den bliver ophidset af Lidenskaber, pludseligt følt en voldsom Forandring i Hensende til deres Følelser for deres gamle Kammerat. Han, der, een Time i Forveien, blev spottet som en dumdristig og latterlig Medbeiler, og over hvis Hoved der nedregnede en saadan Strøm af Forhaanelser, blev nu hilset med Jubelskrig.

Gondolererne paa Kanalerne bleve nu hilsede med Spot; ja, selv de Adeliges Ører bleve ikke skaanede, i det den hoverende Bande gjorde Nar ad deres velforede Tjenere.

Kort sagt, ifølge en Sindsstemning, der er almindelig blandt Mennesker af alle Klasser, blev den enkelte Mands Fortjeneste nøie og uadskilleligt sammenknyttet med hele Statens Hæder og Jubel.

Havde Fiskerens Triumph indskrænket sig til naturlige og almindelige Yttringer, vilde den slet ingen Forargelse have givet den aarvaagne og skinsyge Magt, der vaagede over Freden i Venedig; men mellem Jubelskrigene blandede der sig ogsaa bitter Dadel. Ord, der indeholdt svære Beskyldninger, bleve hørte, og man angav dem høit, der nægtede at gjengive Antonio sin Søn; ja, man hviskede endogsaa hinanden i Øret paa Bucentauren, at den indbildte Vigtighed af den vundne Seier havde givet den dristige Bande af Oprørere Mod, til at true med en almindelig Opfordring til at staae op i Masse, for, som de udtrykte sig, at erholde Retfærdighed.

Denne Opbrusen af Folkets Følelser bemærkede Raadet med en grublende, hævnspaaende Taushed. En, der ikke var vant til, at gjøre Betragtninger over en saadan Gjenstand, eller som ikke kjendte Verden, vilde have indbildt sig at Frygt og Uro vare malede paa Patriciernes alvorlige Ansigter, og at Tidens Tegn kun vare lidet gunstige for Vedligeholdelsen af en Overvægt, der mere grundede sig paa Vane og Fordom, end paa physisk Kraft. Men, paa den anden Side, vilde den, der var i Stand til at see Forskjellen mellem den politiske

Overlegenhed, understøttet af Vane og Forbindelser, og den blotte Opbrusen af Lidenskaberne, hvor lydelig og larmende den end var, let kunne indsee, at den Sidste paa ingen Maade besad Kraft nok til at gjennembryde den Muur, med hvilken den Første havde omgivet sig.

Fiskerne fik Lov til at drage uforhindrede bort; men hist og her saae man en Gondol stjæle sig over til Lido, med adskillige af Politiets Agentere, hvis Pligt det var, at advare Embedsmændene om forestaaende Fare. Blandt disse var ogsaa Viinhandlerens Baad, der foer bort fra Piazetta med en Deel Varer, tilligemed Annina, som det lod, for at drage Fordeel af den Bevægelse, der fandt Sted mellem hendes sædvanlige Kunder. Paa samme Tid bleve Høitidelighederne fortsatte og den øieblikkelige Afbrydelse var glemt; eller, hvis man erindrede den, var det paa en Maade, der passede til den hemmelighedsfulde og frygtelige Magt, der styrede denne mærkværdige Republiks Skjæbne.

Der blev endnu holdt en Regatta, i hvilken Mænd af ringere Styrke kjæmpede; men vi anse den for alt for ringe, til at ville opholde vor Fortælling med at beskrive den.

Skjøndt de alvorlige Herrer paa Bucentauren blot syntes at være opmærksomme paa det, der foregik umiddelbart for deres Øine, havde de dog Ører for ethvert Jubelskrig, som Aftenluften bragde over fra det fjerne

Lido, og mere end een Gang saae man Dogen selv vende sit Blik i hiin Retning paa en Maade, der røbede de Tanker, der beskjæftigede hans Indre.

Alligevel hengik Dagen som sædvanligt. Seierherrerne triumpherede, Mængden tilklappede dem Bifald, og det forsamlede Raad syntes at tage Deel i det Folks Glæde, over hvilket det herskede med en Sikkerhed, der lignede Skjæbnens frygtelige og hemmelighedsfulde Gang.

Banditten.

En venetiansk Historie.

Oversat af Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Ginstizia in palazzo
E pane in piazza.

Tredie Hefte.

Kjöbenhavn.
Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertske Officin.
1832.

[redacted]

Ellevte Kapitel.

Hvem er Kjøbmanden her og hvem er Jøden?

Shakespeare.

Aftenen efter en saadan Dag kunde i en By, som Venedig, ikke hengaae stille og roligt. Den store St. Markus-Plads var igjen opfyldt med en broget, urolig Vrimmel, og de Scener, der allerede ere beskrevne i det Kapitel, der begyndte dette Værk, bleve gjentagne, om mueligt, med endnu mere Letsindighed, end ved ovenomtaelte Leilighed. Gjøglerne og Taskenspillerne fornyede deres Forestillinger, Skriget af Frugtsælgerne og andre, der gik omkring og faldbod Forfriskninger, blandede sig igjen med Toner af Fløiter, og Klangen af Guitarer og Harper, medens den Ledige og den Beskjæftigede, den Tankeløse og den Eftertænksomme, den Sammensvorne og Politiagenten endnu engang traf sammen i privilegeret Sikkerhed.

Det var allerede over Midnat, da en Gondol kom glidende mellem Skibene i Havnen, med en let og jævn

Bevægelse, og naaede Bolværket med Forenden paa det Sted, hvor St. Marcus-Kanalen forener sig med Havnen.

„Du er velkommen, Antonio!" — sagde en, der nærmede sig til den eensomme Skikkelse, der havde styret Gondolen, da denne Sidste havde gjort Jernsømmet, der skulde holde hans Baad, fast mellem Aabningerne mellem Stenene, som det var Brug blandt Gondolererne for at gjøre deres Baade faste; — „Du er velkommen, Antonio! skjøndt Du kommer sildigt."

„Jeg begynder at kjende Lyden af din Stemme, skjøndt den kommer fra et maskeret Ansigt;" — sagde Fiskeren; — „Ven! mit Held i Dag skylder jeg din Godhed, og skjøndt det ikke har havt det Udfald, som jeg havde haabet, er jeg Dig ikke destomindre Tak skyldig. Du har selv været haardt behandlet af Verden, ellers vilde Du ikke have viist Dig saaledes mod en gammel, foragtet Mand, naar Triumphskrig tonede for dit Øre, og naar dit eget unge Blod blev ophidset ved Følelse af Stolthed og Seier."

„Naturen giver Dig et stolt Sprog, Fisker! Jeg har ikke tilbragt min Tid med min Alders Leeg og Spøg, det er sandt. Livet har ikke været en Fest for mig — men det er det samme. Raadet vilde ikke høre noget om en Formindskelse i Skibsmandskabet, og Du maa være betænkt paa en anden Belønning. Jeg har her

Guldkjæden og Aaren, i det Haab at de endnu ville være velkomne."

Antonio saae forundret paa ham, men givende efter for en naturlig Nysgjerrighed, betragtede ham et Øieblik Belønningen med Længsel. Derpaa sprang han tilbage med en Gysen, og yttrede ærgerlig, men med en Tone, der viisde, at hans Beslutning var fattet: „Jeg maatte troe, at dette Legetøi var præget med min Sønnesøns Blod! Tag det, De have betroet det til Dig, thi det er dit med Rette, og nu da de nægter at høre min Bøn, vilde det være unyttigt undtagen for den, der fortjende det."

„Du regner ikke, Fisker! den Forskjel at min Alder, og mine Sener ere i deres Kraft. Det synes mig, at man ved at tildømme en saadan Belønning, skulde tage Hensyn paa disse Omstændigheder, og naar dette skeede, vilde Du blive anseet for den dygtigste af os To. Hellige San Teodoro! Jeg har tilbragt min Barndom med Aaren i Haanden, og aldrig før har jeg mødt nogen i Venedig, der har trængt min Gondol saa haardt. Du berørde Vandet saa let, som naar en Dame berører Harpen, og dog med en Kraft som Bølgen, der ruller mod Lido."

„Jeg har seet den Time, Jacopo! da din unge Arm vilde være bleven mat i saadan en Strid mellem os; det var forend min ældste Søn blev født, der faldt,

i et Slag mod Ottomannerne, da den kjære Dreng, som han efterlod mig, kun var et Barn i Vaaben. Du saae aldrig den vakkre Dreng, min gode Jacopo?"

„Jeg har ikke været saa lykkelig, gamle Mand! men dersom han lignede Dig, har Du ret i at begræde hans Tab. Min Tro! jeg har liden Aarsag til at rose mig af den ringe Fordeel, som Ungdom og Styrke har givet mig."

„Det var en indvortes Kraft, der drev mig og min Baad, — men hvad har det nyttet? Din Godhed mod en gammel Mand, der længe har været nedtrygt af Møie og Besværligheder, er strandet paa de Adeliges Steenhjerter."

„Det veed vi endnu ikke, Antonio! De gode Helgener ville høre vore Bønner, naar vi mindst troe at de agte paa dem. Kom med mig, thi jeg er sendt for at lede Dig op."

Fiskeren betragtede sin nye Bekjendte med Forbauselse, derpaa vendte han sig, for at see til sin Baad, og erklærede derpaa med Rolighed, at han var rede til at følge med ham. Det Sted, hvorpaa de stod, var lidt afsides fra Gjennemgangen til Pladsen, og skjøndt Maanen lysde klart, kunde dog to Mænd i deres Dragt ikke vække Opmærksomhed paa saadan et Sted, dog lod det ikke til at Jacopo var tilfreds med denne Sikkerhed for at blive ubemærket. Han biede til Antonio

havde forladt sin Gondol, derpaa udfoldede han en Kappe, som han bar paa Armen, og kastede den, uden at spørge om Forlov, om den Andens Skulder En Hue, lig den, han selv bar, blev derpaa taget frem, og sat paa Fiskerens graae Haar, hvorpaa hans Forvandling fuldkommen var tilendebragt.

„Der behøves ingen Maske," — sagde han, i det han med Opmærksomhed betragtede sin Kammerat, da hans Forretning var til Ende; — „Ingen vil kjende Dig i denne Dragt, Antonio!"

„Og behøves det, Du har gjort, Jacopo? Jeg skylder Dig Tak for alt Velmeent, og jeg er Dig af Hjertet hengiven for det Du, til Trods for de Rige og Mægtiges Haardhed, vilde have gjort for mig. Alligevel maa jeg sige Dig, at der aldrig før har været en Maske for mit Ansigt, thi hvad Grund kan der være til, at En, der staaer op med Solen for at gaae til sit Arbeide, og som sætter sin Lid til den velsignede St. Antonios Beskyttelse, for det Lidet, han har, skulde gaae omkring, lig en Straajunker, der vil stjæle en Jomfrues gode Navn og Rygte, eller lig en Nattetyv?"

„Du kjender hvad der er Skik og Brug her i Venedig, og det er godt at bruge Forsigtighed ved den Forretning, som vi have for."

„Du glemmer, at din Hensigt endnu er en Hemmelighed for mig. Jeg siger det endnu engang, og jeg

siger det med Sandhed og Taknemmelighed, at jeg er Dig megen Tak skyldig, skjøndt Hensigten ikke blev opnaaet og Drengen endnu er en Fange i hiin Fordærvelsens Skole paa Floden, — men Du har et Navn, Jacopo! som jeg vilde ønske ikke hørde Dig til. Jeg finder det haardt, at troe alt det, de have sagt i Dag paa Lido om en, her har saa megen Følelse for den Svage og Forurettede."

Banditten holdt inde med at bringe sin Kammerats Forklædning i Lave, og en dyb Taushed, der fulgde paa den sidste Bemærkning, var saa pinefuld for Antonio, at han havde den samme Følelse, som en, der havde været nær ved at qvæles, da han hørde sin Kammerat sukke dybt.

„Jeg vilde ikke gjerne sige — "

„Det har intet at betyde!" — afbrød Jacopo ham med en huul Stemme; — „Det har intet at betyde, Fisker! vi ville tale om disse Ting ved en anden Leilighed. Følg mig nu, og vær taus!"

Da han havde sagt dette, vinkede han ad Antonio, at han skulde komme, og tog Veien, der førde bort fra Vandet. Fiskeren adlød, thi det kom den fattige, dybtnedbøiede Mand ud paa eet, hvorhen man førde ham. Jacopo valgde den første Indgang til Gaarden i Dogens Palads. Hans Fodtrin vare langsomme, og for den forbigaaende Mængde, lignede de enhver Andens af de Tusinde,

der nød den milde Aftenluft eller vilde tage Deel i Forlystelserne paa Piazetta.

Da de vare komne ned i Skyggen i den dunkle Gaard, standsede Jacopo, og det var tydeligt at det skeede, for at see hvilke Personer den indeholdt. Man maa troe, at han ingen Grund fandt til at holde sig tilbage, thi, efter et hemmeligt Tegn til sin Kammerat, at han skulde følge efter, gik han tvers over Pladsen og steeg op ad den velbekjendte Trappe, ned ad hvilken Falieris Hoved rullede, og som, af de Statyer, der stode øverst paa den, kaldtes Kjæmpetrappen. De gik forbi de berygtede Løvemunde og vandrede hurtigt igjennem det aabne Galleri, da de mødte en Hellebarderer af den hertugelige Garde.

„Hvem der?" — spurgde Soldaten, i det han holdt sit lange, farlige Vaaben imod dem.

„Venner af Staten og af St. Markus."

„Ingen passerer forbi paa denne Tid uden Feltraabet."

Jacopo gav Antonio et Vink, at han skulde blive staaende, medens han selv nærmede sig til Hellebardereren og hviskede. Vaabnet blev i Øieblikket hævet og Skildvagten spadserede igjen hen ad Galleriet med sin sædvanlige Ligegyldighed. Veien var ikke saasnart aaben for dem, førend de gik frem. Antonio, der ikke var lidet forundret over det, han allerede havde seet, fulgde

sin Ledsager med Utaalmodighed, thi hans Hjerte begyndte at banke høit af et ubestemt, men oplivende Haab. Han var ikke saa ukyndig i Verdens Gang, at han jo nok vidste, at de der sade ved Roret, ofte i Løndom tilstod det som Politikken forbød dem at bevilge offentligt. Fuld derfor af Forventning om at blive bragt for Dogen selv, og om at faae sit Barn tilbage i sine Arme, ilede den gamle Mand med lette Trin igjennem det mørke Galeri, og trædende gjennem en Dør tæt bag efter Jacopo, befandt han sig ved Foden af en anden massiv Trappe. Nu blev Veien vildsom for Fiskeren, thi hans Ledsager tog nu sit Retning gjennem en hemmelig Dør og derpaa gjennem en Mængde deels slet oplyste, deels mørke Gange. Snart steeg de op, snart igjen ned, og ofte traad de ind i smaa Værelser, der vare simpelt møblerede, som de atter forlode, indtil Antonios Hoved var ganske forvirret, og aldeles ikke mere saae hvilken Retning de tog. Tilsidst standsede de i et Værelse med ganske almindeligt Bohave og af en dunkel Farve, hvilken det svage Lys gjorde endnu mere skummel.

„Du er vel bekjendt i vor Fyrstes Bolig;" — sagde Fiskeren, da hans Kammerat satte ham i Stand til at tale, ved at standse sin hurtige Gang; — „De ældste Gondolførere i Venedig ere ikke bedre bekjendte paa Kanalerne, end Du synes at være i alle disse Gange og Værelser."

„Det er mit Hverv at bringe Dig hid, og det, der er paalagt mig at gjøre, stræber jeg at gjøre godt, Antonio! Du er en Mand, der ikke er bange for at staae for de Store og Mægtige, hvilket denne Dag har viist. Tag Mod til Dig, thi Du maa træde frem for Domstolen."

„Jeg har taelt dristigt til Dogen. Naar man undtager den hellige Fader selv, hvilken Magt er der da ellers paa Jorden at frygte for?"

„Du maa have taelt for dristigt, Fisker! styr din Tunge; de Store lide ingen uærbødige Ord."

„Lider de heller ikke Sandhed?"

„De høre gjerne deres egne Handlinger prises, naar deres Handlinger have fortjent Roes; men de lider ikke at man fordømmer dem, om de endogsaa erkjende, at det man siger er sandt."

„Jeg frygter" — sagde den gamle Mand, i det han kastede et eenfoldigt Blik paa den Anden, — „at der ingen stor Forskjel er mellem den Mægtige og den Svage, naar Klæderne blive tagne af dem og Menneskerne fremstille sig nøgne for Øiet."

„Den Sandhed maa ikke udtales her."

„Hvad? Ville de nægte, at de ere Christne, og Dødelige og Synder?"

„De sætte en Fortjeneste i det Første, Antonio! —

de glemme det Andet, og de lide ikke, at kaldes det Sidste, uden af dem selv."

„Efter alt dette, Jacopo! tvivler jeg paa, at jeg udvirker min Drengs Frihed."

„Tael fornuftigt med dem; og søg ikke at saare deres Egenkjerlighed, eller at true deres Myndighed, — de ville tilgive meget, især om den Sidste bliver holdt i Ære."

„Men det er denne Myndighed, der har berøvet mig mit Barn. Kan jeg tale til Fordeel for den Magt, som jeg anseer for uretfærdig?"

„Du maa forstille Dig; ellers opnaaer Du ikke din Hensigt."

„Jeg vil vende tilbage til Lagunerne, gode Jacopo! thi denne min Tunge har altid fulgt mit Hjertes Indflydelse. Jeg frygter for, at jeg er for gammel til at sige, at det er Ret, at man med Magt river en Søn fra sin gamle Fader. Siig Du dem fra mig, at jeg kom saa langt, for at vise dem min Agtelse, men at jeg har indseet hvor haabløst mit Besøg vilde være, og at jeg derfor er vendt tilbage til mine Garn og til mine Bønner til den hellige Sant Antonius."

Da han havde hørt op med at tale, trykde Antonio sin Staldbroder, der stod stivt og ubevægeligt, i Haanden, og vendte sig, for at gaae bort. To Hellebarder faldt pludseligt ned i lige Linie med hans Bryst, forend hans Fod havde hævet sig fra Marmorgulvet,

og nu saae han først, at bevæbnede Mænd spærrede Tilbageveien, og at han i Grunden var en Fange. Naturen havde skjænket Fiskeren en hurtig og rigtig Fatteevne, og lang Vane havde givet hans Nerver stor Fasthed. Da han saae i hvilken Stilling han befandt sig, vendte han sig, uden at indlade sig paa unyttige Forestillinger, eller paa anden Maade at røbe Frygt, igjen til Jacopo, med en Mine, der tilkjendegav Taalmodighed og Hengivenhed.

„Det kunde være at de høie Signorer vil vise mig Retfærdighed;" — sagde han, idet han strøg sine faa Haar tilside, saaledes som Mænd af hans Stand pleie at forberede sig, naar de skulle træde frem for deres Overmænd; — „og det vilde ikke være passeligt, at betage dem Leiligheden. Det vilde alligevel være bedre, hvis man her i Venedig mindre brugde Magten, naar det angik det simple Spørgsmaal om Ret og Uret. Men de Store ville gjerne vise deres Magt og de Svage maae underkaste sig."

„Det ville vi faae at see!" — svarede Jacopo, der slet ikke havde røbet nogen Bevægelse, medens den Anden gjorde sit mislykkede Forsøg paa at komme bort.

En dyb Taushed fulgde. Hellebarderne vedblev i deres stive Stilling, i Skyggen af Væggene, og saae ud, som to ufølsomme Statyer, i den Tids Dragt og Vaaben, medens Jacopo og hans Staldbroder stode i

Midten af Værelset, uden at vise synderlig flere Kjendetegn paa Liv og Bevægelse. Det kan være passende her at forklare Læseren nogle af de særegne Statsindretninger, der fandt Sted i det Land, hvorom vi skrive, og som staae i Forbindelse med efterfølgende Scene; thi Navnet Republik, et Ord, der, naar det skal betyde noget, tilkjendegiver Folkerepræsentation og en Overvægt af det Almindeliges Interesse, men som saa ofte er blevet misbrugt til de priviligerede Klassers Fordeel, kan have bragt ham paa den Tanke, at der var i det mindste et Skin af Lighed mellem denne Stats Bestyrelse og hans eget Fædrenelands mere retfærdige og derfor mere populaire Statsindretninger.

I en Tidsalder, da Lovgiverne vare frække nok til at paastaae, og Undersaatterne svage nok til tilstaae, at et Menneskes Ret til at regjere sine Medmennesker var en ligefrem Gave af Gud, var en Afvigelse fra denne stolte og egennyttige Grundsætning, skjøndt den alene bestod i et Mundsveir, dog tilstrækkelig til at give en Nations Regjering et Skin af Frihed og sund Fornuft. I denne Anskuelse var der ogsaa nogen Grund, eftersom Statsbestyrelsen, i det mindste efter Theorien, hvilede paa en Grundvold, der var aldeles forskjellig fra den, der antager, at al Magten er en Enestes Eiendom og at eet Menneske kan forestille Verdens fuldkomne, almægtige Styrer. Med den Første af disse Grundsæt-

ninger have vi intet at gjøre, undtagen at vi maae lægge til, at dens Fordringer ere saa grundfalske, at de blot behøve at stilles i det rette Lys for at gjendrive sig selv; men vor Hensigt fordrer, at vi maae afvige en Smule fra vor Fortælling, for at vise Feilene ved den Anden, der havde Sted i Venedig.

Det er sandsynligt, at Patricierne i Venedig, ved at skabe et Fælledsskab af politiske Rettigheder i deres egen Stand, troede at der var gjort alt, hvad der behøvedes for at fortjene den høie og stolte Titel, som de anmasede sig. De havde gjort denne Forandring efter en almindelig antaget Grundsætning, og de ere hverken de første eller de sidste, der have indbildt sig, at de allerede have naaet det første Maal, naar de blot have betraaet de første Trin til politisk Forbedring. I Venedig troede man ikke paa Fyrstens guddommelige Rettigheder, og da denne ikke var stort andet end en Marionet, var man stolt nok til at kalde Staten en Republik. Man troede, at en Repræsentotion af de Mægtigste og Rigeste i Selskabet var det høieste Formaal for en Regjering, og ifølge denne forføreriske, men farlige Feiltagelse, skuffede de sig selv i Henseende til Begrebet om selskabelig Lykke.

Det ansees for en Grundsætning i alle borgerlige Forbindelser, at den Stærke bliver stærkere og den Svage mere svag, indtil den Første bliver uduelig til at herske

og den Sidste ude af Stand til at taale. I denne vigtige Sandhed indeholdes den hemmelige Grund til alle de Staters Fald, der ere sjunkne under Vægten af deres egne Misbrug. Dette lærer Nødvendigheden af at udvide Grundvolden for Selskabet, at denne Basis kan være bred nok til at sikkre, at alle Interesser blive iagttagede, uden hvilket den selskabelige Maskine er udsat for at standse og tilsidst aldeles at forstyrres.

Venedig var, skjøndt stolt og skinsyg over Navnet Republik, virkelig intet andet, end et snævert, almindeligt, og hjerteløst Oligarchi. Et Aristokrati maatte altid mangle de høie personlige Følelser, der hos Statens Overhoved ofte formilder Despotismen, eller ogsaa de ædelmodige og menneskelige Indskydelser, der komme fra Folket. Sandt er det, at det har den Fortjeneste at det sætter Ting for Mennesker, men ulykkeligviis ikke til det Heles, men kun til nogle Enkeltes Fordeel. Paa den Tid, da disse Begivenheder tildrog sig, havde Italien forskjellige af dette Slags Republikker; men ikke i en eneste af dem var Magten paa en retfærdig Maade betroet til Folket, skjøndt der maaskee ikke er en iblandt dem, der ikke tidligere eller sildigere er bleven anført, som et Exempel paa at Folket ikke er i Stand til at regjere sig selv.

Forskjel i Rang dannede alene Grundvolden af Venedigs Statsforfatning. Skjøndt Magten var deelt, var den dog ikke destomindre en Ret, der erhvervedes ved

Fødselen, en Stat, hvor man aabenbart paastod at den var en Gave af Forsynet. Patricierne havde deres høie og udelukkende Privilegier, der bleve overholdte med den meest egenkjærlige Skinsyge. Den der ikke var født til at regjere, havde kun lidet Haab om at komme i Besiddelse af sine naturlige Rettigheder; medens den, der var det, haandhævede en Magt af den største Vigtighed og den meest despotiske Charakteer. I en vis Alder fik alle de, der vare af Raadsherrestanden, thi for at blænde Mængden, aflagde Adelen her sin sædvanlige Benævnelse, Sæde i Nationens Raad. Navnene paa disse regjerende Familier vare indskrevne i et Register, der blev kaldet den gyldne Bog; og den, der var saa heldig at en af hans Forfædre var indskreven deri, kunde, med nogle faa Undtagelser, og som det var Tilfældet med Don Camillo, fremstille sig for Senatet og gjøre Fordring paa den hornede Hue. Vort Formaal tillader os ikke at vise det Feilfulde ved en saadan Indretning, der alene gjordes taalelig for de Undertrykte ved de overordentlige Contributioner, der bleve hævede i de undertvungne Provindser, der naturligviis følde Undertrykkelsen meest; Læseren vil siden see, at den Grund, hvorfor denne saa kaldte Republiks Despotisme blev taalelig for Borgerne, blev en af Aarsagerne til dens Fald.

Da Senatet blev for talrigt til med tilstrækkelig

Hemmelighed og Hurtighed at lede Regjeringen i en Stat, hvis Forfatning var saa indviklet og fuld af Krogveie, blev det Almindelige af de vigtigste Anliggender betroet til et Raad af tre hundrede af dets Medlemmer. For at undgaae den Offentlighed og Langsomhed, der vilde flyde af en Forening af saa Mange, blev der gjort et andet Valg, der er bekjendt under de Ti Mænds Raad, og til dette betroede man det meste af den udøvende Magt, som den aristocratiske Skinsyge ikke vilde overlade til Statens saa kaldte Overhoved. For saa vidt havde Statsindretningen i Venedig, hvor feilfuld den end var, et Anstrøg af Simpelhed og Oprigtighed. De tilsyneladende Bestyrere vare bekjendte, og endskjendt der ikke var noget virkeligt Ansvar til Nationen, formedest Patriciernes overlegne Indflydelse, kunde dog Embedsmændene ikke ganske undgaae det Had, hvormed den offentlige Mening straffede lovstridige og urætfærdige Handlinger. Men en Stat, hvis Held fortrinligt var grundet paa dens Vasallers Skattebidrag, og hvis Tilværelse baade blev truet af dens egne falske Grundsætninger og af Nabostaternes Tilvæxt i Styrke, behøvede en mere virksom Autoritæt, istedet for den udøvende Magt, som dens egne republikanske Fordringer nægtede Venedig. En politisk Inquisition, der med Tiden blev et af de frygteligste Redskaber, man nogentid har kjendt, var Følgen heraf. En Autoritæt, der ligesaa

lidet kunde kræves til Ansvar, som den var uindskrænket, blev for en Tid betroet til et andet langt mindre Samfund, der mødtes og udøvede sine hemmelige Forretninger under Navn af de tre Mænds Raad. Valget af disse Embedsmænd blev afgjort ved Lod, og paa en Maade, der gjorde at de ikke bleve bekjendte uden for deres eget Samfund og for nogle faa af de meest betroede høiere Embedsmænd. Saaledes fandtes der til enhver Tid, i Hjertet af Venedig, en hemmelighedsfuld, despotisk Magt, der blev udøvet af Mænd, der vare ubekjendte for Selskabet, og tilsyneladende begavede med alle Livets sædvanlige blidere Følelser, men som virkelig vare opfyldte med politiske Grundsætninger, der maaskee vare de sørgeligste, meest tyranniske og meest egenkjærlige, der nogentid ere opfundne af menneskelig Tredskhed. Kort sagt, det var en Magt, der alene kunde betroes, uden Misbrug, til en ufeilbar Dyd, og en uendelig Forstand; og dog var den betroet til Mænd, hvis Ret var grundet paa to tilfældige Omstændigheder, Fødsel og — Farverne af nogle Kugler, og som udøvede den uden offentlig Control.

De tre Mænds Raad kom hemmeligt sammen; udstedte sædvanligt sine Beslutninger, uden at raadspørge nogen anden Autoritæt, og udførde dem med en saa frygtelig Hemmelighed og en saa overordentlig Tilfærdighed, at de lignede Skjæbnens Slag. Dogen

selv var ikke ophøiet over denne Magt, ikke heller var han beskyttet mod dens Beslutninger, medens man har seet at en af disse privilegerede tre Mænd er bleven anginet af sine Collegaer. Der var vel en lang Liste af Statsgrundsætninger, som denne hemmelige Domstoel erkjendte for Rettesnoer for sin Opførsel, og man siger ikke meget, naar man paastaaer at den havde Mistillid til ethvert andet Hensyn, end Hurtighed — endskjøndt den erkjendte de guddommelige Love, og enhver Grundsætning for det Rette, der ellers bliver agtet af Menneskerne. Den menneskelige Forstands Fremstridt, understøttet af de Midler, Offentligheden byder, kan formilde Udøvelsen af en saadan Magt uden Ansvar, i vor egen Tidsalder, men i intet Land har Indførelsen af et saadant sjælløst Samfund, istedetfor en valgt Repræsentation, fundet Sted, i hvilket der ikke er bleven indsørt et Regjeringssystem, der har traadt Naturens Love og Borgernes Rettigheder under Fødder.

Det synes at være en almindelig, uundgaaelig Følge, at der vil opstaae Misbrug, naar Magten bliver udøvet af et bestandigt, uansvarligt Samfund, fra hvilket der ikke kan appelleres. Men bliver saadan en Magt udøvet i Løndom, bliver Misbrugen langt større. Det er værd at bemærke, at i Stater, der underkaste sig eller have underkastet sig denne utilbørlige og farlige Indflydelse, ere Fordringerne til Retfærdigheden af

den meest overdrevne Charakter; thi medens den dristige Demokrat yttrer lydt sin personlige Klage, og Stemmen af den, der er underkastet erklæret Dispotisme, bliver aldeles qvalt, foreskriver Nødvendigheden selv Oligarchiet Agtelse for det Anstændighed, som et af Vilkaarene for dets eget Tilværelse. Saaledes broutede Venedig af St. Marcus' Retfærdighed, og faa Stater vedligeholdt mere Skinnet af denne hellige Egenskab, end denne, hvis underlige Statsgrundsætninger vare indhyllede i et Mørke, som hiin Tids løse Moralitet fordrede.

Tolvte Kapitel.

Han, som taelde, dæmped'
Sin Stemme, og slog Øiet ned, og viiede
Opad, som op til Gud i Himlen.

Rogers.

Læseren har formodentlig allerede gjættet, at Antonio nu stod i Forgemakket, uden for den alvorlige, hemmelige Domstoel, der er beskrevet i det forrige Kapitel. Som alle af hans Stand havde Fiskeren en utydelig Forestilling om Tilværelsen af det Raad, for hvilket han nu

skulde møde; men denne simple Kundskab var langt fra at indbefatte hele Udstrækningen eller Beskaffenheden af dets Forretninger, der baade indbefattede Statens vigtigste Anliggender, og de mere ubetydelige, der angik de enkelte adelige Familier. Medens han gjorde forskjellige Gisninger om det, der nu vilde møde, blev en indre Dør aabnet, og en Opvarter gav Jacopo et Tegn til at træde ind.

Den dybe, paasaldende Taushed, der nu fulgde efterat de Indkaldte var traadte ind for de tre Mænd, gav dem Leilighed til at kaste et Blik paa Værelset og paa dem, der vare tilstede. Værelset var, med Hensyn til Landet og Climatet, ikke stort, men snarere af en Størrelse, der passede til det hemmelighedsfulde Raad, for hvilket det var bestemt. Gulvet var belagt med afvexlende Ruder af sorte og hvide Marmorfliser; Væggene vare behængte med skumle Tapeter af almindeligt sort Klæde; en eneste Lampe af mørkt Bronze hang over det eensomme Bord, der ligesom ethvert andet Stykke af dette tarvelige Bohave, havde samme sørgelige Bedækning som Væggene. I Hjørnerne af Værelset var der fremstaaende smaa Udbygninger, der enten vare Smaakamre, eller blot Udgange til andre Dele af Paladset. Alle Dørene vare beskyttede mod Nysgjærrigheden ved Forhæng, der gav det Hele et endnu mere skummelt Udseende. Paa den Side af Værelset, der var lige

overfor den, hvor Antonio og Jacopo befandt sig, sad der tre Mænd i Læneſtole; men deres Maſker og de Kapper, der indhyllede deres Perſoner, gjorde det umueligt at kjende dem. En af disſe mægtige Mænd bar en karmoſinrød Kappe, til Tegn paa at han var den, Lykken havde udvalgt til Dogens Raad, de Andre vare klædte i Sort, og det var dem, der i de ti Mænds Raad, havde truffet de lykkelige eller ulykkelige Kugler. Een eller to Underordnede vare nær ved Bordet, men disſe, tilligemed de langt ringere Opvartere, vare ogſaa beſkjærmede mod al mulig Gjenkjendelſe ved en Forklædning, der lignede deres Foreſattes. Jacopo betragtede Scenen ſom en, der var vant til dens Virkninger, dog med tydelig Ærbødighed og Underdanighed; men det Indtryk, det Hele gjorde paa Antonio, var for tydeligt til at kunne blive ubemærket. Det er ſandſynligt, at den lange Pauſe, der fulgde paa deres Indladelſe, havde til Henſigt at frembringe denne Virkning, thi paapasſende Øine lagde beſtandigt nøie Mærke til hans Anſigt ſaalænge den varede.

„Du kaldes Antonio fra Lagunerne?" — ſpurgde en af Secretairerne i Nærheden af Bordet, efter at det karmoſinrøde Medlem hemmeligt havde givet ham et Tegn til at begynde.

„En ſtakkels Fiſker, Excellence! der har den hellige Antonio og den vunderlige Dræt meget at takke."

„Og Du har en Søn, der bærer dit eget Navn og som driver den samme Haandtering?"

„Det er en Christens Pligt at underkaste sig Guds Villie. Min Dreng er død for tolv Aar siden paa den Dag, da Republikkens Galleier jog de Vantroende fra Korfu til Candia. Han blev dræbt, ædle Signore! med mange Andre, af sin Haandtering, i det blodige Slag."

Der opstod en Bevægelse, der røbede Forundring, blandt Skriverne, der hviskede til hinanden, og syntes at undersøge de Papirer, de havde i Haanden, baade med Hast og Forvirring. Adskillige Blikke bleve kastede tilbage paa Dommerne, der sadde ubevægelige, indhyllede i deres Forretnings uigjennemtrængelige Hemmelighed. Men et hemmeligt Tegn befalede imidlertid de bevæbnede Tjenere, at føre Antonio og hans Kammerat ud af Værelset.

„Her er en Feiltagelse!" — sagde med en alvorlig Stemme en af de tre Maskerede, da man ikke længere hørde Trinnene af de Bortgaaende; — „det er ikke anstændigt, at Inquisitionen af St. Markus skal vise en saadan Uvidenhed."

„Den angaaer alene en ubekjendt Fiskers Familie, ophøiede Herre!" — svarede den skjælvende Secretair; — „og det kan være at han søger at skuffe os med sit Udsagn."

„Deri tager Du Feil;" — afbrød ham en Anden af de Tre; — „Manden hedder Antonio Vecchio, og hans Barn er, som han siger, bleven dræbt i det hede Slag med Tyrkerne. Den, Spørgsmaalet er om, er hans Sønnesøn, og er endnu en Dreng."

„Den ædle Signore har Ret!" — svarede Skriveren; — „I Forvirringen have vi misforstaaet Sammenhængen, som Raadet i sin Viisdom strax har indseet. St. Markus er lykkelig ved at have i sine stolteste og ældste Familier, Raadsherrer, der tage saa megen Deel i hans ringeste Børns Skjæbne."

„Lad Manden igjen blive ført ind;" — sagde Dommeren, i det han med et Nik besvarede Complimenten; — „saadanne Tilfælder ere uundgaaelige ved Forretningernes hurtige Gang."

Den nødvendige Befaling blev givet og Antonio, hvis Kammerat bestandigt holdt sig ved Siden af ham, blev igjen ført ind.

„Din Søn døde i Statens Tjeneste, Antonio?" — spurgde Secretairen.

„Signore, det gjorde han. Hellige Maria hav Medlidenhed med hans tidlige Ulykke, og hør min Bøn! Saa god en Søn og saa brav en Mand kan ikke behøve Messer for hans Sjæl, ellers vilde hans Død være bleven dobbelt smertelig for mig, da jeg er for fattig til at betale dem."

„Du har en Sønneſøn?"

„Jeg havde en, ædle Raadsherre! jeg haaber at han lever endnu."

„Han er nu hos Dig ved dit Arbeide i Lagunerne?"

„San Teodoro give, at det var saa! Han er taget, Signore! tilligemed mange flere unge Knøſe, til Tjeneſte paa Galleierne, hvorfra vor Frue ville i Naade befrie ham! Derſom eders Excellence ſkulde komme til at tale med Amiralen over Galleierne, eller med nogen Anden, der formaaer noget i denne Henſeende, saa beder jeg Eder paa mine Knæer, at I vil tale for Barnet; det er en god, from Dreng, der ſjeldent har kaſtet ſin Line i Vandet uden et Ave eller en Bøn til den hellige Antonius, og ſom aldrig har givet mig nogen Narſag til Bekymring, førend han faldt i Kløerne paa St. Marcus."

„Stille! — det er ikke det, jeg har ſpurgt Dig om. Du er i Dag kommet frem med din Bøn til vor allernaadigſte Fyrſte, Dogen?"

„Jeg har bedet hans Høihed om at give min Dreng Friheden."

„Og det har Du gjort offentligt og med liden Ærbødighed for Fyrſtens høie Værdighed og hellige Character?"

„Jeg gjorde hvad der kan ventes af et Menneſke og en Fader. Derſom blot det Halve af det, man ſiger

om Statens Retfærdighed og Mildhed var sandt, vilde hans Høihed have hørt mig som Fader og Menneske."

En ringe Bevægelse blandt de frygtelige Tre voldte, at Secretairen gjorde en Pause; men da han saae, at hans Foresatte ikke vilde bryde deres Taushed, vedblev han:

„Dette gjorde Du først offentligt og midt imellem Raadsherrerne, men da Du havde faaet Afslag som den, der kom frem med en ugrundet Ansøgning paa en ubeleilig Tid, søgde Du andre Midler til at faae dit Ønske opfyldt?"

„Det er sandt, ophøiede Signore!"

„Du indfandt Dig blandt de Gondolerere, der vilde tage Deel i Regattaen, i en usædvanlig Paaklædning, og stillede Dig selv fremmest blandt dem, der beilede til Raadets og Fyrstens Gunst?"

„Jeg kom i den Dragt, som jeg bærer for den hellige Jomfru og St. Antonio, og dersom jeg var fremmest i Striden, saa er det noget, jeg mere har denne Mands Godhed og Høimodighed, der staaer her ved Siden af mig, at takke for, end disse forslidte Seners og møre Beens Behændighed og Styrke. San Marco erindre ham det i hans Nød og bevæge de Stores Hjerter, saa at de høre en barnløs gammel Mands Bønner!"

Et nyt Udtryk af Overraskelse eller Nysgjerrig-

hed yttrede sig blandt Raadsherrerne, og Secretairen gjorde igjen en Pause i Forhøret.

„Du hører det, Jacopo!" — sagde en af de Tre; — „Hvad svarer Du dertil?"

„Signore! Fiskeren siger sandt."

„Og Du har vovet at drive Gjæk med Stadens offentlige Forncielse og at foragte Dogens Ønsker?"

„Dersom det er en Forbrydelse, ophøiede Senator! at have Medlidenhed med en gammel Mand, der græmmede sig over sin Afkom, og at have opoffret min egen Triumph for hans Kjærlighed til hans Barn, da er jeg skyldig."

Efter dette Svar opstod der en langvarig Taushed. Jacopo havde talt med den sædvanlige Ærbødighed, men med den dybe Alvor, der var hans Characteer saa egen. Blegheden af hans Kinder var den samme, og det funklende Øie, der saa besynderligt straalde og oplivede et Ansigt, der havde et Udtryk, der ikke var uligt Dødens, forandrede neppe sit Blik, medens han svarede. Et hemmeligt Vink bevægede Secretairen til at blive ved med Forhøret.

„Og Du, Antonio! skylder din Medbeilers Gunst dit Held i Ragattaen — hans, der nu staaer ved Siden af Dig her for Raadet?"

„Næst efter San Teodoro og San Antonio, denne Stads Skytshelgen og min egen."

„Og dit eneste Ønske var at drive din Ansøgning angaaende den unge Sømand igjennem?"

„Signore! jeg havde intet andet. Hvad er den Forfængelighed at triumphere over Gondolførerne, eller en Kjæde med en lille Aare ved, for en af min Alder og Stand?"

„Du glemmer at Aaren og Kjæden ere af Guld?"

„Guld, Eders Naade! kan ikke hele de Saar, som Kummer har slaaet i mit arme Hjerte. Giv mig mit Barn tilbage, at mine Øine ikke skulle blive lukkede af en Fremmed, og at jeg kan hviske gode Raad i hans unge Øre, medens der endnu er Haab om at mine Ord ville blive erindrede, og jeg skjøtter ikke om alt det Guld, der findes paa Rialto! At det er mit Hjertes Alvor, kan I see af denne Juveel, som jeg tilbyder disse ædle Herrer med den Ærbødighed, jeg skylder deres Viisdom og høie Rang."

Som Fiskeren sagde dette, traad han nærmere med et Menneskes frygtsomme Trin, der ikke er vant til at bevæge sig i sine Overherrers Nærværelse, og lagde paa det mørke Klæde, der bedækkede Bordet, en Ring, der glimrede med Stene, der, som det syntes, vare af stor Værdi. Den forbausede Secretair tog Klenodiet og holdt det frem for Dommernes Øine.

„Hvad er det?" — raabde den af de Tre, der

ofteſt havde afbrudt Forhøret; — „den ſeer ud ſom Forlovelſesringen."

„Det er ogſaa den, ophøiede Raadsherre! med denne Ring blev Dogen trolovet med det adriatiſke Hav i de fremmede Geſanters og Folkets Nærværelſe."

„Har Du ogſaa havt noget at gjøre hermed, Jacopo?" — ſpurgde Dommeren alvorligt.

Banditten kaſtede et deeltagende Blik paa Juvelen, men hans Stemme vedligeholdt ſin ſædvanlige Dybde og Faſthed, da han ſvarede.

„Signore! — nei! førend nu har jeg ikke vidſt noget af Fiſkerens Lykke."

Et Vink til Secretairen paamindede denne om at vedblive Forhoret.

„Antonio!" — ſagde han; — „Du maa fortælle os, og fortælle det klart og tydeligt, hvorledes Du er kommet til denne hellige Ring. Har Nogen hjulpet Dig til at faae den?"

„Ja, Signore!"

„Nævn ham, at vi kunne forſikkre os hans Perſon."

„Det vil være unyttigt, Signore! han er høit ophøiet over Venedigs Magt."

„Hvorledes forſtaaer Du det, Karl? Ingen er ophøiet over Republikkens Retfærdighed og Magt, naar han opholder ſig inden dens Grændſer. Svar uden Omſvøb, hvis Du har Dig ſelv kjær."

„Jeg maatte skatte det høit, der ikke er af megen Værdi, Signore! og gjøre mig skyldig i en stor Taablighed, saavelsom i en stor Synd, hvis jeg vilde bedrage Eder, for at frie et Legeme, der er saa lidet værdt, som mit, fra Slag. Dersom Eders Excellencer ville laane mig et Øre, ville I erfare, at jeg er fuldkommen villig til at fortælle hvorledes jeg har faaet Ringen i min Magt."

„Tael da og driv ingen Gjækkerier."

„Jeg veed ikke, Signore! om I ere vante til at høre Usandheder, siden I advarer mig saa tit om at vogte mig for dem; men vi fra Lagunerne ere ikke bange for at sige hvad vi have seet eller gjort; thi vi have meget at gjøre med Vinde og Bølger, der faae deres Ordre fra Gud selv. Der er et Sagn, Signore! iblandt os Fiskere, at en af vor Stand i gamle Dage har opfisket i Bugten den Ring, med hvilken Dogen havde formælet sig med det adriatiske Hav. Et Klenodie af den Værdi var ikke til megen Nytte for en, der hver Dag udkastede sine Garn for Brød og Olie, og han bragde det derfor til Dogen, som det anstod en Fisker, i hvis Hænder de Hellige havde overgivet en Kostbarhed, som han ingen Ret havde til, blot for at prøve hans Ærlighed. Denne Handling af vor Kammerat er bleven meget omtaelt paa Lido, og man fortæller, at der er et smukt Maleri derover, som en af

vore venetianske Mestere skal have malet, i en af Paladsets Haller, der forestiller Begivenheden ligesom den har tildraget sig: Fyrsten paa Thronen, og den lykkelige Fisker med sin bare Arm, der overgiver Ringen til hans Høihed. Jeg haaber at det er sandt, Signore! thi det smigrer vor Stolthed, og giver os Grund til at troe, at vi staae i nogen Gunst hos den hellige Antonius."

„Tildragelsen er sikker nok."

„Og Maleriet, høie Signore? Jeg haaber, at vor Forsængelighed ikke heller har skuffet os angaaende Maleriet?"

„Maleriet som I taler om, er at see i Paladset."

„Corpo di Bacco! jeg har havt min Tvivl i Henseende til dette Punkt, thi det er ikke almindeligt, at den Rige og Mægtige tager saaledes Hensyn paa hvad den Ringe og Fattige gjør. Er dette Arbeide af den store Titian selv, Excellence?"

„Nei, en Mand af liden Berømmelse har forsøgt sin Pensel paa dette Stykke Lærred."

„Man siger at Titian besad den Kunst at gjengive i sine Arbeider det naturlige Udseende af Kjødet og den hele Fylde af et veldannet Legeme, og man vil troe, at en retsindig Mand vil hos en brav fattig Fisker finde en Farve, der er frisk nok til at tilfredsstille

hans Øie. Men maaskee har Raadet anseet det for farligt, at smigre os fra Lagunerne paa den Maade."

„Bliv ved at fortælle os din egen Begivenhed med Ringen."

„Høie Herrer! Jeg havde ofte drømt om min Kammarats Lykke i forrige Tider; og mere end een Gang har jeg i Søvne trukket mit Garn med Flid, i den Mening at finde den rette Juveel indvikklet i Maskerne, eller liggende i Indvoldene af en Fisk. Hvad jeg saa ofte har drømt, er indtruffet tilsidst. Jeg er en gammel Mand, Signore! og der er faa Rævler eller Sandbanker mellem Fusina og Giorgio, som jeg ikke har bedækket og maalt med mine Liner og Garn. Det Sted, hvorhen Bucentauren er vant til at styre under denne Ceremoni, er mig velbekjendt, og jeg har været saa forsigtig at bedække Grunden rundtomkring med mine Nøt, i Haab om at opfiske Ringen. Da hans Høihed kastede Klenodiet ud, lod jeg min Boie falde, til et Mærke paa Stedet, Signore! dette er det Hele — min Medhjælper var Sant Antonius."

„Men til dette havde Du en Bevæggrund?"

„Hellige Guds Moder! var det ingen tilstrækkelig Grund, at faae min Dreng tilbage af Galleiernes Kløer?" — raabde Antonio, med en Kraft og en Simpelhed, der ofte findes forenede i samme Characteer; — „Jeg tænkde, at da Dogen og Senatet engang fik i Sinde

at lade et Billede male, og gjøre en fattig Fisker Ære for Ringens Skyld, maatte de nu være glade ved at belønne en Anden med at losgive en Dreng, der ikke kan være Republikken til synderlig Tjeneste, men som er att for hans Bedstefader."

„Din Bøn til hans Høihed, din Kamp i Regattaen, og din Søgen efter Ringen havde altsaa det samme Maal?"

„For mig, Signore! har Livet kun eet."

Der opstod en ringe og undertrykt Bevægelse blandt Raadsherrerne.

„Da din Bøn blev afslaaet af hans Høihed som ubeleilig —"

„Ak, Excellence! naar man har et graat Hoved og en svag Arm, kan man ikke vente efter det beleilige Øieblik i en saadan Sag!" — afbrød Fiskeren ham, med et Udbrud af den Hæftighed, der udgjør den virkelige Grundvold af en Italieners Characteer.

„Da din Bøn var afslaaet og Du ikke vilde modtage Belønningen, vendte Du tilbage til dine Kammerater og underholdt deres Ører med Klager over St. Markus'- Uretfærdighed og Senatets Tyranni?"

„Nei, Signore! Jeg seilede bort kummerfuld og med blødende Hjerte, thi jeg havde ikke tænkt, at Dogen og de Ædle vilde have afslaaet en heldig Gondolerer en saa ringe Bøn."

„Og dette nølede Du ikke med udraabe blandt Fiskerne og Dagdriverne fra Lido?"

„Excellence! det behøvede jeg ikke; — mine Kammerater vidsde min Ulykke, og der var ingen Mangel paa Tunger til at fortælle det Værste."

„Der var et Oprøb med Dig i Spidsen, og der blev yttret mange oprøreriske Ord om hvad en Flode fra Lagunerne kunde udrette mod Republikkens Flode?"

„Der er kun liden Forskjel paa disse To, Signore! uden at Mændene paa den Ene fare i deres Gondoler med Garn, og Mændene paa den Anden ere i Statens Galleier. Hvorfor skulde Brødre tragte efter hverandres Blod?"

Bevægelsen blandt Dommerne blev mere tydelig end før. De hviskede til hverandre, og et Papir, der indeholdt nogle faa Linier, der vare skrevne i en Hast med Blyant, blev stukket i Haanden paa en af Secretairerne.

„Du har holdt en Tale til dine Kammerater, og taelt offentlig om den indbildte Uret, Du havde lidt; Du har gjort Bemærkninger over de Love, der fordre Borgernes Tjeneste, naar Republikken er nødt til at sende en Flode ud imod sine Fjender?"

„Det er ikke let at tie, Signore! naar Hjertet er fuldt."

„Og I raadslog om at komme i en samlet Hob

til Paladset, og at fordre din Sønnesøns Frihed af Dogen i Pøbelens Navn fra Lido?"

„Signore! der var nogle, der vare høimodige nok til at gjøre dette Tilbud, men Andre vare af den Mening, at man gjorde vel i at betænke sig før man valgde saa driftig en Forholdsregel."

„Og Du — hvilket Raad gav Du i denne Anledning?"

„Excellence! Jeg er gammel, og endskjøndt jeg ikke er vant til at blive udspurgt af saa ophøiede Raadsherrer, har jeg dog seet nok af den Maade, hvorpaa St. Marcus regjerer, til at troe, at nogle faa ubevæbnede Fiskere og Gondolerere ikke vilde blive hørt med —"

„Ha! Vare Gondolererne ogsaa paa dit Parti? Jeg troede at de vare skinsyge og misfornøiede med din Triumph, da Du ikke hører til deres Laug?"

„En Gondolerer er en Mand, og skjøndt han føler, som andre Mennesker, naar han bliver sat tilbage, har han dog ogsaa menneskelige Følelser, naar han hører, at en Fader er bleven berøvet sin Søn. — Signore!" — vedblev Antonio, med megen Alvor og en besynderlig Enfoldighed: — „Der vil blive stor Misfornøielse paa Kanalerne, dersom Galleierne seile bort med min Dreng!"

„Ja, det er din Mening; — var der mange Gondolerere paa Lido?"

„Da Væddekampen var forbi, Excellence! kom de derover i hundredeviis; og jeg maa gjøre de høimodige Karle Ret, og tilstaae, at de havde glemt deres Mangel paa Lykke, for deres Kjærlighed til Retfærdighed. Diamine! Disse Gondolførere ere ikke saa ond en Klasse af Mennesker, som Nogle ville paastaae, men de ere Mennesker ligesom os selv, og kunne føle for en Christen, saavelsom en Anden."

Secretairen gjorde en Pause, thi hans Forretning var forbi; og en dyb Taushed herskede i det skumle Værelse. Efter et kort Ophold, begyndte en af de Tre:

„Antonio Vecchio, Du har selv tjent paa disse Galleier, for hvilke Du nu synes at have saadan Afsky, — og har tjent tappert, som jeg hører?"

„Signore! jeg har opfyldt min Pligt mod St. Markus. Jeg har gjort mit for at bekjæmpe de Vantroende, men det var efterat mit Skjæg var voxet, og i en Alder, da jeg havde lært at kjende Godt fra Ondt. Der er ingen Pligt, som vi Alle opfylde med større Glæde, end at forsvare disse Øer og Lagunerne mod Fjenden."

„Og alle Republikkens Besiddelser. Du kan ikke gjøre Forskjel mellem nogen af Statens Rettigheder."

„Der er en Viisdom, der er bleven de Store til Deel, men som Gud har nægtet den Fattige og Ringe, Signore. Mig er det ikke klart, at Venedig, en Stad,

der er bygget paa nogle faa Øer, har større Ret til at give Love paa Creta eller Candia, end Tyrken har til at komme hid."

„Hvad? Tør Du vove paa Lido at undersøge Statens Rettighed til sine Erobringer! Eller tør en uforskammet Fisker tale med saadan Mangel paa Ærbødighed om dens Hæder!"

„Excellence, jeg kjender kun lidet til Rettigheder, der grunde sig paa Vold. Gud har givet os Lagunerne, men jeg veed ikke, at han har givet os mere. Den Hæder, I taler om, maa ligge let paa en Raadsherres Skulder, men den trykker haardt paa en Fiskers Hjerte."

„Du taler, dristige Mand! om det, som Du ikke forstaaer."

„Det er ulykkeligt, Signore, at den Evne at forstaae ikke er given til dem, der har saa megen Evne til at lide."

En ængstlig Pause fulgde paa dette Svar.

„Du kan gaae, Antonio!" — sagde han, der, som det lod, havde Forsædet i det frygtelige Tremændsraad. — „Du taler ikke om det, der er hendet Dig, og Du maa opbebie St. Markus' uundgaaelige Retfærdighed, i fuld Tillid til at den vil blive sat i Værk."

„Tak, ophøiede Raadsherre! Jeg vil adlyde eders Excellence; men mit Hjerte er fuldt, og jeg vilde gjerne

sige et Par Ord angaaende mit Barn, førend jeg forlader denne ædle Forsamling."

„Du kan tale, — og her maa Du give dine Ønsker Luft, eller de Forurettelser, Du mueligt kan have lidt. St. Markus har ingen større Glæde, end at laane Øre til sine Børns Ønsker."

„Jeg troer, at de have fornærmet Republikken, ved at kalde dens Styrere hjerteløse og Slaver af deres Ærgjærrighed!" — sagde den gamle Mand, med ædel Høftighed, uden at lægge Mærke til den alvorlige Misbilligelse, der funklede i Jacopos Øie; — „En Raadsherre er kun et Menneske, og der er Fædre og Børn iblandt dem, saavelsom mellem os fra Lagunerne."

„Tael, men afhold dig fra oprøreriske og fornærmende Udtryk!" — afbrød Secretairen ham halv sagte; — „Bliv ved!"

„Jeg har kun lidet at sige, Signore! Jeg er ikke vant til at prale af de Tjenester, jeg har viist Staden, ophøiede Herrer! men der er en Tid, da Menneskets Beskedenhed maa gjøre Plads for den menneskelige Natur. Disse Skrammer har jeg faaet paa en af de stolteste Dage, og paa den Fornemste af alle de Galleier, der kjæmpede mellem de græske Øer. Den Tid græd min Drengs Fader over mig, som jeg siden har grædt over hans Søn — jo! — jeg maa skamme mig ved at tilstaae det blandt Mænd; men dersom jeg skal sige

Sandheden, da har Tabet af Drengen aftvunget mig bittre Taarer i Nattens Mørke og i Lagunernes Ensomhed. Jeg laa i mange Uger, Signore! mindre som et levende Menneske, end som et Liig, og da jeg igjen vendte tilbage til mine Garn og mit Arbeide, kunde jeg ikke holde min Søn tilbage fra at følge Republikkens Opfordring. Han gik i mit Sted, for at møde de Vantroende, en Tjeneste, fra hvilken han aldrig kom tilbage. Dette var ogsaa en Pligt for Mænd, der havde gjort Fremskridt i Erfarenhed og som ikke saa let kunne forføres af det slette Selskab paa Galleierne. Men saaledes at lokke et Barn ind i Djævelens Snarer skjærer en Fader i Hjertet, og — jeg vil tilstaae min Svaghed, hvis det er en saadan, — jeg har ikke det samme Mod til at sende mit eget Kjød og Blod bort i de Farer, der følge med Krig og slet Selskab, som i de Dage, da mit Hjertes Stolthed svarede til mine Lemmers Styrke. Giv mig derfor min Dreng tilbage, indtil han har seet mit gamle Hoved lægges til Hvile, og indtil jeg, ved den hellige St. Antonios Hjælp, og ved saadanne Raad, som en fattig Mand kan give, har bibragt ham mere Fasthed i hans Kjærlighed til det Gode, og til jeg saaledes har dannet hans Sind, at han ikke vil drive for enhver forræderisk Vind, der blæser paa hans Baad. Signore! I ere rige og mægtige og ærede, og skjøndt I kunne være underkastede de Fristelser til at gjøre Uret,

der ere forbundne med et berømmeligt Navn og stor Rigdom, kjender I dog kun lidt til det, der frister den Fattige. Hvad er selv den hellige Antonios Fristelser mod dem i det slette Selskab paa Galleierne? Og nu; Signore! skjøndt I maaskee ville fortørnes over at høre det, vil jeg sige, at naar en gammel Mand ikke har nogen anden Frende paa Jorden end en stakkels Dreng, vilde St. Markus gjøre vel i at erindre, at en Fisker i Lagunerne kan føle ligesaavel som Dogen paa hans Throne. Alt dette, ophøiede Signore! har jeg sagt i Sorg, og ikke i Harme, thi jeg ønsker kun at faae min Dreng tilbage, og at døe i Fred med mine Foresatte og med mine Ligemænd."

„Du kan gaae!" — sagde en af de Tre.

„Endnu ikke, Signore! jeg har endnu noget at sige om Mændene fra Lagunerne, der blive høirøstede ved det, at deres Sønner slæbes bort til Tjeneste paa Galleierne."

„Vi ville høre din Mening."

„Edle Herrer! hvis jeg skulde gjentage alt hvad de have sagt, Ord for Ord, vilde jeg saare eders Ører. Et Menneske er et Menneske, om den hellige Jomfru eller de andre Helgener saa lytte til hans Bønner fra et Bryst, der skjules af en Katuns Trøie, og et Hoved, der bedækkes med en Fiskers Hue. Men jeg kjender mine Pligter mod Raadet alt for vel, til at jeg

skulde tale saa frit. Dog, Signore, de siger, nemlig i deres eget plumpe Sprog, at St. Markus burde bære Omsorg for den Ringeste af Folket, saavelsom for den rigeste Adelsmand; og at ikke et Haar burde falde fra en Fiskers Hoved, uden at det bliver talt, som om det var en Lok, der skjules af den hornede Hue, og at Mennesker ikke burde gjøre Forskjel paa Mennesker, da Gud ikke har gjort det."

„Tør de vove at gjøre saadanne Bemærkninger?"

„Jeg veed ikke om der er nogen Grund i det, ophøiede Herrer! men det er det, de sige, og, Excellencer! det er, en hellig Sandhed. Vi ere fattige Arbeidere paa Lagunerne, der staae op med Solen for at kaste vore Garn, og vende om Natten tilbage til vore haarde Leier, og dog maae vi være fornøiede naar Raadet vil anse os for Mennesker og Christne. At Gud ikke har givet Alle de samme Kaar i Livet, er vel bekjendt, thi det hendes ofte, at jeg trækker et tomt Garn op, medens mine Kammerater er færdige, at segne under Vægten af deres Dræt; men dette skeer for at straffe mine Synder, eller for at ydmyge mit Hjerte, skjendt det overgaaer et Menneskes Magt at opdage Sjælens Hemmeligheder, og at forudsige det Onde, der skal hende et uskyldigt Barn. Den hellige Antonio veed hvor mange Kummers Aar denne Tjeneste paa Galleierne vil volde min Dreng indtil hans Død. Tænker

paa disse Ting, Signore, jeg beder Eder indstændigt, og sender Mænd med faste Grundsætninger i Krigen."

„Du kan gaae!" — sagde Dommeren.

„Det skulde smerte mig," — vedblev Antonio, uden at lægge Mærke til Befalingen, — „om en, der nedstammer fra mit Blod, skulde være Aarsag til Fjendskab mellem dem, der styre, og dem, der ere fødte til at adlyde. Men Naturen er stærkere, end enhver Lov, og jeg vilde fornægte dens Følelser, hvis jeg gik uden at tale, som det anstaaer en Fader. I har taget min Dreng og sendt ham bort for at tjene Staten, hvorved han sætter baade Legem og Sjæl i Vove, uden at lævne mig Tid til at give ham et Afskedskys eller min Velsignelse med paa Reisen; I har brugt mit Kjød og Blod, ligesom I bruger Træet i Arsenalet og sendt det ud paa Søen, som om det havde været det usølsomme Metal, I skyder mod de Vantroende. I har lukket eders Ører for mine Bønner, som om de vare et ugudeligt Menneskes Ord; og da jeg anraabde Eder paa mine Knæer, da jeg anstrængde mine stive Lemmer, for at gjøre Eder en Glæde, da jeg tilbagegav den Juveel, som St. Antonio lod falde i mit Garn, for at røre eders Hjerter, og taelde roligt med Eder om Beskaffenheden af eders Handlinger, vendte I Eder fra mig med Kulde, som om jeg var uduelig til at forsvare det Skud, som Gud har ladet vore af min Stamme. Dette er

ikke Sant Marcus høit prisede Retfærdighed, Raadsherrer i Venedig! men dette er Hjertets Haardhed og Fornærmelse mod den Fattige, der vilde bekomme den graadige Hebræer paa Rialto ilde."

„Har Du noget mere at anføre, Antonio?" — spurgde Dommeren, i den listige Hensigt at afløre Fiskerens hele Sjæl.

„Er det ikke nok, Signore! at jeg anfører min Alder, min Fattigdom, mine Saar, og min Ømhed for Drengen? Jeg kjender Eder ikke, men skjøndt I ere skjulte under eders Masker og under Folderne af eders Klæder, maae I dog vel være Mænd. Der er vel en Fader iblandt Eder, eller maaskee en, hvem et mere helligt Gods er betroet, en myrdet Søns Barn. Til ham taler jeg. Forgjæves snakker I om Retfærdighed, naar Vægten af eders Magt falder paa dem, der mindst er istand til at bære den; og skjøndt I maaskee skuffer Eder selv, veed dog den ringeste Gondolerer paa Kanalerne — "

Han blev hindret i at sige mere af hans Kammerat, der pludseligt holdt ham Haanden for Munden.

„Hvor tør Du understaae Dig, at afbryde Antonios Klager?" — spurgde Dommeren alvorligt.

„Det var ikke sømmeligt, ophøiede Raadsherrer! at lytte til saa uærbødige Ord i saa ædle Herrers Nærværelse," — svarede Jacopo, i det han bukkede ærbø-

digt! — „Denne gamle Fisker, strænge Herre! er ophisset af hans Kjærlighed til hans Sønnesøn, og vilde yttre det, han i koldere Øieblik ville fortryde."

„St. Marcus frygter aldrig for Sandheden. Har han mere at sige, maa han komme frem med det."

Men den ophidsede Antonio begyndte at tænke efter. Den Rødme, der farvede hans brune Kinder, forsvandt og hans nøgne Bryst begyndte at hæve sig sagtere. Han stod, som en, der var bleven dadlet mere af sin Fornuft, end af sin Samvittighed, med et roligere Øie, og et Ansigt, der tilkjendegav Alderens Besindighed og Følelse af hans Ringhed.

„Hvis jeg har fornærmet Nogen, høie Herrer!" — sagde han mere mildt; — „beder jeg at I ville bære over med en uvidende gammel Mands Ivrighed, hvis Følelser spille Mester med hans Forstand, og som mindre forstaaer at gjøre Sandheden behagelig for fornemmere Ører, end at yttre den."

„Du kan gaae."

De bevæbnede Tjenere traad frem, og ifølge et Vink af Secretairen, førde de Antonio og hans Ledsager ud af den Dør, gjennem hvilke de vare traadte ind. De andre Betjente fulgde efter, og de hemmelige Dommere bleve ene tilbage i Domsalen.

Trettende Kapitel.

O, de Dage, vi har seet!

Shelton.

En Pause, lig den, der ledsager Selvbetragtning eller maaskee Bevidstheden om, at man er tvivlraadig i sin Beslutning, fulgde efter deres Bortgang. Derpaa stod de Trende op, og begyndte at lægge deres Masker og øvrige Forklædning fra sig. Da Maskerne vare tagne af, fremviisde de alvorlige Ansigter, der tilkjendegav at det var Mænd, med hvem det gik ned ad Bakken, og i hvilke Bekymringer og verdslige Lidenskaber havde furet Rynker, som en senere Velmagt og Rolighed ikke havde kunnet udslette. Medens de saaledes klædte sig om, taelde ingen af dem om den Sag, hvormed de nylig havde været beskjæftigede. Da de vare blevne frie for deres overflødige Klædningsstykker og deres Masker, nærmede de sig til Bordet og enhver af dem søgde den Stilling, der var meest vederqvægende for hans Lemmer og Person, efter den lange Tvang, de havde været underkastede.

„Man har opfanget Breve fra den franske Konge," — sagde den Ene, da de havde faaet Tid til at samle deres Tanker; — „det synes at de handle om Keiserens nye Hensigter."

„Ere de givne tilbage til Gesanten? Eller skulle Originalerne først fremlægges for Raadet?" — spurgde den Anden.

„Det er noget vi maa raadslaae om, naar vi saae Leilighed dertil. Jeg har intet at meddele, uden at den Ordre at opsnappe Gesanten fra den hellige Stoel, er slaaet feil."

„Det har Secretairen underrettet mig om. Vi maa have et Die med vore Agenteres Forsømmelighed, thi der er Grund til at troe, at vi vilde have faaet vigtige Ting at vide, hvis vi havde faaet fat paa ham."

„Da denne Plan allerede er bleven bekjendt og meget omtaelt, maae vi bære Omsorg for, at der bliver udstedt Befaling til at arrestere Røverne, ellers vil Republikken komme i Vanrygte hos sine Venner. Der er Navne paa vor Liste, der strax maa betegnes til Straf, for at dølge et Tilfælde af den Natur."

„Der maa passes godt paa dem, som I siger, eftersom Sagen er af Vigtighed. Den Regjering, eller den enkelte Mand, der er bekjendt som forsømmelig, kan ikke vente, at beholde sine Liges Agtelse ret længe."

„Huset Habsburgs Ærgjerrighed berøver mig min Søvn!" — raabde den Anden, i det han ærgelig lagde nogle Papirer tilside, som han havde kastet et Blik paa; — „Hellige San Teodoro! Hvilken Plage for den Stamme er ikke Begjærligheden efter at forøge

sine Lande, og udvide sit uretfærdige Herredømme uden-for Fornuftens og Naturens Grændser! Her have vi i Venedig været i ubestreden Besiddelse af Provindser, der passe til vore Statsindretninger, afhjælpe vore Mangler, og tilfredsstille vore Ønsker, i Aarhundreder; Provindser, som vore Forfædre have vundet ved deres Tapperhed, og som klæbe ved os, som Vanen ved Alderdommen, og nu blive de Gjenstanden for vore Naboers graadige Ærgjærrighed, under Paaskud af en Politik, der, som jeg frygter, voxer i Styrke ved vor Svaghed. Min Agtelse for Menneskerne aftager, Signore! eftersom jeg seer dybere i deres Sindelag og Ønsker, og ofte ønsker jeg at jeg var en Hund, naar jeg betragter dens Tilbøieligheder. Er Østerrigeren, i Henseende til denne Begjærlighed efter Magt, ikke den graadigste af alle Jordens Fyrster?"

„I mener altsaa, værdige Herre! mere graadig end Castilianeren? I overseer den spanske Konges umættelige Længsel efter at udvide sin Indflydelse i Italien."

„Habsburg eller Bourbon; Tyrk eller Engelsmand; de synes alle plagede af den samme vilde Begjærlighed efter Herredømme, og nu da Venedig ikke har mere at haabe, end at bevare det, det nu besidder, bliver det Sidste, vi have tilbage, en Gjenstand for vore Fjenders egennyttige Misundelse. Dette er Lidenskaber, der kunne

gjøre en Mand kjed af Regjeringens Byrder, og sende ham til en Ponitensestrikke eller til et Kloster."

„Jeg hører aldrig eders Bemærkninger, Signore! uden at forlade Værelset mere opbygget. Sandelig denne Længsel hos de Fremmede efter at krænke vore Privilegier, og, man kan sige, Privilegier, som vi have erhvervet med vore Skatte og vort Blod, bliver hver Dag mere aabenbar. Skulde den ikke blive hemmet, vil St. Marcus engang blive indskrænket til en Landingsplads for Baade."

„Den vingede Løves Spring ere blevne meget korte, høie Herre! ellers vilde det ikke være saaledes. Det staaer ikke længere i vor Magt, at overtale, eller befale, som i gamle Dage; og vore Kanaler begyndte at blive opfyldte med Dynd og Søgræs, istedetfor velladte Kofardiskibe og letseilende Felukker."

„Portugiseren har tilføiet os en ubodelig Skade, thi havde hans afrikanske Opdagelser ikke været, havde vi endnu Handelen med de indiske Kryderier. Jeg hader af mit inderste Hjerte hiin blandede Race, der er halv gothisk og halv maurisk."

„Jeg vover ikke at tænke paa deres Oprindelse eller paa deres Handlinger, min Ven! for at Fordomme ikke skal frembringe Følelser, der ikke anstaae en Mand og en Christen. — Hvad nu, Signor Gradenigo, Du sidder i Tanker?"

Det tredie Medlem af det hemmelige Raad, der ikke havde taelt siden den Anklagede var gaaet ud, og som ikke var nogen Anden end Læserens gamle Bekjendt af det ovenanførte Navn, løftede langsomt sit Hoved fra sin eftertænkende Stilling.

„Forhøret over Fiskeren har tilbagekaldt Scener fra min Barndom i min Erindring;" — svarede han med en naturlig Bevægelse, der sjeldent fandt Plads i dette Værelse.

„Jeg har hørt Dig sige, at han er din Fosterbroder;" — svarede den Anden, i det han gjorde sig Umage for at skjule at han gabede.

„Vi diede det samme Bryst, og, i vore første Aar, deeltoge vi i de samme Lege."

„Et saadant indbildt Slægtskab er ofte Aarsag til megen Ulcilighed. Jeg er glad med at eders Bekymring ingen anden Grund har, thi jeg har hørt, at den unge Arving til eders Huus har i de senere Tider røbet Hang til Ødselhed, og jeg var bange for at Ting vare komne for Raadsherrernes Ører, som en Fader ikke vilde ønske at erfare."

Signor Gradenigos egenkjærlige Ansigtstræk forandrede sig pludseligt. Han saae nysgjerrigt og med stærk Mistillid, skjøndt saa hemmeligt som mueligt, paa sine to Medcollegaers nedslaaede Øine, ængstlig for at

opdage deres hemmelige Tanker, førend han vovede at yttre sine egne.

„Er der nogen Anledning til Klage over det unge Menneske?" — spurgde han med en usikker Stemme; — „I kjender en Faders Sind, og ville ikke dølge Sandheden."

„Signore, I veed at Politiets Agentere ere virksomme, og intet af det, der kommer til deres Kundskab, mangler at naae Raadets Øren. Men, det bedste er, at Sagen hverken angaaer Liv eller Død. Det kan alene koste den ubesindige unge Mand et Besøg i Dalmatien, eller en Ordre til at tilbringe Sommeren ved Foden af Alperne."

„Ungdommen er Ubesindighedens Alder, som I vide, Signori!" — svarede Faderen i det han aandede friere; — „og ligesom Ingen bliver ung, der ikke har været gammel, behøver jeg ikke at minde Eder om dens Svaghed. Jeg troer, at min Søn er ude af Stand til at opspinde noget mod Republikken."

„Det er han heller ikke mistænkt for;" — Et let Anstrøg af Ironi fløi over den gamle Raadsherres Ansigt, da han sagde dette; — „men han er angivet som den, der med alt for stor Frihed tragter efter eders Myndlings Person og Midler; og at hun, der er anbetroet til St. Markus særdeles Omsorg, ikke kan for-

sørges uden Raadets Samtykke, er noget, som et af dets ældste og meest ærede Medlemmer maa kjende."

„Saadan er Loven, og ingen af min Stamme skal tilsidesætte sin Agtelse for den. Jeg har aabenbart, skjøndt med Undseelse, fremsat min Begjæring angaaende denne Forbindelse, og jeg venter Statens Beslutning med tillidsfuld Ærbødighed."

Hans Collegaer bukkede høfligt for at tilkjendegive, at de erkjendte Rigtigheden af det han sagde, og det Retskafne i hans Opførsel; men det var Mennesker, der vare alt for meget vante til Falskhed, til at kunne skuffe ham saa let.

„Det er der ingen Tvivl om, værdige Signor Gradenigo! thi din Troskab mod Republikken har altid været fremstillet som et Mønster for Ungdommen, og som en Gjenstand for de mere Erfarnes Bifald. Men har Du ikke noget at meddele os angaaende den unge Arving selv?"

„Det gjør mig ondt, at jeg maa sige, at den vigtige Tjeneste, som Don Camillo Monforte har havt Leilighed til at vise hende, synes at have gjort Indtryk paa hendes ungdommelige Indbildningskraft, og jeg maa erklære, at Staten, ved at bestemme min Myndlings Skjæbne, vil faae at kjæmpe med det qvindelige Sinds Luner; disse ville volde mange flere Besværligheder end Gjenstande af langt større Vigtighed."

„Er Damen omgivet af et passende Selskab i hendes daglige Liv?"

„Hendes Selskab kjender Raadet. I saa vigtig en Sag vilde jeg ikke handle uden dets Samtykke og Bifald. Men denne Sag maa ledes med Fiinhed. Den Omstændighed, at saa stor en Deel af min Myndlings Eiendomme ligger i Kirkestaten, gjør det nødvendigt at opbebie det beleilige Øieblik for at sikkre hendes Rettighed, eller at overføre hendes Formue indenfor Republikkens Grændser, førend vi afgjøre noget bestemt. Naar vi først ere sikkre paa hendes Formue, maa der uden videre Opsættelse tages en Bestemmelse, der svarer til Statens Fordeel."

„Damen er af saa høi Byrd, saa rig og skjøn, at hun vil blive en vigtig Hjælp i disse forvikklede Underhandlinger, der saa meget lammede vore sidste Bevægelser. Den Tid har været, da en Datter af Venedig, der ikke var skjønnere, har besteget en regjerende Fyrstes Seng."

„Signore, disse Ærens og Vældens Dage ere ikke mere. Skulde det blive anseet for nødvendigt, at tilsidesætte min Søns naturlige Rettigheder, og at opoffre min Myndling for Republikkens Fordeel, er det meste, man kan vente at udrette ved dette Middel, en eller anden gunstig Tilstaaelse i en tilkommende Tractat, eller en nye Stytte for en af Statens henfaldende Fa-

milier. Men for at hendes Billie kan blive fri, og at der ingen Hindringer skal være i Veien for Barnets Lykke, vil det være nødvendigt, saa hastigt som mueligt, at gjøre en Bestemmelse i Hensende til Don Camillos Fordringer. Kan vi gjøre bedre, end naar vi befale, at han uden Ophold vender tilbage til sit Calabrien igjen?"

„Denne Sag er vigtig og fordrer Overlæg."

„Han klager allerede over vor Langsomhed og ikke uden et Skin af Grund. Det er fem Aar siden han første Gang kom frem med sin Fordring."

„Signor Gradenigo, det anstaaer den Kraftfulde og Raske at vise sin Virksomhed, den Alderstegne og den Vakklende maa bevæge sig med Forsigtighed. Dersom vi her i Venedig skulde vise Overilelse i en Sag af den Vigtighed, uden at vi saae nogen særdeles Fordeel ved en hastig Afgjørelse, vilde vi komme til at kjæmpe med et Vindpust af Lykken, som ikke enhver Sirocco vilde drive ind i Kanalerne. Vi maae give os Tid med Herren af Sant' Agata, ellers tilsidesætte vi vor egen Fordeel."

„Jeg gav kun eders Excellencer et Vink i denne Anledning; eders egen Viisdom maa overveie det; men det synes mig, at der vil være meget vundet ved, at bortfjerne en saa farlig Person fra en elskovssygs Piges Øine og Erindring."

„Er Frøkenen saa forelsket?"

„Hun er en Italienerinde, Signore! og vor Soel frembringer en varm Phantasi og brændende Lidenskaber."

„Overlad hende til hendes Skriftefader og hendes Bønnebog. Den fromme Prior til St. Markus vil spæge hendes Indbildningskraft, indtil hun betragter Neapolitaneren som en Mohr eller en Vantroende. Hellige San Teodoro forlade mig! men Du kan erindre den Tid, da Kirkens Bod ikke var uden Nytte ved dine egne løse og letfærdige Streger."

„Signor Gradenigo har i sin Tid været en letsindig ung Mand;" — sagde den Tredie; — „som enhver veed, der havde Omgang med ham. Man taelde meget om Dig i Versailles og i Wien — nu, Du kan ikke nægte det for en, der i det mindste har den Fortjeneste, at han har en god Hukommelse."

„Jeg maa gjøre Indsigelse mod dine falske Erindringer;" — svarede den Anklagede, medens et tørt Smiil foer over hans rynkede Ansigt; — „vi have været unge, Signori! men blandt os alle kjender jeg ikke en Venetianer af mere slebne Sæder og finere Omgang, især med Damerne i Frankrig, end han, der taelde sidst."

„Tael ikke derom, tael ikke derom! Det var Ungdoms Daarligheder og den Tids Skik! — Jeg husker, at jeg har seet Dig, Enrico, i Madrid, og en mun-

troere og mere fuldkommen Adelsmand var ikke kjendt ved det spanske Hof."

„Dit Venskab forblinder Dig; — jeg var en Dreng og fuld af Ild; intet mere, det forsikrer jeg Dig. Hørde Du tale om min Affaire med Mousquetairen, da jeg var i Paris?"

„Hørde jeg tale om den almindelige Krig? Du er alt for beskeden, naar Du tvivler om at jeg hørde tale om en Sag, der i en heel Maaned var Gjenstanden for alle Samtaler. Signor Gradenigo, det var en Glæde at kalde ham Landsmand paa den Tid, thi jeg kan forsikkre Dig, at man saae ikke en mere aandfuld eller mere beleven ung Herre spadsere paa Terrasserne."

„Du fortæller mig Ting, som mine egne Øine have været Vidne til. Kom jeg ikke dertil, da ingen Tunge taelde om Andet end om ham? — Et prægtigt Hof og en munter Hovedstad var der i Frankrig i vore Dage, Signori!"

„Ingen var mere munter eller frembød en større Frihed, — St. Marcus hjælpe mig med sine Bønner, hvor mange glade Timer har jeg ikke tilbragt mellem **le marais** og **le chateau**. Mødte Du aldrig **la Comtesse de Mignon** i Haven?"

„Zitto! — Du bliver snaksom, Caro! nu! hun manglede hverken Ynde eller Belevenhed. Hvor man spillede paa offentlige Steder paa den Tid!"

„Jo, det har jeg faaet at føle! Vil I troe mig, kjære Venner! jeg stod op fra Bordet hos la belle Duchesse de — tusinde Sequiner lettere, og jeg havde blot spillet et Øieblik."

„Jeg husker den Aften. Du sad mellem den spanske Ambassadeurs Gemalinde og en engelsk Milady. Du spillede rouge et noir, paa mere end een Maade, thi dine Øine vare paa dine Naboerske istedetfor paa dine Kort — Giulio, jeg vilde have betaelt det Halve af det, Du tabde, for at have læst det næste Brev fra den værdige Senator, din Fader."

„Han fik det aldrig at vide, — han fik det aldrig at vide, — vi havde vore Venner paa Rialto og Regningen blev betaelt nogle faa Aar efter. Du ødte en Deel paa Ninon, Enrico?"

„Jeg besøgde hende i hendes ledige Timer og gottede mig i Soelskinnet af hendes Vittighed."

„Man siger, at Du nød store Gunstbeviisninger?"

„Lutter Opdigtelse fra Salonnerne. Jeg forsikrer Eder, mine Herrer! — jeg vil ikke sige at Andre bleve modtagne bedre, — men ledige Tunger ville have noget at snakke om."

„Var Du med i det Selskab, Alessandro, der i et muntert Lune reisde fra Land til Land, til det talde ti Hoffer, ved hvilke det visde sig i ligesaa mange Uger?"

„Var jeg ikke Ophavsmanden for det? Hvad for en Sag minder Du mig om? Det var for eet hundrede Louisdorer, og de bleve tappert vundne. Ved Churfyrsten af Bayerens Hof nægtede man at modtage os, og dette havde nær voldt at vi havde tabt, men vi bestak en Kammertjener, som Du vil erindre, og kom ind til Fyrsten, som om det var skeet ved et Tilfælde."

„Blev det anseet for tilstrækkeligt?"

„Det blev det, thi vor Accord sagde, at vi skulde tale med ti Souverainer i ligesaa mange Uger, og i deres egne Paladser. O! vi vandt med al Ære, og jeg troer at man kan sige, at Gevindsten blev udgivet med ligesaa megen Lystighed."

„For dette Sidste indestaaer jeg, siden jeg ikke forlod Dig saalænge der var en Skilling tilbage. Der er forskjellige Maader at udgive Guld paa i de nordlige Hovedstæder; og det skeede ogsaa med al muelig Hurtighed. Det er morsommere Lande for den unge lystige Alder."

„Det er Skade at Himmelegnen er saa raa."

En ringe, men almindelig Gysen udtrykde deres italienske Sympathi, men ikke desto mindre blev Samtalen fortsat.

„De kunde behøve en bedre Soel og en klarere Himmel, men man lever fortræffeligt hos dem og der er ingen Mangel paa Gjæstfrihed;" — bemærkede Sig-

nor Gradenigo, der ydede sit fulde Bidrag til Samtalen; men vi have ikke fundet det nødvendigt, at skille Meninger ad, der vare fælleds for alle de Tre, der taelde; — „jeg har ogsaa seet moersomme Timer blandt Genueserne, men deres Stad har et Anstrøg af Eftertanke og Maadehold, der just ikke altid behager Ungdommen."

„Endogsaa Stokholm og Kjobenhavn have deres Fornøielser, det forsikrer jeg Dig. Jeg har tilbragt en Tid der; I kan troe mig, en Dansk er en lystig Spøgefugl og en brav Kammerat ved Flasken."

„Nei, deri overgaaer Engelskmanden dem alle; hvis jeg vilde fortælle Eder hvorledes de tilbringe deres Liv i den Henseende, vilde I ikke engang troe mig. Det, jeg har seet mangfoldige Gange, synes endogsaa mig selv umueligt; det er et sugtigt Land, af det Slags vi Italienere ikke holde meget af."

„Da kan det ikke sættes i Ligning med Holland, — har I nogentid været i Holland, mine Venner? I skulde see hvorledes man lever i den Haag og Amsterdam; jeg har hørt en ung Romer raade en Ven til at tilbringe Vinteren der, thi den vittige Skalk kaldte det et smukt Ideal af en Mose med Siv og Flæk."

De tre gamle Italienere, hos hvem dette Indfald opvakde en Mængde moersomme Erindringer, brast alle i en hjertelig Latter. Lyden af deres høirøstede

Glæde, der gjenklang i det mørke, høitidelige Værelse, mindede dem pludseligt om deres Forretninger. Enhver af dem lyttede et Øieblik, som om han ventede at der skulde følge noget Overordentligt paa en saa overordentlig Afbrydelse af den Taushed, der pleiede at herske paa dette Sted, hvorpaa den Fornemste i Raadet hemmeligt aftørrede en Taare, og antog sin forrige Værdighed.

„Signori!" — sagde han, i det han bladede i en Pakke Papirer; — „vi maa tage fat paa Sagen med Fiskeren, — men først ville vi undersøge Sammenhængen med Signetet, der er bleven fundet i Løvemunden i afvigte Nat. Signor Gradenigo! det var Eder, der havde det Hverv at undersøge denne Sag."

„Det er ogsaa bleven udført, ædle Herrer! og med et Held, der overgik min Forventning. Mangel paa Tid gjorde at vi ved vort sidste Møde ikke gjennemlæsde det Papir, som den var hæftet ved, men nu vil man see, at disse to Ting staae i Forbindelse med hinanden. Her er en Anklage, der beskylder Don Camillo Monforte for at have i Sinde at bortrøve min Myndling Donna Violetta, for at sætte sig i Besiddelse af hendes Person og Rigdomme. Der tales om Beviser, der ere i Anklagerens Hænder, som om han var en Agent, der nød Neapolitanerens Tiltro. Jeg er af den Mening, thi der tales ellers intet om noget Brug af den, at

han sender Camillos Segnetring til ham selv, og den kan ikke være udleveret uden til En, der er velbetroet af denne Adelsmand."

„Er det vist, at han eier Ringen?"

„Det er jeg ganske vis paa. I veed at jeg har faaet det Hverv at lede hans personlige Ansøgning hos Raadet, og flere Sammenkomster have givet mig Leilighed til at bemærke, at han ikke mere har det Signet, han ellers var vant til at bære. Min Juvelerer paa Rialto har fuldkommen godtgjort at det er den samme Ring, der savnes."

„For saa vidt er det altsaa klart, men den Omstændighed synes mig dunkel, at den Anklagedes Signetring fandtes ved Siden af Klagen, og saa længe man ikke kan forklare dette, bliver Sagen uvis. Har De nogen Nøgle til denne Skrivt, eller noget Middel til at erfare hvorfra det kommer?"

Der viisde sig en lille, næsten umærkelig rød Plet paa Signor Gradenigos Kind, der ikke undgik hans Medcollegaers mistænksomme Blikke, men han dulgde sin Uro, og svarede tydeligt, at han intet havde.

„Saa maae vi opsætte vor Dom til vi faae tydeligere Beviser. St. Markus' Retfærdighed er alt for berømt til at vi skulle sætte dens Rygte i Vove ved en overilet Beslutning, især i en Sag, der saa nøie angaaer en mægtig italiensk Adelsmand. Don Camillo

Monforte har et alt for berømt Navn og tæller for mange Mænd af Betydenhed blandt sine Frender, til at vi skulde behandle ham, som vi behandle en Gondolerer, eller et Sendebud fra en fremmed Stat."

„Hvad ham angaaer, Signore! da har I upaatvivleligt ret. Men staae vi ikke Fare for at miste Arvingen ved saa megen Eftergivenhed?"

„Der er mange Klostre i Venedig, Signore!"

„Klosterlivet passer kun slet til min Myndlings Tænkemaade;" — bemærkede Signor Gradenigo tørt; — „og jeg frygter for at vove dette Forsøg; Guld er en Nøgle, der kan aabne den stærkeste Celle; desuden kunne vi, naar vi ville være retfærdige, ikke sætte et Barn, som Staten har antaget, under saadan en Tvang."

„Signor Gradenigo! vi have længe og nøie drøftet denne Sag, og i Overeensstemmelse med vore Love, naar een af vort Tal har en ioiefaldende Interesse i Sagen, have vi taget hans Høihed paa Raad med os, og han er aldeles af samme Mening som vi. Eders personlige Fordeel kunde have omtaaget Eders sædvanlige fortræffelige Skarpsindighed, ellers, kan I være forsikkret om, at vi nok skulde have gjort Eder deelagtig i vor Raadslagning."

Den gamle Raadsherre, der saa uventet fandt sig selv udelukt fra Deeltagelse i en Sag, der af alle laa ham meest paa Hjerte, stod taus og forskrækket; —

men da hans Collegaer læsde i hans Ansigt en Længsel efter at vide noget mere, vedblev de at meddele ham saa meget, som det var deres Hensigt, at han skulde høre.

„Det er bleven besluttet at bringe Damen til et passende Sted, og man har allerede sørget for at træffe de nødvendige Forberedelser. Du vil blive fritaget for en meget besværlig Forretning, der ikke kan andet, end have virket ufordeelagtigt paa din Aand, og i mange Henseender, forringet din erkjendte Brugbarhed for Staten."

Denne uventede Meddelelse blev gjort med overordentlig megen Høflighed, men med en Kraft og et Eftertryk, der tilstrækkeligt underrettede Signor Gradenigo om den Mistanke, man havde til ham. Han havde alt for længe været fortroelig med dette Raads rænkefulde Politik, i hvilket han efter flere Mellemrum saa ofte havde siddet, til ikke at indsee, at han vilde vove at udsætte sig for en meget alvorlig Anklage, hvis han nølede med at erkjende dets Retfærdighed. Han forbreiede derfor sit Ansigt til et Smiil, der var ligesaa falskt, som hans forræderiske Collegaers, og svarede med tilsyneladende Taknemmelighed:

„Hans Høihed og I, mine fortræffelige Collegaer, have mere taget Hensyn paa Eders gode Ønsker og ædle Hjerter, end paa det, der er Pligt for en ringe

Undersaat af St. Marcus, nemlig, at opoffre sig til hans Tjeneste, saa længe han har Kræfter og Dueligheb. At styre et lunefuldt Pigesind er ikke et Hværv af ringe Betydenheb, og i det jeg takker Eder for dette Hensyn paa min Roligheb, maae I tillade mig, at udtrykke min Beredvilligheb til igjen at paatage mig denne Byrde, saasnart det igjen maatte behage Staten at paalægge mig den."

„O, derom kan ingen være mere overtydet, end vi; ikke heller kan nogen være mere tilfreds med Maaden hvorpaa I har udført Eders Hværv. Men I vil fuldkommen være af den Mening, Signore! at det er lige skadeligt for Republikken og for en af dens meest berømte Borgere, at lade en Myndling af den Første forblive i en Stilling, der kan udsætte den Sidste for en ufortjent Dadel. Tro mig, vi have i denne Sag tænkt mindre paa Venedig, end paa Huset Gradenigos Hæder og Fordeel; thi skulde denne Neapolitaner gjennemkrydse vore Planer, vilde Du meest af os Alle blive udsat for Dadel."

„Tusinde Tak, fortræffelige Herrer!" — svarede den assatte Formynder; — „I have taget en Byrde fra mit Sind og givet mig en Deel af Ungdommens Kraft og Munterheb igjen. Don Camillos Fordring har det nu ingen Hast med, siden det behager Eder at bringe Damen for en Tid bort fra Staden."

„Det var bedre at holde ham i en dybere Uvished, om det saa ikke var andet end for at beskjæftige hans Sind. Indsaml dine Efterretninger, som sædvanligt, og betag ham ikke Haabet, der er en mægtig Drivefjer i Gemytter, der ikke ere svækkede af Erfaring. Vi ville ikke dølge for en af vort Samfund, at der allerede er en Underhandling i Gang, der er nær ved at sluttes, og som vil lette Staten den Byrde at tage vare paa den unge Dame. At hendes Stater for største Delen ligge udenfor vore Grændser, er en Omstændighed, der letter en Plan, som vi alene have skjult for Dig, paa Grund af, at vi indsee, at vi allerede have bebyrdet Dig alt for meget med denne Sag."

Signor Gradenigo bukkede igjen med en ydmyg Mine og med tilsyneladende Glæde. Han saae, at hans hemmelige Planer vare blevne gjennemskuede, uagtet al hans List og tilsyneladende Oprigtighed, og han gav efter med hiin fortvivlede Hengivenhed, der bliver en Vane, om ikke en Dyd hos Mennesker, der længe have været vante til at herske despotisk. Efter denne vanskelige Gjenstand, der fordrede den fineste venetianske Politik, eftersom den vedrørde en Person, der selv sad i dette frygtelige Raad, henvendte de Tre deres Opmærksomhed paa andre Ting, med det Skin af Ligegyldighed, der bliver en Vane hos Mænd, der ere velbevandrede paa Statskunstens Krogveie.

„Eftersom vi ere saa lykkelige at være enige angaaende Violetta," — bemærkede den ældste Raadsherre med Kulde; — „maa vi kaste et Blik paa Listen over vore daglige Pligter, — hvad have Løvemundene fortalt os i Nat?"

„Nogle faa almindelige og taablige Anklager, der have sit Udspring i personligt Had," — svarede en Anden; — „En bebyrder sin Nabo for Forsømmelse af sine Religionspligter og Overtrædelse af Fasteanordningerne, — en taablig Forargelse, der er skabt for en Skriftefaders Ører."

„Er der ellers noget?"

„En anden klager over at en Ægtemand forsømmer sin Pligt. Denne Skrolle er af en Fruentimmerhaand, og raaber et Fruentimmers Forbittrelse."

„Der let kan vækkes og ligesaa let dæmpes. Lad Naboerne bringe dem til at forlige sig ved deres Spot. — Hvad er det Følgende?"

„En der har en Sag, beklager sig over Dommernes Langsomhed."

„Dette berører St. Markus' gode Navn og Rygte. Det maa undersøges!"

„Holdt!" — afbrød Signor Gradenigo ham; — „Domstolen handler med Overlæg, — det betræffer en Hebræer, som man troer i Besiddelse af vigtige Hem-

meligheder. Sagen behøver Overveielse, det forsikrer jeg Eder."

„Saa riv Klagen itu? — Er der noget mere?"

„Intet af Betydenhed. De sædvanlige Narrerier og haltende Vers, der ikke tjene til noget. Dersom vi vilde foranstalte en eller anden nyttig Samling af disse hemmelige Klager, fik vi dog intet andet end Sladder. Jeg vilde lade den ti Aars Dreng pidske, der ikke kunde bringe vort søde italienske Sprog i bedre Riim, end disse."

„Det er den Kaadhed, der følger med Sikkerheden. Læg det til Side; det tjener ikke til andet end til at more et uroligt Sind. Skulde vi nu see hans Høihed, Signore?"

„I glemmer Fiskeren." — Bemærkede Signor Gradenigo alvorligt.

„Eders Velbyrdighed har Ret. Hvilket Hoved for Forretninger! ikke det mindste undgaaer Eders Skarpsindighed."

Skjøndt den gamle Raadsherre var alt for erfaren til at lade sig skuffe af en saa plump Smiger, indsaae han dog hvor nødvendigt det var at lade som om han var tilfreds dermed. Han bukkede igjen, og gjorde lydelige Forstillinger mod Complimenter, som han saa lidet fortjende. Da dette lille Mellemspil var forbi, begyndte de med Alvor at overveie den Sag, de havde for.

Da Raadets Beslutning vil blive indlysende i Lø-

bet af denne Fortælling, ville vi ikke fortsætte de Samtaler, der ledsagede denne Forhandling. Den varede længe, saa længe, at da deres Forretning var forbi og de stode op igjen, forkyndte Klokken paa Pladsen allerede Midnatstimen.

„Dogen er vist utaalmodig;" — sagde den Ene af de to unævnte Medlemmer, da de slog deres Kapper om dem, ferend de forlode Værelset; — „det forekom mig at hans Høihed havde et mere svagt og udmattet Udseende i Dag, end han ellers er vant til at vise ved de offentlige Høitideligheder."

„Hans Høihed er ikke mere ung, Signore! Hvis jeg husker ret, overgaaer han langt enhver af os i Aar. Vor Frue i Loretto forlene ham Styrke til at bære den hertugelige Hue endnu i mange Aar og Viisdom til at bære den vel."

„Han har nylig sendt Offer til hendes Skrin."

„Signore! det har han. Hans Skriftefader er selv gaaet derhen med disse Offre, det har jeg sikker Underretning om. Det er just ingen vigtig Gave, men blot en Erindring, for at holde sig selv i Rygte for Helligheb. Jeg tvivler paa at hans Regjering vil vare længe."

„Min Tro, der er Tegn til at han bliver meget svag. Han er en værdig Fyrste, og vi ville miste en Fader, naar vi engang begræde hans Død."

„Meget sandt, Signore, Men den hornede Hue

er intet uigjennemtrængeligt Skjold mod Dødens Pile. Alder og Svaghed ere mere mægtige end vore Ønsker."

„Du er i et slet Lune i Aften, Signor Gradenigo! Du er ikke vant til at være saa taus blandt dine Venner."

„Jeg er derfor ikke mindre taknemmelig for deres Gunst. Dersom mit Udvortes er sorgfuldt, er mit Hjerte let. En der har en Datter saa lykkelig anbragt i Ægteskab som Din, maa dømme om den Lettelse jeg føler ved hiin Bestemmelse med min Myndling. Glæde gjør, ligesom Sorg, ofte den Virkning paa det Udvortes, at den frembringer Taarer."

Hans to Collegaer saae paa den Talende med et Udtryk af Medlidenhed. Derpaa forlode de Alle Domsalen. Tjenerne traad ind og slukkede Lysene, og efterlode alt i et Mørke, der ikke var et slet Billede paa Stedets hemmelighedsfulde Bestemmelse.

Fjortende Kapitel.

Da, tykkes mig, da brød en Serenade
Det dybe Stille og indaanded' Haab
Igjennem Muur af Steen.

Italien.

Uagtet den sildige Time hørde man dog Musik paa Vandet. Gondoler vedbleve at glide langs hen ad de beskyggede Kanaler, medens Latter og Sang gjenlød under Paladsets Buer. Baade Piaza og Piazetta glimrede af Lys og vrimlede af en Mængde muntre Mennesker.

Donna Violettas Bolig laa langt fra denne Scene af almindelig Morskab; men hvor fjern den end var, kom dog Lyden af den urolige Skare og de høiere Toner af de blæsende Instrumenter fra Tid til Anden for dens Beboeres Ører, sagtnet og dæmpet ved Afstanden.

Maanens Stilling bragde den hele snævre Vei lige neden under hendes Vindver i Skygge. Paa en Balkon, der hang ud over Vandet, stod den unge livlige Pige, og lyttede henrykt og med Taarer i Øinene til en af de blide Toner, hvormed venetianske Stemmer besvarede hverandre fra de forskjellige Punkter af Kanalerne, i Gondolerernes Sange. Hendes bestandige

Selskabssøster og Lærerinde var nær ved hende, medens deres geistlige Fader stod dybere inde i Værelset.

„Der kan være muntrere Byer og prægtigere Hovedstæder;" — sagde den henrykte Violetta, i det hun reisde sig af sin lænnede Stilling, da Stemmerne hørde op; — „men hvilken Stad kan sammenlignes med Venedig i saadan en Nat og i saa henrykkende en Time?"

„Forsynet har været mindre upartisk i at uddele sine jordiske Gaver, end det forekommer et almindeligt Die;" — svarede den opmærksomme Carmelit; — „Have vi vore særegne Fornøielser og vore Dieblikke fulde af guddommelige Betragtninger, havde andre Byer ogsaa deres særegne Fortrin; Genua og Pisa, Florenz, Ancona, Roma, Palermo, og frem for alle Neapel — "

„Neapel, Fader?"

„Datter, Neapel! Af alle Byer i det soelrige Italien er den den skjønneste og meest velsignede af Naturens Gaver. Af alle de Lande, jeg har seet, paa mine Vandringer, er der intet, hvor Skaberens Spor have været mere guddommelige."

„Du har en levende Indbildningskraft i Nat, gode Fader Anselmo. Det Land maa virkelig være meget skjønt, der saaledes kan opvarme en Carmelits Phantasi."

„Denne Dadel er retfærdig. Jeg har mere taelt under Indflydelse af Minder fra letsindige og forfængelige Dage, end med den Aandsspægelse, der anstaaer

den, der bør see Skaberens Haand i det simpleste og mindst elskværdige af alle hans underfulde Værker."

„I gjør Eder selv Bebreidelser uden Grund, hellige Fader!" — bemærkede den milde Donna Florinda, i det hun kastede et Blik paa Munkens blege Ansigt; — „at beundre Naturens Skjønheder, er at ære ham, der skabde dem."

I dette Øieblik gjennembævedes Luften af en Strøm af Musik, der kom fra Vandet nedenunder Balkonen. Donna Violetta traad et Skridt tilbage, undseelig, aandesløs og lykkelig ved den Glæde, som et saa tydeligt Beviis paa Beundring opvækker i et qvindeligt Bryst, skjøndt hendes Ansigt tillige blev saa rødt som Blod.

„Der seiler et Selskab af Musikantere forbi!" — bemærkede Donna Florinda roligt.

„Nei, det er en Adelsmand! Der er Gondolerere og Tjenere i hans Livree."

„Det er ligesaa dristigt, som det er galant;" — hviskede Munken, der lyttede til Tonerne med en paafaldende Misfornøielse.

Der var ikke længere nogen Tvivl om til hvem Serenaden var stilet. Skjøndt denne Skik var saa sædvanlig, var det dog første Gang at en saadan Hylding havde fundet Sted udenfor Donna Violettas Vinduer. Den Tvang hun var i, hendes velbekjendte Bestemmelse og en despotisk Stats Skinsyge, og maaskee

ogsaa den dybe Ærbødighed, der omgav Piger af hendes spæde Alder og høie Stand, havde, indtil dette Øieblik, holdt den Forelskede, den Forfængelige og den Egennyttige i Respect.

„Det er for mig!" — hviskede skjælvende den undseelige, den henrykte Violetta.

„Ja, i Sandhed, det er for en af os!" — svarede hendes forsigtige Veninde.

„Det være for hvem det vil, saa er det dristigt!" — svarede Munken.

Donna Violetta foer tilbage fra Gardinet, hvor hun stod og lyttede, men hun hævede henrykt Haanden, i det en rig Strøm af Toner gjennembølgede Værelset.

„Hvad mon de dog have i Sinde?" — hviskede hun sagte, som om hun var bange for at en Tone skulde undgaae hendes Øre; — „De spille en af Petrarkas Sonnetter! Hvor uforsigtigt og hvor ædelt!"

„Mere ædelt, end klogt;" — sagde Donna Florinda, der traad ud paa Balkonen og saae opmærksomt ned paa Vandet.

„Der er Musikantere i en Adelsmands Livree i en Gondol;" — vedblev hun, — „og en enkelt Adelsmand i en Anden."

„Har han ingen Tjener? Roer han selv?"

„Han har paa ingen Maade sat Sømmeligheden til Side; en i en blommet Trøie styrer Baaden."

„Tael da, jeg beder Dig, kjæreste Florinda!"

„Vilde dette være anstændigt?"

„Jeg troer det. Tael til dem! Siig, at jeg er Senatets — at det ikke er fornuftigt paa denne Maade at plage en Datter af Staten, — Siig hvad Du vil — men tael artigt til dem."

„Ha! Det er Don Camillo Monforte! Jeg kjender ham paa hans ædle Gestalt, og den yndige Bevægelse med Haanden."

„Denne Dristighed vil skade ham! Man vil afslaae hans Fordringer — han vil blive forviist. Er det ikke nær ved den Tid, da Politiets Gondol seiler her forbi? Beed ham om at seile bort, gode Florinda! — og dog — kunne vi være saa uhøflige mod en Herre af hans Rang?"

„Fader, raad os! I veed hvormeget Neapolitaneren vover ved dette forvovne Galanteri, — hjælp os med Eders Viisdom, thi der er ikke et Øieblik at spilde."

Carmelitten havde været en opmærksom og overbærende Tilskuer ved den Bevægelse, som saa nye Følelser havde vakt i den skjønne Venetianerindes varme, men uersarne Hjerte. Medlidenhed, Sorg og Deeltagelse vare malede paa hans bedrøvede Ansigt, da han bemærkede hvilke Følelser der overvældede saa uskyldigt et Sind og saa varmt et

Hjerte! men hans Blik røbede mere en Mand, der kjendte den Fare, Lidenskaberne udsætte for, end en, der fordømmer dem, uden at tænke paa deres Oprindelse eller Magt. Paa en Opfordring af Hovmesterinden vendte han sig bort og forlod Værelset uden at sige et Ord. Donna Florinda forlod Balkonen og nærmede sig til Frøkenen; der skeede ingen Forklaring; og ingen Midler bleve bemærkede til at gjøre deres Følelser forstaaelige for hverandre. Violetta kastede sig derpaa i sin mere erfarne Venindes Arme, og stræbde at skjule sit Ansigt ved hendes Bryst. I dette Øieblik holdt Musikken pludseligt op, og strax derpaa hørde man en Pladsken af Aarerne i Vandet.

„Han er borte!" — raabde den unge, Pige der havde været Gjenstanden for denne Serenade, og hvis Sandser, trods hendes Forvirring, ikke havde tabt noget af deres Fiinhed; — „Gondolerne seile bort, og vi have ikke tilkjendegivet dem den sædvanlige Erkjendtlighed for deres Høflighed."

„Det behøvedes ikke eller — rettere sagt — det vilde forøge en Fare, der allerede er stor nok. Tænk paa din høie Bestemmelse, mit Barn! og lad ham gaae."

„Og det tykkes mig at en i min Stilling ikke burde vise Mangel paa Høflighed. En saadan Compliment betyder jo intet mere end enhver anden Artighed, og de burde ikke drage bort uden vor Tak."

„Bliv Du her indenfor. Jeg vil lægge Mærke til Baadens Bevæggelse."

„Tak, min kjæreste Florinda! skynd Dig, at de ikke komme ind i den anden Kanal førend Du seer dem."

Hovmesterinden var hurtigt ude paa Balkonen. Skjøndt hendes Bevægelse var skyndsom, havde hun dog neppe kastet et Blik paa Skyggen neden under, førend et pludseligt Spørgsmaal forlangde at vide hvad hun saae.

„Begge Gondoler ere borte;" — var Svaret; — „den med Musikanterne er allerede inde i den store Kanal, men den med Adelsmanden er i dette Øieblik glebet bort."

„Nei, se endnu engang! Han kan ikke have forladt os i saadan en Hast."

„Jeg har ikke søgt ham i den rigtige Retning. Her er hans Gondol, ved Broen af vor egen Kanal."

„Og Ridderen? Han venter efter et Tegn paa vor Høflighed, vi burde ikke undlade at give ham det."

„Jeg seer ham ikke. Hans Tjener sidder paa et af Trappetrinnene, og Gondolen synes at være tom. Manden seer ud som om han venter paa nogen, men hans Herre seer jeg ikke."

„Hellige Maria! kan der være tilstødt den ædle Duca af Sant Agata noget?"

„Intet uden den Lykke at kaste sig for deres Fødder!" — raabde en Stemme nær ved Arvingen. Donna

Violetta vendte sit Ansigt fra Balkonen og saae ham, der fyldte alle hendes Tanker, for sine Fødder.

Pigens Skrig, hendes Venindes Udraab og en pludselig og hæftig Bevægelse af Munken, dannede en besynderlig Gruppe.

„Saaledes maa det ikke være!" — sagde den Sidste i en bebreidende Tone; — „Staa op, Don Camillo, at jeg ikke skal fortryde at jeg har laant Dre til Eders Bønner; I overtræder vore Vilkaar."

„Saa meget som denne Bevægelse overgaaer mit Haab!" — svarede Adelsmanden; — „Hellige Fader, det er forgjæves at sætte sig mod Forsynets Villie. Forsynet brugde mig til dette elskværdige Væsens Frelse, da et Tilfælde kastede hende i Giudecca, og endnu engang er Forsynet min Ven ved at gjøre mig til Vidne til disse Følelser. Tael, skjønne Violetta! Du vil ikke være et Redskab for Raadets Egennytte, — Du vil ikke lytte til deres Ønsker, at bortgive din Haand til den Ridding, der vil drive Spot med de helligste Følelser for at komme til at eie dine Rigdomme?"

„For hvem er jeg bestemt?" — spurgde Violetta.

„Kan være det samme for hvem, naar det ikke er for mig! For en eller anden lykkelig Pengemand, for en, der misbruger Lykkens Gaver!"

„Du kjender vore Skikke her i Venedig, Camillo! og maa indsee at jeg er haabløs i deres Hænder."

„Staa op, Hertug af Sant' Agata!" — sagde Munken med Strænghed; — „da jeg tillod, at I traad ind i dette Palads, var det for at bortfjerne en Forargelse fra dets Vindver, og for at frelse Eder fra Følgerne af Eders egen dumdristige Foragt for Statens Mishag. Det er unyttigt at opmuntre et Haab, som Republikkens Politik sætter sig imod. Staa op, og hav Agtelse for Eders Løvte."

„Det skal være som denne Dame bestemmer det. Dersom Du opmuntrer mig blot med et Bifaldssmiil, skjøneste Violetta! skal Venedig, med dens Doge og Inqvisition, ikke rive mig bort fra dine Fødder."

„Camillo!" — svarede den skjælvende Pige; — „Den, der har frelst mit Liv, behøver ikke at knæle for mig."

„Hertug af Sant' Agata! — Datter?"

„Nei, agt ikke paa ham, ædelmodige Violetta! hans Ord ere kolde; han taler, som enhver taler i hans Alder, da Mandens Tunge fornægter Ungdommens Følelser. Han er en Carmelit, og maa forstille sig. Han har aldrig kjendt Lidenskabernes Tyranni. Fugtigheden i hans Celle har qvalt hans Hjertes Hæftighed. Havde han havt menneskelige Følelser, vilde han have elsket, havde han elsket, vilde han aldrig have baaret en Munkekappe."

Pater Anselmo traad et Skridt tilbage, som en,

hvis Samvittighed var bleven truffet, og Blegheden paa hans strænge Ansigtstræk antog en Ligfarve. Hans Læber bevægede sig, som om han vilde tale, men hans Ord qvaldes af en Bevægelse, som han ikke kunde blive Herre over. Den ædle Florinda saae hans Forvirring og forsøgde at træde imellem den hæftige Yndling og hendes Pleiedatter.

„Det kan være som I siger, Signor Monforte!" — sagde hun, — „at Senatet, i sin faderlige Omsorg, søger et Parti, der er værdigt en Arving til et saa berømt og rigt et Huus, som Ticpolos. Men hvad er der mere heri end det Sædvanlige? Søger ikke de Adelige overalt i Italien deres Lige i Stand og Lykkens Gaver, for at en saadan Forbindelse kan blive passende? Hvoraf veed vi at min unge Venindes Eiendomme ikke have Værdi i Hertugen af Sant' Agatas Øine saavelsom i hans, som Senatet udvælger til hendes Gemahl?"

„Kan det være mueligt?" — raabde Violetta.

„Tro det ikke! Mit Ærinde her i Venedig er ingen Hemmelighed. Jeg søger Tilbagegivelsen af Besiddelser, der længe have været min Familie berøvede, tilligemed en Plads i Raadet, der tilkommer mig med Rette. Men alt dette afstaaer jeg med Glæde, hvis jeg tør haabe denne Lykke!"

„Du hører det, Florinda! Der er ingen Grund til at have Mistanke til Don Camillo."

„Hvad er Senatet og St. Markus' Vælde, at de skulde opfylde vort Liv med Elendighed! Vær min, elskværdige Violetta? og i mit gode faste Slot i Calabrien ville vi trodse deres Hævn og Politik. Deres Ærgrelse skal more mine Vasaller og vort Held skal gjøre Tusindes Lykke. Jeg nærer ingen Foragt for Raadets Værdighed, ikke heller er jeg ligegyldig mod det, jeg taber, men Du er mig langt mere værd, end den hornede Hue selv, med al deres indbildte Magt og Ære."

„Høimodige Camillo!"

„Vær min, og spar de koldtberegnende Raadsherrer en anden Forbrydelse. De tænke, at give Dig bort til deres egen Fordeel, som om Du var en blot Handelsvare. Men Du vil tilintetgjøre deres Plan. Jeg læser denne ædelmodige Beslutning i dine Øine, Violetta, Du vil vise en Fasthed, der trodser deres Rænker og Egennytte."

„Jeg vil ikke lade mig sælge, som en Handelsvare, Don Camillo Monforte! men bortskjænke min Haand, som det anstaaer en Pige af min Stand. De skal lade mig beholde mit frie Valg. Signor Gradenigo har opmuntret mig meget med dette Haab i den senere Tid, naar han talde til mig om et Parti, der passede til mine Aar."

„Tro ham ikke; et koldere Hjerte, et Bryst, der

er tommere for Medlidenhed findes ikke i Venedig. Han beiler til din Gunst for sin egen udsle Søn, en Adelsmand uden Ære, et udsvævende Menneske, et Offer for Joder. Tro ham ikke, thi han er bleven graa i Bedrageri."

„Han er et Offer for sine egne Planer, hvis dette er sandt. Af alle unge Mennesker i Venedig agter jeg Giacomo Gradenigo mindst."

„Denne Sammenkomst maa have en Ende;" — sagde Munken, i det han traad hen til Elskeren og tvang ham til at staae op; — „Det er lettere at undslippe Syndens Garn, end Politiets Agentere. Jeg skjælver for at dette Besøg skal blive bekjendt, thi vi ere omgivne af Statens Spioner, og intet Palads i Venedig bliver strængere bevogtet end dette. Blev din Nærværelse her opdaget, uforsigtige unge Mand! vilde din Ungdom forsmægte i et Fængsel, og Du vilde blive Aarsag til megen Kummer og ufortjent Sorg for denne uskyldige og uersarne Pige."

„I et Fængsel siger Du, min Fader?"

„Intet mindre, min Datter! Lettere Forseelser ere ofte bleone straffede med strængere Domme, naar Raadets Planer ere bleone gjennemkrydsede."

„De maae ikke domme Dig til Fængsel, Camillo!"

„Frygt ikke for det. Den gode Faders Alder og fredelige Kald gjør ham frygtsom. Jeg har længe væ-

ret forberedet paa dette lykkelige Øieblik, og jeg forlanger kun en eneste Time for at trodse Venedig og alle dets Snarer. Giv mig den velsignede Forsikring om din Tro, og hav forresten Tillid til mine Midler!"

„Hører Du, Florinda?"

„Denne Dristighed er sædvanlig hos Don Camillos Kjon, min Bedste! men Dig vil den være til Skade. En Pige af høi Stand maa opbebie sine naturlige Formynderes Bestemmelse."

„Men skulde de vælge Giacomo Gradenigo?"

„Senatet vil intet høre derom. Faderens Kunster have længe været det bekjendt; og Du maa have seet af hans hemmelighedsfulde Fremgangsmaade, at han ingen Tillid har til dets Bestemmelse. Staten vil have Omsorg for Dig saaledes som det passer til dine Forhaabninger. Du bliver begjæret af mange, og de, der sørge for din Lykke, opbebie alene de Forslag, der meest passe til din Byrd."

„Forslag, der passe til min Byrd!"

„Der passe i Henseende til Alder, Formue, Forventninger og Charakteer."

„Bør jeg betragte Don Camillo Monforte som en, der er under mig?"

Munken afbrød dem:

„Denne Sammenkomst maa have en Ende;" — sagde han; — „De Dine, der bleve henvendte paa os

ved Eders ubesindige Musik, Signore! ere nu henvendte paa andre Gjenstande, og enten maa I gaae eller i bryder Eders Løvte."

„Alene, Fader!"

„Skal Donna Violetta forlade sin Faders Bolig efter en saa ringe Opsigelse, som om hun var et ubegunstiget Tjenestetyende?" —

„Signore Monsorte! I kunde ikke med Grund vente mere af denne Sammenkomst end Haabet om en tilkommende Afgjørelse af eders Ønske — et Løfte —"

„Og dette Løfte?"

Violettos Øine vendte sig fra hendes Hovmesterinde til hendes Elsker, fra hendes Elsker til Munken, og fra denne Sidste til Gulvet.

„Er dit Camillo."

Et samtidigt Skrig undslap baade Hovmesterinden og Carmelitten.

„Mine fortræffelige Venner!" — vedblev den blussende, men bestemte Violetta; — „dersom jeg har opmuntret Don Camillo paa en Maade, som Eders Raad og qvindelig Undseelse ikke kunde bifalde, maae I betænke, at dersom han havde betænkt sig paa at kaste sig i Giudecca, vilde det nu ikke have staaet i vor Magt at vise ham denne ubetydelige Gunst. Hvorfor skulde jeg være mindre ædelmodig end mit Livs Frelser? Nei, Camillo! dersom Raadet fordømmer mig til at ægte en Anden

end Dig, fordømmer det mig til at leve ugivt; jeg vil skjule min Kummer i et Kloster til jeg døer."

Der skeede en høitidelig og frygtelig Afbrydelse i denne Samtale, der saa pludseligt ledte til en Forklaring, ved Lyden af en Klokke, da Kammertjeneren, en prøvet og betroet Tjener, havde faaet Befaling til at ringe førend han traad ind. Da denne Ordre var bleven ledsaget af en Anden, nemlig at han ikke skulde lade sig see, førend han blev kaldet, eller tvunget dertil af en eller anden vigtig Bevæggrund, foraarsagede dette Signal en pludselig Pause, just i det meest interessante Øieblik.

„Hvad nu?" — raabde Carmelitten til Tjeneren, der traad pludseligt ind? — „hvad bevæger Dig saaledes til at overtræde min Befaling?"

„Fader, Republikken!"

„Er Sant Markus i Fare, og Qvinder og Præster blive kaldte for at hjælpe ham?"

„Der ere nogle af Statens Tjenere nede, der forlange at lades ind i Republikkens Navn."

„Dette bliver alvorligt!" — sagde Camillo, der alene blev Herre over sig selv; — „Man har faaet Underretning om mit Besøg; Statens virksomme Skinsyge ahner Gjenstanden. Erklær Deres Beslutning, Donna Violetta! Og I min Fader! fat Mod! Jeg vil tage hele Ansvaret paa mig, hvis der er noget Ansvar derved, og erklære alle I Andre for skyldløse."

„Forbyd det, Fader Anselmo! Kjæreste Florinda! vi ville dele hans Straf!" — raabde den forskrækkede Violetta, der tabde al sin Fatning i dette frygtelige Øieblik; — „Han havde aldrig gjort sig skyldig i denne Uforsigtighed, dersom jeg ikke havde været deelagtig med ham; han havde ikke vovet det, dersom jeg ikke havde opmuntret ham."

Munken og Donna Florinda betragtede hinanden i stum Forbauselse, derpaa tilvinkede den Første de Andre Taushed og vendte sig til Tjeneren:

„Hvad er det for nogle af Statens Tjenere?" — spurgde han.

„Fader, det er dens velbekjendte Agentere, der bære Kjendetegnene paa deres Embede."

„Og deres Begjæring?"

„At faae Donna Violetta i Tale."

„Der er endnu noget Haab!" — vedblev Munken, i det han aandede mere frit; derpaa gik han gjennem Værelset og aabnede den Dør, der gik ud til Paladsets private Bedestue. — „Træd ind i dette hellige Kapel, Don Camillo! medens vi erfare Hensigten af et saa overordentligt Besøg."

Da der ingen Tid var at spilde, blev denne Befaling i Øieblikket efterkommet. Elskeren traad ind i Bedestuen, og da Døren var lukket efter ham, blev

Tjeneren, om hvis Paalidelighed man var overbeviist, sendt ud for at hente dem, der ventede udenfor.

Men kun en enkelt Person lod sig see. Man erkjendte ham ved det Første Øiekast for en af Regjeringens offentlige og ansvarlige Agentere, der ofte maatte udføre de hemmeligste og vanskeligste Forretninger. Donna Violetta gik ham imøde, af Agtelse for dem, der havde sendt ham, og med den Fatning, som lang Øvelse giver de Store.

„Det er mine ærede og ophøiede Værger, hvem jeg har at takke for denne Omsorg?" — sagde hun i det hun besvarede den dybe Hilsen, som Sendebudet gjorde den rigeste Arving i Venedig; — „Hvilke Omstændigheder skylder jeg dette Besøg?"

Sendebudet saae et Øieblik til alle Sider, med sin sædvanlige, mistænkelige Forsigtighed, derpaa bukkede han endnu engang og svarede:

„Frøken! Man har befalet mig at begjære en Samtale med Statens Datter, Arvingen efter det berømte Huus Tiepolo, med Donna Florinda Mercato, hendes Selskabssøster, med Fader Anselmo, hendes betroede Skriftefader, og med enhver Anden, der nyder Fornøielsen af hendes Selskab og Æren af hendes Tillid."

„De, I søger, ere her. Jeg er Violetta Tiepolo; denne Dame viser mig en Moders Omhu, og denne

ærværdige Carmelit er min aandelige Raadgiver. Skal Jeg kalde paa mine Tjenestefolk?"

„Det er unødvendigt. Mit Ærinde har snarere et privat, end et offentligt Formaal. Ved Eders hæderværdige, saa meget begrædte Fader, den ophøiede Senator Tiepolos Død, blev Omsorgen for Eders Person, min Frøken! betroet af Staten, Eders naturlige og omhyggelige Beskytter, til den høiædle og høitærede Signor Alessandro Gradenigos særegne Viisdom og Formynderskab."

„Signore, ganske rigtig!"

„Skjøndt Raadets faderlige Kjærlighed har syntes at slumre, har den dog altid været aarvaagen og virksom. Nu, da dets Datters Alder, Kundskaber, Skjønhed og andre fortræffelige Egenskaber have opnaaet en saa sjelden Fuldkommenhed, ønsker det at trække den Knude, der forener Eder, tættere, ved selv at paatage sig den umiddelbare Omsorg for hendes Person."

„Skal jeg forstaae dette saaledes, at jeg ikke længere er Signor Gradenigos Myndling?"

„Frøken, Eders lykkelige Snille har hjulpet Eder til denne Forklaring. Den høiædle Raadsherre er befriet fra denne kjære og veludførte Forretning. I Morgen ville nye Værger faae det Hverv at bære Omsorg for Eders kostbare Person, og de ville vedblive deres hæderfulde Forretning indtil Raadets Viisdom knytter

en Forbindelse for Eder, der anstaaer et ædelt Navn og Egenskaber, der vilde pryde en Trone."

„Skal jeg skilles fra dem, jeg elsker?" — spurgde Violetta hæftigt.

„Hav Tillid til Raadets Viisdom! Jeg kjender ikke dets Beslutning i Henseende til dem, der saa længe have levet med Eder, men der kan ingen Grund være til at tvivle paa dets Ømhed og Forsigtighed. Jeg har alene at lægge til, at saalænge til de, der faae det hæderfulde Hverv at være Eders Beskyttere, ville ankomme, vil det være raadeligt at vedblive med den samme beskedne Tilbageholdenhed i Henseende til Modtagelser af Besøg, som I er vant til, og at Eders Dør aldeles maa være lukket for Signor Gradenigo, og for enhver Anden af hans Kjøn."

„Skal jeg da ikke takke ham for hans Omsorg?"

„Han er tifold belønnet ved Raadets Taknemmelighed."

„Det vilde have været passende at bevidne Signor Gradenigo min Taknemmelighed med Ord; men det, der nægtes Tungen, tillades vel Pennen?"

„En fuldkommen Tilbageholdende anstaaer en; der er saa høit begunstiget. St. Markus er skinsyg over dem, han elsker. Og nu er mit Ærinde rørtet; jeg tager Afskeed i al Ydmyghed, smigret ved at være bleven udvalgt til at træde frem for en saadan Dame, og anseet værdig til saa ærefuldt et Hverv."

Da Sendebudet holdt op med at tale og Violetta besvarede hans Buk, kastede hun et Blik, der var fuldt af Bekymring, paa sine Venners sorrigfulde Ansigter. Alle ahnede de at de skulde skilles ad den følgende Dag, men ingen af dem kunde gjennemtrænge Grunden til denne pludselige Forandring i Statens Politik. Det nyttede ikke at spørge, thi det var tydeligt, at Slaget kom fra det hemmelige Raad, hvis Bevæggrunde man ligesaa lidet kunde indsee, som forudsee dets Beslutninger. Munken hævede sine Hænder til en taus Velsignelse over hans Skrivtebarn, og ude af Stand til at undertrykke deres Kummer, endogsaa i en Fremmeds Nærværelse, sank Donna Violetta og Florinda i hinandens Arme og græd.

I dette Øieblik nølede han, der havde bibragt dem dette grusomme Slag, med at gaae, som en, der ikke er enig med sig selv om en Plan. Han betragtede med Opmærksomhed den forvirrede Carmelits Ansigt, og sagde derpaa, paa en Maade, der tilkjendegav at han var vant til at tænke meget, førend han bestemte sig: „Ærværdige Fader!" — sagde han; — „maa jeg gjøre Fordring paa et Øieblik af Eders Tid for en Sag, der angaaer en Synders Sjæl?"

Skjøndt forundret kunde Munken dog ikke vægre sig ved at følge en saadan Opfordring. Paa et Vink af Politiagenten fulgde han ham ud af Salen og led-

sagede ham gjennem de andre prægtige Værelser lige ned til hans Gondol.

„I maa staae i stor Anseelse hos Raadet, hellige Munk!" — bemærkede den Fremmede, i det han gik foran; — „siden det har betroet Eder en Post, saa nær en Person, i hvis Vel Staten tager saa megen Deel."

„Det seler jeg selv, min Søn! Et Liv fuldt af Fred og Bønner maa have skaffet mig Venner."

„Mænd som I, min Fader! fortjene den Agtelse, de fordre. Har I længe været i Venedig?"

„Siden det sidste Conclave. Jeg kom herind i Republikken som Skrivtesader hos den sidste Minister fra Florenz."

„Et hæderfuldt Kald! I har altsaa været længe nok hos os til at vide, at Republikken aldrig forglemmer en Tjener eller tilgiver en Fornærmelse."

„Det er en gammel Stat, og en hvis Indflydelse naaer fjærnt og nær."

„Se til hvor I træder! Disse Marmortrin ere falske for en usikker Fod!"

„Min er altfor vant til at stige ned til at være usikker. Jeg haaber, at jeg ikke nu stiger ned af disse Trapper for sidste Gang?"

Raadets Sendebud lod som om han ikke forstod dette Spørgsmaal, men antog det for et Svar paa sin forrige Bemærkning.

„Det er i Sandhed en ærværdig Stat," — sagde han; — „men en smule vaklende formedelst sin Alderdom. Enhver, der elsker Frihed, maa harmes over at see en saa æresuld Flugt dale. **Sic transit gloria mundi!** I barfodede Carmelitter gjøre vel i at spæge Kjødet i Ungdommen, hvorved I undgaae den Kummer, der er en Følge af at Kræfterne tage af. En af Eders Lige kan kun have lidt Uret at gjøre god igjen fra sine unge Dage."

„Ingen af os er uden Synd;" — svarede Munken, i det han korsede sig; — „den der vilde smigre sig selv med at være fuldkommen, vilde endnu lægge Forfængelighed til sin øvrige Brøst."

„Mænd af mine Beskjæftigelser, hellige Carmelit! have kun liden Leilighed til at see ind i deres egen Barm, og jeg velsigner den Time, der har bragt mig i saa fromt et Selskab. Min Gondol venter, — vil I træde ind?"

Munken bevogtede sin Ledsager med Mistillid, men da han vidste hvor unyttigt det vilde være at gjøre Modstand, mumlede han en kort Bøn og steeg ind. Et stærkt Slag med Aaren forkyndte, at de gled bort fra Paladsets Trappe.

Femtende Kapitel.

O pescator! dell' onda,
Fi da lin:
O pescator! dell' onda
Fi da lin:
Vien pescar in qua,
Colla bella tua Barca,
Colla bella se ne va,
Fi da lin, lin, la.

Venetianſk Gondolſang.

Maanen var paa ſit Høieſte. Dens Straaler nedſtrømmede over Venedigs Kuppler og maſive Huſe, medens Byens Omrids begrændſedes af den glimrende Bugt. Denne prægtige Nat ſvarede fuldkommen til dette Maleri af menneſkelig Pragt, thi hvor rig det adriatiſke Havs Dronning end var i ſine Kunſtværker, tjende i dette Øieblik dets offentlige Mindesmærker, og Mængden af dens prægtige Paladſer, og hvad andet mere, Menneſkets Ære og Ærgjærrighed havde frembragt, kun til at forhøie denne Times Glands.

Ovenover var Himmelhvælvingen indfattet med Verdener, og høi i det Uendelige. Nedenunder laa den brede Udſtrækning af det adriatiſke Hav, endeløs for Øiet, rolig, ſom den Hvælving den afmalede, ſtraalende

i sit borgede Lys. Hist og her frempippede en lav Ø, som tusinde Aars rolige Arbeide havde vundet tilbage fra Søen, af Lagunerne, betynget med en Gruppe af klosterlige Boliger, eller bærende de beskedne Hytter i et Fiskerleie. Hverken Aare eller Sang, eller Latter, eller Klappren af Seil, eller Sømændenes Spøg forstyrrede Stilheden. Alt i Omegnen var indhyllet i Midnattens Rolighed, og alt i en Frastand opfordrede Naturen til Hvile. Staden og Lagunerne, Bugten og de dunkle Alper, Lombardiets umaadelige Slette og Himlens blaae Hvælving laae tilsammen i en fælleds, dyb Søvn.

Pludseligt viisde der sig en Gondol. Den kom ud fra en af de mange Kanaler og gled hen over den vide Bugt, stille, som en Aands lydløse Flugt. En øvet og kraftfuld Arm ledede dens Bevægelser, der vare jævne og hurtige; og saa piilsnar var Baadens Fart, at den tilkjendegav at den eenlige Person, der stod i den, havde stærkt Hastværk. Den tog Retningen ud mod det adriatiske Hav, styrende hen imod et af de sydligere Indløb og den velbekjendte Ø St. Giorgio. I en halv Time anstrængede Gondolereren sine Kræfter uden Ophør, men ofte saae han sig tilbage, som om han var bange for at blive forfulgt; og ofte saae han fremad, som om han længdes efter at naae en Gjenstand, der endnu var usynlig. Da en bred Strækning

Vand laae imellem ham og Staden, lod han sin Aare hvile, og anvendte alle sine Kræfter paa en dristig og ængstlig Søgen.

En lille mørk Plet blev opdaget paa Vandet længere ude; Gondolererens Aare kom igjen i Bevægelse, og hans Baad gled igjen afsted, i det den forandrede sin Retning saaledes, at man kunde see at al Uvished nu havde en Ende. Den mørke Plet lod sig tydeligere tilsyne gyngende i Maanens Straaler, og lidt efter antog den Skikkelsen og Størrelsen af en Baad for Anker. Nu holdt Gondolereren igjen op med sine Anstrængelser, og han bøiede sig forover, i det han opmærksomt betragtede Gjenstanden, som om han vilde understøtte sit Syn med Anstrængelsen af sine andre Evner. I dette Øieblik svævede Toner af en Sang over Lagunerne. Melodien var svag, endogsaa sittrende, men den var forenet med den Sødhed, med den Rigtighed i Udførelsen, der er saa særegen for Venedig. Det var den eensomme Mand i den anden Baad, der istemmede en Fiskervise. Tonerne vare søde, men sørgmodige. Melodien var almindelig for alle dem, der førde Aarer i Kanalerne, og velbekjendt for den Lyttendes Øre. Han ventede til Verset var endt, hvorpaa han svarede med det følgende Vers, og saaledes vedbleve de afværlende til Slutningsverset, som de sang begge i Chor.

Da Sangen var endt, faldt Gondolererens Aare igjen i Vandet og han var snart ved Siden af den Anden.

„Du er tidligt beskjæftiget med dit Medetøi, Antonio!" — sagde han, der var kommet, i det han steeg over i Baaden, der tilhørde den os saa vel bekjendte gamle Fisker; — „der er Mennesker, som en Sammenkomst med de tre Mænds Raad vilde have sendt til deres Bedestoel og til en søvnløs Seng."

„Der er ikke et Kapel i Venedig, Jacopo! hvor en Synder bedre kan tænke paa sin Sjæls Vel end her. Jeg har været her paa de tomme Laguner, alene med Gud, og med Paradisets Porte for mine Øine."

„En som Du behøver ingen Billeder for at anspore sin Andagt."

„Jeg seer nu vor Frelsers Billede, Jacopo! i disse klare Stjerner i denne Maane, denne blaae Himmel, disse taagede Bjærgaase, i Vandet, vi flyde paa, ja, endog i min egen hensynkende Skikkelse, saavelsom i alt hvad der kommer fra hans Viisdom og Almagt. Jeg har bedet meget siden Maanen er staaet op."

„Og er Vanen saa stærk i dig, at Du tænker paa Gud og dine Synder, medens Du arbeider?"

„Den Fattige maa arbeide og Synderen maa bede. Mine Tanker have i den senere Tid dvælet saa meget hos min Dreng, at jeg har glemt at forsyne mig selv med Levnedsmidler; at jeg fisker sildigere eller tidligere,

end jeg pleier, kommer deraf at en Mand ikke kan leve af sin Kummer."

„Jeg har tænkt over din Stilling, ærlige Antonio! her er noget der kan skaffe Dig Underholdning og hæve dit Mod. Se," — lagde Banditten til, i det han rakte over i sin egen Baad, og tog en Kurv; — „her er Brod fra Dalmatien, Viin fra Nederitalien, og Figener fra Levanten, — spiis og lad det smage Dig!"

Fiskeren kastede et begjærligt Blik paa Kjødet, thi Hungeren var mægtig, men hans Haand forlod ikke Medesnoren, med hvilken han vedblev at angle.

„Og disse Gaver komme fra Dig, Jacopo?" — spurgde han med en Stemme, der, til Trods for hans Hengivenhed, røbede hans Madlyst.

„Antonio, de komme fra en, der agter Modet og ærer Naturen."

„Kjøbte for dine Penge."

„Kan det være anderledes? — Jeg er ingen Tigger, ved alle Helgener! og faa i Venedig give, naar man ikke begjærer. Spiis derfor uden Frygt: sjeldent vil det være dig bedre undt."

„Tag det bort, Jacopo! hvis Du har mig kjær. Frist mig ikke mere end jeg kan udholde."

„Hvad? Har din Skriftefader paalagt Dig at gjøre Bod?" — raabde den Anden pludseligt.

„Ikke saaledes! Ikke saaledes! Det er længe siden jeg har lettet mit Hjerte i en Skrivtestoel."

„Hvorfor afslaaer Du da en Gave, der kommer fra en Ven? Husk paa dine Aar og paa din Trang."

„Jeg kan ikke mætte mig med det, der er kjøbt med Blod!"

Banditten's Haand foer tilbage, som truffet af et electrisk Stød. Ved denne Bevægelse faldt Maanens Straaler paa hans gnistrende Øie, og endskjøndt Antonio var fast i Dyd og Grundsætninger følede han dog sit Blod strømme til Hjertet, da han mødte sin Staldbroders stolte, lynende Blik. En lang Pause fulgde, under hvilken Fiskeren omhyggeligt passede sin Snoer, uden at det syntes at han agtede paa det, hvorfor den var kastet ud.

„Jeg har sagt det, Jacopo!" — lagde han omsider til; — „og min Tunge skal aldrig fornægte mit Hjertes Tanker. Tag din Mad bort, og forglem hvad der er foregaaet; thi hvad jeg har sagt, er ikke bleven sagt i Vrede, men alene for min egen Sjæls Skyld. Du veed hvor kummerfuld jeg er for Drengen, men næst efter hans Tab, kunde jeg sørge over Dig, — mere bittert end over nogen anden Synder."

Man kunde høre Banditten drage Aande, men han taelde ikke.

„Jacopo!" — vedblev den beængstede Fisker; —

„miskjend mig ikke. Den Fattiges og Lidendes Medlidenhed er ikke lig den Riges og Verdsliges Spot. Dersom jeg rører ved et Saar, knuser jeg det dog ikke med min Hæl. Din nærværende Qval er bedre, end den Største af dine forrige Glæder."

„Nok, gamle Mand!" — sagde den Anden med en dæmpet Stemme; — „dine Ord ere forglemte. Spiis uden Frygt; thi min Gave er kjøbt for Penge, saa blanke som Skillingerne i en Tiggermunks Pung."

„Jeg vil stole paa St. Antonios Naade og paa min Krogs Lykke." — svarede Antonio; — „Vi fra Lagunerne ere vante til at gaae i Seng uden Aftensmad; tag din Kurv bort, gode Jacopo! og lad os snakke om andre Ting."

Banditten holdt op med at paanøde Fiskeren sine Levnedsmidler; han satte Kurven til Side og blev siddende, grundende paa det, der var mødt ham.

„Har Du ellers havt noget Ærinde, gode Jacopo?" — spurgde den gamle Mand, der gjerne vilde formilde det Haarde i sit Afslag.

Dette Spørgsmaal syntes at gjengive Jacopo sin Fatning. Han reisde sig op og saae omkring sig med et dristigt Die og med megen Omhyggelighed. Hans Blik henimod Staden var længere og mere alvorligt, end de tre, han kastede paa Bugten og Havet, ikke heller

vendte han det bort, førend en uvilkaarlig Gysen robede baade Forbauselse og Angst.

„Er der ikke en Baad der i lige Linie med Klokketaarnet?" — spurgde han hurtigt, i det han pegede mod Staden.

„Det synes saa. Det er tidligt for mine Kammerater at være paa Benene; men Fangsten har i den senere Tid ikke været betydelig; Høitideligheden igaar afholdt mange af vore Kammerater fra deres Arbeide. Adelsmændede maae spise, og de Fattige maae arbeide, ellers ville de begge døe."

Banditten satte sig langsomt, og saae betydningsfuldt sin Staldbroder i Øinene.

„Har Du været længe her, Antonio?"

„Kun een Time. Da de lod os ud af Paladset, veed Du jeg fortalde hvad jeg trængde til. Der er ikke et mere sikkert Sted paa Lagunerne, end dette, og dog har jeg nu længe brugt min Medesnor forgiæves. Hungerens Prøvelse er haard, men som alle andre Prøvelser maa den bæres. Jeg har bedet til min Skytshelgen tre Gange, at han tidligt eller sildigt vil lægge Mærke til min Trang. Du er vant til at omgaaes de maskerede Adelige, Jacopo! tænker Du ogsaa ligesom de? Jeg haaber at jeg ikke gjorde min Sag slet af Mangel paa Opdragelse, thi jeg taelde

til dem høfligt og ligefrem, som til Fædre og Mænd med Hjerter."

„Som Raadsherrer have de ingen. Du forstaaer Dig kun lidt paa, Antonio! hvordan disse Adelsmænd har det. I deres lystige Paladser og blandt deres Medbrødre, vil ingen snakke smukkere om Menneskelighed og Retfærdighed, men naar de skal overlægge hvad de kalde St. Markus' Fordeel, er der ikke en Klippe blandt de koldeste Høialper, der har mindre Menneskelighed, eller en Ulv i deres Dale, der er mere hjerteløs."

„Dine Ord ere haarde, Jacopo! — jeg vilde nødigt gjøre dem Uret, der have handlet ilde imod mig. Raadsherrerne ere Mennesker og Gud har givet alle samme Følelser og samme Natur."

„Saa misbruge de hans Gaver. Du har følt Savnet af din daglige Medhjælper, Fisker! og Du har sørget for dit Barn; for Dig er det let at sætte Dig ind i en Andens Kummer; men Raadsherrerne kjende ingen Lidelser. Deres Børn blive ikke slæbte paa Galleierne, deres Haab bliver aldrig tilintetgjort af Love, der komme fra haarde Fogder, heller ikke udgyde de Taarer for Børn, der gjøres til Staldbrødre af Udskudet af Republikken. De tale om Borgerdyder og Tjenester mod Staten, men naar det angaaer dem selv mene de Navnkundighed og Tjenester, der bringe dem Ære og Indkomster. Statens Mangler ere deres

Samvittighed, men de tage sig nok i Agt for, at disse Mangler skal bringe dem Skade."

„Jacopo, Forsynet selv har gjort Forskjel mellem Mennesker; En er stor, en Anden lille; En er blød, en Anden stærk; En er viis, en Anden taablig. Mod det Forsynet har gjort, bør vi ikke knurre."

„Forsynet har ikke skabt Raadet, det er en menneskelig Opfindelse. Læg Mærke til hvad jeg siger Dig, Antonio! dine Ord have voldt Forargelse, og Du er ikke sikker i Venedig. De tilgive Alt, undtagen Klager over deres Uretfærdighed. Disse ere for sande til at kunne tilgives."

„Kan de ønske at gjøre den noget ondt, der søger sit eget Barn?"

„Hvis Du var stor og agtet, vilde de undergrave din Formue og dit gode Navn og Rygte, førend Du satte deres System i Fare; — nu da Du er ringe og fattig, ville de ligefrem tilføie Dig en eller anden Fornærmelse, uagtet Du skjotter Dig selv. Fremfor alt, advarer jeg Dig, at deres System maa holdes opret."

„Vil Gud tillade det?"

„Vi kunne ikke trænge ind i hans Hemmeligheder!" — svarede Banditten i det han andægtigt korsede sig; — „Endte hans Rige med denne Verden, vilde det være en Uretfærdighed at taale, at den Onde triumpherede, men, som det er, maae — Hiin Baad nærmer

sig temmelig meget! Jeg kan hverken lide dens Udseende eller Bevægelser."

„Min, Tro, det er ingen Fisker, thi der er mange Aarer og en Baldakin."

„Det er en af Statens Gondoler!" — raabde Jacopo, i det han reisde sig og steeg over i sin egen Baad, som han strax gjorde løs fra sin Staldbroders, som det lod tvivlraadig hvad han videre vilde gjøre; — „Antonio, vi vilde gjøre vel i at roe bort."

„Din Frygt er naturlig;" — sagde den ubevægelige Fisker; — „og det er Jammerskade, at Du har Aarsag til den. Det er paa Tiden for en, der er saa skyldig som Du, at undflye den letteste Gondol paa Kanalerne."

„Skynd Dig, let Anker, gamle Mand! og afsted! — mit Liv er sikkert. Jeg kjender Baaden."

„Stakkels Jacopo! hvilken Plage er ikke en ond Samvittighed! Du har været hjælpsom mod mig i min Nød, og dersom Bønner, der komme fra et oprigtigt Hjerte, kunne gjøre Dig nogen Tjeneste, skal Du ikke mangle dem."

„Antonio!" — skreg den Anden, i det han dreiede sin Baad bort og derpaa standsede et Øieblik, som om han ikke vidste hvad han skulde gjøre; — „Jeg kan ikke blive længere; tro dem ikke; de ere falske som

Djævle; — der er ingen Tid at spilde; — jeg maa bort!"

Fiskeren mumlede noget om Medlidenhed, derpaa tilvinkede han ham med Haanden sit Farvel.

„Hellige Sant Antonius vaag over mit Barn, at det ikke skal føre et saa elendigt Levned!" — lagde han til, i det han bad høit; — „Der er bleven kastet en god Sæd paa denne Klippe i hans Ungdom, thi et varmere og følsommere Hjerte er der ikke i nogen Mand. At dog en som Jacopo skal leve af at slaae Mennesker ihjel!"

Den fremmede Gondol nærmede sig nu og tildrog sig Fiskerens hele Opmærksomhed. Den kom hurtigt imod ham, dreven af sex stærke Aarer og hans Øie vendte sig ængstligt i den Retning, som Flygtningen havde taget. Jacopo havde, med en Snildhed, som Nødvendigheden og lang Øvelse havde lært ham, taget en Retning, der blandede hans Kjølvand med en af de Glandsstriber, som Maaneskinnet dannede paa Vandet, og som, ved at blænde Øiet, gjør at det bliver vanskeligt at opdage Gjenstandene. Da Fiskeren saae, at Banditten var forsvunden, smilde han og syntes tilfreds.

„Nu, lad dem komme hid!" — sagde han; — „det vil give Jacopo et større Forspring. Jeg er vis paa at den stakkels Karl har forløbet sig, efter at vi have forladt Paladset, paa en Maade, at Raadet ikke vil

tilgive ham. Guldet har fristet ham for stærkt, og han har fornærmet dem, der saalænge have baaret over med ham. Gud forlade mig, at jeg har havt at bestille med en saadan Mand; men naar Hjertet er sorrigfuldt, kan endogsaa en Hunds Medlidenhed opvarme vore Følelser. Faa bryde sig om mig, ellers kunde saadan en Mands Venskab ikke være mig velkomment."

Antonio holdt op, thi Statens Gondol kom med en riflende Fart langs hen med Siden af hans egen Baad, hvorpaa den pludseligt standsede ved en forkeert Bevægelse af Aarerne. Vandet bruusde op, og efter at en Skikkelse var steget over i Fiskerens Baad, skjød den Større igjen afsted, og lagde sig for Anker nogle hundrede Skridt borte.

Antonio betragtede alt dette med taus Nysgjærrighed; men da han saae, at Statens Gondolerere hvilede paa deres Aarer, kastede han igjen et frygtsomt Blik i den Retning, som Jacopo havde taget, og da han saae, at han var i Sikkerhed, betragtede han den Person, der var hos ham i Baaden, med Tillid. Maanestinnet gjorde det mueligt for ham, at gjenkjende en barfodet Carmelits Væsen og Klædedragt. Denne Sidste syntes mere forvirret, end hans Staldbroder, ved den Hurtighed, hvormed alt dette var foregaaet, og ved det Udsædvanlige i hans Stilling. Men uagtet hans Forvirring kastede han et Blik fuldt af For-

undring paa den fattige Mand, med de tynde, hvide Haar, og den ydmyge Mine, som han nu befandt sig ved Siden af.

„Hvem er Du?" — spurgde han overrasket.

„Antonio fra Lagunerne; en Fisker, der skylder den hellige Antonio meget, for mange uforskyldte Velgjærninger."

„Og hvorledes har en Mand som Du kunnet paadrage sig Raadets Mishag?"

„Jeg er ærlig og beredt til at gjøre enhver Ret og Skjæl. Hvis dette fornærmer de Store, ere de mere at ynke, end at misunde."

„De Overbeviiste ere altid mere beredte til at anse sig selv for Ulykkelige, end for Skyldige. En saadan Vildfarelse er fordærvelig, og den burde være udryddet af Sindet, da den leder til Døden."

„Gaa og sig Raadsherrerne det. De behøve et oprigtigt Raad, og en Advarsel fra Kirkens Side."

„Min Søn, der er Stolthed og Bitterhed, og et fordærvet Hjerte i det Svar. Raadsherrernes Synder, — og da de ere Mennesker, ere de ikke uden Feil, — kunne paa ingen Maade vadske Dig reen. Og skulde end en uretfærdig Dom dømme en til Straf, beholde Synder imod Gud dog altid deres naturlige Hæslighed. Menneskerne maa have Taalmodighed med ham, der paa en uretfærdig Maade har taalt Verdens

Uretfærdighed, men Kirken vil alene tilgive den, der bekjender sine Feil, og tilstaaer oprigtigt hvor store de ere."

„Er I kommen, Fader! for at skrive en Bodfærdig?"

„Ja, dette er mit Ærinde. Jeg beklager, at det er saaledes, og hvis det, jeg frygter for, er sandt, maa jeg endnu mere beklage, at saa gammel en Mand har forspildt sit Hoved."

Antonio smilede og vendte igjen sit Øie hen imod den Lysstribe, der havde skjult Banditens Person og Gondol.

„Fader!" — sagde han efter et langt og omhyggeligt Blik; — „Der kan ikke være megen Fare ved at tale Sandhed til en Mand af Eders hellige Stand. De have sagt Dig, at der var en Forbryder her ude paa Lagunerne, der har paadraget sig Sant Markus' Vrede."

„Rigtigt."

„Det er ikke let, at vide naar St. Marcus er tilfreds og naar han ikke er det;" — vedblev Antonio, i det han med Ligegyldighed trak sin Medesnoer op og ned; — „thi den Mand han nu søger, har længe været taalt, ak! endogsaa i Dogens Nærværelse. Senatet havde sine Grunde, som en Lægmand ikke kan indsee; men det vilde have været bedre for den stakkels

Knøses Sjæl, og mere sømmeligt for Republikken, hvis den havde strax i Begyndelsen kastet et bebreidende Blik paa hans Handlinger."

„Du taler om en Anden! — Du er altsaa ikke den Forbryder, de søge?"

„Jeg er en Synder ligesom enhver, der er født af en Qvinde, ærværdige Carmelit! men min Haand har endnu aldrig baaret noget andet Vaaben, end det gode Sværd, hvormed jeg slog de Vantroende. Der var nylig en her, som det smerter mig, at jeg ikke kan sige dette om."

„Og han er borte?"

„Faber, I har Eders Øine og I kan selv besvare dette Spørgsmaal. Han er borte, men er ikke langt herfra; dog er han saa langt borte, at den snelleste Gondol i Venedig ikke kan naae ham, priset være St. Markus!"

Carmelitten lod sit Hoved hælde og hans Læber bevægede sig, enten i Bøn eller Taksigelse.

„Munk! sørger I over at en Synder er undsluppet Eder?"

„Søn! jeg glæder mig over at denne bittre Embedsforretning er gaaet forbi mig, i det jeg tillige sørger over, at der gives et Gemyt, der er saa fordærvet, at det trænger til den. Lad os kalde ad Re-

publikkens Tjenere, og advare dem om at deres Reise har været unyttig."

„Vær ikke saa hastig, gode Fader! Natten er smuk og disse Leiesvende slumre paa deres Aarer, som Maagerne i Lagunerne. Den unge Mand vil faae mere Tid til at angre, naar han slipper vel fra dem."

Carmelitten, der havde reist sig, satte sig igjen, som en, der pludseligt var bleven trykt tilbage med Magt.

„Jeg troede, at han allerede var saa langt borte, at de ikke kunde indhente ham;" — mumlede han ufrivilligt, som om han vilde undskylde sit tilsyneladende Hastværk.

„Han er overordentligt dristig og jeg frygter for at han vil roe tilbage til Kanalerne, i hvilket Tilfælde I kunde træffe ham nærmere ved Staden, — eller, at der er flere af Regjeringens Gondoler ude — kort sagt, Fader! Du vil være mere vis paa at undgaae at høre en Bandits Skriftemaal, ved at høre en Fiskers, der længe har manglet Leilighed til at bekjende sine Synder."

Mænd der ivrigt ønske det samme, behøve kun faa Ord for at forstaae hinanden. Carmelitten forstod strax sin Staldbroders Mening, og slaaende sin Hætte tilbage, en Bevægelse, der lod Pater Anselmos Ansigt tilsyne, belavede han sig paa at høre den gamle Mands Skriftemaal.

„Du er en Christen og en Mand af din Alder behøver ikke at lære hvilken Sindsforfatning der anstaaer en Bosærdig!" — sagde Munken da de begge vare færdige.

„Jeg er en Synder, Fader! giv mig Raad og Syndsforladelse, at jeg kan have Haab."

„Det skal skee — din Bøn er hørt — kom nærmere og knæl!"

Antonio, der havde gjort sin Snoer fast til sit Sæde, og lagt sit Fiskertøi tilrette med sædvanlig Omhu, korsede sig nu andægtigt, og knælede ned foran Carmelitten. Hans Skriftemaal begyndte nu. Megen aandig Nød isørde Fiskerens Sprog og Ideer en Værdighed, som hans Tilhører ikke var vant til at finde hos Mænd af hans Klasse. En Aand, der saa længe var bleven tugtet af Lidelser, var bleven ædel og ophøiet. Han fortalde sine Forhaabninger betræffende sin Dreng, den Maade, hvorpaa de vare blevne skuffede af Statens uretfærdige og egennyttige Politik, hans forskjellige Bestræbelser for at skaffe sin Sønneson Friheden, hans dristige Foretagender ved Regattaen og ved Formælingen med det adriatiske Hav. Da han saaledes havde forberedt Carmelitten til at forstaae Oprindelsen til hans syndefulde Lidenskaber, som det nu var hans Pligt at aabenbare, taelde han om disse Lidenskaber selv, og om deres Indflydelse paa et Sind, der ellers i Al-

mindelighed var i Fred med Menneskerne. Hans Tale var simpel og uden Tilbageholdenhed men saaledes at den indgjød Agtelse, og opvakde en mægtig Medfølelse hos den, der hørde dem.

„Og et saadant Sindelag har Du næret mod de Mægtige og Ærede i Venedig?" — spurgde Munken, i det han hyklede en Strænghed, som han ikke kunde føle.

„For min Gud bekjender jeg denne Synd! I mit Hjertes Bitterhed har jeg forbandet dem; thi mig forekom de som Mennesker uden Følelse for den Fattige, og hjerteløse, som Marmoret i deres egne Paladser."

„Du veed at Du maa tilgive, for selv at erholde Tilgivelse. Vil Du, i Fred med hele Verden, forglemme dens Fornærmelser? og kan Du, forsonet med Menneskerne, bede til ham, der døde for den Slægt, der har fornærmet Dig?"

Antonio bøiede sit Hoved ned paa sit nøgne Bryst og syntes at overveie i sit Inderste.

„Fader!" — sagde han i en angergiven Tone; — „jeg haaber at kunne det."

„Du maa ikke skuffe Dig selv til din egen Fortabelse. Der er et Øie, der vaager overover os og hvis Blik trænger ind i Hjertets skjulteste Vraa. Kan Du tilgive Raadsherrernes Forseelse, med en sønderknuset Aand for dine egne Synder."

„Hellige Maria, bed for dem, som jeg nu beder om Naade for dem. Fader, der ere tilgivne!"

„Amen!"

Carmelitten reisde sig og stod for den knælende Antonio, medens Maanen kastede sine Straaler paa hans velvillige Ansigt. Opløstende sine Hænder mod Stjernerne, udsagde han Syndsforladelsen, med en Stemme, der røbede from Iver. Fiskerens opløftede Øie og indfaldne Ansigt, og Munkens hellige Rolighed, dannede et Maleri af Hengivenhed og Haab, som Engle vilde have glædet sig ved at see."

„Amen! Amen!" — raabde Antonio, da han stod op og korsede sig; — „Sant Antonius og den hellige Jomfrue hjælpe mig at udføre disse Beslutninger!"

„Jeg skal aldrig forglemme Dig, min Søn! i den hellige Kirkes Tjeneste. Modtag min Velsignelse, at jeg kan tage bort."

Antonio bøiede igjen et Knæ, medens Carmelitten med en fast Stemme udtaelde Velsignelsen. Da denne sidste Pligt var opfyldt, og efter et sømmeligt Mellemrum af gjensindig, taus Bøn, blev der givet et Signal til Statens Gondol. Den kom roende med en stærkere Fart, og var i Øieblikket ved Siden af Fiskerens Baad. To Mænd steeg over i denne, og hjalp med tjenstfærdig Iver Munken til at tage Plads i Republikkens.

„Er Synderen skrivtet?" — Hviskede den Ene, der saae ud til at være den Fornemste af de To.

„Her er en Feiltagelse. Den, Du søger, er undsluppet. Denne gamle Mand er en Fisker ved Navn Antonio, og en, der ikke kan have fornærmet St. Markus saa svært. Banditten er seilet til Øen St. Giorgio og maa søges der."

Officieren gav slip paa Munken, der satte sig under Baldakinen, derpaa kastede han et hastigt Blik paa Fiskerens Ansigt. Man hørde Gnidningen af et Toug, og Fiskerens Anker blev lettet med et pludseligt Ryk. Derpaa fulgde en Plasken i Vandet, og de to Baade skjød bort fra hinanden ifølge et voldsomt Stød. Statens Gondol havde sit sædvanlige Antal af Roerkarle, der sad ved deres Aarer, men Fiskerens Baad var tom.

Faldet af Aarerne og Antonios Udstyrtning skeede paa een Tid og forvoldte en skvulpende Bevægelse i Vandet. Da Fiskeren igjen kom op paa Overfladen, efterat han var sunket tilbunds, var han alene midt paa den vide, men rolige Vandflade. Der glimtede endnu en Smule Haab, da han hævede sig af det dunkle Havdyb til den maanelyse Nats milde Skjønhed. Men de slumrende Tempelkuppler vare for langt borte for menneskelig Anstrængelse, og Gondolerne glede med Fil ind imod Byen. Han vendte sig, og svøm-

mende med sine svage Kræfter, thi Hunger og anstrængt Arbeide havde undergravet hans Legems Styrke, fæstede han sit Øie paa en mørk Plet, som han strax gjenkjendte som Banditten Baad.

Jacopo havde ikke ophørt med at iagttage denne Sammenkomst med den hæftigste Anstrængelse af alle sine Kræfter. Begunstiget af sin Stilling kunde han see dem, uden selv at blive tydeligt seet. Han saae Carmelitten meddele Syndsforladelsen, og han var Vidne til at den store Baad nærmede sig. Han hørde et Plump i Vandet, der var stærkere end af faldende Aarer, og han saae Antonios Baad drive tom bort. Republikkens Sofolk havde neppe berørt Lagunerne med deres Aarer, førend hans egne sænkede sig i Vandet.

„Jacopo! Jacopo!" — lød det ængstligt og svagt for hans Ører. Stemmen var velbekjendt, og Hensigten let at begribe. Paa dette Jammerskrig fulgde en Rislen i Vandet, der kruſede sig under Bandittens Gondol. Lyden af det pløiede Element lignede Luftens Susen. Al den Muskelkraft, som han saa tydeligt havde lagt for Dagen i Væddekampen, anvendte han nu i fordobblet Maal. Styrke og Behændighed var at see i ethvert Aarestrøg og den mørke Plet kom ind i Lysstriben, lig en Svale, der berører Vandet med sine Vinger.

„Her, Jacopo! Du styrer for langt bort."

Forenden af Gondolen dreiede sig, og Banditten's speidende Øie opdagede et Glimt af Fiskerens Hoved.

„Hurtigt, gode Jacopo! Jeg kan ikke mere!"

„Guds Moder hjælpe Dig, Fisker! jeg kommer!"

„Jacopo! — Drengen! — Drengen!"

Vandet bobblede, en Arm var synlig i Luften og forsvandt. Gondolen gled over den Plet, hvor Lemmet nylig havde været synligt, og den Bevægelse tilbage med Aaren, der gjorde at Askebladet bøiede sig som et Rør, fik Baaden til at ligge stille.

„Antonio!" — lød det fra Banditten's Læber.

En frygtelig Stilhed fulgde paa dette Raab. Der var hverken Svar eller menneskelig Skikkelse. Jacopo trykde Haandtaget paa sine Aarer med Fingre af Jern, og hans eget Aandedræt forfærdede ham. Til begge Sider kastede han et fortvivlet Blik, og paa begge Sider saae han intet uden det forræderiske Element's dybe Stilhed. Lig det menneskelige Hjerte syntes det at sympathisere med Midnattens rolige Skjønhed, men ligesom det menneskelige Hjerte dulgde det sine egne frygtelige Hemmeligheder.

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Attende til tyvende Hefte.

Kjöbenhavn.
Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertske Officin.
1832.

[redacted]

Banditten.

En venetiansk Historie.

Oversat af Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Giustizia in palazzo
E pane in piazza.

Fjerde Hefte.

Kjöbenhavn.
Forlagt af E. Trier. Trykt i det Robertske Officin.
1832.

Sextende Kapitel.

Blot nogle Dage, nogle bittre Natter,
Og jeg skal slumre sødt — men hvor? — Det samme!
Farvel min Angiolina."

Marino Falieri.

Da Carmelitten igjen traad ind i Donna Violettas Værelse, var hans Ansigt bedækket med Dødens Bleghed, og hans Been formaaede neppe at bære ham hen til en Stoel. Han bemærkede neppe, at Don Camillo Monforte endnu var nærværende, heller ikke lagde han Mærke til den Glæde, der straalde i Violettas funklende Øine. Hans Nærværelse undgik ogsaa i Begyndelsen det lykkelige Par, thi Herren til St. Agata havde opnaaet sit Ønske at fravriste sin Herskerinde hendes Hemmelighed, som den italienske Charakteer neppe kjæmper for at dølge, og Munken var allerede gaaet over Gulvet førend Donna Florindas mere rolige Blik mødte hans Person.

„Du er syg!" — raabde Hovmesterinden; — „Fader Anselmo har ikke været borte uden vigtige Grunde!"

Munken trak sin Hætte tilbage, for at faae Luft, og herved blev hans Ansigts Dødsbleghed synlig. Men hans Øie, hvori Rædsel stod malet, gled hen over de Tilstedeværendes Ansigter, som om han anstrængde sig for at erindre hvem de vare.

„Ferdinando! Fader Anselmo!" — raabde Donna Florinda, i det hun rettede denne uvilkaarlige Fortrolighed, men uden at kunne dølge den Forfærdelse, der viisde sig i alle hendes Ansigtstræk; — „Tael til os! Du lider —"

„Jeg har hjerteondt, Florinda!"

„Skuf os ikke! — maaskee har Du slemme Tidender — Venedig —"

„Er en farlig Stat!"

„Hvorfor har Du forladt os? — hvorfor i et Øieblik, der var saa vigtigt for vor Myndling? — det Øieblik, der maa have saa mægtig en Indflydelse paa hendes Lykke, hvorfor har Du været saa længe borte!"

Violetta kastede et overrasket Blik paa Uhret, men hun taelde ikke.

„Statens Tjenere behøvede mig!" — svarede Munken, i det han lettede sit beklemte Hjerte med et Suk.

„Jeg forstaaer Dig, Fader! Du har skrivtet en?"

„Datter, det har jeg! og kun faa gaae herfra mere i Fred med Gud og sine Medmennesker."

Donna Florinda mumlede en kort Bøn for den Dødes Sjæl, og korsede sig andægtigt, da han holdt

op. Hendes Exempel blev efterlignet af hendes Myndling, og selv Camillos Læber bevægede sig, medens hans Hoved var bøiet i ærefrygtsfuld Andagt.

„Var det en retfærdig Død, Fader?" — spurgde Donna Florinda.

„Det var en ufortjent!" — raabde Munken med Hæftighed; — „eller der er ingen Ærlighed blandt Menneskerne. Jeg har været Vidne til en Mands Død, der bedre fortjende at leve, og lykkeligviis var mere beredt paa at døe, end de, der afsagde hans Dom. Hvilken farlig Stat er ikke Venedig!"

„Og saadanne ere de, der ere Herrer over din Person, Violetta!" — sagde Don Camillo; — „Disse natlige Mordere have din Lykke i deres Hænder! Siig os, Fader! vedkommer dette gruelige Sørgespil i nogen Maade dette herlige Væsen? Thi vi ere her omgivne af Hemmeligheder, der ere uigjennemtrængelige, og tillige saa frygtelige som Skjæbnen selv."

Munken saae snart paa den Ene, snart paa den Anden, og et mere menneskeligt Udtryk begyndte at vise sig i hans Ansigtstræk.

„Du har Ret," — sagde han; — „saadanne ere de Mænd, der ville raade over vor Myndlings Person. Hellige St. Markus, tilgiv at de vanhellige dit ærværdige Navn, og beskyt hende med din Forbøn!"

„Fader! tør vi vide mere af det, Du har været Vidne til?"

„Et Skriftebarns Hemmeligheder ere hellige, min Søn! Men bleve disse opdagede, vilde de bedække de Levende, og ikke den Døde med Skam."

„Jeg seer at deres Haand deroppe er med i Spillet;" — saaledes udtrykte man sig om de tre Mænds Raad; — „de have i hele Aar leget med mine Rettigheder, for at begunstige deres egenkjærlige Planer; og til min Skam maa jeg tilstaae det, de have drevet mig til en Ydmyghed, for at erholde Retfærdighed, der stemmer ilde overeens med min Tænkemaade og min Sindsbeskaffenhed."

„Nei, Camillo! Du er ikke i Stand til denne Uretfærdighed mod Dig selv."

„Det er en farlig Regjering, min Bedste! og dens Frugter ere ligesaa fordærvelige for dem, der styre, som for dem, der maae adlyde. Den har det Farligste af Alt, Hemmelighedsfuldhed i Hensigter, Handlinger og Ansvar."

„Du taler Sandhed, min Søn! Der er ingen anden Sikkerhed imod Uret og Undertrykkelse i en Stat, end Frygt for Gud og Menneskerne. Af det Første har Venedig intet, og hvad det andet angaaer, da kommer deres Handlinger ikke til Menneskernes Kundskab."

„Vi tale dristigt for Mennesker, der leve under

deres Love!" — bemærkede Florinda, i det hun kastede et frygtsomt Blik omkring sig; — „Da vi hverken kunne forandre eller forbedre Statens Indretninger, gjøre vi bedre i at tie."

„Kunne vi ikke formindske Raadets Magt, kunne vi i det mindste undgaae den;" — svarede Don Camillo hastigt; men pludseligt standsede han og forsikkrede sig først om at de vare i Sikkerhed, ved at lukke Vinduerskaaderne og kaste et Blik paa de forskjellige Dørre i Værelset; — „Er De forsikkret om Tjenernes Troskab, Donna Florinda?" —

„Det er langt fra, Signore! Vi have dem, der have tjent længe i Huset og ere af prøvet Troskab; men vi have ogsaa dem, der ere udnævnte af Signor Gradenigo, og som udentvivl ikke er andet end Statens Spioner."

„Saaledes trænge de sig ind i alle Familier. Jeg er nødt til at underholde Tjenere i mit Palads, som jeg veed staae i deres Sold, og dog finder jeg det raadeligere at lade som jeg ikke kjender deres Hensigter, end at lade mig omringe af Spioner paa en Maade, der maa falde enhver i Øinene. Troer I, Fader! at min Nærværelse her er undgaaet deres Speidere?"

„Det vilde være at vove for meget om vi stolede herpaa. Jeg troer vel, at Ingen saae os træde ind, thi vi gik gjennem den hemmelige Dør, men hvem er

vis paa at være ubemærket, naar hvert femte Øie tilhører en Leiesvend?"

Den forskrækkede Violetta lagde sin Haand paa sin Elskers Arm.

„Camillo! man vil have seet Dig og lade Dig hemmeligt straffes."

„Dersom man har seet mig, vil der ingen Tvivl være om at det vil skee. St. Markus vilde aldrig tilgive at man saa dristigt vover at hindre hans Hensigter. Og dog, sødeste Violetta! agter jeg et saadant Vovestykke for intet, naar det kommer an paa at vinde din Gunst, heller ikke skal en endnu større Fare afholde mig fra mit Forsæt."

„Disse uerfarne og ubesindige Sjæle have benyttet sig af min Fraværelse for at forklare sig tydeligere, end Forsigtigheden byder," — sagde Carmelitten i en Tone, der røbede, at han vidste Svaret.

„Fader, Naturen er for stærk for Klogskabens svage Forsigtighedsregler."

Munkens Øie blev mørkt. De Andre vogtede paa Udtrykket i hans i Almindelighed saa velvillige, men nu alvorlige Ansigt. I nogle faa Øieblik vedvarede Tausheden.

Endelig spurgde Carmelitten, i det han hæftede sit sørgmodige Blik paa Don Camillos Ansigt:

„Har Du modent overveiet Følgerne af dit raske

Skridt, min Søn? Hvad har Du i Sinde med saaledes at trodse Republikkens Harm, og udsætte Dig for Virkningerne af dens hemmelige Ränker og rædsomme Magt?"

„Fader, jeg har overveiet som Alle af min Alder overveie, naar de elske af deres inderste Hjerte. Jeg føler at enhver Elendighed vil være Lyksalighed mod Tabet af Violetta og at intet Vovestykke er for stort for at vinde hendes Gunst. Saameget til Svar paa dit første Spørgsmaal; — hvad det Andet angaaer, da kan jeg blot sige, at jeg er for vant til Raadets Lumskhed, til at være ubekjendt med Midlerne til at hindre dets Ränker."

„Ungdommen fører altid det samme Sprog, naar den skuffes af det smilende Haab, der maler Fremtiden med Guldfarve. Alderen og Erfarenhed maa fordømme det, men denne Svaghed vil vedblive, indtil Livet viser sig i sine virkelige Farver. Hertug af Sant Agata! skjøndt Du er en Adelsmand af høi Byrd, og af et berømt Navn, og skjøndt Du er Herre over mange Vasaller, har Du dog ikke Magt til — Du kan ikke gjøre dit Palads i Venedig til en Fæstning eller sende en Herold til Dogen med en Udfordring."

„Sandt, ærværdige Munk! Dette kan jeg ikke gjøre; ikke heller vilde det være raadeligt for ham, der kunde

det, at stole paa sin Lykke i saadan et Novestykke. Men St. Markus Stater bedække ikke Jorden — vi kunne flye."

„Raadet har en lang Arm, og det har tusinde hemmelige Hænder."

„Ingen veed dette bedre end jeg; men det bruger ingen Vold uden det har sine Grunde. Dets Rygte er en Borgen for min Sikkerhed; et Skaar i det vilde være et Tab, der ikke kan erstattes."

„Tænker Du saaledes? Der vil snart blive fundet Midler til at skille Eder ad. Tro ikke at Venedig saa let vil lade sig forstyrre i sine Planer. Et saadant Huses Rigdom vil opmuntre mangen uværdig Frier, og dine Rettigheder ville blive tilsidesatte eller reent ud forkastede."

„Men, Fader! Kirkens Ceremonier kan man ikke foragte!" — raabde Violetta; — „de komme fra Himlen og ere hellige."

„Datter! jeg siger det med Sorg, men de Store og Mægtige finde ogsaa Midler til at tilsidesætte det hellige og ærværdige Sacrament. Dit eget Guld vilde tjene til at besegle din Elendighed."

„Dette kan skee, min Fader! hvis vi blive inden for St. Markus' Enemærker;" — afbrød Neapolitaneren; — „men ere vi engang uden for dem, vilde det være et bristigt Indgreb i en fremmed Stats Rettigheder, at lægge Haand paa vore Personer. Desuden

har jeg en Borg i St. Agata, der kan trodse deres hemmeligste Midler, indtil der kan indtræffe Begivenheder, der ville gjøre det mere forsigtigt for dem at afstaae fra deres Forfølgelser."

„Denne Grund kunde gjælde, hvis Du var indenfor St. Agatas Mure, istedetfor at være, som Du er, her imellem Kanalerne."

„Her er en fra Calabrien, en født Undersaat af mig, en vis Stefano Milano, der fører en sorrentinsk Felukke og nu ligger her i Havnen; denne Mand er en fortrolig Ven af min egen Gondolerer — ham, der var den Tredie i Væddekampen. Har Du Ondt, Fader! Du seer saa ilde ud!"

„Bliv ved!" — sagde Munken, der ikke vilde røbe den Bevægelse han var i.

„Min trofaste Gino fortæller, at denne Stefano er ude paa Kanalerne i et Ærinde for Staten, som han troer, thi skjondt Skipperen er mere tilbageholden, end han ellers pleier at være, han har dog ladet falde nogle Vink der lede til denne Slutning; — Felukken er hvert Øieblik færdig til at stikke i Søen, og der er ingen Tvivl om at Skipperen hellere vil tjene sin naturlige Herre, end de mistroiske, vægelsinde Raadsherrer. Jeg kan betale saa godt som de, naar man tjener mig vel; og jeg kan straffe, naar jeg bliver fornærmet."

„Der var nogen Grund i dette, hvis Du var uden for denne hemmelighedsfulde Stats Lumskhed. Men hvorledes vil Du kunne komme ombord, uden at tiltrække Dig deres Opmærksomhed, der udentvivl vaage over dine Bevægelser?"

„Der er Maskerede paa Kanalerne til enhver Tid; og endskjendt Venedig er saa uforskammet i sit Spionvæsen, veed Du dog, min Fader! at Maskefriheden er hellig, undtagen i nogle overordentlige Tilfælder. Havde man ikke dette usle Privilegium, vilde Staden ikke være beboelig i een Dag."

„Jeg er bange for Udfaldet;" — svarede den nølende Munk, og man kunde see paa hans tankefulde Ansigt, at han beregnede Fararne ved dette Eventyr; — „Bliver I kjendt og fængslet, er det forbi med os Alle."

„Vær forvisset min Fader! at Eders Lykke ikke skal blive forglemt, endog i det uheldigste Tilfælde. Jeg har en Onkel, som I veed, der staaer høit i Gunst hos Kirkens Overhoved og som bærer den skarlagenrøde Hat. Jeg giver Eder en Adelsmands Ord paa, at jeg skal udvirke at Kirken lægger sig der imellem for at afværge Stødet fra sin Tjener."

Carmelittens Ansigt glødede, og for første Gang bemærkede den hæftige unge Adelsmand omkring hans tynde Læber et Udtryk af verdslig Stolthed.

„Du har ikke gjættet min Mening, Hertug af St. Agata!“ — sagde han; — „Jeg frygter ikke for mig selv, men for Andre. Dette unge, elskelige Barn, er ikke blevet betroet til min Omsorg; uden at hun virkelig har vakt en faderlig Ømhed hos mig; og“ — han standsede og syntes at kjæmpe med sig selv, — „jeg har forlænge kjendt Donna Florindas milde, qvindelige Dyder, til med Ligegyldighed, at see hende udsat for en nær og frygtelig Fare. Vor Post kunne vi ikke forlade; heller ikke seer jeg paa hvilken Maade vi, som forsigtige og aarvaagne Vægtere, kunne samtykke i dette Vovestykke. Lad os haabe, at de, der have Magten, ville tage Hensyn paa Donna Violettas Ære og Lykke.“

„Det var det samme som at haabe, at den vingede Løve vilde blive et Lam, eller det skumle, ufølsomme Raad et Selskab af angrende, hellige Cartheusermunke! Nei, ærværdige Fader! vi maae enten gribe det lykkelige Øieblik, og intet synes at kunne være lykkeligere end dette, eller sætte vort Haab til en kold, beregnende Politik, der alene seer paa sin egen Fordeel. En Time, ja, en halv Time vil være tilstrækkelig til at underrette Skipperen, og, forend Morgenen lyser, ville vi see Venedigs Kuppler synke ned i deres egne forhadte Laguner.“

„Det er en Plan, som man kan vente sig af en Yngling fuld af Selvtillid og Lidenskab. Tro mig, Søn, det er ikke saa let, som Du indbilder Dig, at skuffe

Politiets Spioner. Dette Palads kan I ikke forlade, I kan ikke komme ombord i Felukken, eller vove et eneste nødvendigt Skridt uden at henvende deres Øine paa Eder. Tys! — jeg hører en Aare pladske; — en Gondol er lige neden under ved Vandporten."

Donna Florinda traad hurtigt ud paa Balkonen, og vendte ligesaa hurtigt tilbage for at sige, at hun havde seet en af Republikkens Tjenere gaae ind i Paladset. Der var ingen Tid at spilde, og Don Camillo var igjen nødt til at skjule sig i det lille Kapel. Denne nødvendige Forsigtighedsregel var neppe bleven iagttaget, førend Døren gik op og Senatets privilegerede Sendebud forkyndte sin egen Nærværelse. Det var den samme Person, der havde været Hovedmanden ved Fiskerens frygtelige Henrettelse, og som før havde forkyndt dem Signor Gradenigos Fratrædelse som Formynder. Hans Øie gled mistænkeligt omkring i Værelset, da han traad ind, og Carmelitten skjælvede paa alle sine Lemmer, da deres Blik mødte hverandre. Men snart traad det kunstige Smiil, med hvilket han var vant til at forsøde de ubehagelige Ting, han havde at meddele, Plads paa hans Ansigt, istedet for det øieblikkelige Udtryk af Mistanke.

„Ædle Frøken!" — sagde han, i det han bukkede ærbødigt for hende, som han henvendte sig til; — „Af denne Eders Tjeners Omhyggelighed, kan I slutte

Eder til hvormegen Deel Raadet tager i Eders Vel. Omhyggeligt for at gjøre Eder Fornøielser, og altid opmærksomt paa at opfylde en saa ung Dames Ønsker, har det besluttet at unde Eder det Behagelige og Afværlende ved en anden Scene paa en Aarstid, da Kanalerne blive saa ubehagelige formedelst Varmen, og den Mængde Mennesker, der bestandig leve i den frie Luft. Jeg er sendt for at bede Eder gjøre de nødvendige Forberedelser for nogle faa Maaneders Ophold i en renere Luft; og at dette maa skee i en Hast; thi Eders Reise vil, for at undgaae Besværligheder for Eder selv, begynde før Solen staaer op."

„Det er en kort Frist for en Qvinde, der skal forlade sine Forfædres Bolig!"

„St. Marcus tillader sin Kjærlighed og faderlig Omhue at sætte unyttige Ceremonier tilside. Det er saaledes at Forældre bære sig ad med deres Børn. Der behøves ingen betydelig Frist, eftersom det er Regjeringens Sag, at forsyne det Sted, hvor en saa ophøiet Dame vil opslaae sin Bolig, med alt hvad der er nødvendigt."

„Hvad mig angaaer, Signore! da behøver jeg ikke store Forberedelser. Men jeg frygter, at den Skare af Tjenestetydende, der passer for min Stand, vil behøve mere Tid til sine Forberedelser."

„Froken! denne Hindring er bleven forudseet og

for at bortfjerne den, har Raadet besluttet, at medgive Eder den eneste Opvarter, der vil behøves, siden Eders Fraværelse vil være meget kort."

„Hvad, Signore! skal jeg skilles fra mine Folk?"

„Fra de leiede Tjenere i Eders Palads, Frøken! for at betroes til dem, der vilde tjene Eder af en ædlere Bevæggrund."

„Og min moderlige Veninde, min aandelige Raadgiver?"

„Det vil blive dem tilladt at hvile fra deres Forretning, saalænge I er borte."

Et Skrig, som Donna Florinda udstødte og en uvilkaarlig Bevægelse af Munken forraadte deres gjensidige Forstaaelse. Donna Violetta undertrykte Udbruddet af sin egen Harme med en usædvanlig Kraft, der blev mægtigt understøttet af hendes Stolthed, men hun kunde ikke aldeles skjule sin Angst af et andet Slags, der røbede sig i hendes Øie.

„Maa jeg forstaae dette saaledes, at dette Forbud og saastrækker sig til hende, der pleier at opvarte mig?"

„Signora, saaledes lyder den Befaling, jeg har faaet."

„Venter man at Violetta Tiepolo vil gjøre saadane Tjenerforretninger selv?"

„Nei, Signora! et meget fortræffeligt og behageligt Tjenestetyende er antaget til denne Forretning.

Annina!" — vedblev han, i det han nærmede sig til Døren; — „den ædle Frøken ønsker at see Dig."

Da han sagde dette, traad Datteren af Viinsælgeren ind. Hun havde et Anstrøg af paatagen Ydmyghed, men den var ledsaget af en Mine, der røbede Uafhængighed af hendes nye Herskabs Villie.

„Og denne Jomfrue skal være min nærmeste Fortrolige!" — raabde Donna Violetta, efter et Øieblik at have betragtet Pigens kunstige og knibske Mine, med en Misfornøielse, som hun ikke brød sig om at skjule.

„Dette er Eders ophøiede Værges Villie, min Frøken! Da Jomfruen er underrettet om alt hvad der er nødvendigt, vil jeg ikke længere være til Uleilighed, men sige Farvel; blot maa jeg endnu engang advare Eder om at bruge Tiden, der kun er kort, thi førend Solen staaer op, vil I reise, for at benytte Eder af den kjølige Morgenluft."

Politiagenten kastede endnu et Blik omkring i Værelset, mere dog af sædvanlig Forsigtighed, end af nogen anden Grund; derpaa bukkede han og gik.

En dyb, sorrigfuld Taushed fulgde. Derpaa ængstede den Tanke, at Don Camillo skulde tage Feil af deres Forfatning og træde frem, saaledes Violettas Gemyt, at hun skyndte sig at tilkjendegive ham Faren, ved at tale til sin nye Jomfrue.

„Du har tjent før, Annina?" — spurgde hun saa høit, at hendes Ord maatte blive hørte i Kapellet.

„Aldrig saa smuk og høi en Dame, Signora! Men jeg haaber at erhverve mig en Frøkens Gunst, som jeg hører er saa blid mod alle dem, der omgive hende."

„Du er ikke ny i denne Klasses Smigreri! Gaa da og underret mine gamle Tjenestefolk om den pludselige Beslutning, at jeg ikke skal mishage Raadet ved at forsinke mig. Jeg overlader alt til din Omsorg, Annina! siden Du kjender mine Værgers Villie — disse ville desuden skaffe Midlerne —"

Pigen nølede, og de Andres aarvaagne Blikke bemærkede Tvivlraadighed og Mistanke i den tvungne Maade, hvorpaa hun gav efter. Alligevel adløb hun og forlod Værelset tilligemed Donna Violettas Tjener, som hun kaldte fra Forgemakket. I Øieblikket blev Døren lukket efter dem; Don Camillo stod i Gruppen og alle Fire betragtede hverandre med fælleds Skræk.

„Kan Du betænke Dig længere, min Fader?" — spurgde Elskeren.

„Ikke et Øieblik, min Søn! seer jeg blot Midler til at fuldføre vor Flugt."

„Hvad? Du vil da ikke forlade mig!" — raabde Violetta, kysſende hans Haand af Glæde; — „Du ikke heller, min anden Moder?"

„Aldrig!" — svarede Hovmesterinden, der indsaae Grunden til Munkens Beslutning; — „vi ville gaae med Dig, min Bedste! til Slottet St. Agata, eller til St. Markus' Fængsler."

„Dydige, fromme Florinda! modtag min Tak!" — raabde den trøstede Violetta, i det hun slog Hænderne sammen over Brystet, med en Bevægelse, i hvilken Medlidenhed og Taknemmelighed vare blandede; — „Camillo! vi vente paa at Du skal lede os!"

„Tilbage!" — raabde Munken; — „Fodtrin! — I dit Skjul!"

Camillo var neppe ude af Værelset, førend Annina traad ind. Hun kastede det samme mistænkelige Blik rundt omkring sig, som Politiagenten; og det lod til af det ubetydelige Spørgsmaal, hun kom frem med, at hendes Tilbagekomst havde en anden Hensigt, end den hun foregav at raadspørge hendes nye Herskab om Farven af en Klædning.

„Gjør som Du vil, Pige!" — sagde Violetta utaalmodig; — „Du veed det Sted, jeg skal begive mig til og kan bedst dømme om hvorledes min Paaklædning bør være. Skynd Dig med Forberedelserne, at jeg ikke skal volde nogen Forsinkelse. Enrico! før min nye Pige til min Garderobe!"

Annina gik unødigt bort, thi hun var alt for meget erfaren i Ænker til ikke at fatte Mistanke til

denne uventede Hengivenhed i Raadets Villie, eller til ikke at bemærke, at det var mod sit Herskabs Villie, at hun tiltraad sin nye Post. Men da Donna Violettas trofaste Tjener stod ved hendes Side, var hun nødt til at adlyde, og lod sig føre nogle faa Skridt fra Døren. Men pludseligt lod hun som hun havde glemt at spørge om noget, og vendte om igjen saa hurtigt, at hun atter var inde i Værelset, førend Enrico kunde forhindre hendes Forsæt.

„Datter, fuldfør dit Ærinde og lad være med at afbryde vor Samtale!" — sagde Munken alvorligt; — „Jeg er i Færd med at skrive denne Dame, der maaskee længe vil komme til at undvære den hellige Kirkes-Trost. Dersom Du ikke har noget Vigtigt at sige, saa gaa, førend Du giver Kirken alvorlig Grund til Mishag."

Det Strænge i Carmelittens Tone og det Bydende, der tindrede i hans Øine, havde den Virkning at det indgjød Pigen Agtelse. Sittrede for hans Blik, og bange for den Fare, som hun udsatte sig for, ved at stede an mod Meninger, der saa dybt vare indprægede i alle Gemytter, og fra hvilke hendes eget overtroiske Sind var langt fra at være frit, fremstammede hun nogle faa Ord til sit Forsvar, og gik endelig bort. Alligevel kastede hun endnu et tvivlraadigt, mistænkeligt Blik til alle Sider, førend Døren var lukket. Da de igjen vare

alene, paalagde Munken den utaalmodige Don Camillo, der ikke kun tvinge sin Hæftighed, Taushed og sagde:

„Søn, vær forsigtig! Vi ere omringede af Forræderi; i denne ulykkelige Stad veed ingen hvem han kan stole paa."

„Jeg tænker, at vi kunne stole paa Enrico;" — sagde Donna Florinda, skjøndt den Tvivl, som hun lod, som hun ikke følde, sittrede i Lyden af hendes Stemme.

„Det kommer ikke an derpaa, min Datter! — Han veed ikke at Don Camillo er tilstede, og i denne Henseende ere vi sikkre. Hertug af St. Agata, kan I vikkle os ud af disse Garn, ville vi følge Eder."

Et Glædesskrig var nær ved at undslippe Violetta, men paa et Vink af Munken vendte hun sig til Hertugen, som for at høre hans Beslutning. Udtrykket i Don Camillos Ansigt var et Pant paa hans Samtykke. Uden at tale, skrev han i en Hast med Blyant nogle faa Ord paa Convelutten af et Brev, og efterat have indsvøbt en Ment i den, gik han forsigtigt hen til Balkonen. Et Signal blev givet og alle ventede i aandeløs Taushed paa Svar. Strax derpaa hørde de en Rislen i Vandet, der blev foraarsaget ved det at en Gondol bevægede sig nedenfor Vindverne; Don Camillo traad ud paa Balkonen og lod Papiret falde med saadan Nøiagtighed, at man tydeligt hørde Lyden af Menten paa Bunden af Baaden. Neppe opløftede Gondolereren sit Øie til

Balkonen, førend han begyndte at nynne en Melodi, der var meget i Brug paa Kanalerne; derpaa gled han afsted, som en, der havde et Ærinde, der just ikke fordrede Hastværk.

„Det gik an!" — sagde Don Camillo, da han hørde Ginos Sang; — „inden en Time har min Tjener forsikret sig Felukken, og alt kommer nu an paa at vi kunne forlade Paladset uden at blive iagttagede. Mine Folk ville vente os inden kort Tid, og maaskee vilde det være det bedste strax at see at naae det adriatiske Hav."

„Der er en hellig og nødvendig Pligt at udøve;" — bemærkede Munken; — „Dottre, gaaer til Eders Værelser, og gjører de nødvendige Forberedelser til Eders Flugt, medens I dog maae lade, som det er for at rette Eder efter Raadets Villie. Om nogle faa Minutter skal jeg kalde paa Eder igjen."

Forundret, men lydige gik Qvinderne bort. Derpaa forklarede Carmelitten kort men tydeligt sin Hensigt. Don Camillo hørde opmærksomt paa ham, og da Munken havde hørt op med at tale, gik de begge to ind i Kapellet. Femten Minutter vare neppe forløbne, førend Munken traad ud igjen, men ganske alene; han ringede paa en Klokke, der gik ind til Donna Violettas Kammer. Donna Florinda og hendes Myndling vare i en Hast i Værelset igjen.

„Bered dit Sind til Skriftermaalet!“ — sagde Præsten, i det han satte sig med alvorlig Værdighed i den Stoel, som han i Almindelighed brugde, naar han lyttede til sit Skriftebarns Bekjendelser.

Violettas Kinder blegnede og brændte, som om der laa en svær Synd paa hendes Samvittighed. Hun vendte et bedende Blik til sin moderlige Veninde, i hvis milde Ansigt hun mødte et opmuntrende Smiil, og derpaa knælede hun med et bankende Hjerte, der ikke var forberedt nok for denne hellige Pligt, men med en Bestemthed, som Øieblikket fordrede, ned paa Hyndet ved Munkens Fødder.

Donna Violettas sagte Hvisken kunde ikke høres af Andre, end af ham, for hvis faderlige Øre den var bestemt, og af det høie Væsen, hvis retfærdige Vrede, den skulde formilde. Men Don Camillo betragtede gjennem den halvaabne Dør til Kapellet den Skriftendes knælende Skikkelse, foldede Hænder og opløftede Ansigt. Eftersom hun vedblev med Bekjendelsen af sine Synder, blev Farven af hendes Kinder rødere, og en from Ild tindrede i hendes Blikke, der nylig havde straalet af en ganske anden Lidenskab. Violettas fromme og oprigtige Sjæl var ikke saasnart lettet fra sin Byrde, som Hertugen af Sant Agates mere erfarne Sind. Denne Sidste indbildte sig, at han kunde læse paa hendes Læber Lyden af sit eget Navn, og en halv Snees Gange

under Skriftermaalet troede han at kunne fatte nogle Sætninger, der handlede om ham selv. To Gange smilde den gode Fader ufrivilligt, og hver Gang lagde han sin Haand paa sit Skriftebarns bøiede Hoved. Men Violetta holdt op med at tale og Syndsforladelsen blev given, med en Iver, som de mærkelige Omstændigheder, der fandt Sted med dem alle, ikke manglede at forhøie.

Da dette var forbi, gik Carmelitten ind i Kappellet. Med faste Hænder antændte han Lysene paa Alteret og gjorde de øvrige Tilberedelser til Messen. I dette Mellemrum var Don Camillo ved sin Herskerindes Side og hvisked til hende med en lykkelig og triumpherende Elskers Hæftighed. Hovmesterinden stod nær ved Døren, og lyttede efter om der ikke lod sig høre Fodtrin i Forgemakket. Munken nærmede sig nu Indgangen til Kapellet og var i Begreb med at tale, da et pludseligt Fodtrin standsede hans Ord. Don Camillo havde netop Tid til at skjule sig bag Vinduesgardinet, da Døren gik op og Annina traad ind.

Da Tilberedelserne paa Alteret og Præstens høitidelige Ansigt først mødte hendes Øie, traad Pigen et Skridt tilbage, som en, der havde faaet en Irettesættelse; men fattende sig, med den Hurtighed, der havde skaffet hende denne Post, som hun nu beklædte, korsede hun sig andægtigt og tog Plads ved en Side, som en, der

vel kjendte sin Stilling, men dog ønskede at tage Deel i Gudstjenesten.

„Datter, ingen der begynder denne Messe med os kan forlade Kapellet, førend den er fuldført!" — bemærkede Munken.

„Fader, det er min Pligt at være nær ved min Frøkens Person; og det er en Lykke at være nær ved den ved en saadan tidlig Gudstjeneste."

Munken var i Forlegenhed. Han saae tvivlraadig snart paa den Ene, snart paa den Anden, og var i Begreb med at komme frem med et Paaskud for at faae denne ubeleilige Person bort, da Don Camillo traad midt hen i Værelset.

„Ærværdige Munk! bliv kun ved," — sagde han — „det er blot et nyt Vidne til min Lykke."

Medens han taelde, berørede Adelsmanden Fæstet af sit Sværd med en Finger og kastede et betydende Blik paa den halv forstenede Annina, der virkelig undertrykte et Skrig, der var nær ved at undslippe hende. Munken syntes at forstaae Don Camillos Mening, thi med en dyb Stemme begyndte han den hellige Messe. Det forunderlige i deres Stilling, de vigtige Følger af det Foretagende, som de havde for, Carmelittens udtryksfulde Værdighed, og den overhængende Fare, der truede dem Alle, tilligemed Visheden om den Straf der ventede dem for at have overtraadt Republikkens Bud,

hvis de bleve røbede, foraarsagede en dybere Følelse, end dem, der sædvanligt pleie at finde Sted ved en Vielse af dette Slags. Den ungdommelige Violetta skjælvede ved enhver Betoning af Munkens Stemme og henimod Slutningen lænede hun sig hjælpeløs paa den Mands Arm, som hun nu havde svoret evig Troskab. Carmelittens Øie funklede, da han vedblev Ceremonien; men forend den var forbi, havde han erholdt et saadant Herredømme selv over Anninas Følelser, at han holdt hende i dyb Ærbødighed. Vielsen var endt og Velsignelsen blev lyst.

„Maria, af den reneste Ihukommelse, vaage over din Lykke, min Datter!" — sagde Munken, der første Gang i sit Liv lykønskede en grædende Brud; — „Hertug af Sant Agata, gid din Skytshelgen maa høre dine Bønner eftersom Du viser Dig ædel mod dette uskyldige, tillidsfulde Barn!"

„Amen! — Ha! — vi ere ikke for tidligt blevne forenede, min Violetta! — Jeg hører Lyden af Aarer."

Et Blik fra Balkonen forsikkrede ham om, at det var virkeligt saa, og overtydede ham om, at det nu var nødvendigt at gjøre det meest afgjørende Skridt. En forgyldt Gondol, af det Slags, der er skikket til at trodse det adriatiske Havs Bølger i denne milde Aarstid, og med en passende Pavillon, standsede ved Døren, der vendte ud til Kanalen.

„Jeg forundrer mig over hans Dristighed;" — raabde Don Camillo; — „vi maae ikke nøle, at ikke en Spion skal give Politiet Efterretning. Afsted, dyrebare Violetta! afsted, Donna Florinda! Afsted, min Fader!"

Hovmesterinden og Frøkenen gik hurtigt ind i de indre Værelser. Et Minut efter vendte de tilbage, bærende Donna Violettas Skrin og nogle faae Fornødenheder for en kort Reise; thi Don Camillo havde længe været forberedt paa dette afgjørende Øieblik, og Carmelitten, der var vant til Selvfornægtelse, havde ikke mange Fornødenheder. Der var ikke et Øieblik at spilde med unødvendige Forklaringer eller unyttige Indvendinger.

„Vort Haab beroer paa vor Hurtighed;" — sagde Don Camillo; — „Hemmelighed er en Umuelighed."

Han taelde endnu da Munken forlod Værelset. Florinde og den aandesløse Violetta fulgde efter. Don Camillo tog Anninas Arm under sin, og med sagte Stemme befalede han hende at adlyde.

De vare komne gjennem den lange Række af Værelser, uden at møde nogen; men da Flygtningerne traad ind i den store Hal, der stod i Forbindelse med Hovedtrappen, befandt de sig mellem et Dusin Tjenestetyende af begge Kjøn.

„Plads!" — raabde Hertugen af St. Agata, hvis Person og Stemme var lige ubekjendt for dem Alle; — „Eders Frøken vil nyde den friske Luft paa Kanalerne!"

— Forundring og Nysgjærrighed malede sig i deres Ansigter, men Mistanke og spændt Opmærksomhed herskede i adskillige. Donna Violettas Fod havde neppe berørt Gulvet i den lavere Hal, førend adskillige Tjenestefolk sneg sig ud og forlod Paladset gjennem dets forskjellige Udgange. Enhver søgde den, der havde taget ham i Tjeneste. En løb igjennem de snævre Stræder til Signor Gradenigos Bolig; en Anden søgde hans Søn; og en, der ikke vidsde hvem det var han var leiet af, søgde en af Don Camillos Agentere, for at fortælle en Begivenhed, i hvilken denne Adelsmand selv var en af de fornemmeste Handlende. Til et saadant Trin af Bestikkelse havde Egennytte og Rænker bragt en af de skjønneste og rigeste Venetianerinders Tjenestetyende. Gondolen laa ved Marmortrappen, der gik ned til Vandet og blev holdt ind til Dæmningen af to Roerkarle, der vare i Land. Don Camillo saae ved det første Blik, at den maskerede Gondolfører ikke havde forsømt en eneste af de Forsigtighedsregler, som han havde foreskrevet, og han glædede sig i sit Inderste over denne Punktlighed. Enhver af dem bar en Kaarde ved sit Bælte, og det forekom ham, som om han opdagede Spor af de plumpe Skydeværer, der vare i Brug paa den Tid under deres Klæder. Disse Bemærkninger gjorde han, medens Carmelitten og Violetta steeg ned i Baaden. Donna Florinda fulgde og Annina var

i Færd med at følge hendes Exempel, da hun blev standset af Don Camillos Arm.

„Din Tjeneste opherer her!" — hviskede Bruudgommen; — „Søg et andet Herskab; i Mangel af et bedre, kan Du hellige Dig selv til Statens Tjeneste."

Denne lille Afbrydelse gjorde at Don Camillo saae tilbage, og i et Øieblik standsede han for at undersøge den Gruppe, der fyldte Paladsets Forsal i en ærbødig Afstand.

„Farvel mine Venner!" — lagde han til; — „De iblandt Eder, der elsker Eders Herskab, skulde ikke blive forglemte."

Han vilde sige mere, men et stærkt Tag i hans Arm gjorde at han saae sig hastigt om. Han blev holdt fast af de to Roerkarle, der stode i Land. Medens han endnu var altfor forbauset til at kunne gjøre Modstand, smuttede Annina, paa at givet Signal, forbi ham og ned i Baaden. Aarerne faldt i Vandet; Camillo blev ved et hæftigt Stød kastet tilbage ind i Hallen, Gondolererne sprang ned paa deres Pladser, og Gondolen skjød bort fra Trappen, saa at det var umueligt for ham, der var ladet tilbage at følge den.

„Gino! — Afskum! — Hvad betyder dette Forræderi?"

Bevægelsen af den bortseilende Baad blev ikke ledsaget af nogen anden Lyd, end af den sædvanlige Rislen

i Vandet. I maalløs Angst saae Don Camillo Baaden glide bort, hurtigere og hurtigere med hvert Aareslag, indtil den dreiede om Hjørnet af Paladset og forsvandt.

Venedig tillod ikke at sætte efter de Flygtende, saaledes som det kunde have skeet i en anden Stad, thi der var ingen Vei for Gaaende langs den Kanal, paa hvilken Baaden seilede. Adskillige Baade, der tilhørde Familien laae ved Pælene ved Indløbet til den store Kanal, og Don Camillo var i Færd med at gribe Aarerne med sine egne Hænder, da en Lyd forkyndte at en Gondol nærmede sig fra den Bro-, der saalænge havde tjent til Skjul for hans egen Tjener. Den var ikke saasnart kommen ud af Mørket, der blev foraarsaget af Husenes Skygge, førend han saae at det var en stor Gondol, besat lig den, der nylig var seilet bort, med sex maskerede Roerkarle. Ligheden mellem Mandskabet paa dem Begge var saa fuldkommen, at ikke alene den forbausede Camillo, men endogsaa alle de andre Tilstedeværende indbildte sig, at den Første allerede havde gjort en Tour forbi de nærliggende Paladser og nu vendte tilbage til Indgangen af Donna Violettas.

„Gino!" — raabde den fortvivlede Bruudgom.

„Signore!" — svarede den troe Tjener.

„Kom nærmere, Karl! Hvad betyder dette ufornuftige Spog i et saadant Øieblik?"

Don Camillo gjorde et frygteligt Spring og naaede

lykkeligt Gondolen. At fare forbi Mændene og ind under Teltet var et Øieblikks Sag; til at blive vaer at det var tomt behøvedes kun et Øieblik.

„Uslinger, har I vovet at forraade mig!" — raabde han fuld af Forbauselse.

I dette Øieblik begyndte Klokken at slaae To, og det var just da denne Lyd klang tung og sørgelig gjennem Natten, at Camillo eiede et Glimt af Sandheden.

„Gino!" — sagde han, med dæmpet Stemme, som om han vilde meddele ham en fortvivlet Beslutning; — „ere dine Kammerater troe?"

„Saa troe som Eders egne Undersaatter, Signore!"

„Og Du har sikkert overleveret Seddelen til min Agent?"

„Han havde den førend Blækket var tørt, Excellence!"

„Den falske Usling! — Han sagde Dig hvor Gondolen var at finde bemandet som jeg seer?"

„Signore, det gjorde han; og jeg maa lade Manden, at han ikke har ladet det mangle enten i Henseende til Hurtighed eller Magelighed."

„Han befatter sig endogsaa med Duplicater, saa om er hans Omsorg!" — mumlede Don Camillo i Skjægget; — „Afsted; Mænd! Eders egen Sikkerhed, og min Lykke beroer paa Eders Arme. Eet tusinde Ducater hvis I opfylde mit Haab; min retfærdige Vrede, hvis I skuffer det!"

Don Camillo kastede sig, da han havde talt, paa et Hynde, i sit Hjertes Bitterhed, men han ledsagede sine Ord med en Gebærde, der anspurede Mændene til at anstrænge sig. Gino, der stod i Bagstavnen og styrede, aabnede et lille Vindue ind til Teltet, og bøiede sig, for at modtage sin Herres Ordre, angaaende den Retning, de skulde tage. Da han igjen reisde sig, gav den velovede Gondolfører et Strøg med sin Aare, hvorpaa Gondolen dreiede ind i den store Kanal, som om den fulgde en indvortes Drivt.

Syttende Kapitel.

Hvi ligger Du saa paa den grønne Jord?
Det er ei Tid at sove; — hvi saa bleg?

Cain.

Uagtet sin tilsyneladende Bestemthed, var Hertugen af Sant Agata dog fuldkommen uvis om hvorhen han skulde rette sine tilkommende Bevægelser. At han var bleven skuffet af en eller flere af de Agentere, til hvem han havde været nødt til at betroe de nødvendige Forberedelser til den Flugt, han i flere Dage havde

pønbſet paa, var det alt for viſt, til at han kunde nære det Haab at en uforudſeet Feiltagelſe var Aarſag til hans Tab. Han indſaae, at Raadet havde hans Bruud i ſin Magt, og han kjendte dets Vælde og dets Foragt for menneſkelige Forpligtelſer, naar det kom an paa en vigtig Fordeel for Staten, alt for vel til et Øieblik at tvivle paa dets Villie til at bruge ſine Fordele paa den Maade, der meeſt paſſede for dets egne Henſigter. Ved hendes Onkels alt for tidlige Død var Donna Violetta bleven Arving til vidtløftige Godſer i Kirkeſtaten, og den ſkinſyge og vilkaarlige Lov i Venedig, der befoel alle dets Adelsmænd at ſkille ſig ved alle de fremmede Beſiddelſer, de maatte erhværve ſig, blev alene uanvendt paa hende, formedelſt hendes Kjøn, og, ſom vi allerede have ſeet, i Haab om at bortgive hendes Haand paa en Maade, der kunde blive mere fordeelagtigt for Republikken. Da de havde dette Formaal, og var i Beſiddelſe af Midlerne til at opnaae det, vidſde Bruudgommen meget godt at hans Giftermaal ikke alene vilde blive nægtet, men han frygtede endogſaa, at man nok vilde ſørge for, at Vidnerne bleve ſatte ud af Stand til at afgive noget Vidnesbyrd. Hvad ham ſelv angik, da føelde han mindre Frygt for ſin Perſon, ſkjøndt han forudſaae, at han havde givet ſine Modſtandere et Paaſkud for at forhale i det Uendelige Sagen angaaende hans Fordringer. Dog paa dette

var han allerede fattet; skjøndt det er sandsynligt, at hans Lidenskab for Violetta ikke havde aldeles gjort ham blind for den Kjendsgjærning, at hendes Besiddelser i det Romerske ikke vilde blive en ufordeelagtig Erstatning for hans Tab. Han troede, at han uden Fare kunde vende tilbage til sit Palads, hvad personlige Fornærmelser angik; thi den store Agtelse, han nød i sit Fædreneland, og den Anseelse, han stod i ved det romerske Hof, var et tilstrækkeligt Pant paa, at man ikke aabenbart vilde bruge Vold imod ham. Den fornemmeste Grund hvorfor man havde trukket hans Sag i Langdrag, var det Ønske at nyde Gavn af hans fortrolige Bekjendtskab med den meest formaaende Cardinal, og skjendt han aldrig havde været aldeles i Stand til at tilfredsstille Raadets bestandigt voxende Ønsker, ansaae han det dog for rimeligt, at Vaticanets Magt vilde befrie ham fra enhver overhængende personlig Fare. Alligevel havde han givet Staten Venedig et Paaskud til Strænghed; og Friheden var ham just i dette Øieblik af saa megen Vigtighed, at han ansaae det, at falde i Politiets Hænder, for en af de største Ulykker, der for nærværende Tid kunde ramme ham. Han kjendte saa vel deres krogede Politik, med hvem han havde at gjøre, at han troede, at man vilde arrestere ham, blot for at Regjeringen siden kunde gjøre sig en Fortjeneste af at frigive ham under Omstændigheder, der syntes saa vig-

tige. Hans Ordre til Gino lød derfor paa at tage Retningen igjennem den fornemste Kanal ud til Havnen.

Førend Gondolen, der skjød afsted under Mandskabets forenede Anstrængelser, kom ind mellem Mængden af Skibene, havde dens Herre Tid til at faae sin Fatning igjen, og at lægge en hurtig Plan for Fremtiden. I det han gav Mandskabet et Tegn til at holde op med at roe, traad han frem under Teltet. Uagtet det var saa langt ud paa Natten, saae man dog Baade glide hen ad Vandet, og man hørde endnu Sange paa Kanalerne. Men iblandt Sømændene paa Skibene herskede der en almindelig Stilhed.

„Kald ad den første Gondolerer som Du kjender, Gino!" — sagde Don Camillo med paatagen Rolighed; — „Jeg vil spørge ham ud."

Inden eet Minut var hans Ønske opfyldt.

„Har Du nylig seet en stærk bemandet Gondol her paa denne Deel af Kanalerne?" — spurgde Don Camillo den Mand, de havde stoppet.

„Ingen undtagen Eders egen, Signore! der er den hurtigste af alle dem, der er passerede under Rialto paa denne Dags Regatta."

„Hvoraf kjender Du min Baads Hurtighed, min gode Ven?"

„Signore! Jeg har i sex og tyve Aar brugt min Aare her paa Kanalerne i Venedig og jeg mindes ikke

at have seet en Gondol skyde hurtigere afsted, end denne samme Baad gjorde for nogle saa Minutter siden, da den gled hen mellem Felukkerne, længere ind i Havnen, som om den atter løb omkaps for at vinde Guldaaren. Corpo di Bacco!"

„Hvor styrede vi da hen?" — spurgde Don Camillo hæftigt.

„Hellige San Teodoro! Det undrer mig slet ikke at I gjør dette Spørgsmaal, thi skjøndt det blot er et Øieblik siden, seer jeg Eder dog nu ligge her saa ubevægelige, som en Haandfuld svømmende Søgræs."

„Ven! her er Penge — Farvel!"

Gondolereren seilede langsomt indad, syngende en Vise til Ære for hans Baad, medens Don Camillos Gondol tog Retningen udad. Mistikker, Felukker, Schebekker, Brigantiner og tremastede Skibe syntes at vige tilbage for dem, da de skjød afsted mellem Klyngen; i det samme bøiede Gino sig forover og henvendte sin Herres Opmærksomhed paa en stor Baad, der kom dem langsomt imøde fra Egnen af Lido. Begge Baade vare i en viid Kanal midt imellem Skibene, den sædvanlige Ankerplads for dem, der vilde stikke i Søen, og der var ingen anden Gjenstand imellem dem. Ved at forandre Retningen af sin egen Baad befandt Don Camillo sig snart en Aares Længde fra den Anden. Et eneste Blik

underrettede ham om at det var den falske Gondol, ved hvilken han var bleven bedraget.

„Dreier af, Karle! og følger mig!" — raabde den fortvivlede Neapolitaner og gjorde sig færdig til at springe midt ind iblandt sine Fjender.

„I sætter Eder mod St. Markus!" — skreg en advarende Stemme under Baldakinen; — „Partiet er ulige, Signore! thi det ringeste Signal vilde bringe os tyve Galleier til Hjælp."

Don Camillo havde vist nok ikke agtet paa denne Trusel, dersom han ikke havde seet sine Staldbrødres halvtdragne Sværd vende tilbage i deres Skeder.

„Røver!" — svarede han; — „giv mig hende tilbage, som I har ført bort!"

„Signore! I unge Adelsmand ere vante til at drive Spøg med Republikkens Tjenere. Her er ingen i Gondolen uden mig selv." — En Bevægelse af Baaden tillod Don Camillo at see ind under Baldakinen, og han blev vaer, at det, den Anden havde sagt, var sandt. Overtydet om at en længere Samtale vilde være unyttig, og overbeviist om at ethvert Minut var kostbart, da han var paa et Spor, der vilde lede ham til Maalet, gav den unge Neapolitaner sine Folk Signal til at fortsætte deres Fart. Baadene skildes ad i Taushed og Don Camillos tog Retningen til den Egn, hvorfra den Anden just kom.

Inden kort Tid var Don Camillos Gondol i en aaben Deel af Giudecca og aldeles udenfor Linien af Skibene. Det var saa sildigt at Maanen havde begyndt at dale og den kastede sit Lys skraa ned paa Bugten, i det den lod den østre Side af Bygningerne og de andre Gjenstande i Skygge. Et Dusin forskjellige Skibe bleve seete at styre ved Hjælp af Landvinden til Udløbet af Havnen. Maanens Straaler faldt paa den brede Overflade af den Side af deres Seil, der vendte imod Staden, og de lignede ligesaa mange klare Skyer, der glede langs hen ad Vandet ud imod Søen.

„De sender sikkert min Kone til Dalmatien!" — raabde Don Camillo, som en Mand, for hvem der begyndte at opgaae et Lys.

„Signore mio!" — raabde den forbausede Gino.

„Jeg kan fortælle Dig, at dette forbandede Senat har sammensvoret sig mod min Lykke, i det det har bortrovet min Hustrue og brugt en af de mange Feluk-ker, som jeg seer, til at føre hende over til et af dets Fangebure paa den østlige Kyst af det adriatiske Hav."

„Hellige Maria! Signore Ducca, og min ærede Herre; de siger at selve Stenbillederne i Venedig have Ører, og at Malmhestene vilde slaae bag ud, naar der blev taelt et fornærmeligt Ord mod dem deroppe."

„Er det ikke nok til at afvinge endog den Ydmygste

Forbandelser, at berøve ham hans Hustrue? Har Du ingen Følelse for din Frues Sorg, Karl?"

„Jeg drømde ikke om, Herre! at I var saa lykkelig at have en Hustrue, eller at jeg havde den Ære at have en Herskerinde."

„Hør, Gino! ved at hjælpe mig ved denne Leilighed, vil Du fremme din egen Lykke, og din og dine Kammeraters Anstrængelser ville være for en Dame, hvem jeg nylig har svoret Troskab for Alteret."

„San Teodoro hjælpe os alle! og aabenbare os hvad vi bør gjøre! Hvis jeg blot vidsde Donnaens Navn, Signor Don Camillo! skulde det aldrig blive glemt i nogen Bøn, som en saa ydmyg Synder vover at gjøre."

„Har Du glemt den smukke Dame, som jeg tog op af Giudecca?"

„Corpo di Bacco! Eders Excellence svømmede stoltere end en Svane, og hurtigere, end en Maage. Forglemt? Signore, nei! — Jeg tænker paa det hver Gang jeg hører en Pladsken i Kanalerne, og hver Gang jeg tænker paa det, forbander jeg Anconamanden i mit Hjerte. San Teodoro tilgive mig, hvis det ikke anstaaer en Christen at gjøre det! Men, skjøndt vi Alle fortælle Underværker om det, vor Herre gjorde i Giudecca, er Dybet af dette Vand dog ingen Ægteskabsceremoni, ikke heller kan vi tale med megen Vished om en Skjønhed, der blev seet saa lidet til sin Fordeel."

„Du har ret, Gino! — Min Dame, den skjønne Donna Violetta Tieopolo, Datter og Arving til en berømt Raadsherre, er nu din Herskerinde. Der staaer tilbage for os at føre hende ind i Slottet Sant Agata, hvor jeg skal trodse Venedig og dets Haandtlangere."

Gino bøiede ydmygt sit Hoved, men han kastede tillige et Blik tilbage, for at overbevise sig om at ingen af de Politibetjente, som hans Herre saa aabenbart havde trodset, vare i Nærheden.

Paa samme Tid skjød Gondolen afsted, thi Samtalen afbrød paa ingen Maade Ginos Anstrængelser, der vedblev at styre hen imod Lido. Da Landvinden begyndte at lufte, gled de forskjellige Skibe bort, og paa den Tid da Don Camillo naaede den Sandvold, der adskiller Lagunerne fra det adriatiske Hav, skjød de Fleste af dem ud af Indlobet og fortsatte deres Reise ud i den aabne Bugt, ifølge deres forskjellige Bestemmelser. Den unge Mand havde, tvivlraadig hvad han skulde gjøre, ladet sine Folk vedblive den Retning, de først havde taget. Han var vis paa at hans Ægtefælle var i en af de mange Baade, der vare i Syne, men han havde intet Middel til at finde den rette, eller Kraft nok til at forfølge den, om han endog vidste denne vigtige Hemmelighed. Da han derfor landede, var det blot i det Haab at blive sat i Stand til, ved at iagttage de forskjellige Retninger, disse Felukker tog, at

danne en Gisning om i hvilken Deel af Republikkens Besiddelser han skulde søge den, han havde mistet. Alligevel besluttede han strax at sætte efter dem, og førend han forlod Gondolen vendte han sig endnu engang til sin betroede Tjener, for at give ham de nødvendige Forholdsregler.

„Du veed, Gino!" — sagde han; — „at der er en født Undersaat af mig her i Havnen, med en Felukke fra den sorrentinske Kyst?"

„Jeg kjender Manden bedre, end jeg kjender mine egne Feil, Signore! eller bedre end mine egne Dyder."

„Gaa endnu engang til ham, og forsikkre Dig om at han er tilstede. Jeg har udkastet en Plan til at lokke ham til at tjene sin Herre; men jeg ønsker at vide hvorledes hans Skib er beskaffent."

Gino sagde et Par Ord for at anbefale sin Ven Stefanos Iver og til Roes for la bella Sorrentina, da Gondolen stødte fra Kysten; derpaa lod han sin Aare falde i Vandet, som en Mand, der var alvorligt beskjæftiget med at udføre hvad der var paalagt ham.

Der er en eensom Plet paa Lido di Palestrina, hvor den katholske Intolerance har bestemt, at alle de, der døe i Venedig uden at være indlemmet i den romerske Kirke, skulle hensmuldre til de blive til Støv igjen. Skjøndt den ikke er langt borte fra det sædvanlige Landingsted og de faa Bygninger, der danne

en Linie langs med Kysten, er Pladsen selv dog ikke noget upassende Sindbillede paa en haabløs Skjæbne. Ensom, udsat baade for Sydens hede Luft og de kolde Alpestorme, ofte bedækket med Fraaden af det adriatiske Hav og grundet paa en Sandrevle, var det eneste, menneskelige Kunst havde formaaet at udrette her, at frembringe rundt om de beskedne Grave en mager Vegetation, der dog stod i et afstikkende Forhold til de fleste af de andre Sandrevler. Denne Begravelsesplads var aldeles uden noget Smykke af Træer; den Dag i Dag er den ikke engang indhegnet, og i deres Øine, der have bestemt den for Kjættere og Jøder, var den forbandet. Og alligevel give disse to foragtede Klasser, der begge ere fordømte til at lide den sidste Skjændsel, et Menneske kan tilføie sin Næste, et sørgeligt Beviis paa de menneskelige Lidenskabers Forrykthed, ved at afslaae at bruge i Fælledskab den usle Plet Jord, som Religionsfordomme overlade dem til den evige Hvile. Medens Protestanten sover ved Siden af Protestanten, hensmuldre Israels Børn afsides paa den samme Sandaadde, omhyggelige for at bevare, endogsaa i Graven, de udvortes Kjendetegn paa deres Tro. Vi ville ikke forsøge at udforske den dybt indgroede Aarsag, der gjør Mennesket saa forhærdet mod Menneskelighedens meest veltalende Opfordringer, men lade os nøies med at være taknemmelige for at vi ere fødte i et Land, i hvilket Re-

ligionen er saa lidt som mueligt besudlet med Lidenska-bernes Smitte; i hvilket Mennesket selv er overladt Om-sorgen for hans egen Sjæl, og i hvilket, for saa vidt et men-neskeligt Die kan see, Gud bliver dyrket for sin egen Skyld.

Don Camillo landede nær ved de afsidesliggende Grave. Da han ønskede at stige op paa de lave Sand-banker, der ere blevne opkastede af Storme og Bølger paa den yderste Aadde af Lido, var det nødvendigt at han maatte passere forbi den foragtede Plet eller ogsaa gjøre en Omvei, der maatte forsinke ham. Korsende sig selv, med en Overtro, der var indvævet i alle hans Vaner og Meninger, og gjørende sin Kaarde løs i Skeden, for ikke at være uden Forsvar i Nødstilfælde, gik han over den Plet, der var beboet af de foragtede Døde, i det han vogtede sig for at berøre de Sandhobe, der bedækkede Kjætternes og Jødernes hensmuldrende Been. Han var dog ikke kommen længere, end forbi Halvdelen af Gravene, da en menneskelig Skikkelse reisde sig af Græsset, og syntes at vandre omkring som en, der var sysselsat med de Betragtninger, som Benene, der laae ved hans Fødder, vare istand til at vække. Don Camillo lagde igjen Haanden paa sit Sværd, derpaa traad han tilside, for at faae Fordelen af Maaneskinnet, og nær-mede sig derpaa den Fremmede. Hans Fodtrin bleve hørte, thi den Anden standsede, betragtede den Kommende, og, slaaende Armene overkors, opbebiede han ham.

„Du har valgt en sørgelig Tid at spadsere i, Signore!" — sagde den unge Neapolitaner; — „og et endnu mere sørgeligt Sted. Jeg haaber, at jeg ikke er truffet paa en Israelit eller paa en Lutheraner, der begræder en Ven."

„Don Camillo Monforte, jeg er en Christen, ligesom I selv."

„Ha! Du kjender mig! — det er Battista, Gondolereren, der engang var i min Tjeneste?"

„Signore! det er ikke Battista."

Som han taelde faldt Maanens Straaler paa hans Ansigt, saa at alle hans Træk bleve kjendelige.

„Jacopo!" — raabde Hertugen, i det han foer tilbage, som enhver i Venedig pleiede at gjøre, naar han uformodentligt mødte disse talende Dine.

„Signore — Jacopo!"

Pludseligt blinkede Don Camillos Kaarde i Maaneskinnet,

„Træd tilbage, Karl! og forklar mig hvad der saaledes har bragt Dig til at forstyrre min Ensomhed!"

Banditten smilede, men hans Arme forbleve overkors som før.

„Jeg kunde med ligesaa megen Ret spørge Hertugen af Sant Agata om Grunden, hvorfor han paa denne Tid vandrer mellem Hebræernes Grave."

„Spar dit Spøg; jeg spaser ikke med Folk af dit Rygte. Dersom Nogen i Venedig har fundet for godt at bruge Dig mod min Person, vil Du behøve al din Kjækhed og Behændighed, førend Du fortjener din Løn."

„Stik Sværdet i Balgen, Don Camillo! her er ingen, der vil gjøre Eder nogen Fortræd. Troer I, at jeg vilde søge Eder paa dette Sted, hvis jeg havde faaet et saadant Ærinde, som I mener? Spørg Eder selv om Eders Besøg her var bekjendt, eller om det var mere end et løst Indfald af en ung Adelsmand, der befinder sig bedre i en Gondol, end i sin Seng. Vi have mødt hinanden, Hertug af Sant Agata, da I ikke saaledes satte Mistillid til min Ærlighed."

„Det er sandt hvad Du siger, Jacopo!" — svarede Adelsmanden, i det han lod sin Kaarde synke, som han bestandigt havde holdt for Brystet af Banditten, skjøndt han endnu nølede med at stikke den i Skeden; — „Det Du siger er sandt; mit Besøg paa dette Sted er virkelig tilfældigt, og det er umueligt, at Du kunde have forudseet det; — Hvorfor er Du her?"

„Hvorfor ere disse her?" — spurgde Jacopo, i det han pegede paa Gravene ved Foden af sig; — „Vi ere fødte og vi døe, — saa meget vide vi alle; men naar og hvor, er en Hemmelighed, indtil Tiden afslører den."

„Du er ikke den Mand, der handler uden en vigtig Bevæggrund. Skjøndt disse Israelitter ikke have kunnet forudsee deres Besøg her paa Lido, kan dit dog ikke have været uden Hensigt."

„Jeg er her, Don Camillo Monforte! fordi min Aand behøver Plads. Jeg trænger til Søluften her — Kanalerne vilde qvæle mig — jeg kan kun aande frit paa disse Sandbanker."

„Du har en anden Grund, Jacopo?"

„Ak, Signore! jeg ækles ved denne forbryderiske Stad!"

I det Banditten sagde dette, udstrakte han sin Haand mod Kupplerne paa St. Markus, og hans Stemmes dybe Toner syntes at komme fra det Inderste af hans Bryst.

„Det er et usædvanligt Sprog for en — "

„Bandit; tael kun reent ud, Signore! — det Ord er ikke fremmet for mine Ører. Men endog en Bandits Dolk er hæderlig i Sammenligning med det Sværd, som St. Markus' foregivne Retfærdighed fører. Den usleste Leiesvend i Italien, — han, der vilde støde sin Dolk i en Vens Bryst for to Sequiner, er en ærlig Mand i Sammenligning med de ubarmhjertige Forrædere i Byen derovre."

„Jeg forstaaer Dig, Jacopo! Du er omsider bleven erklæret fuglefri. Den offentlige Stemme har, hvor

afmægtig den ellers er i Staten, omsider naaet deres Ører, der have brugt Dig, og de unddrage Dig nu deres Beskyttelse."

Jacopo betragtede Adelsmanden et Øieblik, med et saa tvetydigt Udtryk, at den Sidste uvilkaarligt hævede sin Kaarde, men da han svarede, var det med hans sædvanlige Kulde.

„Signor Ducca!" — sagde han; — „jeg har været anseet værdig nok til at bruges af Don Camillo Monforte."

„Det nægter jeg ikke, — og nu da Du erindrer mig om det, gaaer der et nyt Lys op for mig. Usling, din Troløshed har skilt mig ved min Bruud!"

Sjøndt Spidsen af Don Camillos Kaarde var ligefor Jacopos Bryst, gjorde denne dog ikke den ringeste Bevægelse, men han kastede et Blik paa den ophidsede Adelsmand og brød ud i en dæmpet men bitter Latter.

„Det synes at Herren af Sant Agata vil gaae mig ind i Haandværket;" — sagde han; — „staaer op, I Israeliter! og værer Vidner dertil, thi ellers vil Ingen troe det. En usel Bandit fra Kanalerne er bleven anfaldet her mellem Eders foragtede Grave af den stouteste Herre i Calabrien. I har valgt Stedet meget passende, Don Camillo! thi dette Strandsand vil dog tidligt eller sildigt modtage mig. Dersom jeg dode paa Alteret selv, med den meest angergivne Bøn paa mine

Læber, vilde Overtroen dog sende mit Legeme hid, for at hvile mellem disse hungrige Hebræer og forbandede Kjættere. Ja, jeg er en fuglefri Mand, og uværdig til at slumre mellem de Troende!"

Banditten taelde med en saa forunderlig Blanding af Ironi og Sørgmodighed, at Don Camillo vakklede i sit Forsæt; men da han erindrede sit Tab, rystede han med Spidsen af sin Kaarde og blev ved:

„Din Spot og din Skamløshed vil ikke hjælpe Dig, Karl! Du veed, at jeg vilde have brugt Dig som Anfører for en udvalgt Skare, for at hjælpe en, der er mig dyrebar, til at flygte fra Venedig?"

„Det er en Sandhed, Signore!"

„Og Du afslog at tjene mig?"

„Det gjorde jeg, ædle Hertug!"

„Ikke fornøiet hermed, følgde Du, da Du havde faaet alle Omstændigheder ved min Plan at vide, min Hemmelighed til Senatet?"

„Don Camillo Monforte, det har jeg ikke gjort! Mine Forbindelser med Raadet vilde ikke tillade mig at tjene Eder; ellers, ved den klareste Stjerne paa Hvælvingen deroppe! jeg vilde med et glad Hjerte have været Vidne til to unge, trofaste Elskendes Lykke. Nei — nei — nei! de kjender mig ikke, de troe, at jeg ikke kan finde Glæde i Andres Fryd. Jeg sagde Eder at jeg var Raadets — og dermed var Sagen til Ende."

„Og jeg havde den Svaghed at troe Dig, Jacopo! th Du har en Charakter, der ersaa forunderligt sammensat af Godt og Ondt, og er i saa godt et Rygte for din Troskab, at dit, som det syntes, saa frimodige Svar dysede mig i Søvn. Karl, jeg er bleven forraadt, og det i det Øieblik, da jeg troede at det vilde lykkes mig."

Jacopo yttrede Deeltagelse, men da han bevægede sig langsomt, iagttaget af den aarvaagne, mistænkelige Adelsmand, smilde han koldt, som en, der har Medlidenhed med en Andens Lettroenhed.

„I min Sjæls Bitterhed har jeg forbandet den hele Slægt for sin Troløshed," — vedblev Neapolitaneren.

„Det er noget, der snarere henhører til Prioren af St. Markus, end til en, der har baaret en offentlig Dolk."

„Min Gondol er bleven efterlignet — mine Folks Livree eftergjort, — min Bruud bortført! — Du svarer ikke Jacopo?"

„Hvad Svar vil I have? I er bleven bedraget, Signore! i en Stat, hvor Fyrsten selv ikke engang tør betroe en Hemmelighed til sin egen Hustrue. I vilde have frarevet Venedig en Arving, og Venedig har frarøvet Eder en Bruud. I har spillet høit, Don Camillo! og I har tabt en anseelig Indsats. I har tænkt paa Eders egne Ønsker og Rettigheder, medens I har ladet som om I tjende Venedig hos Spanieren."

Don Camillo traad forbauset tilbage.

„Hvorfor forundrer I Eder, Signore? — I glemmer, at jeg har levet meget imellem dem, der overveie enhver Statssag, og at Eders Navn ofte er i deres Mund. Dette Ægteskab er dobbelt ubehageligt for Venedig, der næsten behøver Bruudgommen ligesaa meget som Bruden. Raadet har for længe siden forbudt denne Forening."

„Men Midlerne? — Forklar mig ved hvilke Midler jeg er bleven bedraget, naar Forræderiet ikke kommer fra Dig?"

„Signore! Selv Marmorstenene forraade Staten deres Hemmeligheder. Jeg har seet meget, og begrebet meget, naar mine Foresatte have anseet mig for et blot Redskab; men jeg har ogsaa seet meget, som de, der have brugt mig, ikke kunde begribe. Jeg kunde have spaaet Udfaldet af Eders Bryllup, havde jeg vidst, at det var bleven holdt."

„Det kunde Du ikke have gjort, hvis Du ikke havde havt Deel i Forræderiet."

„Den Indbildskes Planer kan forudsiges; det er kun den Ædelmodiges og Retskafnes, der skuffer Beregninger. Den, der kan faae Kundskab om Venedigs nærværende Interesse, er Herre over Statens kostbareste Hemmeligheder; thi hvad de ønske, vil de udføre, naar

det ikke koster for meget. Hvad Midlerne angaae — hvorledes kan de mangle i et Huus som Eders, Signore?"

„Jeg har ikke gjort Andre end Dig deelagtig i min Fortroelighed."

„Don Camillo! der er ingen Tjener i Eders Palads, Gino undtagen, der ikke er i Raadets Sold eller i dets Agenteres. De samme Gondolerere, der roe Eder til Eders daglige Fornøielser, have faaet deres Hænder fyldte med Republikkens Sequiner. Ja, de ere ikke alene betalte for at passe paa Eder, men for at passe paa hverandre."

„Kan det være sandt!"

„Har I nogensinde tvivlet derpaa, Signore?" — spurgde Jacopo, i det han kastede et Blik paa ham, der tilkjendegav, at han forundrede sig over hans Enfoldighed.

„Jeg veed, at de ere falske — og at de prale af en Ærlighed, som de hemmeligt spotte over; men jeg havde aldrig troet, at de vovede at bestikke mine egne Tjenere. At undergrave saaledes Familiernes Sikkerhed, er at ødelægge Selskabet i dets Inderste."

„I taler som en, der ikke længe har været en Bruudgom, Signore!" — sagde Banditten med en huul Latter; — „om et Aar vil I faae at vide hvad det er, at see Eders egen Hustrue forvandle Eders hemmeligste Tanker til Guld."

„Og Du tjener dem, Jacopo?"

„Vi ere ikke Herrer over vor Skjæbne, Don Camillo! ellers vilde Hertugen af Sant Agata ikke have anvendt sin Indflydelse hos en Slægtning, til Republikkens Fordeel. Hvad jeg har gjort, er ikke bleven gjort uden bitter Anger og en Sjæleangst, som Eders egen mindre betydelige Tjeneste maa have sparet Eder, Signore!"

„Stakkels Jacopo!"

„At jeg har udholdt alt dette, er fordi en, der er mægtigere end Staten, ikke har forladt mig. Men Don Camillo Monforte! der er Forbrydelser, som det overgaaer en Mands Kræfter at udholde."

Banditten gjøs; og han gik taus hen mellem de foragtede Grave.

„De have altsaa viist sig saa ubarmhjertige, at endogsaa Du gyser ved det?" — sagde Don Camillo, i det han med Forbauselse fulgde sin Staldbroders Bevægelse.

„Signore! det har de! Jeg har i denne Nat været Vidne til et Exempel paa deres Haardhed og Svigagtighed, der har bevæget mig til at kaste et Blik paa min egen Fremtids Skjæbne. Forblindelsen er forbi; fra dette Øieblik tjener jeg dem ikke længere."

Banditten talde med dyb Følelse, og hans Staldbroder var ganske forbauset over denne Tale af saadan en Mand. Don Camillo vidsde, at der ingen Stilling var i Livet, hvor nedværdiget og forvorpent den end

var, der ikke havde sine særegne Meninger om den Troskab, man skyldte sine Kammerater; og han havde seet nok af det venetianske Oligarchies Krogveie, til at begribe, at det kunde være meget mueligt, at dets skamløse Falskhed kunde oprøre endogsaa en Snigmorders Følelser. I hine Dage var denne Klasse af Mennesker i Italien mindre stemplet med et almindeligt Had, end man vil kunde forestille sig i vort Land; thi de mangelfulde Love og deres slette Haandthævelse gjorde ofte, at dette pirrelige og hestige Folk selv paatog sig at hævne tilføiede Fornærmelser. Vane havde svækket Hadet til Forbrydelsen, og endskjendt Selskabet anklagede Morderen selv, paastaaer man dog ikke for meget, naar man siger, at den, der leiede ham, kun blev betragtet med lidet mere Misfornøielse, end vor Tids Geistlige betragter den Overlevende, der har fældet sin Modstander i en Duel. Vel var det ikke brugeligt, at Adelsmænd, som Don Camillo Monforte, havde andre Sammenkomster, end deres Forretninger fordrede, med Mænd af Jacopos Slags, men Banditтens Sprog og Adfærd tiltrak sig saa mægtigt hans Nysgjærrighed, ja, endog hans Medlidenhed, at han uvilkaarligt lod Kaarden synke og traad nærmere til ham.

„Din Anger og Bod, Jacopo! maa nu føre Dig nærmere til Dyden;" — sagde han; — „end det, at Du aldeles forlader Raadets Tjeneste. Se Dig om

efter en from Geistlig og let din Sjæl ved Anger og Bøn."

Banditten skjælvede paa alle sine Lemmer, og hans Blik faldt tankefuldt paa den Andens Ansigt.

„Tael, Jacopo! jeg vil høre Dig, hvis Du vil vælte dette Bjærg fra dit Hjerte."

„Tak, ædle Signore! tusind Tak for dette Glimt af Medlidenhed, som jeg saa længe har været fremmed for! Ingen veed hvor dyrebart et mildt Ord er, uden den, der, ligesom jeg, bliver fordømt af Alle. Jeg har bedet — jeg har anraabt, — jeg har grædt for et Øre, der kunde lytte til min Tale; jeg troede, at have fundet en, der vilde høre mig uden Haan, da Raadets kolde Politik fældte ham. Jeg kom her for at tale om den Dræbte, da et Tilfælde bragde os sammen. Kunde jeg" — Banditten standsede og kastede igjen et tvivlraadigt Blik paa sin Staldbroder.

„Tael ud, Jacopo!"

„Jeg har ikke været bange for at betroe mine Hemmeligheder til en Skrivtestoel, Signore! og jeg kan være saa dristig at bekjende dem for Eder."

„Min Tro, det er en besynderlig Tillid!"

„Det er det, Signore! I er adelig, jeg er af ringe Stand. Eders Forfædre vare Raadsherrer og Doger i Venedig, medens mine, fra den Tid, da Fiskere først byggede deres Hytter i Lagunerne, have været

Arbeidere paa Kanalerne og i Gondolerne. I er mægtig og rig og æret; medens jeg er angivet, og, som jeg frygter, hemmelig fordømt. Kort sagt, I er Don Camillo Monforte og jeg er Jacopo Frontoni."

Don Camillo var rørt, thi Banditten taelde uden Bitterhed og med dyb Kummer.

„Jeg vilde, at Du var i Skrivtestolen, stakkels Jacopo!" — sagde han; — „jeg er ikke meget skikket til at lette saadanne Byrder."

„Signore! jeg har levet for længe, udelukket fra mine Kammeraters gode Ønsker, og jeg kan ikke udholde det længere. Det forbandede Senat kan skaffe mig af Veien uden Advarsel, og hvem vil da standse, for at kaste et Blik paa min Grav? Signore, jeg maa tale eller døe!"

„Jacopo! Din Stilling er sørgelig; Du behøver aandeligt Raad."

„Her er ingen Præst, Signore, og jeg bærer en Byrde, jeg ikke kan udholde. Den eneste Mand, der har viist mig Deeltagelse i tre lange, sørgelige Aar, er borte."

„Men han vil vende tilbage, Jacopo!"

„Signore! han vil aldrig vende tilbage. Han er hos Fiskene i Lagunerne."

„Ved din Haand, Uhyre?"

„Ved den ophøiede Republiks Retfærdighed!" — sagde Banditten, med et undertrykt, men bittert Smiil.

„Ha! de have da fornedret sig til Handlinger, der passe for dine Lige! Din Anger er altsaa en Frugt af din Angst?"

Jacopo syntes rystet. Det var tydeligt, at han havde gjort Regning paa den Andens opvaagnende Medlidenhed, uagtet Forskjellen i deres Stilling, og at blive saaledes stødt tilbage igjen, nedslog hans Mod. Han gjøs og enhver Muskel, enhver Nerve syntes at have mistet sine Kræfter. Rørt ved saa umiskjendelige Tegn til Qval, traad Don Camillo tæt hen til ham, ude af Stand til at forlade en Medskabning i en saa smertefuld Kamp, skjøndt det oprørde ham i hans Indre at skue dybere ind i hans velbekjendte Charakteer.

„Signor Duca!" — sagde Banditten med en Følelse i sin Stemme, der trængde lige til hans Tilhørers Hjerte; — „forlad mig! Leder de efter en banlyst Mand, saa lad dem komme hid; i Morgen vil de finde mit Legeme nær ved Kjætternes Grave."

„Tael, jeg vil høre Dig!"

Jacopo saae i Veiret, og Uvished stod malet i alle hans Ansigtstræk.

„Læg din Byrde fra Dig; jeg vil høre, om Du saa fortæller om min kjæreste Vens Mord."

Den dybt nedbøiede Bandit saae paa ham, som

om han ikke ret troede hans Oprigtighed. Hans Ansigtsmuskler bevægede sig, og hans Blik blev bestandigt mere tankefuldt; men da Don Camillo saae op til Maanen og røbede den Medlidenhed, han følde, brast den Anden i Graad.

„Jacopo! jeg vil høre Dig, — jeg vil høre Dig, stakkels Jacopo!" — raabde Don Camillo, rystet af dette Udtryk af Følelse hos en, der af Naturen var haard.

Et Vink af Banditens Haand gjorde at han taug, og Jacopo, taelde, efter et Øieblik at have kjæmpet med sig selv:

„I har frelst en Sjæl fra Fortabelse, Signore!" — sagde han med en qvalt Stemme; — „Dersom den Lykkelige vidsde hvormegen Kraft der ligger i et enkelt venligt Ord, — i et medlidende Blik, der skjænkes en Foragtet, vilde han ikke see saa koldt til den Elendige. Denne Nat vilde have været min Sidste, dersom I havde forstødt mig uden Medlidenhed; — men I vil høre mig, Signore? — I vil ikke spotte med en Bandits Bekjendelse?"

„Jeg har lovet det; vær kort; for I dette Øieblik har jeg selv meget at tage vare paa."

„Signore! Jeg kjender ikke al den Uret, I har lidt; men den vil ikke blive mere vanskelig at rette, for den Naades Skyld, som I beviser mig."

Jacopo anstrængde sig for at blive Herre over sig selv, da han begyndte sin Tale.

Vor Fortællings Gang fordrer ikke, at vi skulle meddele de Hemmeligheder, som denne overordentlige Mand fortalde Don Camillo; det er nok for vort nærværende Forsæt, at sige, at den unge Calabrer under Fortællingen traad nærmere hen til ham og lyttede med voxende Opmærksomhed. Hertugen af Sant' Agata aandede neppe, medens den Anden, med den Kraft i Sprog og Følelser, der udmærker den italienske Charakteer, fortalde sine hemmelige Sorger, og de Scener, i hvilke han havde spillet en Hovedrolle. Længe førend dette var forbi, havde Don Camillo forglemt sine egne Anliggender, og da Banditten holdt op, havde enhver Skygge af Afsky gjort Plads for et uimodstaaeligt Udtryk af Medlidenhed. Kort sagt, saa veltalende var den Skrivtende, og saa interessante vare de Begivenheder, han aabenbarede, at han syntes at lege med den Lyttendes Følelser, ligesom hiint Lands Improvisatorer lege med den beundrende Mængdes Lidenskaber.

Medens Jacopo taelde havde han og hans forundrede Tilhører overskredet Grændserne af den foragtede Kirkegaard, og da den Første holdt op med at tale, stode de ved den yderste Pynt af Lido.

Da Banditтens sagte Stemme ikke mere lod sig høre, blev den afløst af det adriatiske Havs matte Svulpen.

„Det er næsten utroeligt!" — raabde Don Camillo efter en lang Pause, der alene var bleven forstyrret af Bølgernes Pladsken mod Strandbredden.

„Signore! saa vist den hellige Guds Moder er naadig, det er sandt!"

„Jeg tvivler ikke derpaa, Jacopo! — stakkels Jacopo! Jeg kan ikke sætte Mistillid til en Fortælling, der er fortalt paa den Maade. Du har virkelig været et Offer for en Helvedes Falskhed, og Du havde Ret i at sige, at din Byrde ikke var til at bære. Hvad er din Hensigt?"

„Jeg tjener den ikke længere, Don Camillo! — Jeg venter alene paa den sidste høitidelige Scene, der nu er vis, og da forlader jeg denne svigagtige By, for at søge min Lykke i et andet Land. De have spildt min Ungdom, og belæsset mit Navn med Skjændsel. — Gud vil vel dog lette Byrden!"

„Gjør Dig ikke selv Bebreidelser uden Grund, Jacopo! thi den Lykkeligste af os Alle er ikke ophøiet over Fristelser. Du veed at ikke engang mit Navn og min Rang har kunnet beskytte mig mod deres Ænker."

„Jeg veed, Signore! at de ere i Stand til at skuffe Engle. Deres Ænker blive alene overgaaede af deres Midler og deres Brouten af deres Dyd alene af deres Ligegyldighed for at udøve den."

„Du taler sandt, Jacopo! Sandheden er aldrig i

ſtørre Fare, end naar hele Selſkaber fornedre ſig til Ræn-ker, og uden Sandhed er der ingen Dyd, dette er at være ærlig med Munden og ikke i Gjærningen, — at bruge Alteret til et verdsligt Maal; — og at tilrane ſig Magten, uden noget andet Anſvar, end det, der fordres af Standens Egennytte. Jacopo, — ſtakkels Jacopo! Du ſkal komme i min Tjeneſte. — Jeg er Herre paa mine egne Godſer, og naar jeg engang er ude af denne ſaa kaldte Republik, ſkal jeg paatage mig at bære Omſorg for din Sikkerhed og Lykke. Vær rolig i Henſeende til Din Samvittighed; jeg ſtaaer i Anſeelſe hos den hellige Stoel, og Du ſkal ikke mangle Syndsforladelſe."

Banditten's Taknemmelighed blev mere udtrykt med Miner end med Ord. Han kyſſede Don Camillos Haand, men det var med den Selvfølelſe, der hører til en Mands Charakteer.

„Et Syſtem, ſom det, man følger her i Venedig," — vedblev Adelsmanden tankefuld; — „tillader ingen at være Herre over ſine egne Handlinger. Rænkerne ere ſtærkere end Villien. Det klæder ſine Fornærmelſer mod Retfærdigheden i tuſinde glimrende Farver, og det tilliſter ſig Mængdens Underſtottelſe under Paaſkud af at det er Hjælp, der ydes det offentlige Bedſte. Vi anſee os ofte for ſimple Medarbeidere i en eller anden undſkyldelig Statsintrigue, naar vi i Grunden ere dybt

ndviklede i Synden. Falskhed er en Moder til alle Forbrydelser; og i intet Tilfælde frembringer den saa talrig en Afkom, som naar den selv har sin Oprindelse fra Staten. Jeg er bange for at jeg har gjort Opofrelser for at formere denne forræderiske Indflydelse, hvilke jeg kunde ønske forglemte."

Skjøndt Don Camillo mere taelde med sig selv, end henvendte sig til sin Staldbroder, var det dog tydeligt af Tankegangen, at Jacopos Fortælling havde vækket ubehagelige Betragtninger over den Maade, han havde drevet sin egen Fordring paa Senatet. Maaskee følde han Nødvendigheden af et Forsvar hos en, der, skjøndt langt under ham, var i Stand til at bedømme hans Opførsel, og som nylig i det kraftigste Sprog havde bekjendt sin egen ulykkelige Afhændighed af dette uansvarlige og bestikkelige Selskab.

Jacopo yterede nogle faa og almindelige Ord, men som kunde være skikkede til at berolige hans Staldbroder; efter hvilket han med en Lethed, der beviisde hvor vel han var skikket til de mange vanskelige Ærinder, han havde været brugt i, paa en mild Maade henvendte Samtalen paa Violettas Bortførelse, med det Tilbud, at anvende alt hvad der stod i hans Magt, for at skaffe sin nye Herre hans Bruud.

„Du skal faae det alt sammen at vide, Jacopo!" —

sagde Don Camillo; — „giv Agt og jeg skal ikke dølge noget for din Snildhed."

Hertugen af Sant Agata fortalde ham nu, i Korthed, men tydeligt, alle sine egne Anskuelser og Forholdsregler, med Hensyn til hende, som han elskede, tilligemed alle de Begivenheder, som Læseren allerede kjender.

Banditten gav nøie Agt endog paa de mindste Omstændigheder og mere end een Gang smilede han ved sig selv, medens den Anden blev ved, ligesom en Mand, der var i Stand til at forestille sig de hemmelige Midler, ved hvilken denne List var bleven udført. Det Hele var allerede fortalt, da Lyden af Fodtrin tilkjendegav at Gino kom tilbage.

Attende Kapitel.

— — — Bleg saae hun ud,
Men frisk; dog syntes mig engang, ja to,
At hun i Smug borttørrede en Taare.

Rogers.

Timerne hengled, som om intet var foregaaet udenfor Staden, der kunde forstyrre deres Gang. Den følgende

Morgen gik Menneſkerne til deres forſkjellige Forretninger eller Fornøielſer, ſom man i Aarhundreder havde gjort, og ingen ſtandſede for at ſpørge ſin Nabo om de Begivenheder der vare forefaldne om Natten. Nogle vare glade, Andre ſorrigfulde; Nogle ledige, Andre beſkjæftigede, her arbeidede En, der morede en, Anden ſig; og Venedig frembød, ſom ſædvanligt, den ſamme lydløſe, mistænkelige, beſkjæftigede, hemmelighedsfulde og dog urolige Trængſel, ſom den havde fremviiſt mange tuſinde Morgener tilforn.

Tjeneſtefolkene ſneeg ſig omkring ved Vandporten paa Donna Violettas Palads, med mistænkelige, men forſigtige Anſigter, og vovede neppe at tilhviſke hverandre deres hemmelige Formodninger om deres Herſkerindes Skjæbne. Signor Gradenigos Bolig fremviisde ſin ſædvanlige ſkumle Pragt, medens Don Camillo Monfortes Huus ikke røbede noget Tegn til den ſvære Bekymring, der nedtrykde dets Herre. La bella Sorrentina laa endnu i Havnen, med en Raa paa Dækket, medens Mandſkabet iſtandſatte Seilene, paa Sømænds magelige Maade, naar de ikke have meget at haſte efter.

Lagunerne vare opfyldte med Baade, der tilhørde Fiſkere og Arbeidere, der ſeilede fra og til Staden igjennem de velbekjendte Kanaler til Fuſina og Meſtre. Her forlod en Eventyrer fra Norden Kanalerne paa ſin Tilbagereiſe til Alperne, førende med ſig et muntert Billede

af de Ceremonier, han havde seet, blandet med raae Gisninger om den Magt, der havde Herredømmet i denne mistænkeligt Stat; og der søgde en Landmand tilbage til sit lille Landsted, tilfreds med Stadsen ved Regattaen fra den forrige Dag. Kort sagt, alt saae ud som det pleiede, og de Begivenheder, vi have fortalt, bleve en Hemmelighed undtagen for dem, der havde taget Deel i dem, og for det rænkefulde Raad, der havde været Aarsag til dem.

Da det blev høiere op paa Dagen, blev mangen et Seil heisset, for at gaae til Levanten, eller til Herkules' Stotter; og Felukker, Mestikker og Goeletter gik bort og kom, eftersom Vinden blæsde fra Landet eller Seen. Sømanden fra Kalabrien strakde sig under det Seil, der var udspændt over hans Dæk, eller tog sin Siesta paa et Bundt gamle Seil, der vare sønderslidte af mangen et heed Sirocco. Da Solen dalede, begyndte de Stores og Ørkesløses Gondoler at glide hen over Vandet, og da de to Pladser vare afkjølede af Vinden fra det adriatiske Hav, begyndte Broglio at fyldes af dem, der vare vante til at benytte sig af denne Spadseregang. Blandt disse kom Hertugen af Sant' Agata, der, skjøndt fremmed for Republikkens Love, dog, da han var af en saa ædel Byrd og havde saa billige Fordringer, blev modtaget af Raadsherrerne, i deres Fornøielser, som en velkommen Deeltager i

denne forfængelige Udmærkelse. Han traad ind paa Broglio paa den sædvanlige Tid, og med sin sædvanlige Fatning, thi han stolede saa meget paa sin hemmelige Indflydelse og tillige paa sine Medbeileres Held, at han ikke var bange for at blive straffet. Eftertanke havde lært Don Camillo at indsee, at da hans Plan var Raadet bekjendt, vilde det for længe siden have arresteret ham, hvis dette havde været dets Hensigt; og han var altsaa overbeviist om, at de virksomste Midler til at undgaae Følgerne af hans Eventyr for hans egen Person, var at vise dem, at han havde Tillid til sin egen Magt og ikke var bange for at trodse dem. Da han derfor viisde sig, holdende en høi Officier, der hørde til det pavelige Gesantskab, under Armen, og med et Blik, der røbede Selvtillid, blev han, som sædvanligt, hilset af dem, der kjendte ham, med den Agtelse, der tilkom hans Rang og Forventninger. Alligevel vandrede Don Camillo blandt Republikkens Adelsmænd med nye Følelser. Mere end een Gang troede han at opdage i deres ustadige Blik, som han taelde med, Tegn til at de vidsde noget om hans mislykkede Forsøg; og flere Gange, naar han mindst ventede en saadan Undersøgelse, stirrede man paa hans Ansigt med Øine, der syntes at sige, at man vilde læse hans tilkommende Skjæbne i hans Træk. Foruden dette, lod det ikke til, at Nogen vidsde, at Staten havde været paa Nip-

pet af at miſte en Arving af ſaadan en Vigtighed, eller at en Bruudgom var bleven berøvet ſin Bruud. De ſædvanlige Kunſtgreb paa Statens Side, og Forſigtighed paa Ungdommens, gjorde at enhver tog ſig i Agt for at yttre noget.

Paa denne Maade henrandt Dagen, uden at nogen Tunge i Venedig, undtagen dem, der hvidſkede i Løndom, taelde et Ord om de Begivenheder, der gribe ind i vor Hiſtorie.

Juſt ſom Solen gik ned, gled en Gondol langſomt hen til Landingsſtedet ved det hertugelige Palads. Gondolereren landede, gjorde ſin Baad faſt paa den ſædvanlige Maade og traad ind i Gaarden. Han bar en Maſke, thi den Time var kommen, da man kunde maſkere ſig, og hans Klædedragt var ſaa aldeles lig den, Folk af hans Stand pleie at bære, at dens Simpelhed gjorde at man ikke let kunde kjende den, der bar den. Kaſtende et Blik til alle Sider traad han ind i Bygningen gjennem en privat Dør.

Den Bygning, hvor Venedigs Doger opholdt ſig, var et ſtummelt Minde om Statens Politik. Den var bygget omkring en ſtor, dunkel Gaard, ſom det næſten altid er Tilfældet med de fornemmeſte Bygninger i Europa. En af deres Fløie danner en Side af Piazetta, ſom vi ſaa ofte have taelt om, og en Anden gaaer langs med Bolværket ud til Havnen. Bygnings-

maaden ved disse to ydre Fløie af Paladset, gjør denne Bygning mærkværdig. En lav Portikus, der danner Broglio, underholder en Række af massive, østerlandske Vindver, og oven paa disse igjen ligger der et Stokværk af Muurarbeide, med simple Aabninger, der minde om Kunstens almindeligste Forbringelser. En tredie Fløi bliver næsten ganske skjult af Domkirken St. Markus, og den Fjerde bliver beskyllet af Kanalen. Statens offentlige Fængsler danne den anden Side af denne Kanal; og forkynde saaledes høit denne Regjerings Natur, ved det at den lovgivende Magt har sit Sæde saa nær ved Straffen. Den berygtede Taarernes Bro er den materielle, og vi kunne lægge til den metaphoriske Forbindelse mellem disse To. Den sidste af disse Bygninger staaer ved Bolværket, og skjøndt mindre stolt og rummelig er den dog i Hensende til Bygningsmaaden den fortrinligste.

Den maskerede Gondolerer viisde sig strax efter neden for Buen ved Vandporten og med iilsomme Skridt søgde han sin Baad. Der behøvedes kun et Minut til at sætte over Kanalen, at lande paa den modsatte Side og gaae ind af Fængselets Port. Det lod til at han havde visse hemmelige Midler til at tilfredsstille de aarvaagne Dørvogtere, thi Skaader bleve skudte fra og Dørre blene aabnede, saasnart han blot sagde et Par Ord. Paa denne Maade kom han i en Hast igjennem alle de

ydre Dørre, og naaede en Deel af Bygningen, der syntes at være indrettet til Beboelse for en Familie. Skulde man dømme af Stedets Omgivelser, gjorde de, der boede der, ingen Fordring paa Overdaadighed, dog syntes de heller ikke at mangle det, der var nødvendigt for Folk af deres Stand, i et saadant Clima, og paa den Tid.

Gondoleren gik op ad en Trappe og stod nu udenfor en Dør, der ikke havde noget af de Tegn paa at her var et Fængsel, som man bemærkede i saadan en Mængde paa de andre Dele af Bygningen. Han standsede for at lytte, derpaa bankede han paa med særdeles Forsigtighed.

„Hvem er der udenfor?" — spurgde en blid Pigestemme, i samme Øieblik som Hammeren bevægede sig og faldt igjen, som om hun vilde vide hvem det var, der stod udenfor, førend hun lukkede op.

„En Ven af Dig, Gelsomina;" — var Svaret.

„Nei, her er enhver en Ven af Fangevogteren, hvis man vilde troe dem. I maa sige Eders Navn."

Gondolereren skjød Masken, der havde forandret hans Stemme, saavelsom den skjulde hans Ansigt, en Smule til Side.

„Det er mig, Gesina!" — sagde han, i det han nævnede hende ved hendes Navn.

Skaaden foer tilside og Døren blev i en Hast lukket op.

„Det er forunderligt, at jeg ikke kjendte Dig, Carlo!" — sagde Pigen, med Hæftighed; — „men Du forklæder Dig i den senere Tid paa saa mange Maader og forandrer din Udtale saa forunderligt, at din egen Moder ikke vilde troe sine egne Ører."

Gondolereren taug, for at overbevise sig om, at de vare alene; derpaa lagde han Masken tilside og fremviisde Bandittens Ansigtstræk.

„Du veed hvor nødvendigt det er at være forsigtig;" — sagde han; — „og vil ikke dømme mig strængt."

„Jeg mener det ikke saaledes, Carlo! — men din Stemme er saa velbekjendt, at jeg forundrer mig over at Du kunde tale saa fremmed."

„Har Du noget til mig?"

Den smukke Pige, thi hun var baade ung og smuk, nølede.

„Har Du noget Nyt, Gelsomina?" — gjentog Banditten, i det han med sit forskende Blik læsde i hendes uskyldige Ansigt.

„Du er lykkelig, at Du ikke er kommet før til Fængslet. Jeg har just havt et Besøg, og Du vilde vist ikke gjerne være seet af det."

„Du veed, at jeg har god Grund til at komme med Maske paa. Dog skulde dit Bekjendtskab nok have faaet at vide om jeg vilde lade mig see af det eller ikke."

„Nu tager Du Feil;" — svarede Pigen hastigt; — „der var ingen anden her, end min Cousine Annina."

„Troer Du maaskee, at jeg er skinsyg?" — sagde Banditten smilende og tog hendes Haand; — „havde det været din Fætter Pietro, eller Michele, eller Roberto, eller nogen anden Ungkarl i Venedig, vilde jeg dog ikke have været bange for andet end for at blive kjendt."

„Men det var blot Annina, — min Cousine Annina, som Du aldrig har seet, — og jeg har ingen Fætter Pietro, eller Michele eller Roberto. Vi ere ikke mange, Carlo. Annina har en Broder, men han kommer aldrig her. Det er ogsaa længe siden hun har kunnet forlade sin Handel, for at komme til dette sorgelige Sted. Faa Sødskendebørn see hverandre saa sjeldent som Annina og jeg."

„Du er en god Pige, Gessina, har Du ellers noget Særdeles at betroe mig?"

Gelsomina eller Gessina, som man i Fortrolighed kaldte hende, slog sit blide Øie igjen til Jorden, — men hævende det igjen, førend han kunde bemærke denne Omstændighed, vedblev hun Samtalen.

Jeg frygter for, at Annina vil komme tilbage, ellers vilde jeg gaae med Dig."

„Er dit Sødskendebarn da her endnu"? — spurgde

Banditten noget urolig; — „Du veed at jeg ikke ønsker at blive seet."

„Frygt ikke! hun kan ikke komme ind uden at røre Klokken, thi hun er oppe hos min stakkels syge Moder. Du kan, som sædvanligt, gaae ind i det inderste Kammer, naar hun kommer og høre paa hendes forfængelige Snak, dersom Du vil; eller — men vi have ikke megen Tid, — thi Annina kommer kun sjeldent, og jeg veed ikke hvordan, men hun synes ikke at holde meget af en Sygestue, thi hun bliver aldrig uden nogle faa Minutter hos sin Moster."

„Du vilde have sagt, at jeg kunde gaae mit Ærinde, Gessina?"

„Ja, det vilde jeg, Carlo! — men jeg er vis paa at vi ville blive kaldte tilbage af min utaalmodige Cousine."

„Jeg kan vente; jeg er taalmodig, naar jeg er hos Dig, min dyrebare Gessina!"

„Tys! det er min Cousines Gang; — Du kan gaae ind!"

Medens hun taelde, klingede en lille Klokke, og Banditten smuttede ind i det indre Værelse, som en, der ret godt kjendte dette Skjulested. Han lod Døren staae paa Klem, thi Mørket inde i Kammeret skjulde ham tilstrækkeligt. I samme Øieblik aabnede Gelsomina den yderste Dør, for at lade sit Besøg træde

ind. Paa den første Lyd af hendes Stemme gjenkjendte Jacopo, der af dette almindelige Navn ikke kunde slutte sig til hvem det var, Viinsælgerens listige Datter.

„Du har det ret mageligt her, Gelsomina!" — raabde den Sidste, i det hun traad ind og kastede sig i en Stoel, som om hun var træt; — „Det er bedre med din Moder, og Du er ret Herre her i Huset."

„Jeg vilde ønske, at jeg ikke var det, Annina! thi jeg er for ung for en saadan Pligt, og for saadan en Kummer."

„Det er ikke saa utaaleligt, Gissina! at være Herre inden sine egne Døre i sit syttende Aar. Magten er sød og Lydighed er kjedsommelig."

„Jeg har ikke fundet det saaledes, og jeg vilde med Glæde opgive den Første, dersom min stakkels Moder var i Stand til at bestyre sit Huus igjen."

„Det er smukt, Gessina! og gjør din Skrivtefader Ære. Men Myndighed er Qvinden kjær, saavel som Friheden. Du var ikke blandt Maskerne igaar paa Pladsen?"

„Jeg bruger sjeldent Forklædning, og kunde ikke forlade min Moder."

„Du vilde have været glad, hvis Du havde gjort det, og Du har god Grund til at være sorgmodig, thi en muntrere Formæling og en smukkere Regatta

har der ikke været seet i Venedig siden Du blev født. Men den første kunde Du see fra dit Vindue."

„Jeg saae Statens Galei glide hen imod Lido, og en heel Flok Raadsherrer paa Dækket, men ellers ikke meget."

„Hvad vil det forslaae! Du skal faae ligesaa god en Forestilling om Stadsen, som om Du selv havde spillet Dogens Person. Først kom Livvagten i deres gammeldags Troier —"

„Nei det husker jeg at jeg har seet saa tit; thi det samme Skuespil bliver jo gjentaget hvert Aar."

„Du har Ret! Men Venedig har aldrig før seet saa herlig en Regatta. Du veed at den første Væddekamp altid er mellem Gondoler med mange Aarer, der blive styrede af de meest ansete Søfolk paa Kanalerne. Luigi var der, og skjendt han ikke vandt, fortjende han dog at vinde, for den Maade, hvorpaa han førde sin Aare. Du kjender jo Luigi?"

„Jeg kjender kun meget faa i Venedig, Annina! thi min Moders langvarige Sygdom, og min Faders ulykkelige Tjeneste holder mig inde, naar andre ere paa Kanalerne."

„Ja, det er sandt! Du har ingen god Leilighed til at gjøre Bekjendtskab. Men Luigi giver ingen Gondolerer noget efter i Behændighed og Berømmelse, og han er

den smukkeste Karl af alle dem, der sætter en Fod paa Lido."

„Han var altsaa den Forreste i den store Væddekamp!"

„Han burde have været det, men hans Kammeraters Plumphed og en Ubehændighed i at dreie af, bragde ham bag efter den Anden. Det var værd at see saa mange dygtige Sømænd kjæmpe for at beholde eller vinde sig et Navn paa Kanalerne. Santa Maria! jeg vilde ønske at Du havde seet det, Pige!"

„Jeg vilde ikke have kunnet glæde mig, naar jeg saae en Ven uheldig."

„Vi maa tage Lykken, som den kommer. Men det meest forunderlige Syn igaar, var, uagtet Luigi og hans Kammerater gjorde det saa godt, at see en stakkels Fisker, ved Navn Antonio, med bart Hoved og bare Arme, henimod halvfjerdsindstyve Aar gammel, i en Baad, der ikke var stort bedre end den, jeg bruger, til at føre Drikkevarer til Lido, tage Deel i den anden Væddekamp og vinde Prisen."

„Da har han vel ikke havt med meget kraftfulde Medbeilere at bestille?"

„Med de Bedste i Venedig, skjøndt Luigi, der havde kjæmpet i den første Strid, ikke kunde tage Deel i den Anden. Man siger ogsaa," — vedblev Annina, i det hun saae sig om med sin sædvanlige Forsigtighed, —

„at en, som man ikke gjerne nævner her i Venedig, havde den Dristighed at komme maskeret til Regattaen, og dog vandt Fiskeren. Har Du hørt tale om Jacopo?"

„Der er mange af det Navn."

„Der er kun een, der fører det nu her i Venedig. Alle mene den samme, naar de sige Jacopo."

„Jeg har hørt tale om et Uhyre af dette Navn; men han har sikkert ikke vovet, at vise sig blandt Adelsmændene ved saadan en Høitidelighed."

„Gesina, vi leve i et forunderligt Land! Denne Mand spadserer paa Piazetta saa stolt som Dogen selv naar han vil, og dog siger man ikke et Ord til ham. Jeg har seet ham, om Middagen læne sig til Triumphmasten, eller til San Teodoros Støtte, med saa stolt en Mine, som om han var sat der for at forkynde Republikkens Scire."

„Maaskee han er i Besiddelse af en skrækkelig Hemmelighed, som de ere bange for, at han skal røbe?"

„Du kjender kun lidt til Venedig, mit Barn! Hellige Maria! en Hemmelighed af det Slags vilde være et sikkert Pant paa at han selv kom til at døe. Det er ligesaa farligt at vide for meget, som at vide for lidt, naar man har med St. Markus at gjøre. Men de siger at Jacopo var der, og taelde med Dogen Ansigt til Ansigt, og forskrækkede Raadsherrerne, som om han havde været et Spøgelse fra deres Fædres Grav-

hvælvinger. Men dette er heller ikke alt; da jeg i Morges seilede over Lagunerne, saae jeg at man tog en ung Adelsmands Lig op af Vandet, og de, der vare i Nærheden, sagde, at det havde Mærket af hans ulykkelige Haand."

Den frygtsomme Gelsomina gysede.

„De, der regjere," — sagde hun; — „ville have et stort Ansvar, dersom de lade dette Afskum gaae længere fri."

„Den hellige Sant Markus beskytte sine Børn! Man siger, at der er meget af det Slags Synd at svare for, — men Liget saae jeg med mine egne Øine, da jeg i Morges seilede ind i Kanalerne."

„Og har Du da sovet i Nat paa Lido, siden Du var derovre saa tidligt?"

„Paa Lido? Ja — nei — jeg sov ikke; men Du veed at min Fader har havt en travl Dag formedelst Lystighederne; og at jeg ikke, som Du, Gessina! er Herre i Huset, og kan gjøre hvad jeg vil. Men jeg sidder her og sladdrer med Dig, medens der er nok at bestille der hjemme. Har Du den Pakke, mit Barn! som jeg bad Dig gjæmme for mig, da jeg var her sidst?"

„Her er den," — svarede Gelsomina, i det hun aabnede en Dragkiste, og leverede sin Cousine en lille, omhyggelig indsvøbt Pakke, der, uden at hun vidste det, indeholdt nogle forbudne Varer, og som den An-

den, i sin utrættelige Virksomhed, havde været nødt til at skjule en Tid. „Jeg var nær ved at troe, at Du havde glemt den og havde næsten i Sinde at sende Dig den."

„Gelsomina, hvis Du har mig kjær, saa vær aldrig saa uforsigtig. Min Broder Giuseppe — Du kjender vel knap Giuseppe?"

„Skjøndt vi ere Fættere kjende vi kun lidt til hinanden."

„Du er lykkelig i din Uvidenhed. Jeg kan ikke sige hvad jeg vilde om en, der er et Barn af de samme Forældre; men havde Giuseppe af en Hendelse faaet denne Pakke at see, vilde det have bragt Dig i stor Forlegenhed."

„Nei, jeg er hverken bange for Din Broder, eller for nogen Anden;" — sagde Datteren af Fangefogden med den Fasthed, som Uskyldigheden giver; — „han kunde ikke gjøre mig noget Ondt, fordi jeg havde viist hans Søster en Tjeneste."

„Du har Ret; men mig vilde han have voldt megen Fortræd. Hellige Maria! hvis Du vidste den Sorg denne ubesindige, misledte Knøs volder sin Familie. Alligevel er han min Broder, og Du kan forestille Dig Resten. Farvel, gode Gesina! jeg haaber, at din Fader vil tillade Dig at komme og besøge dem engang, der holde saa meget af Dig."

„Farvel, Annina; Du veed at jeg vilde komme med Glæde, men jeg nænner ikke at forlade min stakkels syge Moder."

Viinsælgerens rænkefulde Datter gav sin uskyldige, umistænksomme Veninde et Kys, hvorpaa hun blev lukket ud og forsvandt.

„Carlo!" — sagde Gessinas blide Stemme; — „Nu kan Du komme ud; nu behøve vi ikke at frygte for flere Besøg."

Banditten kom frem, men blegere end sædvanligt. Han saae bedrøvet paa det smukke, kjærlige Væsen, der ventede paa ham, og i det han kjæmpede med sig selv for at besvare hendes venlige Smiil, gav denne unyttige Anstrængelse hans Ansigt noget Grueligt.

Annina har kjedet Dig med sin forfængelige Snak om Regattaen og om Morderne paa Kanalerne. Du vil ikke dømme hende strængt for den Maade, hvorpaa hun taelde om Giuseppe, der kan fortjene dette og mere. Men, jeg kjender Din Utaalmodighed og vil ikke længere sætte den paa Prøve."

„Hør, Gessina! er den Pige dit Søstrendebarn?"

„Har jeg ikke sagt Dig det? Vore Mødre ere Søstre."

„Og hun kommer her tit?"

„Ikke saa tit, som jeg er vis paa, at hun ønsker det, thi hendes Moster har ikke forladt sit Værelse i mange, mange Maaneder."

„Du er en fortræffelig Datter, kjære Gessina! og vilde gjøre alle andre ligesaa lydige som Du er selv; — Og Du har besøgt hende igjen?"

„Nei, aldrig! min Fader forbyder det, fordi de ere Vinsælgere og holde Gondolererne i Suus og Duus. Men Annina kan ikke gjøre noget for sine Forældres Handel."

„Ganske sandt; — men Pakken? Har den længe været i din Værge?"

„En Maaned; Annina lod den blive her, da hun var her sidst, thi hun maatte skynde sig med at sætte over til Lido. Men hvorfor gjør Du disse Spørgsmaal? Du kan ikke lide mit Søstrendebarn, fordi hun er letsindig og gjerne fører forfængelig Snak, men jeg troer dog at hun har et godt Hjerte. Du hørde hvordan hun taelde om den afskyelige Jacopo og om hans sidste Mord?"

„Ja, det hørde jeg!"

„Du selv kunde ikke have yttret mere Afsky for dette Uhyres Forbrydelser, Carlo! Nei, Annina er letsindig og hun kunde gjerne være lidt mindre verdsligtsindet, men hun har, som vi alle, en hellig Afsky for Synden. Skal jeg føre Dig til Cellen?"

„Bliv ved!"

„Et retskaffent Gemyt maa oprøres ved Morderens kolde Grusomhed. Jeg har hørt meget om hans

Nord og om Maaden, hvorpaa de deroppe see igjennem Fingre med ham. Man siger i Almindelighed at han er listigere end dem og at Øvrigheden blot venter efter gyldige Beviser, for ikke at begaae en Uretfærdighed."

„Troer Du, at Raadet er saa samvittighedsfuldt?" — spurgde Banditten; men bad strax derpaa Pigen at blive ved.

Gesina saae fortrædelig ud, som en der følde Styrken af hans Spørgsmaal; derpaa vendte hun sig om for at aabne et Skab, hvoraf hun tog en lille Kasse.

„Denne er Nøglen, Carlo!" — sagde hun, i det hun viisde ham et Knippe; — „og jeg er nu den eneste Vogter. Det har vi i det mindste faaet udrettet; den Dag vil komme, da vi saae udrettet mere."

Banditten forsøgde at smile, som om han satte tilstrækkelig Priis paa hendes Godhed; men det lykkedes ham alene at gjøre hende det forstaaeligt, at han ønskede at gaae. Den blødhjertede Piges Øie tabde sit Glimt af Haab i et Udtryk af Sorg, og hun adlød-

Nittende Kapitel.

— — Men lad os gaae til Taarnet,
Og har Du overskuet Sø og Land,
Besøg de snævre Celler da, der ligne
Gravhvælvinger.

St. Markuspladsen.

Vi ville ikke forsøge paa at gjennemtrænge de hvælvede Gallerier, de skumle Gange og alle de Værelser, gjennem hvilke Fangefogdens Datter førde sin Ledsager. De, der engang have betraadt et vidtløftigt Fængsel, ville ingen Beskrivelse forlange, der kan vække den piinlige Følelse, som tilstængede Vinduer, knagende Hængsler, rustne Skaader og alle de andre Tegn til Indspærring, nødvendigt maa indgyde. Denne Bygning, der, ligesom saa mange Andre, forgjæves var opført for at undertrykke Samfundets Laster, var vidtløftig, fast og vildsom, skjønt, som vi ovenfor have sagt, udvendigt saa simpel og skjøn, at det kunde synes at man havde villet drivet Spot med dens Bestemmelse.

Gelsomina traad ind i et kort, snævert og lyst Galleri, hvor hun standsede.

„Du søgde, som Du pleiede, efter mig nede ved Vandporten paa den sædvanlige Tid, Carlo?"

„Jeg var ikke gaaet ind i Fængslet, dersom jeg

havde truffet Dig der, thi Du veed at jeg ikke gjerne vil lade mig sees. Men jeg huskede paa din Moder og satte over Kanalen."

„Du har taget Feil. Min Moder har havt mere Ro, end hun har havt i mange Maaneder; — Du maa have bemærket, at vi ikke ere gaaede den sædvanlige Vei til Cellen?"

„Ja, det har jeg; men da vi ikke ere vante til at møde i din Faders Værelse, naar vi ville gaae herhen, troede jeg, at det var nødvendigt, at tage denne Vei."

„Er Du godt bekjendt i Paladset og Fængslet, Carlo?"

„Mere end jeg ønsker, gode Gelsomina! Men hvorfor sporger Du saaledes paa en Tid, da Du veed at jeg gierne vilde være anderledes beskjæftiget?"

Den frygtsomme Pige svarede ikke. Hendes Kind var aldrig ret rød, thi som en Blomst der opvoxer i Skyggen, havde den hendes eensomme Livs matte Farve, men ved dette Spørgsmaal blev den bleg. Vant til dette følelsomme Væsens Oprigtighed, læsde Banditten i hendes talende Ansigtstræk. Hurtigt traad han hen til et Vindue, og i det han saae ud, faldt hans Blik paa en snæver, skummel Kanal. Derpaa skred han over Galleriet, saae ned og blev den samme mørke Kanal vaer,

der gik mellem de massive Bygninger ud til Landingsstederne og Havnen.

„Gelsomina!" — skreeg han, i det han foer tilbage ved dette Syn; — „dette er Sukkenes Bro!"

„Det er det, Carlo! er Du aldrig gaaet over den før?"

„Aldrig; heller ikke begriber jeg hvorfor jeg gaaer over den nu. Jeg har altid tænkt, at det engang vilde blive min Skjæbne at gaae denne ulykkelige Vei, men jeg kunde ikke drømme om saadan en Ledsagerinde."

Gelsominas Øie straalde og hendes Smiil var fuldt af Ømhed.

„Med mig vil Du aldrig gaae over den til din Ulykke."

„O, det er jeg vis paa, kjære Gelsomina!" — svarede han i det han greb hendes Haand; — „men dette er en Gaade, som jeg ikke kan løse. Er Du vant til at gaae ind i Paladset gjennem dette Galleri?"

„Det bliver kun lidet brugt, undtagen af Fangevogterne og de Fordømte, som Du vel har hørt; dog har de givet mig Nøglerne, og viist mig alle Indgangene, for at jeg, som sædvanligt, kan vise Dig Veien."

„Gelsomina! jeg frygter for at jeg har været for lykkelig i dit Selskab til at lægge Mærke til det som lidt Eftertanke vilde have lært mig, nemlig Raadets sjeldne Naade i at tillade mig Adgangen her."

„Angrer det Dig, Carlo! at Du har lært at kjende mig?"

Den bebreidende Sørgmodighed i hendes Stemme rørde Banditten, der med italiensk Hæftighed kyssede den Haand, han holdt.

„Jeg skulde da angre de eneste lykkelige Timer, jeg har kjendt i mange Aar;" — sagde han; — „Du har været for mig, Gelsomina! som en Blomst i Ørkenen, — som en klar Kilde for en Mand, der brænder af Feberhede, — som et Glimt af Haab for en, der lider under Forbandelsen. — Nei, nei, ikke et Øieblik har det angret mig, at jeg har kjendt Dig, min Gelsomina!"

„Det vilde ikke have gjort mit Liv mere lykkeligt, havde jeg maattet tænke, at jeg volder Dig Kummer. Jeg er ung og ubekjendt med Verden, men jeg veed, at vi skulle volde dem, vi agte, Glæde og ikke Sorg."

„Din Natur vilde give Dig denne skjønne Lærdom. Men er det ikke forunderligt at en, som jeg, skal have Tilladelse til at besøge Fængslet uden at nogen Anden passer paa ham?"

„Jeg har aldrig tænkt paa det, Carlo! men det er sandelig ikke almindeligt."

„Vi have fundet saa megen Fornøielse i hinanden, kjære Gessina! at vi have overseet hvad der burde have foraarsaget os Bekymring."

„Bekymring, Carlo?"

„Eller, i det mindste, Mistanke; thi disse elendige Raadsherrer bevise ingen Naade uden Aarsag. Men det er nu for sildigt at kalde det Forbigangne tilbage, om vi endogsaa vilde, og i Hensende til det, der angaaer Dig, vilde jeg ikke tabe et Øieblik. Lad os gaae videre."

Skyen forsvandt af den milde Piges Ansigt, dog rørde hun sig ikke.

„Faa," — lagde hun skjælvende til; — „gaae over denne Bro, og træde atter ind i Verden, og dog spørger Du ikke hvorfor vi ere her, Carlo!"

Der var et forbifarende Glimt af Mistillid i Banditens Øie, da han kastede et hurtigt Blik paa det rolige Øie af det uskyldige Væsen, der gjorde dette Spørgsmaal. Men det varede neppe saalænge at han kunde forandre det Udtryk af mandig Følelse, som hun var vant til at møde i hans Øie.

„Da Du endelig vil gjøre mig nysgjerrig," — sagde han; — „saa sig mig hvorledes Du er kommet hid, og især, hvorfor Du nøler da Du engang er her?"

„Aarstiden er rykket frem," — sagde hun med en Stemme, der neppe var herligere, end hendes Aandedræt, — „og vi ville forgjæves søge blandt Cellerne."

„Jeg forstaaer Dig," — sagde han; — "lad os gaae."

Gelsomina kastede et langsomt, betydningsfuldt

Blik paa sin Ledsagers Ansigt, men da hun ikke fandt noget synligt Tegn til den Angst, han følede, vedblev hun. Jacopo var for meget vant til at forstille sig til at røbe nogen Svaghed, da han vidsde hvormegen Kummer det vilde forvolde det selsomme, trofaste Væsen, der bar saa megen Ømhed for ham.

Men for at Læseren kan være i Stand til at forstaae de Hentydninger, der synes at være saa tydelige for vore Elskende, er det nødvendigt at forklare endnu nogle hadelige Træk i den venetianske Statsforfatning.

Hvad en Stats Fordringer endogsaa kan være i dens erkjendte Grundsætninger, finder man dog den rette Regle til dens Charakteer i det Maskineri, som den sætter i Gang. I de Statsforfatninger, der ere indrettede til Folkets Gavn, bliver Magten anvendt med Forsigtighed og Maadehold, eftersom man har til Hensigt at beskytte og ikke at fornærme den Svage; medens det mere egennyttige og udelukkende System bliver strængere og vilkaarligere i at anvende Magten. Derfor bragde i Venedig, hvis hele Statsmaskine, var grundet paa et Oligarchi, Raadets Skinsyge Despotismens Værktøi i absolut Berørelse med den saa kaldte Fyrstes Pomp, og selv Dogens Palads var besmittet med Nærværelsen af Statens Fangehuller. Denne fyrstelige Bygning havde sine Sommer og Vinter-Celler. Læseren kunde være tilbøielig til at troe, at Medlidenhed har havt nogen

Lindring for de Ulykkelige til Hensigt med denne Indretning; men dette vilde være at tilskrive et Selskab Medlidenhed, der, til sit sidste Øieblik, har viist, at det foragtede menneskelige Følelser. Saa langt var man fra at tage Hensyn paa den Fangnes Lidelser, at Vinterfængslerne vare under Høiden af Kanalerne, medens Sommerarresterne vare under Blytagene, udsatte for Virkningerne af dette Climats brændende Soel. Ligesom Læseren vil allerede have gjættet, at Jacopo var i Fængslet i et Værelse, der havde Hensyn til en af de Fangne, vil denne korte Forklaring sætte ham i Stand til at forstaae hans Ledsagerindes Hentydninger. Han, de sagde, var virkelig nylig bleven forflyttet fra den fugtige Celle, i hvilken han havde tilbragt Vinteren og Foraaret, til de hede Værelser under Taget.

Gessina vedblev at vise Banditten Veien med en Sørgmodighed i Øine og Ansigtstræk, der røbede hendes dybe Medlidenhed med hendes Ledsagers Kummer, men uden at yttre at hun ansaae det for nødvendigt at dvæle længere. Hun havde meddeelt ham en Omstændighed, der tyngede mægtigt paa hendes eget Sind, og ligesom de Fleste af hendes blide Gemytsbeskaffenhed, der havde skjælvet for en saadan Pligt, følde hun sig meget lettere, nu da hun havde udført den. De stege op ad mange Trapper, aabnede og lukkede utallige Dørre, og gik tause igjennem forskjellige snævre Gange, førend de naaede

deres Bestemmelsessted. Medens Gelsomina ledte efter Nøglen til den Dør, udenfor hvilken de standsede, i det større Knippe, som hun bar, indaandede Banditten den qvalme Luft i dette Luftsrum, som en, der var nær ved at qvæles.

„De lovede mig, at dette ikke skulde skee mere!" — sagde han; — „men de glemme altid deres Løfter, de Djævle!"

„Carlo! Du glemmer at dette her er Dogens Palads!" — hvidskede Pigen, i det hun saae sig frygtsomt tilbage.

„Jeg forglemmer ikke noget, der har Sammenhæng med Republikken; — det er altsammen her;" — han strøg sin brændende Pande; — „hvad der ikke er der, er i mit Hjerte."

„Stakkels Carlo! dette kan ikke vare evigt, — der vil blive en Ende!"

„Du har Ret;" — svarede Banditten; — „Enden er nærmere, end Du troer. Men det er det samme; luk op at vi kunne gaae ind."

Gelsominas Haand nølede, men et Blik af hendes Ledsagers utaalmodige Øie gjorde at hun adlød og de traad ind i Cellen.

„Fader!" — raabde Banditten i det han ilede hen til en Pritsch, der var anbragt i en Krog.

En gammel Mands svage, indfaldne Skikkelse viisde

sig ved dette Udraab, og et Øie der, uagtet det røbede aandig Svaghed, i dette Øieblik var klarere end Sønnens, stirrede paa Gelsominas og hendes Ledsagers Ansigter.

„Du har ikke lidt, som jeg har frygtet for, ved denne pludselige Forandring, Fader!" — vedblev den Sidste, i det han knælede ned foran Straaleiet; — „Dine Øine, Kinder og dit hele Udseende er bedre, end i den fugtige Kjælder nedenunder."

„Jeg er lykkelig her," — svarede Fangen; — „her er Lys, og endskjøndt de have givet mig for meget deraf, kan Du ikke forestille Dig, min Dreng! hvilken Glæde det er at see Dagen, efter saa lang en Nat."

„Her er det bedre, Gelsomina! — De har dog ikke gjort ham nogen Skade. Se — hans Øie er klarere, og hans Kinder have en bedre Farve."

„De ere altid saaledes, naar man har tilbragt Vinteren i de lavere Fængsler;" — hviskede Pigen.

„Har Du noget Nyt til mig, min Dreng? — Hvad for Efterretninger fra din Moder?"

Jacopo bøiede sit Hoved, for at skjule den Angst, dette Spørgsmaal forvoldte ham, og som han nu havde hørt over hundrede Gange.

„Hun er lykkelig, Fader! — saa lykkelig som en kan være, der elsker Dig saa høit, skjøndt Du er borte fra hende."

„Taler hun ofte om mig?"

„Det sidste Ord, jeg hørde fra hendes Læber var dit Navn."

„Hellige Maria, velsigne hende! Jeg haaber, at hun erindrer mig i sine Bønner."

„Derom er der ingen Tvivl, Fader! de ere en Engels Bønner."

„Og din taalmodige Søster? — Du har ikke nævnet hende, min Søn!"

„Ogsaa hun er vel, Fader!"

„Har hun holdt op med at bebreide sig selv, at hun har været den uskyldige Aarsag til mine Qvaler?"

„Det har hun."

„Hun harmer sig da ikke længere over en Skjæbne, der ikke kan afvendes?"

Banditten syntes at søge Hjælp i den blege, maalløse Gelsominas medlidende Øie.

„Hun har holdt op med at harme sig, Fader!" — yttrede han med tvungen Rolighed.

„Du har altid elsket din Søster, Dreng! med en mandig Ømhed. Dit Hjerte er godt, som jeg har Grund til at troe. Har Gud givet mig Sorg, har han velsignet mig i mine Børn.

En lang Pause fulgde, i hvilken Faderen syntes at gruble over det Forbigangne, medens Sønnen glædede sig over at han holdt op med Spørgsmaal, der pinede

hans Sjæl, eftersom de, Talen var om, for længe siden vare blevne Offre for denne Familieulykke. Den gamle Mand, thi Fangen var baade til Aars og svag, vendte sit tankefulde Blik til den bestandigt knælende Bandit, og blev ved:

„Der er kun lidet Haab om at din Søster skal blive givt, thi der er Ingen, der vil indgaae en Forbindelse med en, der er fordømt."

„Hun ønsker det ikke heller; — hun ønsker det ikke, — hun er lykkelig hos min Moder."

„Det er en Lykke, som Republikken ikke vil misunde. Er der intet Haab om at vi snart kunde see hverandre?"

„Du vil see min Moder! — Ja, denne Glæde vil komme engang."

„Det er en lang Tid siden jeg har seet nogen af min Familie, undtagen Dig; knæl, at jeg kan velsigne Dig!"

Jacopo, der var staaet op under denne Sjæletortur, adlød og bøiede ærbødigt sit Hoved, for at modtage den faderlige Velsignelse. Den gamle Mands Læber bevægede sig, og hans Øine vendte sig mod Himlen, men han taelde mere Hjertets Sprog, end Tungens. Gelsomina lod Hovedet synke ned paa Brystet, og syntes at forene sin Bøn med Fangens. Da denne tause, men høitidelige Ceremoni var forbi, gjorde hver af dem

det sædvanlige Korsets Tegn, og Jacopo kyssede Fangens rynkede Haand.

„Har Du noget Haab for mig?" — spurgde den gamle Mand, da denne fromme Handling var forbi; — „Lover de endnu, at jeg skal faae Solen at see igjen?"

„Det gjør de; — deres Løfter ere smukke!"

„Jeg vilde ønske, at deres Ord vare sanddrue! Jeg har i lang Tid levet af Haab; — jeg troer at jeg nu har været i fire Aar inden disse Mure."

Jacopo svarede ikke, thi han vidste, at hans Fader blot nævnede den Tid, i hvilket det havde været ham tilladt at see ham.

„Jeg har bygget paa det Haab, at Dogen engang vilde erindre sin gamle Tjener, og aabne Døren paa mit Fængsel." — Jacopo taug endnu, thi den Doge, som den Anden talde om, var død forlænge siden.

„Og dog bør jeg være taknemmelig, thi Maria og de Hellige have ikke forglemt mig. Jeg har ogsaa mine Fornøielser i mit Fangenskab."

„Gud være lovet!" — raabde Banditten; — „Paa hvad Maade lindrer Du da din Sorg, min Fader?"

„Se her, Dreng!" — sagde den gamle Mand, hvis Øie robede en Blanding af feberagtig Hidsighed, foraarsaget af den nys foretagne Forandring af Fængslet, og den tiltagende Aandssvaghed, der bestandigt blev større, af Mangel paa Øvelse i at bruge Forstanden; —

„seer Du Revnen i dette Stykke Træ? Den udvides af Heden. Tid efter anden, og siden jeg har været her, er den bleven dobbelt saa lang, som den var før, — jeg bilder mig nu ind, at naar den naaer Knasten, vil Raadsherrernes Hjerter blive mildere, og mine Dørre ville aabne sig. Det er en Fornøielse at give Agt paa hvorledes den voxer Tomme for Tomme, Aar for Aar."

„Er det alt?"

„Nei, jeg har endnu andre Fornøielser. Der var en Edderkop her i forrige Aar, der vævede sit Væv fra hiin Bjælke, og det var en Kammerat, som jeg holdt meget af at see. Se efter, Dreng, om der er Haab om, at den vil komme igjen!"

„Jeg seer den ikke;" — hviskede Banditten.

„Godt, der er dog Haab om at den vil komme igjen. Fluerne ville snart komme, og da vil den nok see sig om efter sit Bytte. De kan nok læsse falske Beskyldninger paa mig, og holde mig i mange Aar borte fra min Kone og Datter, men al min Lykke kunne de ikke berøve mig."

Den gamle Fange blev stum og tankefuld; en barnagtig Utaalmodighed straalde i hans Øie, og han kastede et Blik fra Sprækken, hans Staldbroder i saa mange eensomme Sommere, til sin Søns Ansigt, som en, der begyndte at sætte Mistillid til sine Fornøielser.

„Vel, lad dem tage det bort!" — sagde han, i det han skjulde Hovedet under Sengeteppet; — „Jeg vil ikke forbande dem."

„Fader!"

Fangen svarede ikke.

„Fader!"

„Jacopo!"

Nu blev Banditten maalløs. Han vovede ikke at kaste et Blik paa den aandesløse opmærksomme Gelsomina, skjøndt hans Barm hævede sig længselfuldt efter at betragte hendes uskyldige Ansigt.

„Hører Du mig, Søn?" — vedblev Fangen, i det han trak Dækket af sit Hoved; — „troer Du virkelig, at de vil have det Hjertelag at jage Ødderkoppen ud af min Celle?"

„De ville lade Dig beholde denne Fornøielse, Fader! thi den skader hverken deres Rygte eller deres Magt. Saalænge Senatet kan sætte Foden paa Folkets Nakke, og saa længe det kan beholde Skinnet af et godt Navn og Rygte, vil det ikke misunde Dig dette."

„Hellige Maria, gjør mig taknemmelig! Jeg var bange, Barn! thi det er ikke fornøieligt, at miste en Ven i et Fængsel."

Jacopo vedblev at berolige den Fangnes Sind og han ledte lidt efter lidt hans Tanker paa andre Gjenstande. Han lagde ved Siden af Sengen de faa Føde-

varer, som han havde Tilladelse til at bringe med, og i det han søgde at indgyde den Ulykkelige Haab om en hastig Befrielse, vilde han sige Farvel.

„Jeg vil søge at troe Dig, Søn?" — sagde den gamle Mand, der havde god Grund til at satte Mistanke til en Forsikkring, der saa ofte var bleven givet; — „Jeg vil gjøre alt hvad jeg kan for at troe det. Du maa sige din Moder, at jeg aldrig aflader at tænke paa hende og at bede for hende; og Du maa velsigne din Søster, i den stakkels fangne Faders Navn."

Banditten bukkede til et Tegn paa at han vilde udrette det, glad over at slippe for at tale. Paa et Vink af den gamle Mand bøiede han igjen sine Knæer og modtog hans Velsignelse til Afskeed. Efter at have sat noget af det usle Bohave tilrette, og aabnet en af de to smaa Luger, for at skaffe Værelset mere Lys og Luft, forlod han Fangehullet.

Hverken Gelsomina eller Jacopo taelde, da de vendte tilbage gjennem de mange vildsomme Gange, der havde ført dem op til det øverste Stokværk, førend de atter kom til Sukkenes Bro. Det var sjeldent at en menneskelig Fod betraad dette Gallerie, og Pigen valgde det med qvindelig Hurtighed til Stedet for Fortsættelsen af deres Samtale.

„Finder Du ham forandret?" — spurgde hun, dvælende ved Broen.

„Noget."

„Du taler, som om Du er bange for ham!"

„Jeg har aldrig villet lyve for Dig, Gelsomina."

„Men der er Haab. — Du sagde jo selv til ham at der er Haab?"

„Hellige Maria, tilgiv mig dette Bedrageri! Jeg kunde ikke berøve det Smule Liv, han har, sin eneste Støtte."

„Carlo! Carlo! Hvorfor er Du saa rolig? Jeg har aldrig hørt Dig tale med saadan en Rolighed om din Faders Fængsel og Lidelser."

„Det er fordi hans Befrielse er nær."

„Men i dette Øieblik var han uden Haab og Du taler nu om Befrielse?"

„Befrielsen er Døden. Selv Raadets Had vil bære Agtelse for Graven."

„Tænker Du at hans Ende er nær. Jeg har ikke kunnet see en saadan Forandring."

„Du er god, Gelsomina! og trofast mod dine Venner; og uden Mistanke om de Forbrydelser, i hvilke Du er saa uskyldig; men for en, der har seet saa meget Ondt, som jeg, indfinder Mistanken sig ved hver ny Begivenhed. Min arme Faders Lidelser ere nær deres Ende, thi hans Natur er udslidt; men var dette ikke, kunde jeg dog forudsee, at der er fundet Midler til at ende dem."

„Du kan dog ikke have Mistanke om at nogen her vil gjøre ham Fortræd!"

„Jeg mistænker ingen, der tilhører Dig. Men din Fader og Du selv, Gelsomina, ere ansatte her, efter de Helliges Beskikkelse, for at Djævlene ikke skulle have for megen Magt her paa Jorden."

„Jeg forstaaer Dig ikke, Carlo! — men Du er ofte saaledes. Din Fader sagde et Ord i Dag, som jeg vilde at han ikke havde brugt ved at tale til Dig." Banditten Øie kastede et hurtigt, uroligt og mistænkeligt Blik paa hans Ledsagerinde, derpaa vendte han det hastigt bort igjen.

„Han kaldte Dig Jacopo!" — vedblev Pigen.

„Menneskerne see ofte et Glimt af deres Skjæbne, ved deres Skytshelgens Naade."

„Vil Du sige dermed, Carlo! at din Fader har Mistanke om at Raadet vil bruge det Uhyre, han nævnede, imod ham?"

„Hvorfor ikke? De have brugt Mænd, der vare værre. Hvis Rygtet siger sandt, er han dem ikke ubekjendt."

„Kan det være muligt? — Du er bitter mod Republikken, fordi den har gjort din Familie Uret; men Du kan aldrig troe, at den har havt at gjøre med den leiede Bandit."

„Jeg siger ikke andet, end hvad man hver Dag hvisker paa Kanalerne."

„Jeg vilde ønske, at Din Fader ikke havde kaldet Dig ved dette frygtelige Navn, Carlo!"

„Du er alt for fornuftig til at et Ord skulde gjøre Dig urolig, Gelsomina! Men hvad troer Du om min ulykkelige Fader?"

„Dette Besøg har ikke lignet de andre, Du har gjort her i Selskab med mig. Jeg veed ikke Grunden, men mig er det forekommet at Du altid selv har følt det Haab, hvormed Du har trøstet den Fangne; men nu syntes Du at finde en frygtelig Fornøielse i Fortvivlelsen selv."

„Din Frygt bedrager Dig!" — svarede Banditten, der neppe taelde høiere, end han aandede; — „Din Frygt bedrager Dig, og vi ville ikke tale mere derom. Raadet mener maaskee endog at handle retfærdigt mod os. De ere hæderlige Signori, af høi Byrd, og navnkundige Familier! Det vilde være Ondskab at sætte Mistillid til Patricierne! Veed Du ikke, Pige! at den, der er født af adeligt Blod, er ophøiet over den Svaghed og de Fristelser, som vi af ringe Fødsel ere underkastede? De ere Mænd, der ved Fødselen ere stillede høit over de Dødeliges Brøst og som ere visse paa altid at udøve Retfærdighed, da de ikke behøve at staae Nogen til Ansvar. Dette er fornuftigt og hvo kan tvivle paa det?"

Da han sagde dette opslog han en bitter Latter.

„Nei! nu spotter Du, Carlo! Ingen er ophøiet over den Fare, at han undertiden kan gjøre Ondt, undtagen den, som de Hellige og den fromme Guds Moder tager i sin Varetægt."

„Det kommer af at leve i et Fængsel og at bede sin Morgen og Aften-Bøn! Nei, — nei, eensoldige Pige! der er Mænd i Verden, der fødes vise fra Slægt til Slægt; der fødes dydige, retskafne, tappre, ubestikkelige og beqvæmme fremfor alt til at undertrykke og indspærre dem, der ere fødte ringe og uadelige. Hvor har Du tilbragt dine Dage, taablige Gelsomina! at Du ikke har indsuget denne Sandhed med den Luft, Du indaander? Det er klart som Solens Lys, og saa feleligt som disse Fængselmure."

Den frygtsomme Pige foer tilbage og der var ét Øieblik, da hun tænkde paa Flugt, thi aldrig før i deres talløse, fortrolige Sammenkomster havde hun hørt saa bitter en Latter, eller seet saa vildt et Glimt i sin Ledsagers Øie.

„Jeg kunde næsten bilde mig ind, at din Fader med Rette brugde det Navn, han udtaelde, Carlo!" — sagde hun, i det hun fattede sig og kastede et bebreidende Blik paa hans ophidsede Ansigtstræk.

„Det er Forældrenes Sag at give deres Børn Navne; — men, nok herom! Jeg maa forlade Dig,

gode Gelsomina! og jeg forlader Dig med et tungt Hjerte."

Den umistænkelige Gelsomina forglemde sin Bekymring. Hun vidste ikke hvorledes det gik til, men, endskjøndt den saa kaldte Carlo sjeldent forlod hende, uden at hun blev bedrøvet, lagde der sig dog ved denne Erklæring en tungere Byrde paa hendes Hjerte, end ellers.

„Du har Dine Forretninger; og de maae ikke forsømmes. Har Du i den senere Tid været heldig med din Gondol, Carlo?"

„Guld og jeg ere fremmede for hverandre. Republikken lægger hele Byrden af den ærværdige Fange paa mine Skuldre."

„Jeg har kun lidt, som Du veed, Carlo!" — sagde Gelsomina med en Stemme, der neppe kunde høres; — „men det er dit. Min Fader er ikke rig, som Du nok kan begribe, thi ellers vilde han ikke leve af andres Lidelser, ved at forvare Nøglerne til et Fængsel."

„Han har en bedre Post end de, der gav ham den. Stod Valget til mig, Pige! at bære den hornede Hue, at holde Fester i Paladset, at boe i de kostbare Haller, at være den pynteligste Dukke ved saadan en Høitid som den igaar, at sidde i deres hemmelige Raad, og at være den hjerteløse Dommer, der fordømmer mine Medmennesker til Elendighed — eller at

være blot en Slutter eller Arrestforvarer — jeg vilde vælge den sidste Forretning, som den, der ikke alene var den meest uskyldige, men ogsaa den meest ærefulde."

„Du dømmer ikke som Verden dømmer, Carlo! Jeg har været bange for, at Du vilde skamme Dig ved at ægte en Fangevogters Datter; nei! jeg vil ikke skjule denne Hemmelighed længere, siden Du taler saa roligt, jeg har grædt over at det kunde være saaledes."

„Da har Du hverken forstaaet Verden eller mig. Var din Fader et Medlem af Senatet eller af de tre Mænds Raad, var dette sørgelige Tilfælde vist, da kunde Du have Aarsag til at sørge. Men det bliver mørkt paa Kanalerne, Gelsomina! jeg maa forlade Dig."

Den modstræbende Pige saae at det var sandt, hvad han sagde, tog Nøglen frem og aabnede Døren til den bedækkede Bro. De steeg ned ad nogle Trapper og vare snart nede ved Havnen. Her tog Banditten hurtigt Afskeed og forlod Fængslet.

Tyvende Kapitel.

— — — Men de,
Der gribe saadan fat, er' raae Begyndere.
Don Juan.

Tiden var kommen, da det blev muntert paa Piazetta og Gondolerne kom i Bevægelse. Maskerne gled langs hen ad Buegangene som sædvanligt; Sange og Skrig hørdes paa ny og Venedig var igjen hensjunken i larmende Glæde.

Da Jacopo gik ud af Fængslet ved Landingsstedet, blandede han sig i Strømmen af de menneskelige Væsner, der ilede hen til Pladserne, medens den privilegerede Maske friede ham fra at blive kjendt. I det han gik ovet den lavere Bro over St. Markuskanalen, nølede han et Øieblik, for at kaste et Blik paa det Galleri, han nylig havde forladt; derpaa begav han sig afsted tilligemed Mængden — med den uskyldige og tilidsfulde Gelsominas Billede i Tankerne. Da han gik langsomt hen under de skumle Buer ved Broglio, søgde hans Øie efter Don Camillo Monfortes Person. De mødtes i en Krog af den mindre Plads og, da de havde verlet nogle hemmelige Tegn, sneeg Banditten sig ubemærket bort.

Hundrede Baade laae ved Foden af Piazetta. Blandt disse opsøgde Jacopo sin egen Gondol, som han gjorde

løs og stødte ud i Strømmen. Nogle saa Bevægelser med Aaren og han laae ved Siden af la bella Sorrentina. Skipperen gik frem og tilbage paa Dækket og nød den kjølige Aften med italiensk Ladhed, medens hans Folk sad i Forenden og sang eller rettere sagt, nynnede en Sømandsvise. Man hilsede hinanden djærvt og kort, paa Sømands Viis. Men Skipperen syntes at vente dette Besøg, thi han førde sin Gjæst langt bort fra sine Folks Øren, til den anden Ende af Felukken.

„Har Du noget i Særdeleshed til mig, min gode Roderigo?" — spurgde Sømanden, der gjenkjendte Banditten paa et Tegn, men som alene kjendte ham under dette opdigtede Navn; — „Du seer at vi ikke have ladet Tiden gaae ubrugt hen, skjøndt det igaar var en Festdag."

„Er Du færdig til at seile over Bugten?"

„Til Levanten, eller til Herkules' Støtter, hvis det behager Raadet. Vi have havt vor Raa tilveirs siden Solen gik ned bag Bjærgene, og skjøndt det synes at vi ere uvirksomme, vil dog en Times Varsel være nok til at bringe os udenfor Lido."

„Saa sæt, at Varslet allerede er givet!"

„Mester Roderigo! I kommer for sildigt med Eders Efterretning; jeg er allerede bleven underrettet om at man vil bruge os i Nat."

En hurtig Bevægelse af Banditten, der røbede Mistanke, undgik Skipperen, hvis Blik foer hen over

Felukkens Tougværk, med en Sømands Opmærksomhed for den Deel af hans Skib, naar der er Spørgsmaal om at seile.

„Du har Ret, Stefano! Men det skader ikke at man er saa forsigtig at gjentage en Advarsel. Forsigtighed er den første Pligt i en saa kilden Sag."

„Vil I see Eder om, Signor Roderigo!" — sagde Sømanden i en sagtere Tone; — „La bella Sorrentina er ingen Bucentaur, ikke heller en af Stormesteren af Maltas Galleier, men, af en Feluk at være, har hun ligesaa gode Værelser, som der findes i Dogens Palads. Da de sagde mig, at der skulde komme en Dame ombord, blev Calabriens Æresfølelse sat i Bevægelse for hendes Skyld."

„Det er godt! Har de gjort Dig bekjendt med alle disse Omstændigheder, vil Du ikke forsømme at gjøre dit Bedste."

„Jeg kan ikke sige, at de har aabenbaret mig ret meget, Signore!" — afbrød Stefano ham. — „Denne Hemmelighedsfuldhed er mig ikke til liden Skade i min Handel. Det har ofte hendet, at jeg har ligget i hele Uger i Kanalerne ganske ledig, og der er kommet Ordre til at lette med en Ladning, den ikke bestod af Andet, end en Passagerer, der er bleven bragt ombord, naar vi klarede Havnen, for at sættes i Land paa Kysten af Dalmatien, eller paa en af de græske Øer."

„I saadanne Tilfælder har Du fortjent dine Penge lette."

„Diamine! Mester Roderigo! Dersom jeg havde en Ven i Venedig, der bedre kunde advare mig, kunde Felukken blive hallastet med Ting, der kunde sælges med Profit paa den anden Kyst. Hvad kan det skade Raadet, naar jeg forresten med Troskab udfører hvad de Adelige paalægger mig, at jeg paa samme Tid gjør min Pligt mod den gode Kone og de brune Rollinger, som jeg har efterladt der hjemme i Calabrien?"

„Der er Grund i det Du siger, Stefano! men Du veed at Republikken er en streng Herre. En Sag af den Natur maa berøres med en vaersom Haand."

„Ingen veed det bedre end jeg, thi da de sendte Kjøbmanden med alle hans Pakkenilliker ud af Byen, blev jeg tvunget til at bringe visse Kasser fra Borde, for at gjøre Plads for hans ubetydelige Bagage. Raadet skylder mig endnu Erstatning for dette Tab, min værdige Signor Roderigo!"

„Som Du gjerne vilde erstatte i Nat?"

„Santissima Maria! I kunde være Dogen selv, Signore! saa lidt har jeg seet Eders Ansigt; men det tør jeg sværge paa Alteret, at I kunde være en Raadsherre, saa klog er I! Hvis denne Dame ikke blev belæsset med mange Sager, og der endnu var Tid, kunde jeg faae i Sinde at tage nogle Varer med af dem, der kommer fra hiin Side Herkules' Støtter, til Kysten af Dalmatien."

„Du maa selv bedst kunne dømme om det kan gaae

an, siden de har sagt Dig af hvad Natur din Bestemmelse er."

„San Giacomo af Neapel! aabne mine Øine! — De sagde ikke et Ord uden den lille Omstændighed, at en ung Dame, som Senatet gjør meget af, vil forlade Staden inat, for at reise over til den østlige Kyst. Dersom I tør sige mig det, Mester Roderigo! vilde I gjøre mig en Tjeneste med at sige mig, hvem der skal ledsage hende."

„Om det skal Du faae mere at vide paa en beleiligere Tid. For nærværende Tid vil jeg anbefale Dig en forsigtig Tunge, thi St. Markus pleier ikke at spøge med dem, der fornærme ham. Det glæder mig, at see at Du saaledes har truffet dine Forberedelser, min kjære Skipper! Jeg ønsker Dig en god Nat og en lykkelig Reise, og anbefaler Dig til din Patron. — Men stop! da jeg dog engang er her, saa sig mig naar Landvinden begynder at blæse."

„I er saa noiagtig, som et Compas, i Eders egne Sager, Signore! men I har ikke megen Medlidenhed med Eders Venner. Med den brændende Soel vi har havt i Dag, ville vi først faae Alpevinden ved Midnatstid."

„Det er godt! Jeg skal have Øie med Dig. Endnu engang, adieu!"

„Cospetto! Og Du har ikke sagt noget om Løbningen?"

„Den vil ikke blive saa vægtig, som den vil være kostbar!" — svarede Jacopo skjødesløst, i det han dreiede sin Baad bort fra Felukken; derpaa faldt hans Aare

i Vandet, og medens Stefano stod og overtænkde sin Speculation, gled Baaden over til Bolværket, med en hurtig og let Bevægelse.

List gjennemkrydser, ligesom den stridige Ræv, ofte sin egen Vei, den fanger undertiden den, der udøver den, ligesaavel som den, der skulde være dens Offer. Da Jacopo forlod Don Camillo, var det i det Ærinde, at anvende alle de Midler, som hans naturlige Snildhed og Erfarenhed kunde frembyde, for at faae at vide hvad Raadet havde i Sinde at gjøre med Donna Violetta. De havde forladt hinanden paa Lido, og da Ingen vidsde noget af denne Sammenkomst og ingen med nogen Sandsynlighed kunde ahne det Forbund, de havde sluttet, begyndte Banditten sin nye Tjeneste med et Held, som han ellers ikke vilde have havt. En Forandring af sine Agentere, i særdeles vigtige Affairer, var et af de Midler, som Republikken i Almindelighed brugde, for at skjule sine Hensigter. Jacopo havde ofte været dens Redskab i dens Underhandlinger med Sømanden, der ofte havde havt det Hverv at udføre Politiets hemmelige, maaskee ogsaa retfærdige Forholdsregler; men endnu var det ikke bleven anseet for nødvendigt at bruge en anden Agent hos denne Skipper i en og samme Sag, undtagen netop i nærværende Tilfælde. Han havde faaet Ordre til at opsøge Skipperen og at befale ham at holde sig færdig til umiddelbar Tjeneste; men siden Antonios Forhør i de tre Mænds Raad,

havde man forsømt at give ham flere Forretninger. Den Fare, man udsatte sig for ved at bringe Bruden i Sikkerhed for Don Camillos Agentere, var saa indlysende, at denne usædvanlige Forsigtighed var bleven anseet for nødvendig. Det var under dette ufordeelagtige Forhold, at Jacopo tog sig paa at udføre den nye Forretning, der var bleven paalagt ham.

At den Listige, som vi nylig have bemærket, meget let kan bedrage sig selv, er almindeligt bekjendt, og denne Begivenhed med Jacopo og dem, der pleiede at bruge ham, stadfæster Sandheden. Den usædvanlige Taushed, som de Mennesker, der pleiede at betjene sig af ham ved lignende Leiligheder, vedligeholdt saa lang Tid, maatte være ham paasaldende; og Synet af Felukken, da han vandrede langs med Bolværket, gav ham Anledning til at undersøge den. Den Maade, hvorpaa Calabrierens Vindesyge kom ham til Hjælp, er ovenfor bleven fortalt.

Jacopo havde neppe naaet Bolværket og gjort sin Baad fast, førend han skyndte sig tilbage til Broglio. Den var nu fuld af Maskerede og Ledigggjængere fra Piazetta. Adelsmændene vare gaaede til deres egne Forncielser, eller havde ifølge det hemmelighedsfulde System, som det var deres Politik at følge, begivet sig bort, for ikke at være udsatte for Mængdens Øine, paa en Tid, da dennes Frihed begyndte.

Det lod til at Jacopo havde sine Instruxer, thi

neppe havde han overbeviist sig om at Don Camillo var gaaet bort, førend han blandede sig i Vrimmelen, med en Mine, der viisde at han havde bestemt hvorhen han vilde gaae. Paa denne Tid vare begge Pladserne fulde, og i det mindste Halvdelen af dem, der tilbragde Aftenen her, for at more sig, var maskeret. Banditten Gang var vel bestemt, men langsom, og i det han gik over Piazetta, fandt han Leilighed til at undersøge Skikkelserne og, naar det lod sig gjøre, Ansigterne af dem, han mødte. Han vandrede paa denne Maade hen til det Sted, hvor begge Pladserne støde sammen, da Nogen pludseligt pikkede ham sagte paa Albuen.

Jacopo var ikke vant til uden Nødvendighed at lade sin Stemme høre paa St. Markuspladsen og paa den Tid. Men i det han kastede et forskende Blik paa den Fremmede, gav denne ham et Tegn til at følge med. Den, der havde standset ham, var saa fuldkommen skjult af en Domino, at det ikke var mueligt at giætte sig til hvem han var. Men da Banditten saae, at den Anden ønskede at føre ham hen til den Deel af Pladsen, der var tom, og som just laa i den Retning, han alligevel havde i Sinde at tage, gjorde han en Bevægelse, der tilkjendegav at han samtykkede, og fulgde med. Neppe vare de to borte fra Folketrængselen, og paa et Sted, hvor ingen Curere kunde opsnappe noget af deres Samtale, førend den Fremmede standsede. Han syntes at undersøge Jacopos Person, Gestalt og Ud-

seende under Masken, med en ængstelig Forsigtighed og sluttede det Hele med et Tegn til at han kjendte sin Mand. Jacopo besvarede hans stumme Tegn og vedligeholdt en streng Taushed.

„Retfærdige Daniel!" — mumlede den Fremmede, da han fandt at hans Staldbroder ikke havde Lyst til at tale; — „man skulde troe, høie Herre! at Eders Skrivtefader havde paalagt Eder Taushed, da I saaledes nægter at tale med Eders Tjener."

„Hvad vil Du?"

„Her er jeg, sendt hid til Pladsen mellem Lykkeriddere, Tjenere, Gondolerere og alle andre Slags Nattesværmere, der ere en Prydelse for dette christelige Land, for at lede efter Arvingen til et af de ældste og meest anseelige Huse i Venedig."

„Hvoraf veed Du, at jeg er den, Du søger?"

„Signore! Der er mange Tegn, som en viis Mand seer, og som undgaae den Uforstandige. Naar unge Adelsmænd have en Grund til at blande sig mellem Folket i en hæderlig Forklædning, som det er Tilfældet med en vis ung Adelsmand her i Republikken, ere de lette at kjende paa deres Anstand, om ikke paa deres Stemme."

„Du er en sindig Patron, Hosea! men din Stammes Duelighed udgjør dens Levebrød."

„Det er vort eneste Forsvar mod den Uret, vore Undertrykkere tilfoie os, unge Adelsmand! Vi blive ja-

gede som Ulve, og det er ikke at undres over at vi undertiden vise de Dyrs Vildhed, som I tager os for. Men hvi skal jeg fortælle den Uret, der tilføies mit Folk, til en, der troer, at Livet er en Maskerade?"

„Og hvem vilde ikke blive bedrøvet, min snilde Hosea! hvis det alene bestod af Hebræere? Men, dit Ærinde? Jeg har intet uindløst Pant, heller ikke veed jeg, at jeg skylder Dig Penge."

„Retfærdige Samuel! I Adelsmænd af Raadet husker aldrig hvad der er skeet, og disse Ord havde bedre været sparede. Dersom Eders Excellence er tilbøielig til at forglemme Pant, er Feilen ikke paa min Side; men hvad den Regning angaaer, der i saa lang Tid bestandigt er bleven større og større, da er der ikke en Vexelerer paa Rialto, der vil nægte Beviserne."

„Vel, lad saa være! — vil Du mane min Faders Søn, saa at alle Natteskærmerne paa St. Markuspladsen kunne høre og see det?"

„Jeg vil ikke sætte en, der er af saa høi en Stamme i Miscredit, Signore! og derfor ville vi ikke tale mere om den Sag; naar det rette Øieblik kommer, vil I ikke gaae fra Eders Haand og Segl."

„Jeg kan lide din Forsigtighed, Hebræer! men siig mig dit Ærinde, thi jeg har Hastværk."

Hosea undersøgde med et hemmeligt Blik den tomme Plads rundt omkring dem og vedblev, i det han traad nærmere hen til den, han ansaae for en Adelsmand.

„Signore, Eders Familie er i Fare for at lide et stort Tab. Det er Eder bekjendt at Senatet pludseligt har unddraget Donna Violetta fra Eders ophøiede Faders trofaste Værgemaal." —

Skjøndt Jacopo studsede en Smule, var denne Bevægelse dog saa naturlig for den skuffede Elsker, at den snarere hjalp til at skjule, end til at røbe Hoseas Feiltagelse.

„Fat Eder, unge Signore!" — vedblev Hosea; — „saadanne Vanheld venter os alle i Ungdommen, som jeg har erfaret af adskillige Hendelser. Leah blev ikke vundet uden Møie, og næst efter Lykke i Handel, er Lykke i Kjærlighed maaskee det meest uvisse. Guld er en mægtig Drivefjer i begge Dele, og vinder i Almindelighed Seier. Men I er nærmere ved at miste den Dame, som I elsker, og hendes Formue, end I maaskee indbilder Eder, for jeg er sendt utrykkeligt, for at sige, at man er i Begreb med at føre hende bort fra Staden."

„Hvorhen?" — spurgde Jacopo saa raskt, som hans antagne Charakteer fordrede det.

„Ja, det er det man maa stræbe at faae at vide, Signore! Eders Fader er en viis Raadsherre, og er undertiden dybt indviet i Statens Hemmeligheder. Men at dømme efter den Uvished, han er i, ved denne Anledning, mener jeg at han mere gjætter sig til Sammenhængen, end er indviet i Planen. Retfærdige Daniel! jeg har seet det Øieblik, da jeg er faldet paa den

Mistanke at den ærværdige Raadsherre selv var et Medlem af de tre Mænds Raads."

„Hans Huus er gammelt og hans Privilegier ere vel grundede, — det er ikke saa urimeligt!"

„Jeg siger heller ikke noget derimod. Det er et viist Samfund, der gjør meget Godt og forebygger megen Ulykke. Ingen paa Rialto taler ilde om det hemmelige Raad, thi der er man mere hengiven til en nyttig Handel, end til unyttig Tale om Regjeringens Forholdsregler. Men, Signore! enten han nu er af hiint Raad, eller blot af Senatet, er der dog faldet et alvorligt Vink fra hans Læber angaaende den Fare vi ere i, at miste —"

„Vi? — Har Du Tanker til Donna Violetta, Hosea?"

„Leah og Loven forbyder det! Dersom den hellige Dronning af Saba selv kom for at friste mig, og en skrøbelig Natur røbede Tegn til Svaghed, tvivler jeg paa at vore Rabbier vilde finde Undskyldninger for Mangel paa Selvfornægtelse. Desuden er Levis Datter ingen Ynder af Fleerkoneri, eller af noget andet af vort Kjøns Forrettigheder. Jeg taelde i Fleertallet, Signore! fordi Rialto har en vis Deel i dette Giftermaal, saavelsom Huset Gradenigo."

„Jeg forstaaer Dig. Du er bange for dit Guld."

„Dersom jeg havde været meget bange i den Henseende, Signor Giacomo! havde jeg ikke skilt mig ved det saa let. Men endskjøndt Eders ophøiede Faders

Efterladenskaber ville være mere end tilstrækkelige til at dække et saa ringe Laan, som det jeg har kunnet gjøre, vil dog den afdøde Signor Tiepolos Formue ikke svække Sikkerheden."

„Jeg erkjender Din Klogskab og føler Vigtigheden af din Advarsel. Men den synes ikke at være grundet paa Andet, end paa din egen Frygt."

„Og nogle dunkle Vink af Eders høistærede Fader, Signore!"

„Sagde han mere angaaende denne Sag?"

„Han taelde i Lignelser, unge Herre! men da jeg har et østerlandsk Øre, bortviftedes hans Ord ikke af Vinden. At man er i Begreb med at føre den rige Frøken bort fra Venedig er jeg vis paa, og for den Andeels Skyld, som min lille Handel har i hendes Bevægelser, vilde jeg give min bedste Turkis til at jeg vidste hvorhen."

„Er Du ganske overbeviist om at det vil skee i Nat?"

„Jeg er saa vis paa det, unge Herre! som jeg er vis paa at min Sjæl er fuld af urolige Tanker."

„Godt! Jeg vil sørge for min egen Fordeel og for din."

Jacopo tilvinkede han sit Farvel og fortsatte sin Vandring paa Pladsen.

„Dersom jeg havde taget mig saameget i Agt med denne Springfyr, som det anstaaer en, der er vant til at have at gjøre med denne forbandede Slægt," — mum-

lede Hebræeren; — „vilde det være mig ligegyldigt om Pigen saa blev givt med en Tyrk."

„Hosea!" — hvidskede en Maske ved Siden af ham; — „et Ord under fire Øine!"

Juvelereren studsede og fandt at han i sin Iver havde ladet en komme sig saa nær, at han kunde høre hans Ord, uden at han selv mærkede det. Den Anden var ogsaa i Domino og saa vel indsvøbt, at den fuldkommen skjulde ham.

„Hvad vil Du, Signor Maske?" — spurgde den forsigtige Jøde.

„Et Ord i Venskab og i Fortrolighed. — Du har Penge at laane ud mod Renter?"

„Dette Spørgsmaal var mere passende til Republikkens Skatkammer! Jeg har mange Stene, der ere vurderede meget under deres Vægt, og vilde være glad ved at sælge dem til en mere Lykkelig end jeg, der var i Stand til at beholde dem."

„Nei, det er ikke min Mening; — man veed at Du har Sequiner i Mængde; en Mand af din Stamme og Rigdom vil ikke afslaae et sikkert Laan, mod Pant, der er saa trofast som Løvene i Venedig. Et tusinde Dukater i din villige Haand ere ingen Sjeldenhed."

„De, der kalde mig rig, Signor Maske! drive Spot med et ulykkeligt Barn af en ulykkelige Stamme. At jeg har lidt mere end jeg behøver — nei, at jeg

netop har det jeg behøver, kan være sandt; men naar de tale om tusinde Dukater, tale de om det, der er for tungt for mine svage Skuldre. Behager det Eder at kjøbe en Amethyst, eller en Rubin, ædle Signore! kunde det nok være at vi kom til Handels."

„Jeg behøver Guld, gamle Mand! og behøver det strax; jeg har ikke Tid til at spilde mange Ord; nævn dine Vilkaar."

„Man maatte have god Sikkerhed, Signore; naar man skulde være saaledes ved Haanden med sine Penge."

„Du har hørt at Venedigs Love ikke ere mere sikkre. Tusinde Sequiner og det strax. Du kan bestemme Renterne efter din Samvittighed."

Hosea, der saae at der nu blev givet ham frie Hænder, begyndte at lytte mere opmærksomt til Forslaget.

„Signore!" — sagde han; — et tusinde Dukater ere ikke saa let fundne paa Gaden; den der vil laane dem ud, maa først fortjene dem med langvarigt Arbeide, og den, der vil laane dem, have et Navn og et Ansigt, der ere velbekjendte paa Rialto."

„Du laaner til Masker paa tilstrækkeligt Pant, medlidende Hosea! eller Rygtet lyver Dig paa."

„Et tilstrækkeligt Pant sætter mig i Stand til at see Sagen tydeligt, om saa Laaneren var saa skjult, som de deroppe. Men her kan man ikke afgjøre saadan noget. Kom til mig i Morgen, med eller uden Maske, eftersom I selv vil, thi jeg er ikke saa uforskammet,

at jeg vil trænge mig ind i en anden Mands Hemmeligheder, naar det ikke er aldeles nødvendigt for min egen Fordeel. Kom til mig, saa vil jeg see i mine Kister, skjøndt ingen erklæret Arvings i Venedig kan være tommere."

„Jeg behøver dem strax, og kan ingen Opsættelse taale. Har Du Guldet paa Vilkaar at Du selv kan bestemme Renterne?"

„Mod tilstrækkeligt Pant af kostbare Stene kunde jeg maaskee nok skrabe Summen sammen blandt vort adspredte Folk, Signore! Men den der gaaer omkring paa Derne for at laane, som jeg vil blive nødt til at gjøre, maa ogsaa være i Stand til at bortrydde enhver Tvivl angaaende Betalingen."

„Guldet kan altsaa bringes tilveie, — i denne Henseende kan jeg være rolig?"

Hosea betænkde sig, han havde forgjæves stræbt at gjennemtrænge den Andens Forklædning, endelig sagde han forsigtigt:

„Jeg har sagt, ved mit Folks venskabelige Hjælp."

„Denne Uvished passer ikke med min Trang. Addieu, Hosea! — Jeg maa søge en Anden."

„Signore! I kunde ikke have mere travlt, om disse Penge skulde betale Omkostningerne ved Eders Bryllup. Kunde jeg finde Isaac og Aron saa sildigt, troer jeg nok at kunne love, at en Deel af Pengene skulde være ved Haanden."

„Jeg kan ikke stole paa dette maaskee."

„Nei, Signore! det er temmeligt sikkert, siden Aron er fengeliggende og Isaac aldrig forsømmer at overregne sine Indtægter naar Dagens Forretninger ere forbi. Denne ærlige Hebræer finder tilstrækkelig Vederqvægelse i denne Forretning, skjøndt jeg ofte har forundret mig over at han kan finde nogen Fornøielse deri, siden vort Folk ikke har havt andet end Tab i i det sidste Aar."

„Jeg siger Dig, Hosea! at der ikke maa være det mindste Tvivlsomme ved dette Laan. Penge mod Pant, og din egen Samvittighed til Voldgivtsmand imellem os; men ikke den mindste Usikkerhed, eller Nølen, under Paaskud at andre Personer ikke ere tilfredsstillede."

„Retfærdige Daniel! for at gjøre Eder en Tjeneste, maa jeg da see til at skaffe det! En velbekjendt Hebræer, Levi fra Livorno, har efterladt en Pung hos mig, der indeholder den Sum, I forlanger, og paa de tilbudne Vilkaar vil jeg bruge den og senere erstatte den gode Juvelerer af mine egne Penge."

„Jeg takker Dig herfor, Hosea!" — sagde den Anden, i det han skjød Masken en Smule tilside, men strax igjen bragde den tilrette; — „Det vil forkorte vor Underhandling betydeligt. Du har ikke den Pung, der tilhører Jøden fra Livorno, under din Domino?"

Hosea var maallos. Da Masken blev skudt tilside, var han bleven overbeviist om to Kjendsgjærnin-

ger. Han havde meddeelt en ubekjendt Person og mueligt en Politispion sin Mistanke til Senatets Hensigter angaaende Donna Violetta; og han havde just berøvet sig selv det eneste Paaskud, der kunde ansees for antageligt, for at nægte at laane Giacomo Gradenigo Penge, ved at tilstaae denne selv, at han havde den forlangte Sum i sit Huus.

„Jeg tænker at en gammel Kundes Ansigt ikke er i Stand til at faae vor Handel til at gaae tilbage, Hosea?" — spurgde Raadsherrens ryggesløse Arving, i det han neppe skjulde den Spot, der laa i dette Spørgsmaal.

„Fader Abraham! havde jeg vidst, at det var Eder, Signor Giacomo! kunde vi have gjort vore Underhandlinger langt kortere."

„Ved at nægte, at Du har Pengene, som Du saa ofte har gjort?"

„Nei, jeg gaaer ikke fra mine egne Ord, unge Herre! men min Pligt imod Levi maa heller ikke forglemmes. Den forsigtige Hebræer tog det Løvte af mig, at jeg ikke maatte sætte hans Guld ud hos nogen, der ikke kunde stille sikker Caution for at det skal blive betaelt tilbage."

„Der er jo Caution nok naar Du laaner Pengene for igjen at laane dem til mig."

„Signore! I sætter min Samvittighed i en slem Forlegenhed. I skylder mig nu omtrent sex tusinde

Sequiner, og naar jeg nu laaner disse Penge, og igjen overlader dem til Eder, sætter jeg Levis Eiendom paa Spil —"

„Afgjør dette med din Samvittighed, som Du vil, Hosea! — Du har tilstaaet at Du har Pengene og her er Juveler i Pant, — jeg forlanger blot Sequinerne."

Det er sandsynligt at Giacomo Gradenigos Opfordring ikke vilde have gjort megen Virkning paa Hebræerens Flintesteensnatur, der havde alle de Feil, man pleier at tilskrive hans Nation; men da han havde fattet sig igjen efter sin Overraskelse, begyndte han at udvikle for sin Staldbroder de Efterretninger, han havde faaet angaaende Donna Violetta, hvis Giftermaal dog var en Hemmelighed for enhver, undtagen for Vidnerne og for de tre Mænds Raad, og nu mærkede han til sin store Glæde, at Guldet behøvedes for at fremme hans egen Plan, at bortføre hende til et eller andet sikkert Sted. Dette forandrede strax Sagens Udseende. Da det tilbudne Pant virkelig var den forlangde Sum værd, tænkte Hosea, der haabede at han skulde faae alle sine forrige Laan erstattede af Arvingens Formue, ikke mere at det nærværende Laan kunde blive farligt for hans Ven Levi.

Da begge Parter vare komne overeens, forlode de Pladsen tilsammen, for at afgjøre Handelen.

Banditten.

En venetiansk Historie.

Oversat af Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Giustizia in palazzo
E pane in piazza.

Femte Hefte.

Kjöbenhavn.
Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertske Officin.
1832.

Et og Tyvende Kapitel.

Vi vil følge Gade, vi vil følge Gade.

Henrik VI.

Det var langt ud paa Aftenen. Tonerne af Musikken begyndte at gjennembryde Byens sædvanlige Taushed og de Fornemmes Baade vare i Bevægelse paa alle Kanaler. Man saae Hænder tilvinke hinanden Hilsener fra Vinduerne af de mørke Telte, naar Gondolerne gled forbi hverandre, men kun faa standsede for at tale sammen i denne mistænksomme og hemmelighedsfulde Stad. Selv Aftenens forfriskende Luft blev indaandet med et Skin af Tilbageholdenhed, der, skjøndt den i dette Øieblik just ikke blev følt, dog var for indvævet i Folkets Vaner, til at blive sat tilside.

Blandt Adelens lysere og muntrere Baade, kom der en Gondol af mere end almindelig Størrelse, men af et Udvortes, der var for almindeligt til at vække Opmærksomhed, seilende gjennem den store Kanal. Dens Bevægelser vare magelige og Gondolererne lod til en-

ten at være trætte af anstrængt Arbeide, eller ikke at have ret travlt. Han der styrede, førde Baaden med fuldendt Dueligheb, men blot med den ene Haand, medens hans tre Staldbrødre fra Tid til anden lod Aarerne stryfe ledige hen paa Vandet. Kort sagt Gondolen havde aldeles Udseendet af en Baad, der vender tilbage til Staden fra en Udflugt til Brenta eller til en af de fjernere Øer.

Pludseligt dreiede Baaden af fra Midten af Gjennemfarten, gjennem hvilken den havde drevet saa langsomt, og skjød ind i en af de mindst besøgte Kanaler i Staden. Fra dette Øieblik blev dens Bevægelser mere hurtige og regelmæssige, indtil den naaede et Qvarteer af Staden, der var beboet af den laveste Klasse i Venedig. Her standsede den ved Siden af et Pakhuus, og en af Besætningen steeg op paa en Bro. De Andre trak deres Aarer ind og syntes at hvile sig.

Han, der havde forladt Baaden, gik ind i et af de smaa, snævre Stræder, hvoraf der ere saa mange i denne indskrænkede By, og pikkede paa et Vindue. Det varede ikke længe førend dette blev aabnet og en qvindelig Stemme spurgde hvem der var udenfor.

„Det er mig, Annina!" — svarede Gino, der her ikke var noget sjeldent Besøg; — „Luk Døren op, Pige! thi jeg er kommet i et Ærinde, der har Hastværk."

Annina fulgde Opfordringen, men ikke førend hun havde overbeviist sig om at hendes Beiler var alene.

„Du er kommet paa en ubeleilig Tid, Gino!" — sagde Viinsælgerens Datter; — „Jeg var just i Begreb med at gaae til St. Markuspladsen, for at nyde Aftenluften. Min Fader og mine Brødre ere allerede afsted med Baaden, og jeg er blot bleven tilbage for at lukke Huset."

„Og Du vil gaae alene gjennem Gaderne saa silde om Aftenen, Annina?"

„Jeg veed ikke hvad Ret Du har til at gjøre mig det Spørgsmaal!" — svarede Pigen stødt; — „San Teodoro være lovet, jeg er endnu ingen neapolitansk Tjeners Slavinde."

„Neapolitaneren er en mægtig Adelsmand, Annina! der baade har Magt og Villie til at skaffe sine Tjenere Agtelse."

„Han vil behøve al sin Indflydelse for — men hvorfor kommer Du paa en saa ubeleilig Tid? Dine Besøg ere aldrig alt for velkomne, Gino! og, naar jeg har andet at forrette, ere de mig ubehagelige."

Havde Gondolførerens Lidenskab virkelig været dyb og brændende, vilde denne Erklæring, der blev gjort saa ligefrem, have sat ham i Forvirring; men Gino syntes at modtage den ligesaa koldt, som den blev givet.

„Jeg er vant til dine Luner, Annina!" — sagde

han, i det han kastede sig paa en Bænk, som en, der havde besluttet at blive hvor han var; — „En eller anden ung Adelsmand maa have kastet et Haandkys til Dig, da Du gik over Sant Markuspladsen, eller Din Fader maa have havt en bedre Dag paa Lido, end han pleier, — thi din Stolthed pleier at tage til med din Faders Pung."

„Diamine! ved at høre paa den Karl skulde man troe, at alt var klappet og klart imellem os, og at han blot ventede paa at Lysene i Sakristiet bleve tændte, for at modtage mit Løvte. I hvilket Forhold staaer Du til mig, Gino Tullini! siden Du behandler mig paa den Maade?"

„Og i hvilket Forhold staaer Du til mig, Annina! at Du saaledes lader dine Luner lege med Don Camillos Fortrolige?"

„Ud med Dig, Uforskammede! jeg har ingen Tid at spilde for din Skyld."

„Du har ret Hastværk i Aften, Annina?"

„For at blive Dig qvit. Hør nu hvad jeg vil sige Dig, Gino! og lad hvert Ord gaae Dig til Hjerte, for det er de Sidste, Du vil faae at høre af min Mund. Du tjener en Adelsmand, der er sit Fald nær, en, der inden kort Tid vil blive forviist fra Staden, og alle hans unyttige Tjenere ville gaae samme Vei. Jeg vælger at blive her i min Fødeby."

Gondolføreren lo ad hendes forstilte Harme ued virkelig Ligegyldighed. Men han erindrede sit Ærinde, paatog sig pludseligt en alvorlig Mine, og forsøgde at stille sin knibske Kjæreste Vrede, ved en mere ærbødig Opførsel.

„St. Markus tage Dig i sin Varetægt, Annina!" — sagde han; — „Om vi endnu ikke have knælet ved Siden af hinanden for den gode Prior, saa er det ingen Grund til, at vi ikke skulde kunne slaae en Handel af om Vine. Her er jeg kommet ind i den mørke Kanal, ikke et Steenkast fra din Dør med en Gondol fuld af den herligste Lachrymæ Christi, saa god, som den ærlige Maso, din Fader, sjeldent har kjøbt den, og Du behandler mig som en Hund, man jager ud af en Kirke."

„Jeg har ingen Tid at spilde paa Dig og din Vin i Aften, Gino? Havde Du ikke opholdt mig, vilde jeg allerede have været borte og lykkelig."

„Luk din Dør, Pige! og gjør ingen Omstændigheder med en gammel Ven;" — sagde Gondolereren, i det han tjenstvillig tilbød at hjælpe hende med at betrygge hendes Bolig; Annina tog ham paa Ordet, og da begge syntes at arbeide med god Villie, var Huset snart lukket, og den stivsindede Pige og hendes Beiler ude paa Gaden. Deres Vei gik over den ovennævnte Bro. Gino pegede paa Gondolen, og sagde:

„Og det frister Dig slet ikke, Annina?"

„Din Ubesindighed i at føre Smuglerne til min Faders Dør vil engang bringe os i stor Forlegenhed, eensoldige Karl!"

„Just Dristigheden gjør at man ingen Mistanke fatter."

„Hvad for et Slags Viin er det?"

„Den kommer fra Foden af Vesuv, og er modnet ved Heden af Vulcanen. Skal mine Venner seile med den til din Fjende, den gamle Beppo, saa vil din Fader angre denne Time."

Annina, der var meget tilbøielig til at see paa sin egen Fordeel ved enhver Leilighed, kastede et længselfuldt Blik til Baaden. Teltet var lukket; men det var stort og hendes Indbildningskraft afmalede hende det vel fyldt med Viinsække fra Neapel.

„Dette vil blive det sidste af dine Besøg ved vor Dør, Gino!"

„Som Du vil, Pige! — Men gaa ned og prøv den!"

Annina betænkde sig, og — som man siger, at en Qvinde altid samtykker, naar hun betænker sig — hun adløb. De naaede Baaden med hurtige Skridt, og uden at betragte de Mænd, der sad ved Aarerne, gled Annina ind under Teltet. En femte Gondolerer laae paa Hynderne, thi ulig en Baad, der var bestemt til Smugleri, var denne udrustet som en Gondol paa Kanalerne.

„Jeg seer ingenting her, der kunde bevæge mig til at komme herned!" — raabde den forbausede Pige; — „Vil De mig noget, Signore?"

„Du er velkommen! Vi ville ikke skilles saa gesvindt, som før!"

Den Fremmede reisde sig medens han taelde, og da han endede, lagde han Haanden paa Pigens Skulder, der nu fandt, at hun stod ligeoverfor Don Camillo Monforte.

Annina var altfor øvet i Ænker til at røbe nogen af de for Qvinder saa sædvanlige Tegn til virkelig eller forstilt Forbauselse. Hun blev Herre over sine Miner, skjøndt hendes Lemmer bævede, og sagde med paatagen Munterhed:

„Denne hemmelige Handel bliver meget æret ved at drives af den ædle Hertug af Sant Agata."

„Jeg er ikke her for at spøge med Dig, Pige! som Du vil faae at see. Du har at vælge mellem en oprigtig Bekjendelse eller min retfærdige Vrede."

Don Camillo taelde med Rolighed, men paa en Maade, der fuldkommen viisde Annina, at hun havde at gjøre med en bestemt Mand.

„Hvilken Bekjendelse vil Eders Excellence have af en fattig Viinsælgers Datter?" — spurgde hun med en Stemme, der sittrede, hvormeget hun end stræbde at forebygge det.

„Sandheden — og huſk paa vi denne Gang ikke ville drage bort førend vi ere tilfredsſtillede. Det venetianſke Politi og jeg ere nu paa en ſpændt Fod med hinanden, og Du er den førſte Frugt af min Plan."

„Signor Ducca! Det er et driſtigt Skridt, I gjør, her midt imellem Kanalerne."

„Lad mig ſørge for Følgerne. Din egen Fordeel vil bevæge Dig til at bekjende."

„Jeg ſkal ikke gjøre mig nogen ſtor Fortjeneſte, Signore! af at gjøre det, man nøder mig til. Derſom det er Eders Villie at høre det lidet, jeg kan fortælle, ſkal jeg anſee det for en Lykke, at faae Tilladelſe til at berette det."

„Tael da, thi jeg har Haſtværk!"

„Signore! jeg vil paa ingen Maade nægte, at I er blevet ilde behandlet. Capperi! hvor flet har Raadet ikke behandlet Eder! At en Adelsmand fra et fremmed Land, der, ſom den ringeſte Dagdriver i Venedig veed, har de retfærdigſte Fordringer paa den Ære at ſidde i Raadet, bliver behandlet ſaaledes, er en Ulykke for Republikken. Jeg forundrer mig flet ikke over, at Eders Excellence er forbittret paa dem. Den hellige St. Markus ſelv vilde tabe Taalmodigheden, hvis han blev ſaaledes behandlet."

„Spar den Snak, Pige! og til det Du har gjort!"

„Det jeg har gjort, Signor Ducca! er tuſinde

Gange klarere, end Solen, og det er altsammen til Eders Excellences Tjeneste."

„Nok af det Slags Complimenter! Til Sagen!"

Annina, der som de Fleste af hendes Stand i Italien, der have været udsatte for Rænkerne i Stæderne, var ødsel med sine Ord, fandt nu Leilighed til at kaste et Blik paa Vandet, og saae at Baaden allerede havde forladt Kanalerne og gled let hen paa Lagunerne. Da hun saaledes mærkede hvor meget hun var i Don Camillos Magt, begyndte hun at føle Nødvendigheden af at være mere tydelig.

„Eders Excellence har sandsynligviis Mistanke om at Raadet har fundet Midler til at faae Underretning om Eders Hensigt, at flygte fra Staden med Donna Violetta?"

„Alt dette veed jeg."

„Hvorfor de valgde mig til at opvarte den unge Dame, er noget som jeg ikke har kunnet opdage. Vor Frue i Loretto! jeg er ikke den Person, man bør hente naar Staten har i Sinde at adskille to Elskende!"

„Jeg har havt Taalmodighed med Dig, Annina! fordi jeg vilde lade Gondolen komme udenfor Stadens Grændser; men nu raader jeg Dig, at undgaae alle Krogveie og at tale reent ud. Hvor har Du forladt min Hustrue?"

„Troer da Eders Excellence at Raadet vil erkjende dette Ægteskab for gyldigt?"

„Pige, svar eller jeg skal finde Midler til at aabne Munden paa Dig! Hvor forlod Du min Hustrue?"

„Hellige Sant Teodoro! Signor! Republikkens Agentere behovede mig ikke, og jeg blev sat af paa den første Bro, som Gondelen seilede forbi."

„Det er forgjæves at Du stræber at bedrage mig. Du var paa Lagunerne sildigt paa Dagen, og jeg har Efterretning om, at Du har besøgt St. Markusfængslet, da Solen gik ned, og dette skeede, da Du vendte tilbage fra Donna Violettas Baad."

Annina var ganske forbauset.

„Santissima Maria! I er bedre tjent, Signore! end Raadet forestiller sig."

„Og som Du vil komme til at føle, hvis Du ikke taler Sandhed. Fra hvilket Kloster kom Du?"

„Ikke fra noget, Signore! Dersom Eders Excellence har opdaget at Raadet har bragt Signore Tiepolo til St. Markusfængslet, for at være sikker paa hende er Feilen ikke min."

„Dine Kunstgreb hjælpe Dig ikke, Annina!" — bemærkede Don Camillo roligt; — „Du var i Fængslet angaaende forbudne Varer, som Du længe har havt liggende hos din Cousine Gelsomina, Slutterens Datter, der slet ingen Mistanke havde om dit Ærinde, og hvis

Uskyldighed og Uvidenhed Du saa længe har misbrugt. Donna Violetta er ingen almindelig Fange; som man kan indmure i et Fængsel."

„Santissima Madre di Dio!"

Forbauselse indskrænkede Pigens Svar til dette enkelte, hæftige Udraab.

„Du seer hvor umueligt det er at bedrage mig! Jeg er bekjendt med saa mange af dine Bevægelser, at det er unyttigt at Du søger at lede mig vild. Du er ikke vant til at besøge Din Cousine; men da Du i Aftes kom ind i Kanalen —"

En Larm paa Vandet voldte at Don Camillo gjorde en Pause, ved at see ud, blev han en tæt Sværm af Baade vaer, der gled henimod Byen, som om de bleve satte i Bevægelse af en eneste Aare. Tusinde Stemmer tælde paa een Gang, og et almindeligt, sørgeligt Skrig tilkjendegav, at den seilende Mængde blev bevæget af en fælleds Følelse.

Det besynderlige ved dette Skuespil og den Omstændighed at hans egen Gondol laa paa det Strøg, Flaaden, der bestod af adskillige hundrede Baade, skulde passere, gjorde, at Adelsmanden for Øieblikket glemde at forhøre Pigen.

„Hvad har vi her?" — spurgde han i en roligere Tone den Gondolerer, der styrede hans egen Baad.

„Det er Fiskere, Signore! og af den Maade, hvor-

paa de komme herned ad Kanalerne, maa man troe, at der er noget paa Færde. Der har været Misfornøielse imellem dem siden Dogen afslog at give deres Kammerats Dreng fri fra Galleierne."

Nysgjerrighed bevægede Don Camillos Folk til at standse et Øieblik, derpaa indsaae de Nødvendigheden af at seile tilside for den fremstormende Masse, der kom lig en Bjærgstrøm, da Mændene brugde deres Aarer med den fortvivlede Iver, man ofte bemærker hos de italienske Roerkarle. Et truende Tilraab tilligemed en Befaling at holde, underrettede Don Camillo om hvor nødvendigt det var enten at tage Flugten eller at adlyde. Han valgde det Sidste, som det der mindst syntes at ville forsinke hans Plan.

„Hvem er I?" — spurgde en, der syntes at havde paataget sig Overanførselen; — „Ere I Mænd fra Lagunerne og Christne, saa forener Eder med Eders Venner og følger med til St. Markus, for at fordre Retfærdighed."

„Hvad betyder denne Tumult?" — spurgde Don Camillo, hvis Dragt fuldkommen skjulde hans Rang ved en Forklædning, der blev endnu mere stuffende ved det at han antog den venetianske Dialect; — „Hvorfor ere I her i et saa stort Antal, mine Venner?"

„Se engang!"

Don Camillo vendte sig om og han saae den gamle

Antonios indfaldne Ansigt og brustne Øine. Hundrede Stemmer forklarede Sagen, ledsagede af Eder, saa bittre og Beskyldninger saa haarde, at dersom Don Camillo ikke havde været forberedt ved Jacopos Fortælling, vilde han have havt megen Møie med at forstaae det, som han her hørde.

Ved at trække Vaad i Lagunerne, havde de fundet den gamle Antonios Legeme, og Følgen heraf var en Raadslagning angaaende de sandsynlige Aarsager til hans Død, derpaa fulgde en almindelig Sammenkomst af alle de andre Mænd af hans Stand, og tilsidst den ovenfor beskrevne Scene.

„Giustizia!" — raabde halvtredsindstyve forbittrede Stemmer, da den gamle Fiskers fordreiede Ansigtstræk bleve holdte imod Maanelyset; — „Giustizia in Palazzo e Pane in Piazza!" *

„Forlang det af Senatet!" — svarede Jacopo, uden at søge at skjule det Spottende i sin Tone.

„Troer Du, at vor Kammerat har lidt for sin Dristighed igaar?"

„Forunderligere Ting ere hendede i Venedig!"

„De forbyde os at kaste vore Næt i Kanalen Orfano, for at Retfærdighedens Hemmeligheder ikke skulle komme for Dagen, og nu ere de blevne dristige nok til at drukne en af vore egne midt imellem vore Gondoler!"

* Retfærdighed i Domhuset og Brød paa Torvet!

„Retfærdighed! Retfærdighed!“— skreg tusinde Stemmer.

„Afsted til St. Markus! Lægger Liget for Dogens Fødder! — afsted, Brødre! — Antonios Blod er paa deres Sjæle!“

Vante til at beklage sig over den Uret, de havde lidt, paa en vild og uoverlagt Maade, greb Fiskerne igjen til deres Aarer og den hele Flaade foer afsted, som om den var sammensat af en eneste Masse.

Dette Møde, skjøndt det kun varede kort, var ledsaget af Skrig, Trusler, og alle de Tegn, der ere sædvanlige ved et Opløb blandt dette opfarende Folk, og det havde frembragt en følelig Virkning paa Annina's Nærver. Don Camillo benyttede sig af hendes iøiefaldende Skræk til at fortsætte sine Spørgsmaal, især da Tiden ikke tillod ham at nøle længere.

Følgen var, at medens den ophidsede Pøbel seilede ind i Mundingen af den store Kanal, under vilde Oprørsskrig, gled Don Camillo Monfortes Gondol hen over Floden af de vide, rolige Laguner.

To og Tyvende Kapitel.

En Clifford! en Clifford! vi ville følge Kongen og Clifford!
Henrik VI.

Det bedstordnede Selskabs Rolighed kan blive forstyrret ved en pludselig Opstand af Misfornøiede. En saadan Ulykke kan man ligesaa lidt forhindre, som mere almindelige Forbrydelser; men naar en Regjering skjælver for sin Tilværelse ved enhver Bevægelse blandt Folket, er det fornuftigere at søge Aarsagerne i Mangler ved Statsindretningerne selv. Borgerne ville forsvare disse, saa frimodigt, som de ville forsvare enhver anden elsket Gjenstand, der fortjener deres Omhu, og der kan ikke være noget tydeligere Tegn til at de ikke due, end naar Herskerne alvorligt frygte for Pøbelens Skrig. Ingen Nation har yttret mere af denne ulykkespaaende Frygt, ved enhver indvortes Urolighed, end den saa kaldte Republik Venedig. Der var en uophørlig og naturlig Tilbøielighed til Opløsning i dens kunstige System, der alene fandt Modstand i Aristokratiets Aarvaagenhed og de politiske Stiver, som dets Vid havde opført. Meget er der bleven sagt om Venedigs ærværdige Politi, og om den Sikkerhed, der var en Følge heraf, men det er forgjæves at Egenkjærlighed kjæmper med Sandhe-

den. Af alle de Skingrunde, hvormed Menneſket har ſøgt at beſmykke ſine Forholdsregler, er der ingen ſaa iøiefaldende falſk, ſom den, der *flutter ſig til Varigheden af et ſelſkabeligt Syſtem fra den Tid, det allerede* har været. Det vilde være ligeſaa fornuftigt at paaſtaae, at Manden paa halvſjerds kunde vente at leve ligeſaa længe, ſom Drengen paa femten; eller at den uundgaaelige Ende paa alt hvad der er forkrænkeligt, ikke er Ødelæggelſe. Der er et Tidsrum i den menneſkelige Tilværelſe, da Livskraften har at ſtride med Barndommens Svaghed, men naar denne Prøvetid er forbi, naaer Barnet den Alder, da det har den meſte Udſigt til et langt Liv. Saaledes er den ſelſkabelige Maſkine, ligeſom enhver anden, der har været længe nok i Gang til at viſe ſin Dygtighed, juſt i den Periode, hvori den mindſt ſeer ud til at gaae i Staa; og ſkjøndt den, der er ung, ikke altid lever til han bliver gammel, er det dog viſt at den der er gammel, engang har været ung. Keiſerdømmet China var i ſin Tid ſaa ungdommeligt, ſom vor egen Republik, men derfor kunne vi ikke af den Affældighed, der er en naturlig Følge af Alderdommen, ſee nogen Grund til at det vil overleve os.

Paa den Tid, da disſe Begivenheder foregik, brøstede Venedig meget af ſin Alder, og frygtede, i lige høi Grad, ſin Undergang. Den var ſtærk i ſine Forbindelſer, men det var Forbindelſer, der havde den væ-

senlige Feil at de vare dannede til Fordeel for det mindste Antal, og at de lig Fæstningsværker og Grave paa Skuepladsen, kun behøve et stærkere Lys for at erkjendes for det de ere. Den Skræk, med hvilken Adelen hørde Fiskernes Oprørsskrig, da de seilede forbi de forskjellige Paladser paa deres Vei til den store Plads, kan man let forestille sig. Nogle frygtede for at Enden paa deres kunstige Statsbygning, som de af et hemmeligt, politisk Instinct, saalænge havde ahnet, nu omsider var forhaanden, og begyndte at tænke paa de bedste Midler til at sørge for deres egen Sikkerhed; Andre lyttede forundrede, og troede i deres Taablighed, at St. Markus havde vundet en Seier, da deres Sløvhed var for stor til at de begreb hans tiltagende Skrøbelighed. Kun nogle Faa indsaae Nærværelsen af den virkelige Fare, saavelsom Midlerne til at undgaae den.

Men Oprørerne vare ikke i Stand til at vurdere deres egen Styrke og de vare ubuelige til at indsee deres tilfældige Fordele. De handlede alene efter Instinct. Den Maade, hvorpaa deres bedagede Staldbroder havde triumpheret Dagen i Forveien, Dogens kolde Afslag, og Scenen paa Lido, der i Grunden fremskyndte Antonios Død, havde forberedt Gemytterne paa denne Tumult. Da Liget derfor blev fundet, og de havde samlet deres Styrke paa Lagunerne, gav de efter for Lidenskaberne,

og tog deres Retning til Dogens Palads, uden noget andet Formaal, end at følge deres Drivt.

Da de kom ind i Kanalen, pressedes Baadene formedelst det snævre Farvand sammen til en saa tæt Masse, at de bleve forhindrede i at bruge Aarerne, hvorved Sværmen ikkun kom langsomt afsted. Alle stræbde at komme saa nær som muligt til Antonios Lig, og, ligesom al Pøbel, tilintetgjorde de deres egne Bestræbelser ved en slet anvendt Iver. En eller to Gange nævnede deres Skrig Navnene paa nogle forhadte Raadsherrer, som om Fiskerne havde i Sinde at hjemsøge Statens Forbrydelser paa dens Tjenere, men disse Skrig forsvandt i den voldsomme Tummel. Da de naaede Broen Rialto, steeg mere end Halvdelen af Sværmen i Land og tog den kortere Vei gjennem Gaderne til deres Bestemmelsessted, medens de der vare i Spidsen roede stærkere til, da de nu havde faaet mere Plads til at bevæge deres Aarer. Da de kom nærmere til Havnen begyndte Baadene at stille sig i Orden, og at antage Skikkelsen af et Ligfølge.

Det var medens denne Forandring gik for sig, at en stærktbemandet Gondol skjød under stærke Aareslag ud af en Sidekanal ind i Hovedkanalen. Tilfældet bragde den lige foran Spidsen af den Sværm af Baade, der var kommet ned ad samme Kanal. Dens Besætning syntes at standse ved det overordentlige Syn, der mødte

deres Øine, og et Øieblik syntes den ikke at vide hvorhen den vilde tage sin Retning.

„En af Republikkens Gondoler!" — skreg halvtredsindstyve Fiskere; en enkelt Stemme lagde til: „Kanalen Orfano!"

Den blotte Mistanke om et saadant Ærinde, som der blev sigtet til ved de sidste Ord, var tilstrækkelig til at ophidse Øblen. Et nyt Skrig opfyldte Luften og henimod tyve Baade gjorde en rasende Bevægelse for at forfølge Gondolen. Men Truslen alene var tilstrækkelig; thi endnu langt hurtigere end deres Forfølgere, ilde Republikkens Gondolerere ind imod Volværket, og landende ved en af de Bredde broer, der omgive saa mange af Venedigs Paladser, forsvandt de i et snævert Stræde.

Opmuntrede ved dette Held, bemægtigede Fiskerne sig Baaden, som en lovlig Fangst og slæbde den til deres egen Flaade, under skingrende Seiersskrig. Nysgierrighed bevægede nogle faa til at kige ind under Teltet, hvorfra de strax igjen kom ud og trak en Præst med dem.

„Hvem er Du?" — spurgde den, der havde paataget sig Overbefalingen.

„En Carmelit og en Herrens Tjener."

„Tjener Du St. Markus? Har Du været paa Kanalen Orfano, for at skrive en Ulykkelig?"

„Jeg er her, for at staae en ung, adelig Dame bi, der behøver mit Raad og mine Bønner. Den Lykkelige og den Elendige, den Frie og den Fangne, have lige Ret til min Omsorg."

„Ha; — Vil Du gjøre din Pligt, vil Du bede for en fattig Mands Sjæl?"

„Min Søn! Jeg kjender ingen Forskjel i denne Henseende mellem Dogen og den fattigste Fisker. Men jeg vilde blot ikke gjerne forlade Qvinderne."

„Damerne skal der ikke vederfares noget ondt. Kom over i min Baad, der behøves din hellige Tjeneste."

Fader Anselmo, — Læseren vil allerede have giættet at det var ham; — traad ind under Teltet, sagde et Par Ord til sine skjælvende Ledsagerinder, og forlod dem. Han blev roet hen til den forreste Baad og med et Tegn henviisde man ham til det døde Legeme.

„Du seer dette Lig, Fader!" — vedblev Anføreren; — „det er Legemet af en, der var en from og oprigtig Christen."

„Det var han!"

„Vi kjende ham alle, som den ældste og dueligste Fisker paa Lagunerne, og som en Mand, der altid var rede til at hjælpe sine Kammerater."

„Jeg troer Dig!"

„Det kan Du; thi den hellige Bog er ikke sandere, end mine Ord. Igaar kom han ned ad denne

samme Kanal i Triumph, thi han havde i Regattaen overvundet de stolteste Aarer i Venedig."

„Jeg har hørt om hans Held."

„Man siger, at Jacopo, Banditten, — han der engang førde den bedste Aare paa Kanalerne, — ogsaa tog Deel i Striden! Santa Maria! saadan en Mand var for god til at døe!"

„Det er hvert Menneskes Skjæbne; Alle — Rige og Fattige, Stærke og Svage — Lykkelige og Ulykkelige, stunde til det samme Maal."

„Ikke til dette Maal, ærværdige Carmelit! thi denne Antonio, der har opbidset Republikken i Anledning af hans Sønneson, der er bleven presset til Galleierne, er bleven sendt til Skjærsilden, uden christeligt Haab for hans Sjæl."

„Der er et Øie, der vaager over den Ringeste af os, min Søn? vi ville troe, at han ikke er bleven forglemt."

„Cospetto! — man siger, at de, som Senatet har et Horn i Siden paa, ikke faae megen Hjælp af Kirken. Vil Du bede for ham, Carmelit! og opfylde dit Løvte?"

„Det vil jeg!" — sagde Fader Anselmo bestemt; — „gjør Plads, min Søn! at ikke noget af det, der anstaaer mit Embede, maa blive overseet."

Fiskernes brunladne, udtryksfulde Ansigter straalede

af Glæde, thi midt i den vilde Tummel havde de alle beholdt en dyb, grundfæstet Ærbødighed for den Kirkes Skikke, i hvilken de vare blevne opdragede. Alle bleve de i Øieblikket tause og Baadene bevægede sig i en større Orden end før.

Det var et rørende Syn. I Spidsen roede den Gondol, der indeholdt det døde Legeme midt i Kanalen; da de nærmede sig til Havnen, lod Maanen sine Straaler falde paa den gamle Antonios stive Ansigtstræk. Carmelitten, med blottet Hoved, foldede Hænder, og et andægtigt Hjerte, bøiede sit Hoved ved Fødderne af Liget, medens hans hvide Kappe bølgede i Maanens Skin. En eneste Gondolerer førde Baaden, og ingen anden Lyd blev hørt, end en Pladsken i Vandet, naar Aarerne faldt langsomt og hævede sig igjen. Dette tause Tog seilede saaledes nogle faa Minutter, derpaa hørde man Munkens skjælvende Stemme synge Dødssangen. De erfarne Fiskere, thi Faa af denne strænge Kirke og i denne lydige Tidsalder vare uvidende om disse høitidelige Ceremonier, sang Gjensvarrene paa en Maade, der maatte være fortrolig for ethvert Øre, der nogensinde lyttede til en italiensk Stemme, og den sagte Rislen af det Element, som de gled hen over, accompagnerede dem. Den ene Dør aabnede sig efter den Anden, og tusinde ængstlige og nysgjerrige Ansigter opfyldte

Balkonerne, da det høitidelige Ligtog langsomt seilede forbi.

Republikkens Gondol blev taget paa Slæbetoug midt i denne bevægede Masse af halvtredsindstyve lettere Baade. I dette høitidelige Optog seilede de ind i Havnen og naaede Bolværket ved Foden af Piazetta. Medens utallige travle Hænder vare beskjæftigede med at bringe Antonios Legeme i Land, opløstedes der et Skrig fra Middelpunktet af det hertugelige Palads, der forkyndte at den anden Deel af Sværmen allerede var ankommet til Gaarden.

St. Markuspladserne frembød nu et nyt Maleri. Den skjønne, østerlandske Kirke, hine Rækker af rige, massive Bygninger, det høie Campanile, Granitstøtterne, Triumphmasterne, og alle de øvrige Gjenstande, der havde været Vidner til saa mangen Voldsomheder, saa megen Glæde, saa mange Sorger, stode der som Landmærker paa Jorden, der trodsede Tiden; skjønne og ærværdige til Trods for de Scener af menneskelige Lidenskaber, der dagligt spilledes omkring dem.

Men Sang, Latter og Spøg havde hørt op. Lysene i Kaffehusene vare forsvundne; Natteværmerne vare flygtede til deres Hjem, af Frygt for at blive blandede med dem, der trodsede Raadets Vrede, medens Gjøglerne, Baladesangerne og Hansvursterne havde givet Slip paa deres paatagne Munterhed, og antaget et Ud-

vortes, der stod mere i Samklang med deres Hjertes sande Følelser."

„Giustizia!" — skreg tusinde dybe Stemmer, da Antonios Legeme blev baaret ind i Gaarden; — „Stormægtigste Doge! Giustizia in Palazzo, e Pane in Piazza! Giv os Retfærdighed! Vi tigge om Retfærdighed!"

Den skumle, men vidtløftige Gaard var som brolagt med Fiskernes sortebrune Ansigter og Øine. Liget blev lagt ved Foden af Kjæmpetrappen, medens den skjælvende Hellebarderer, der stod øverst oppe, neppe kunde overvinde sig saameget, at han vedligeholdt det faste Udvortes, som Krigstugten og krigerisk Stolthed fordrede. Men der var ingen anden militair Magt at see, thi den politiske Magt, der styrede Venedig kjendte alt for vel sin øieblikkelige Svaghed, til at ophidse, hvor den ikke kunde dæmpe. Pøbelen nedenunder bestod af navnløse Oprørere, hvis Afstraffelse ikke kunde medføre andre Følger, end Undertrykkelse af en umiddelbar Fare, og herpaa vare de, der regjerede, ikke forberedte.

De tre Mænds Raad var bleven underrettet om de opirrede Fiskeres Ankomst. Da Pøbelen strømmede ind i Gaarden, holdt de et hemmeligt Møde, for at undersøge om der var Sandsynlighed for at Tumulten havde et alvorligere og mere bestemt Maal, end det lod til af de Symptomer, der yttrede sig.

„Ere Dalmatierne underrettede om disse Bevægelser?"

— spurgde en af denne hemmelige Ret, hvis Nærver neppe vare stærke nok for det høie Embede, han beklædte.

„I denne Henseende kunne vi stole paa de sædvanlige Authoritæter, Signore!" — svarede Raadsherre Gradenigo; — „Jeg er blot bange for at en Sammenrottelse, der har til Hensigt at faae Troppernes Troskab til at vakle, dølger sig under denne Alarm."

„Menneskernes onde Lidenskaber kjende ingen Grændser! Hvad vil disse Kjæltringer have? For en Stat, der er i Aftagende, er Venedig meget blomstrende. Vore Skibe ere paa Søen, Banken florerer med et rigeligt Udbytte, og jeg forsikrer Eder, Signore! at jeg i mange Aar ikke har seet saa megen Fordeel for de Fleste af os, som for nærværende Tid. Alle kan ikke trives lige godt."

„I staaer i en lykkelig Forbindelse med blomstrende Sager, Signore! men der er mange, der ere mindre lykkelige. Vor Regjeringsform er vel meget udelukkende, og det er en Straf, vi bestandigt have lidt for dens Fordele, at vi altid have været underkastede hæftige og ondskabsfulde Domme, saasnart en Smule Uheld har truffet Staten."

„Er der intet, der kan tilfredsstille disse uroisomme Gemytter? Ere de ikke frie — ere de ikke lykkelige?"

„Det synes at de ønske en bedre Forsikkring i

Henseende til disse Kjendsgjerninger, end vore Ord og Følelser."

„Mennesket er en misundelig Skabning! Den Fattige ønsker at blive rig — Den Svage at blive mægtig."

„Der er dog en Undtagelse fra Eders Regel, Signore! eftersom den Rige sjeldent ønsker at blive fattig, eller den Mægtige at blive svag."

„I driver i Aften Spot med mine Meninger, Signor Gradenigo! Jeg haaber! at jeg taler som det anstaaer en Raadsherre i Venedig, og paa en Maade, som I ikke er uvant til at høre."

„Nei, dette Sprog er ikke usædvanligt. Men jeg frygter for, at der i vore indskrænkede, politiske Love hersker en Aand, der ikke passer for en dalende Lykke. Naar en Stat er overordentlig blomstrende, overseer Undersaatterne almindelige Mangler, eftersom enhver har det godt, men der er ingen besværligere Dadel af offentlige Forholdsregler, end eders Kjøbmænds naar Handelen ikke vil lykkes."

„Det er deres Taknemmelighed! Have vi ikke forvandlet disse moradsige Øer til et Torv for den halve Christenhed og nu ere de misfornøiede, fordi de ikke kan beholde alle de Monopolier, som vore Forfædres Viisdom have opdynget."

„De besvære sig i Eders egen Aand, Signore! — Men I har Ret i at sige, at nærværende Tumult maa

dæmpes. Lader os opsøge hans Høihed, at han maa gaae ud til Folket med de Raadsherrer, der ere tilstede og en af os som Vidne; mere end det, vil nedværdige os."

Det hemmelige Raad gik bort for at sætte denne Beslutning i Værk, just som Fiskerne i Gaarden fik Forstærkning af dem, der kom fra Vandet.

Der er ingen, der er saa begjærlig efter en Tilvæxt i Antal som Pøbelen. Uden Krigstugt og alene afhængig af den dyriske Styrke er Følelsen af physisk Magt nødvendig for deres Tilværelse. Da de saae denne Masse af levende Væsner, der var forsamlet indenfor Murene af det hertugelige Palads, blev den meest forvovne i Sværmen mere dristig, og Bevægelsen blev mere og mere hæftig. Det er de modsatte Følelser, der herske blandt dem, der ere kaldede for at undertrykke det Slags Voldsomheder, der i Almindelighed tage til i Mod, naar de mindst behøve at vise det.

Skaren i Gaarden opløftede et høit, truende Skrig, da Dogens Følge viisde sig, og nærmede sig igjennem et af de lange aabne Gallerier. Nærværelsen af denne ærværdige Olding, der efter Navnet var Formand for denne rænkefulde Stat, og den lange Vane, der havde lært Fiskerne en dyb Ærbødighed for Magten, foraarsagede, trods den nuværende oprøreriske Tone, pludseligt en dyb Taushed. En Følelse af Ærefrygt var

kjendelig i alle de brunladne Ansigter, der saae i Veiret, da det lille Følge nærmede sig. Ja saa dyb var den Stilhed, der blev foraarsaget af denne Følelse, at man kunde høre den hertugelige Kaabe rasle, da Fyrsten, der var nedtrykt af Svaghed, nærmede sig langsomt. De tøileløse Fiskeres forrige Voldsomhed og deres nærværende Ærbødighed for den udvortes Majestæt, som deres Øine mødte, havde sin Grund i de samme Aarsager, — Uvidenhed og Vane frembragde begge Dele.

„Hvorfor ere I forsamlede her, mine Børn?" — spurgde Dogen, da han havde naaet det Øverste af Kjæmpetrappen; — „og hvorfor ere I komne ind i Eders Fyrstes Palads med saadanne usømmelige Skrig?"

Den gamle Mands sittrende Stemme blev tydeligt hørt, de laveste af hans Toner bleve neppe afbrudte af et Aandedræt. Fiskerne saae paa hverandre og Alle syntes de at lede efter den, der vilde være dristig nok til at svare. Tilsidst raabde en midt i den tætteste Sværm, uden at man kunde see hvem det var: „Retfærdighed!"

„Dette er Eders Begjæring," — vedblev Fyrsten mildt, — „og dette er, vil jeg lægge til, vor Vane. Hvorfor ere I forsamlede her paa en Maade, der fornærmer Staten og nedværdiger Eders Fyrste?"

Ingen svarede. Den eneste Aand i dette Legeme, der havde været i Stand til at befrie sig selv fra Vanens

og Fordommenes Lænker, havde forladt Liget, der laae paa det nederste Trin af Kjæmpetrappen.

„Vil Ingen tale? Ere I saa dristige med Eders Tunger naar Ingen spørger Eder, og saa tause naar man taler til Eder?"

„Tael mildt til dem, Eders Høihed!" — hvidskede den af Raadet, der havde faaet det Hverv at være et hemmeligt Vidne ved denne Sammenkomst; — „Dalmatierne ere neppe i Ledtog med dem."

Fyrsten fulgde det Raad, som han vel vidsde, at han maatte ære, og antog sin forrige Tone.

„Er der Ingen, der vil gjøre mig bekjendt med Eders Ønsker, saa maa jeg befale Eder at gaae bort, og medens det smerter mit faderlige Hjerte, at ——"

„Giustizia!" — gjentog nogle, der vare skjulte blandt Mængden.

„Nævn Eders Ønsker at jeg maa lære at kjende dem!"

„Høihed, hav den Naade at see herned!"

En, der var dristigere end alle de Andre, havde vendt Antonios Legeme mod Maanens Straaler, saa at hans fordreiede Ansigtstræk bleve synlige, og medens han taelde, pegede han paa dette gyselige Syn. Fyrsten foer sammen ved dette uventede Skuespil, derpaa steeg han langsomt ned ad Trappen, ledsaget af sit Følge og blev staaende foran Liget.

„Har Morderen gjort dette?" — sagde han efterat have

betragtet den døde Fisker, og korset sig; — „Hvad kunde saadan en Mands Død nytte en Bandit? Maaskee er den ulykkelige gamle Mand falden i et Slagsmaal med sine Kammerater?"

„Paa ingen Maade, ophøiede Doge! vi frygte for at Antonio er bleven et Offer for St. Markus' Misfornøielse."

„Antonio? — Er det den dumdristige Fisker, der vilde lære os hvorledes vi skulde bestyre Regattaen?"

„Excellence, det er ham!" — svarede den simple Arbeidsmand fra Lagunerne; — „og en bedre Haand ved et Nøt, eller en trofastere Ven i Nøden, har aldrig roet en Gondol over til Lido. Diavolo! Det vilde have glædet Eders Høihed, at see denne stakkels gamle Christen imellem os, en hellig Dag, være Formand for vore smaa Ceremonier, og lære os hvorledes vore Forfædre bare sig ad for at bringe vort Haandværk i Anseelse."

„Eller at see ham iblandt os, ophøiede Doge!" — skreg en Anden, thi da Isen een Gang var brudt, blev Pøbelen dristig og fik Munden paa Gang; — „i en Lystighed paa Lido; thi da var gamle Antonio den muntreste i Selskabet, men ogsaa den fornuftigste, naar man maatte være alvorlig."

Dogen begyndte at see et Glimt af Sandheden, og kastede et Blik til Siden for at undersøge den ubekjendte Inquisitors Ansigtstræk.

„Det er langt lettere, at forstaae den ulykkelige

Mands Fortjeneſter, end Maaden, hvorpaa han er død;" — ſagde han, da han ingen Forklaring fandt i det ſtive Anſigt, ſom han havde betragtet; — „Vil Nogen af Eder forklare mig hvorledes det er gaaet til?"

Den fornemſte Taler blandt Fiſkerne paatog ſig frivilligt denne Forretning og paa ſin Stands overflødigſte Maade underrettede han Dogen om de Omſtændigheder, under hvilke man havde fundet det døde Legeme. Da han havde endt, fordrede Fyrſtens Blik igjen en Forklaring af Senatoren, der ſtod ved Siden af ham, thi han vidſde ikke om Statens Politi havde villet ſtatuere et Exempel, eller blot ſkaffe en til Side.

„Jeg ſeer intet heri, Eders Høihed!" — ſvarede han af Raadet; — „uden en Fiſkers Uheld. Den ulykkelige gamle Mand er druknet ved et Tilfælde, og det vilde være en Almisſe, at lade læſe nogle Meſſer for hans Sjæl."

„Ædle Raadsherre!" — raabde Fiſkeren tvivlende; — „St. Markus var bleven fornærmet!"

„Rygtet fortæller megen urimelig Snak om St. Markus' Naade og Unaade. Hvis vi ſkulde troe, alt hvad Menneſkets Vid kan opfinde i Anliggender af denne Natur, blive Forbryderne ikke druknede i Lagunerne, men i Kanalen Orfano."

„Sandt, Excellenza! og det er forbudt os at kaſte

vore Garn der, under Straf af at sove der blandt Aalene paa Bunden."

„Desto større Grund er der til at troe, at denne gamle Mand er druknet ved et Tilfælde. Er der Mærker af Voldsomhed paa hans Legeme? — thi skjøndt Staten neppe vilde beskjæftige sig med en, som han, kunde der nok være andre, der vilde. Har man undersøgt Liget?"

„Excellence! det var nok at kaste en Mand af hans Alder midt ud i Lagunerne. Den stærkeste Arm i Venedig kunde ikke frelse ham."

„Der maa være begaaet en Voldsomhed i en eller anden Retning, og vedkommende Øvrighed burde have passet paa. Her er en Carmelit! — Fader! kjender I noget til denne Sag?"

Munken forsøgde at svare, men han kunde ikke faae et Ord frem. Han saae vildt omkring sig, thi hele Scenen lignede et frygteligt Maleri af hans Indbildningskraft; derpaa lagde han Hænderne over Kors paa sit Bryst og syntes at bede.

„Du svarer ikke, Munk?" — vedblev Dogen, der virkelig var bleven ligesaa meget skuffet ved Inquisitorens naturlige og ligegyldige Væsen, som de andre Tilskuere; — „hvor fandt Du dette Lig?"

Pater Anselmo forklarede i Korthed hvorledes han var blevet tvunget til at ledsage Fiskerne.

Ved Siden af Fyrsten stod der en ung Patricier, der i dette Øieblik ikke havde nogen anden Plads i Staden, end den hans Stand gav ham. Skuffet, ligesom de Andre, ved den eneste Mands Adfærd, der kjendte den virkelige Aarsag til Antonios Død, følde han en menneskelig og priisværdig Lyst til, at gjøre det sikkert, at den Døde ikke havde været Offeret for nogen Hævn.

„Jeg har hørt om denne Antonio;" — sagde denne Person, der kaldtes Raadsherre Soranzo og som af Naturen var begavet med Følelser, der under en anden Regjeringsform, vilde have gjort ham til en Menneskeven; — „og om hans Held i Regattaen. Har man ikke fortalt, at Banditten Jacopo var hans Medbeiler?"

En sagte, betydningsfuld og almindelig Mumlen gjennemløb Sværmen.

„En Mand af hans bekjendte Lidenskabelighed og Vildhed kan vel have søgt at hævne sit Uheld med en Voldsomhed."

En gjentagen lydeligere Mumlen tilkjendegav hvilken Virkning, denne Beskyldning frembragde.

„Excellence! Jacopo bruger kun Dolken!" — bemærkede en mistroisk Fisker.

„Ja, naar det er nødvendigt. En Mand af hans List og Tænkemaade kan tage sin Tilflugt til andre Midler for at udøve sin Ondskab, Signore?"

Raadsherre Soranzo henvendte ganske oprigtigt dette

Spørgsmaal til det ubekjendte Medlem af det hemmelige Raad. Denne syntes at erkjendte det Sandsynlige, i den Andens Gisning, men tilkjendegav sit Bifald alene ved et Buk.

„Jacopo! Jacopo!" — skreeg den ene Stemme efter den Anden; — „Jacopo har gjort det! Den bedste Gondolerer i Venedig er bleven overvunden af en gammel Fisker, og intet uden Blod har kunnet udslette denne Skam."

„Det skal blive undersøgt, mine Børn! og streng Retfærdighed udøvet!" — sagde Dogen, i det han lavede sig til at gaae; — „Officierer! giver Penge at der kan læses Messer, for at den ulykkelige Mands Sjæl ikke skal lide. Ærværdige Carmelit, jeg anbefaler Liget til Eders Omsorg, og I kan ikke gjøre nogen bedre Tjeneste end at tilbringe Natten i Bøn ved Siden af det."

Tusinde Huer bleve svingede, for at tiljuble denne naadige Befaling Bifald, og hele Sværmen stod i taus Ærbødighed, da Fyrsten, fulgt af sine Ledsagere, trak sig tilbage, som han havde nærmet sig, gjennem det lange, hvælvede Galleri.

En hemmelig Ordre fra Inquisitionen forebyggede Dalmatiernes Ankomst.

Nogle Minutter efter var alt i Stand. En Baare blev bragt ud af den nærliggende Domkirke, og Liget lagt paa den. Pater Anselmo satte sig derpaa i Spid-

sen for Processionen, der gik igjennem Hovedporten ud paa Pladsen, medens han sang Ligsangen. Baade den lille og den store Plads vare tomme. Hist og her kigede et nysgjerrigt Ansigt, der tilhørde en Politibetjent, eller en Jagttager, der var mere dristig end sædvanligt, frem mellem Pillerne i Buegangen, for at see hvad Pøblen tog sig for, men ingen vovede at nærme sig.

Men Fiskerne vare ikke længere tilbøielige til Voldsomheder. Med den Vankelmodighed, som Mennesker ere underkastede, der ikke ere vante til at lade sig lede af Eftertanke, men af pludselige, voldsomme Følelser, opgav de enhver Tanke om at hævne sig paa Politiet, og henvendte deres Tanker til den religiøse Ceremoni, der saameget smigrede deres Stand, da den var bleven befalet af Fyrsten selv.

Det er sandt, at nogle faa alvorligere Gemytter iblandt dem blandede Trusler mod Banditten med deres Bønner for den Døde, men dette havde ingen videre Virkning.

Den store Port paa den ærværdige Kirke blev aabnet, og man hørde den høitidelige Sang lyde mellem de herlige Søiler og under den majestætiske Hvælving. Den saa skjændigen opoffrede Antonios Lig blev baaret hen under det Sted, der bærer de herlige Lævninger af græsk Kunst og nedsat i Skibet. Lys skinnede foran Alteret omkring den Døde og St. Markuskirken frembød

nu alle den katholske Kirkes høitidelige Ligceremonier lige til Dagen brød frem.

Den ene Præst fulgde efter den Anden og sang Messen, medens den opmærksomme Skare lyttede, ligesom om ethvert af dens Medlemmer følde at han selv blev hædret ved den Ære, der viisdes en af hans Kammerater. Paa Pladserne kom Mængden lidt efter lidt tilbage, skjøndt Tummelen havde været alt for pludselig og voldsom til at al den Letsindighed igjen skulde turde yttre sig, der er vant til at finde Sted paa disse Pladser mellem Solens Nedgang og dens Opgang.

Tre og Tyvende Kapitel.

Det er en Dames i sin første Ungdom,
Den Sidste af hiin vidtberømte Stamme.

Rogers.

Da Fiskerne landede ved Bolværket, overgav de Statens Gondol til en af deres Kammerater. Donna Violetta og hendes Hovmesterinde hørde med Angst deres Bortgang, der paa en saa besynderlig Maade havde ta-

get dem til Fange, thi de vare aldeles uvidende om Aarsagerne hvorfor man havde berøvet dem Pater Anselmos Beskyttelse, og hvorfor de saa uventet vare blevne nødte til at tage Deel i denne overordentlige Scene. Munken havde blot sagt dem, at hans Tjeneste blev fordret i Anledning af en Død, men Frygt for at sætte Damerne i en unødvendig Skræk, havde forhindret ham fra at sige, at de vare i Pøblens Magt. Men ved at kige gjennem Vindverne og ved at høre Mængdens Skrig havde Donna Florinda saa temmelig gjættet sig til Sandheden. Under disse Omstændigheder indsaae hun, at det var det forsigtigste for dem, at holde sig saa skjult som mueligt. Men da den dybe Stilhed, der fulgde paa Oprørernes Landgang, overbeviisde hende om, at de nu vare alene, begyndte baade hun og hendes Myndling at indsee den lykkelige Forandring, som Tilfældet havde gjort i deres Skjæbne.

„De ere borte!" — hvidskede Donna Florinda, i det hun neppe aandede, for at lytte.

„Men Politiet vil være her strax igjen for at lede os op!"

Hun indlod sig ikke i nogen nærmere Forklaring, thi Venedig var en Stad, hvor endog den Unge og Uskyldige havde lært at være forsigtig. Donna Florinda kigede endnu engang ud af Vindvet.

„De ere borte, Himlen veed hvorhen! Lad os gaae!"

I et Øieblik vare de skjælvende Flygtninger oppe paa Bolværket. Paa Piazetta var der ikke et Menneske at see. En lav, mumlende Lyd hørdes fra Gaarden af det hertugelige Palads, der lignede den Brummen, man hører fra et forstyrret Bistade; men intet var tydeligt eller forstaaeligt.

„De har noget Ondt i Sinde!" — hvidskede Hovmesterinden; — „give Gud, at Fader Anselmo var her!"

Et sagte Fodtrin naaede deres Ører og begge vendte sig om mod en Dreng, der var klædt som en Sømand fra Lagunerne og nærmede sig til dem, fra den Kant, hvor Broglio laa.

„En ærværdig Carmelit har bedet mig give Eder dette!" — sagde Knøsen, i det han kastede et Blik tilbage, som en, der frygtede for at blive røbet. Derpaa stak han Donna Florinda et lille Stykke Papir i Haanden, vendte sin egen brune Haand, hvori der blinkede en lille Sølvmønt, mod Maanen, og forsvandt.

Ved Hjælp af det samme Lys lykkedes det Hovmesterinden at læse den Skrivt, der havde været hende saa vel bekjendt i hendes yngre Dage.

„Frels Dig, Florinda! — der er ikke et Øieblik at spilde. Sky de offentlige Pladser og søg hurtigt et Skjul!"

„Men hvorhen?" — spurgde den forvirrede Qvinde, da hun havde læst Seddelen.

„Følg mig!" — sviede Donna Violetta til.

Naturen erstatter ofte Mangel paa Erfaring ved sine egne Gaver. Havde Donna Florinda besiddet sin Myndlings naturlige Bestemthed og Aandskraft, vilde hun ikke have befundet sig i den eensomme Stilling, der er saa upassende for Qvinder og Pater Anselmo vilde heller ikke have været en Munk. Begge havde opofret deres Tilbøielighed for det, de ansaae for deres Pligt. Violetta derimod var mere hurtig til at handle end til at overveie, og endskjøndt Fordelen i Almindelighed er paa deres Side, der ere af en mindre hæftig Sindsbeskaffenhed, gives der dog Leiligheder, der gjøre en Undtagelse fra Regelen. Det nærværende Øieblik var et af de Punkter i Livet, hvor det er bedre at gjøre noget, end at gjøre slet intet.

Donna Violetta havde neppe taelt, førend hendes Person var beskygget af Buegangen paa Broglio. Hendes Hovmesterinde klyngede sig til hende, mere af Ømhed for hende, end for at følge Munkens Advarsel eller hvad hendes egen Fornuft indgav hende. En flygtig, romantisk Tanke, at kaste sig for Dogens Fødder, der hørde til en Sidelinie af hendes eget gamle Huus, havde giennemkrydset den unge Bruds Sjæl, da hun først begyndte at tage Flugten, men neppe havde hun naaet Paladset, førend et Skrig fra Gaarden røbede hvorle-

des det var fat derindenfor, og følgelig, at det var umueligt at trænge ind i det Indre.

„Lad os liste os gjennem Stræderne til din Bolig, mit Barn!" — sagde Donna Florinda, i det hun trak Kaaben sammen om sig; — „Ingen vil fornærme Qvinder af vor Rang; selv Senatet maa, naar alt kommer til alt, agte vort Kjøn."

„Og det siger Du, Florinda! Du, der saa ofte har skjælvet for dets Vrede? Men gaa, om Du vil, — jeg er ikke længere Senatets. Jeg tilhører Don Camillo Monforte."

Donna Florinda havde ikke i Sinde at sige hende imod i dette Punkt, og da det Øieblik var kommet, da den, der besad den meste Aandskraft, bedst kunde handle, underkastede hun sig taalmodigt sin Myndlings Godtbefindende. Denne Sidste tog Veien gjennem Buegangen, hvorved hun bestandigt holdt sig i Skyggen. I det de gik forbi det Gitter, der gik ud til Søen, saae de Flygtende et Glimt af det, der gik for sig inde i Gaarden. Synet heraf bevingede deres Skridt, og de snarere fløi, end løb gjennem Buegangen. Inden ect Minut vare de ved den Bro, der gaaer over St. Markuskanalen. Nogle faae Sømænd saae nysgjerrige ud af Felukkerne, men Synet af de to Qvinder, der flygtede for Pøblen, havde intet ved sig, der kunde vække deres Mistanke.

I dette Øieblik viisde der sig en mørk Masse af Mennesker, langs med Bolværket i den modsatte Retning. Vaaben glimrede i Maaneskinnet, da Mængdens afmaalte Skridt bleve tydeligere at høre. Det var Dalmatierne, der i en sluttet Trop kom fra Arsenalet. At gaae frem og at gaae tilbage, syntes nu lige umueligt for de aandesløse Flygtninger. Da Bestemthed og Selvbeherskelse ere forskjellige Egenskaber, indsaae Donna Violetta ikke saa hurtigt som Omstændighederne fordrede det, at det var mere end sandsynligt, at Republikkens Leiesvende vilde anse deres Flugt for ligesaa naturlig, som den var forekommet de nysgjerrige Lediggjængere i Havnen.

Skrækken gjorde dem blinde og da et Skjul var det eneste, de Flygtende søgte, vilde de sandsynligviis have søgt det i selve Domsalen, hvis de havde havt Leilighed dertil. Men nu vendte de om og traad ind igjennem den første og eneste Port, der frembød sig for dem. De traf paa en Pige, hvis ængstlige Ansigt røbede en besynderlig Blanding af Fromhed og Angst, der sandsynligviis havde sin Grund i qvindelig Medlidenhed.

„Her er Sikkerhed, ædle Damer!" — sagde den unge Venetianerinde i sin Fædreneøes milde Dialect; — „ingen vil vove at tilføie Eder noget Ondt inden for disse Mure."

„Hvad er det for et Palads, vi ere komne ind i?" — spurgde Donna Violetta aandesløs; — „Hvis dets

Eier har et Navn i Venedig vil han ikke nægte Tiepolos Datter et Fristed."

„Signore! I ere velkomne!" — svarede den smukke Pige, i det hun neiede dybt og viisde dem Veien dybere ind i den vidtløftige Bygning; — „De bærer en berømt Families Navn!"

„Der ere faa anseelige Personer i Republikken, der ikke skylde mig Beskyttelse, formedelst Venskabs eller Slægtskabsforbindelser med min Familie. Er din Herre en Adelsmand?"

„Den Første i Venedig, Frøken!"

„Nævn ham, at jeg kan gjøre Fordring paa hans Gjæstfrihed!"

„St. Markus!"

Donna Violetta og hendes Ledsagerinde bleve forbausede.

„Have vi, uden at vide det, betraaet et Fløi af Paladset?"

„Det er umueligt, Frøken! siden Kanalen ligger imellem Eder og Dogens Residens. Men dog er St. Markus Herre her. Jeg haaber, at I ikke vil troe at I ere mindre sikkre, fordi I ere i et offentlig Fængsel og hos en Fangevogters Datter."

Øieblikket for en overilet Beslutning var forbi, og Eftertanken var vendt tilbage.

„Hvad hedder Du, mit Barn?" — spurgde Donna

Florinda, i det hun kastede et Blik til sin Myndling og tog Ordet, medens Forundring havde forhindret den Anden i at blive ved; — „vi ere Dig meget forbundne for den Beredvillighed, med hvilken Du aabnede Porten for at rive os ud af en saadan Tummel; — „Hvad er dit Navn?"

„Gelsomina!" — svarede den beskedne Pige; — „Jeg er Fangevogterens eneste Barn; og da jeg saae Damer af Eders høie Stand flygte langs med Bolværket, medens Dalmatierne marscherede paa den ene Side og Pøbelen sværmede paa den Anden, troede jeg at endogsaa et Fængsel vilde være Eder velkomment."

„Dit Hjertes Godhed har ikke misledt Dig."

„Havde jeg vidst, at det var en Frøken Tiepolo, skulde jeg have været mere gesvindt, thi der er kun faa af dette store Navn tilbage, der kunne vise os en saadan Ære."

Violetta takkede med et Nik for denne Compliment, men hun syntes mismodig over at Overilelse og Stolthed havde forledet hende til at røbe sig selv paa en saa uforsigtig Maade.

„Kan Du ikke føre os til et mindre offentligt Sted?" — spurgde hun, da de bemærkede at deres Veiviserinde standsede i en offentlig Gang, for at afgive denne Forklaring.

„Her ville I være ligesaa skjulte, som i Eders eget

Palads, høie Damer!" — svarede Gelsomina, i det hun gik ind ad en privat Dør og førde dem til Familiens Værelser, hvor hun før fra et Vindue havde været Vidne til sine Gjæsters Forlegenhed.

„Ingen kommer herned, uden Aarsag, undtagen min Fader og mig, og min Fader har nok at bestille med sine Forretninger."

„Har Du ingen Pige?"

„Nei, Frøken! En Fangevogters Datter bør ikke være for stolt til at opvarte sig selv."

„Deri har Du Ret. En saa fornuftig Pige, min gode Gelsomina! maa vide, at det ikke anstaaer Qvinder af Rang, at træde indenfor saadanne Mure, endogsaa om det skeer ved et Tilfælde, og Du vil gjøre os en stor Tjeneste, ved at tage mere end almindelige Forholdsregler for at vi ikke skulle blive seete. Vi gjøre Dig megen Uleilighed, men den skal ikke blive ubelønnet. Her er Guld."

Gelsomina svarede ikke, men som hun stod med Øinene hæftede paa Gulvet, strømmede Blodet til hendes Kinder, indtil hendes sædvanligt saa blege Ansigt, glødede af Skamfuldhed.

„Nei, jeg har taget Feil af dit Sindelav!" — sagde Donna Florinda, i det hun gjemde sine Sequiner og greb den maalløses Piges Haand; — „Dersom jeg

har krænket Dig ved min Uforsigtighed, maa Du tilskrive det vor Frygt for at blive seete i dette Huus."

Hendes Farve blev mørkere og Pigens Læber bævede.

„Er det da en Ulykke, naar man uden Skyld er inden for disse Mure, Frøken?" — spurgde hun, i det hun bestandigt bortvendte sit Blik; — „jeg har i lang Tid ahnet det, men ingen har før sagt det i mit Paahør."

„Hellige Maria tilgiv mig! Dersom jeg har yttret en Stavelse, der kunde fornærme Dig, fortræffelige Pige! har det været imod mit Vidende og Ønske."

„Vi ere fattige, Frøken! og den Fattige maa ofte gjøre det, som han ønsker, at være fritaget for. Jeg forstaaer Eders Følelser, og vil sørge for at I kunne være i Sikkerhed, og den hellige Jomfrue ville tilgive mig en større Synd, end som I har begaaet her!"

Medens Damerne stode som forundrede Vidner til saadan en fiin Følelse paa saadan et Sted, gik Pigen bort.

„Dette havde jeg ikke ventet i et Fængsel!" — raabde Violetta.

„Ligesom ikke alt er ædelt eller som det bør være i et Palads, saaledes maa man ikke fordømme alt det uhørt, som man finder i et Fængsel. Men dette er i Sandhed en overordentlig Pige for hendes Stand, og vi maa takke den hellige Teodoro for at han lod os træffe hende."

„Kan vi gjøre bedre end at betroe os til hende og vinde hendes Venskab?"

Hovmesterinden var ældre og mindre tilbøielig til at sætte Tillid til Skinnet. Men den Sidstes hæftigere Sindsbeskaffenhed og høiere Rang gav hende en Indflydelse, som den Første ikke altid modstod med Held. Gelsomina vendte tilbage førend de fik Tid til at undersøge om det var raadeligt at følge Violettas Forslag.

„Du har en Fader, Gelsomina?" — spurgde Arvingen, i det hun greb den smukke Piges Haand.

„Den hellige Jomfrue være lovet! — Jeg er saa lykkelig."

„Ja, det er en Lykke, — thi en Fader vilde sandeligen ikke have det Hjerte at sælge sit eget Barn til Ærgjærrighed og Herskesyge! Og din Moder?"

„Har længe været sengeliggende, Frøken!

„Gelsomina! Du er lykkeligere end jeg, selv i dette Fængsel. Jeg har hverken Fader eller Moder, ja næsten kunde jeg sige ingen Venner."

„Og det siger en Frøken Tiepolo?"

„Alt er ikke som det synes at være i denne onde Verden, gode Gelsomina! Vi have havt mange Doger i vor Familie, men vi have ogsaa havt mangfoldige Lidelser. Du maa have hørt, at der nu ingen flere er tilbage af den Familie, fra hvilken jeg nedstammer, end en eneste

ung Pige, som Du selv, der er bleven overgivet til Senatets Omhu?"

„Man taler kun lidt om saadan noget her i Venedig, min Frøken! og desuden er der Ingen, der gaaer sjeldnere til de offentlige Pladser, end jeg. Alligevel har jeg hørt om Donna Violettas Skjønhed og Rigdom. Den Sidste tænker jeg er sand, den Første seer jeg nu selv."

Tiepolos Datter rødmede paa sin Side, men det var ikke af Vrede

„De have taelt alt for fordeelagtigt om mig, fordi jeg hverken har Fader eller Moder;" — svarede hun; — „men min ulykkelige Rigdom har de maaskee ikke anslaaet for høit. Du veed at Staten selv paatager sig at sørge for alle adelige Frøkeners Vel, naar Skjæbnen har berøvet dem deres Forældre!"

„Det vidste jeg ikke, Frøken! Er det ikke godt at St. Markus gjør det?"

„Du vil strax komme paa andre Tanker. Du er ung, Gelsomina! og har tilbragt dine Dage i Ensomhed?"

„Sandt, Frøken! Det er sjeldent at jeg gaaer længere end til min Moders Kammer, eller til en eller anden syg Fanges Værelse."

Violetta saae paa sin Hovmesterinde, med en Mine, der syntes at sige, at hun ventede at det vilde være forgjæves

at hun beklagede sig for en, der var saa lidt bekjendt med Verden.

„Du vil da ikke kunne begribe, at en adelig Pige ikke altid vil være villig til at føie sig efter Raadets Ønsker i Henseende til sine Pligter og Tilbøieligheder?"

Gelsomina saae paa den smukke Pige, der taelde, men det var tydeligt, at hun ikke rigtigt forstod hendes Spørgsmaal. Violetta kastede igjen et Blik til sin Veninde, som om hun kaldte hende til Hjælp.

„Vort Kjøns Pligter ere ofte pinefulde;" — sagde Donna Florinda, der greb Opfordringen med qvindeligt Instinct; — „vore Tilbøieligheder kunne ikke altid rette sig efter vore Venners Ønsker, vi tør ikke vælge, men vi kunne altid adlyde."

„Jeg har hørt, at adelige Damer ikke have Tilladelse til at see den, som de ere forlovede med, Signore! hvis det er det Eders Naade mener; og hvad mig angaaer, da er denne Skik altid forekommet mig uretfærdig, om ikke grusom."

„Og det er tilladt Piger af din Stand at gjøre Bekjendtskaber blandt dem, der engang kunde blive dem byrebarere?" — spurgde Violetta hurtigt.

„Frøken, saa megen Frihed have vi, endog i et Fængsel."

„Da er Du lykkeligere, end dem, der boe i Palladserne! Jeg vil sætte Lid til Dig, ædelmodige Pige! thi

Du kan ikke være troløs mod en Forurettet af dit eget Kjøn."

Gelsomina hævede Haanden, som om hun vilde standse sin Gjæsts overilede Tillid, derpaa lyttede hun opmærksomt for at høre om der var nogen i Nærheden.

„Faa træde herind," — sagde hun; — „men der er inden disse Mure mange Midler til at lære at kjende Hemmeligheder, der ere ubekjendte for mig. Kom længere ind i Stuen, ædle Damer; her er der en Plads, som jeg har Grund til at troe er sikker, endog mod dem, der gaae paa Luur."

Fangevogterens Datter førde dem ind i det lille Kammer, i hvilket hun var vant til at tale med Jacopo.

„I har sagt, Frøken! at jeg har Følelse for mit Kjøns Svaghed og Hjælpløshed, og deri har I sikkert ikke gjort mig Uret."

Violetta havde et Øieblik Tid til at overveie, medens hun gik fra det ene Værelse til det andet og hun begyndte sine Meddelelser med mere Tilbageholdenhed. Men den inderlige Deeltagelse som et saa skjønt og oprigtigt Væsen viisde ved hendes Fortælling, virkede saa mægtigt paa hendes naturlige Frimodighed, at hun, paa en, for hende selv næsten ubegribelig Maade, gjorde Fangevogterens Datter bekjendt med de fleste Omstændigheder, der havde bevæget hende til at træde ind i Fængslet.

Gelsominas Kinder bleve blege, medens hun hørde Fortællingen, og da Donna Violetta holdt op, skjælvede alle hendes Lemmer.

„Raadet er en frygtelig Magt at staae imod!" — sagde hun, og taelde saa sagte, at man neppe kunde høre det; — „Har I overveiet, Frøken! hvilken Fare I udsætter Eder for?"

„Om jeg end ikke havde gjort det, var det dog nu for silde at forandre min Beslutning. Jeg er Hertugen af Sant Agatas Hustrue, og kan aldrig ægte en Anden."

„Gesu! — Det er sandt! — Og dog troer jeg, vilde jeg hellere vælge at døe som Nonne, end at fortørne Raadet!"

„Du veed ikke, gode Pige! til hvilket Mod en ung Kones Hjerte er i Stand. — Du er nu bunden til din Fader ved Barndommens Vane, men Du vil opleve den Dag, da alt dit Haab vil rette sig paa en Anden."

Gelsomina holdt op med at sittre og hendes milde Die funklede.

„Raadet er frygteligt;" — svarede hun; — „men det maa være frygteligere at forlade en, man for Altret har skjænket sin Tro og Love."

„Har Du Midler til at skjule os, gode Pige?" — afbrod Donna Florinda hende; — „og kan Du, naar

denne Tumult er stillet, paa nogen Maade hjælpe os til at holde os skjulte eller ogsaa til Flugt?"

„Dame, jeg kan ikke. Venedigs Stræder og Gader ere for det meste fremmede for mig. Santissima Maria! hvad vilde jeg ikke give til at jeg kjendte Gaderne i Byen saa godt, som mit Søskendebarn Annina, der gaaer, naar hun vil, fra sin Faders Krostue til Lido, og fra St. Markus til Rialto. Jeg vil sende Bud efter mit Søskendebarn, for at hun kan give os et Raad i denne Forlegenhed."

„Dit Søskendebarn? — Har Du et Søskende-barn, der hedder Annina?"

„Ja, Annina, min Mosters Datter."

„Datter af en Viinsælger ved Navn Tomaso Torti?"

„Lægger de adelige Damer i Staden saadan Mærke til dem, der ere saa langt under dem? — Det vil glæde mit Søskendebarn, thi hun vil gjerne have at de Store skulle lægge Mærke til hende."

„Og kommer dit Søskendebarn her?"

„Meget sjeldent, Froken! Vi holde ikke megen Omgang med hinanden. Jeg tænker, at Annina finder en saa simpel og uvidende Pige som mig, for ringe til at omgaaes med. Men hun vil ikke nægte os sin Bistand i en saadan Fare. Jeg veed at hun ikke holder meget af Republikken, thi vi have taelt sammen om adskillige af dens Handlinger, og mit Søskendebarn har taelt

langt dristigere om den, end det anstaaer en Pige af hendes Alder og som befandt sig indenfor disse Mure."

„Gelsomina! dit Søstkendebarn er en af Republikkens hemmelige Agentere, og fortjener ikke din Tillid."

„Frøken!"

„Jeg taler ikke uden Grund. Tro mig, man bruger hende i Sager, der ikke anstaae hendes Kjøn, og hun fortjener ikke din Tillid."

„Edle Damer! Jeg vil ikke sige noget, der kan fornærme Eders høie Rang og nærværende Forfatning, men I skulde ikke søge at faae mig til at tænke saaledes om min Moders Søsterdatter. I have været ulykkelige, og I kunne have Grund til at hade Republikken, og I ere sikkre her, — men jeg ønsker ikke at høre paa at man taler ilde om Annina."

Baade Donna Florinda og hendes mindre erfarne Ledsagerinde kjendte nok til den menneskelige Natur, til at ansee hendes høimodige Vantro som et gunstigt Tegn til at hun besad en retskaffen Tænkemaade, og de lod det viseligt være nok med at begjære, at Annina paa ingen Maade maatte underrettes om deres Stilling. Da dette var afgjort, overveiede de Tre i større Magelighed hvorledes Flygtningerne bedst kunde forlade Stedet, uden at opdages.

Paa Hovmesterindens Begjæring blev en af Opvarterne i Fængslet af Gelsomina sendt ud, for at see

hvorledes det stod til paa Pladserne. Det var ham især paalagt, dog uden at vække Mistanke, at opsøge en Carmelit af de barfodede Munkes Orden. Da Tjeneren kom tilbage, bragde han den Efterretning, at Pøbelen havde forladt Paladsets Gaard og var gaaet til Cathedralkirken med Liget af den Fisker, der saa uventet havde vundet Prisen i Regattaen den forrige Dag.

„Læs Eders Bøn og læg Eder til at sove, smukke Gelsomina!" — sluttede Betjenten; — „thi Fiskerne have holdt op med deres Skrigen, for at læse deres Bønner. Per Diana! disse barhovede og barbenede Kjæltringer ere saa uforskammede, som om St. Markus var deres Arvedeel. De ædle Patricier burde lære dem Beskedenhed, ved at sende hver tiende at dem til Galleierne. De Hedninger! der saaledes forstyrre en offentlig Stad med deres Pøbelskrig!"

„Men Du har ikke sagt noget om Munken; er han med Oprørerne?"

„Der var en Carmelit ved Alteret; — men mit Blod kogde ved at at see saadanne Landstrygere forstyrre agtværdige Personers Rolighed, og jeg lagde ikke Mærke til hans Udseende eller Alder."

„Saa har Du forsømt det Ærende, vi sendte Dig i. Det er nu for sildigt, at gjøre din Feil god igjen. Du kan gaae til dine Forretninger."

„Tusinde Gange om Forladelse, Bellissima Gelso-

mina! men Forbittrelse er den stærkeste Følelse, naar en, der tjener Staten, seer dens Rettigheder krænkede af Mængden. Send mig til Corfu, eller til Candia, hvis det behager Eder, og jeg skal bringe Eder Efterretning om Farven af enhver Steen i Fængslerne, men send mig ikke ud imellem Oprørerne. Mit Hjerte banker ved Synet af saadanne Kjæltringstreger."

Da Fangevogterens Datter gik bort, medens hendes Faders Medhjælper saaledes bevidnede sin Hengivenhed for Staten, blev denne Sidste nødt til at give Resten af sin Forbittrelse Luft i en Enetale.

En af Undertrykkelsens Hensigter er at danne en Trappe af Tyranni, der stiger fra dem, der styre Staten, ned til dem, der regjere over enkelte Personer. Den, der er vant til at omgaaes Mennesker, behøver man ikke at sige, at ingen er saa overmodig mod sine Undergivne, som den, der bliver undertrykt af sine Foresatte; thi den stakkels menneskelige Natur har en hemmelig Tilbøielighed til at hævne sig paa den Svage, for de Fornærmelser, den modtager af den Stærkere. Paa den anden Side er der ingen Klasse saa villig til at vise den Ærbødighed, skjøndt den ikke afpræsse dem, der skyldes Dyd, Erfaring og Forstand, som den, der veed, at han er bestyrket paa enhver Side mod Forandring i hans naturlige Rettigheder. Derfor er det, at der er større Sikkerhed for Voldsomheder og Fornær-

melser af Folket i disse frie Stater, end i noget andet Land paa Jorden, thi der er neppe en Borger sjunket saa dybt, at han ikke føler, at han, ved at give sig et Udseende af at ville hævne Skjæbnens Fornærmelser, tilsteder de Ringere Fordringer, der ikke tilkomme dem.

Skjøndt Strømmen kan blive standset og inddæmmet ved Kunst, er det dog under bestandig Frygt for, at den skal gjennembryde denne unaturlige Dæmning; men overladt til sit eget Løb vil den blive en rolig og dyb Strøm, indtil den tilsidst udgyder sine overflødige Vande, i det fælleds Bassin, Oceanet.

Da Gelsomina vendte tilbage til sine Gjæster, var det med en Beretning, der var gunstig for deres Rolighed. Tummelen i Paladsets Gaard og Dalmatiernes Bevægelser havde henvendt alles Øine til en anden Side; og om end et eller andet forbifarende Blik havde bemærket, at de gik ind i Fængslets Gaard, var dette dog saa naturlig en Omstændighed, at ingen vilde have Mistanke om at Qvinder af deres Udvortes vilde blive der et Øieblik længere, end det var nødvendigt. Den øieblikkelige Fraværelse af nogle af Fængslets Oppassere, der forresten brød sig meget lidt om hvem der gik ind gjennem de aabne Indgange, og som Nysgjerrigheden nu havde lokket andre Steder hen, bidrog til at forøge deres Sikkerhed. Det simple Værelse, hvori de opholdt sig, var udelukkende bestemt til deres smukke Beskytterin-

des Brug, og det var neppe mueligt at de kunde blive forstyrrede, førend Raadet havde faaet Tid og Leilighed til at betjene sig af sine frygtelige Midler, der sjeldent lod noget, som det ønskede at kjende, uopdaget.

Med den Efterretning, de havde faaet, var Donna Violetta og hendes Ledsagerinde, vel tilfredse. Den gav dem Tid til at overveie hvorledes de bedst kunde flygte, og gav dem Haab om snart igjen at komme til Don Camillo. Alligevel vare de i en grusom Forlegenhed, da de ikke vidsde, hvorledes de skulde underrette den Sidste om deres Stilling. Da Tumulten hørde op, besluttede de at faae fat paa en Baad, og begunstigede af en saadan Forklædning, som Gelsomina kunde skaffe dem, at roe til hans Palads; men Eftertanke overtydede Donna Florinda om Faren ved et saadant Skridt, da man vidsde, at Neapolitaneren var omgivet af Politiets Leiesvende. Tilfældet, der er mere virksomt end List i at overvinde Rænker, havde bragt dem til et Sted, hvor de for Øieblikket vare i Sikkerhed, og de vilde forspilde denne Fordeel, ved uden den allerstørste Forsigtighed, at vove sig ud paa de offentlige Kanaler.

Tilsidst overtaelde Donna Florinda sin Myndling til at tage sin Tilflugt til den yndige Skabnings Hjælp, der allerede havde viist dem saa megen Deeltagelse. Medens Donna Violetta aabenbarede hende sin Hemmelighed, havde Donna Florindas qvindelige Instinct sat hende i

Stand til at opdage de lønlige Kræfter, der virkede paa hendes Tilhørerindes Følelser. Gelsomina havde med aandesløs Opmærksomhed lyttet til den Maade, paa hvilken Don Camillo havde kastet sig selv i Kanalen, for at frelse Violettas Liv; hendes Ansigt var et sandru Speil, der gjengav hendes Tanker, da Tiepolos Datter taelde om den Fare, han havde udsat sig for, for at vinde hendes Kjærlighed; og qvindelig Følelse malede sig i hvert Træk i hendes Ansigt, da den unge Bruud berørde det stærkere Baand, der havde forenet dem, og som var alt for helligt til at det kunde sønderrives af Statens Politik.

„Dersom vi havde Midler til at underrette Don Camillo om vor Stilling," — sagde Donna Florinda; — „kunde alt endnu blive godt; ellers vil dette lykkelige Tilflugtsted ikke være os til nogen Nytte."

„Er Adelsmanden saa kjæk, at han ikke er bange for dem deroppe?" — spurgde Gelsomina.

„Han vilde tage sine Fortrolige til Hjælp, og førend Dagen bryder frem, vilde vi være saa langt borte, at vi ikke behøvede at frygte for deres Vælde. Disse altberegnende Raadsherrer ville behandle min Myndlings Løvte, som en Eed, et Barn har gjort, og de ville endogsaa trodse den hellige Stoels Vrede, naar der er Spørgsmaal om deres Fordeel."

„Men Ægteskabets Sacramente er guddommeligt; dette ville de i det mindste bære Agtelse for."

„Tro ikke det! Der er ingen saa høitidelig Forpligtelse, at de ikke bryde den, naar den skader deres Politik. Hvad er en Piges Ønsker, eller en eensom, hjælpeløs Qvindes Lykke mod deres Fordeel?"

„At min Myndling er ung, er en Grund til at deres Viisdom lægger sig derimellem, men det er intet, der kan røre deres Hjerter. De bryde sig ikke om Taknemmelighedens høitidelige Forpligtelse. De ømmeste Baand bruge de som Midler til at virke paa deres Undergivnes Frygt, men ikke som Bevæggrunde til Skaansel; og de belee den qvindelige Hengivenhed, som en Taablighed, der blot kan more dem i deres ledige Timer, men som ikke bør tages i Betragtning under vigtige Omstændigheder!"

„Kan der være noget vigtigere end Ægteskabet, Frøken?"

„For dem er det kun vigtigt for saavidt det kan tjene til at befordre deres Hæder og Fordeel. Uden dette bryder Raadet sig kun lidet om huuslige Anliggender."

„De ere Fædre og Ægtemænd!"

„Sandt nok, thi for at blive det Første paa en lovlig Maade, maae de ogsaa blive det Sidste. Ægteskabet er ikke for dem et helligt og dyrebart Baand,

men kun et Middel til at forøge deres Rigdom og vedligeholde deres Navn;" — vedblev Hovmesterinden, i det hun søgde at opdage Virkningen af sine Ord i den uskyldige Piges Ansigt, — „De kalde Ægteskaber, der skee af Tilbøielighed, Børnelege og de betragte deres egne Døttres Ønsker blot som en Handelsvare. Naar en Stat opstiller et Guldbillede som en Gud, er der kun faa, der undslaae sig for at offre paa dets Altar."

„Jeg vilde ønske at jeg kunde tjene den ædle Donna Violetta!"

„Du er for ung, gode Gelsomina! og jeg frygter ogsaa for lidt bekjendt med Venedigs Rænker."

„Tro ikke det, Dame! jeg kan gjøre min Pligt saa godt som en Anden i en god Sag."

„Hvis det var mueligt at bringe Don Camillo Efterretning om vor Stilling — men Du er altfor uerfaren til at Du kan gjøre os denne Tjeneste."

„Tro ikke det, Signore!" — sagde den ædelmodige Gelsomina, hvis Stolthed begyndte at anspore hendes naturlige Medlidenhed med et Væsen af samme Alder som hun, og der, ligesom hun, var underkastet en Lidenskab, der udvider det qvindelige Hjerte. — „Jeg er maaskee mere skikket dertil, end mit Udvortes lader formode."

„Jeg vil troe Dig, gode Pige! og dersom den hellige Jomfrue giver os Lykke, skal dit Vel ikke blive glemt."

Den fromme Gelsomina korsede sig, og da hun havde underrettet Damerne om sin Hensigt, gik hun ud for at gjøre sig færdig, medens Donna Florinda skrev en Seddel i saa vaersomme Udtryk, at den ikke kunde røbe dem, hvis den faldt i urette Hænder, men som dog var tilstrækkelig til at underrette Herren til St. Agata om deres nærværende Stilling.

Efter et Par Minutters Forløb kom Fangevogterens Datter tilbage. Hendes sædvanlige Dragt, der var den, en anstændig venetiansk Pige af ringe Stand, pleiede at bære, behøvede ingen Forklædning, og Masken, som ingen i denne Stad kunde undvære, skjulde fuldkommen hendes Ansigtstræk. Hun modtog derfor Seddelen, blev underrettet om Navnet paa Gaden og Paladset, hun skulde lede op, saavelsom om Neapolitanerens Udseende, og gik bort, efter mange Formaninger om at være forsigtig.

Fire og Tyvende Kapitel.

Hvem er vel viseſt her — Retfærdighed
Eller Uretfærdighed?

Lige for Lige.

I den beſtandige Kamp mellem de Uſkyldige og de Rænkefulde, have de Sidſte Fordelen saa længe de indskrænke sig selv til lønlige Anliggender. Men i det Øieblik da de Første overvinde deres Ussky for at studere Lasten og indskyde sig selv under deres egne høie Grundsætningers Beskyttelse, ere de i Grunden langt mere sikkre for deres Modstanderes Beregninger, end om de selv udøvede deres fineste Kunster. Naturen har meddeelt ethvert Menneske Skrøbelighed nok til at han kan være i Stand til at opdage de Handlinger, der ere Følger af Egennytte og Svig, men dens meest begavede er de, der kunne indhylle deres Bevæggrunde og Hensigter, i en saadan Grad af Retfærdighed og Uegennyttighed, at det overgaaer den Rænkefuldes Beregninger. Milioner kunne føie sig efter en antaget Lovs Bydende, men faa ere de, der vide hvorledes de skulle bære sig ad i nye og vanskelige Tilfælder. Der er ofte en Hemmelighed i Dyden. Medens den, der er øvet i Lasten ikke er andet end en jammerlig Efterligner af den, der søger at omgive sine Gjærninger med Bedrageriets

tynde Slør, ligner den anden i samme Grad den høie, ufeilbare Sandhed.

Saaledes skuffe Mennesker, der ere altfor øvede i Livets Anliggender bestandigt sig selv, naar de komme i Berørelse med den Simple og Forstandige; og alle Tiders Erfaring beviser, at, ligesom der ikke er nogen stadig Berømmelse, der ikke er grundet paa Dyd, saaledes er der heller ikke nogen sikker Politik, der ikke er bygget paa det Heles Vel. Almindelige Sjæle kunne varetage en Stats Anliggender, saalænge disse ere indskrænkede til almindelige Hendelser, men Ve det Folk, der i vigtige Anliggender har Tillid til Andre, end til den Dydige, den Ædle, den Vise og den Menneskekjærlige! Meer end Halvdelen af den Elendighed, der har skadet og hindret Civilisationen, kommer deraf, at man har forsømt at bruge de store Mænd, som vigtige Begivenheder have dannet.

Vi have allerede seet, at nogle vigtige Nøgler til Fængslet vare betroede til Selsomina. Til denne Tillid havde de listige Fangevogtere havt Grund nok, da de havde lagt Mærke til hendes Nøiagtighed i at udføre deres særegne Befalinger, og slet ikke havde Mistanke om, at hun var i Stand til at følge sit gode Hjerte i den Grad, at hun turde foretage sig noget, der stred mod deres Planer. Det Ærinde hun nu havde paataget sig, beviisde, at Fangevogterne, blandt hvilke

hendes egen Fader ogsaa var, ikke fuldeligen havde vidst at vurdere den Uskyldiges og Kunstløses Kræfter.

Forsynet med de omtalte Nøgler, tog Gelsomina en Lygte og gik fra Stueetagen, hvor hun boede, op i første Stokværk, istedet for at gaae ud i Gaarden. Den ene Dør blev aabnet efter den Anden, og den smukke Pige gik igjennem mangen skummel Gang med den Selvtillid, som en god Bevidsthed giver. Hun gik derpaa over Sukkenes Bro, uden Frygt for at møde nogen i dette eensomme Galleri, og traad ind i Paladset. Her tog hun Veien hen til en Dør, der førde til en af de almindelige Udgange. For ikke at blive opdaget, slukkede hun Lyset og stak derpaa Nøglen i Laasen. I næste Øieblik var hun ude paa den store, skumle Trappe. Der behøvedes kun et Øieblik for at gaae ned af den, og naae det bedækkede Galleri, der omgiver Gaarden. En Hellebarderer stod kun nogle faa Skridt fra hende. Han saae paa den ubekjendte Pige med Deeltagelse, men da det ikke var hans Pligt at udspørge dem, der gik ud af Bygningen, sagde han ikke noget. Gelsomina gik videre. Et halv angrende, men hævngjærrigt Væsen var i Færd med at stikke en Anklage i Løvens Mund. Gelsomina standsede ufrivilligt, indtil den hemmelige Anklager havde forrettet sit forræderiske Ærinde og var gaaet bort. Da hun igjen var i Færd med at gaae videre, saae hun at Hellebardereren oppe paa Kjæmpetrappen smi-

lede ad hendes Tvivlraadighed, som en, der var vant til saadanne Scener.

„Er der Fare ved at forlade dette Palads?" — spurgde hun den raae Bjærgboer.

„Corpo di Bacco! der havde været Fare ved det for en Time siden; men Oprørerne ere borte og i Færd med at bede."

Gelsomina betænkde sig ikke længere. Hun steeg ned af den velbekjendte Trappe, ned af hvilken Falieros Hoved rullede, og var snart inde i Porthvælvingen. Her standsede den frygtsomme og uerfarne Pige igjen, thi hun turde ikke vove sig ud paa Pladsen, som hun nu agtede at betræde.

Politiets Haandtlangere havde været i en alt for stor Skræk, ved Fiskerne Opstand, til ikke at samle al deres Snildhed og List, da Tumulten var stillet. Penge vare blevne uddeelte til Visekræmmere og Baladesangere for at faae dem til at vise sig igjen paa deres sædvanlige Pladser, og Grupper af Leiesvende, nogle i Masker og andre uden nogen Forklædning, havde forsamlet sig paa forskjellige Punkter af Pladsen. Kort sagt, man havde taget sin Tilflugt til de sædvanlige Midler for at tilbagebringe Folkets Tillid. Der ere faa Rænker saa plumpe, at ikke nogen bliver bedraget af dem. Ledig-gjængeren, den Nysgjærrige, den virkelig Misfornøiede, Oprøreren, Bedrageren, den, der alene jager efter Die-

blikkets Fornøielser, havde bidraget til at udføre Politiets Hensigter; og da Gelsomina var i Færd med at betræde Piazetta, fandt hun begge Pladserne tildeels fulde af Mennesker. Nogle faa, støiende Fiskere sværmede udenfor Døren til Cathedralkirken, ligesom Bier udenfor deres Kube, men fra den Kant var der ingen rimelig Grund til Frygt. Skjøndt Pigen var uvant til saadanne Scener som dem, der viisde sig for hende, forsikkrede dog det første Blik hende om at hun kunde fortsætte sin Vandring. Hun trak derpaa Kaaben tættere sammen om sig, satte sin Maske tilrette, og gik med hurtige Skridt imod Midten af Pladsen.

Vi ville ikke omstændeligt beskrive vor Heltindes Vandring, medens hun gik sit Ærinde, uden at bryde sig om de tosfede Smigrerier, der mødte og saarede hendes Ører. Da hun var ung, virksom og anspored af sit ædle Sindelag, lagde hun snart Veien tilbage og naaede Pladsen San Nicolo, der var en af Landingspladserne for de offentlige Gondoler. Men i Øieblikket laa der ingen Baad ved Bolværket, thi Nysgjerrighed eller Frygt havde forledet Mændene til at forlade deres sædvanlige Plads. Gelsomina gik op paa Broen, og var midt paa den, da en Gondol kom glidende langsomt fra den store Kanal. Hendes Tvivlraadighed og usikkre Hilsen tiltrak sig Sømandens Opmærksomhed og han gjorde det sæd-

vanlige Tegn til at han tilbød sin Tjeneste. Da hun næsten var en Fremmed i Venedigs Stræder, der maaskee ere vanskeligere at finde rede i, end nogen anden Byes, modtog hun med Glæde hans Tilbud. At stige ned af Trappen, at springe i Baaden, at udtale Ordet Rialto, og at smutte ind under Teltet var et Øieblik Sag. Baaden blev strax sat i Bevægelse.

Gelsomina troede nu, at hun sikkert kunde udrette sit Ærinde, da der kun var lidet at frygte af en Baadfører. Han kunde ikke kjende hendes Hensigter, og det var hans egen Fordeel at bringe hende sikker til den Plads hun havde nævnet; men saa meget laa det hende paa Hjerte, at hun ikke var rolig førend det var udført. Dog opbød hun al sin Fatning for at kunne betragte de Paladser og Baade, de seilede forbi, og følde at den forfriskende Luft paa Kanalen, oplivede hendes Mod. Derpaa vendte hun sig med paasaldende Mistillid, for at undersøge Gondolførerens Ansigt, og saae, at hans Træk vare saavel skjulte af en Maske, at man ikke kunde opdage dem ved Skinnet af Maanen.

Skjøndt det var almindeligt, at de Gondolførere, der stode i de Stores Tjeneste, vare maskerede, var det dog ikke sædvanligt at de offentlige Gondolerere vare det. Denne Omstændighed var alene nok til at vække Mistanke, dog ved nøiere at betænke sig, saae Gelsomina intet andet i det, end en Tilbagekomst fra en

eller anden Lysttour, eller fra en Serenade, ved hvilken Elskerens Forsigtighed havde paalagt Gondolføreren en saadan Maskeren.

„Skal jeg sætte Eder af ved det offentlige Landingsted, Signora!" — spurgde Gondolføreren; — „eller skal jeg føre Eder til Porten af Eders eget Palads?"

Gelsominas Hjerte bankede hæftigt; thi da hun ikke var vant til saadanne Forretninger, især til nogen af saa stor Vigtighed, fik hans Ord hende til at skjælve, som om hun gik i et mindre ædelt Ærinde.

„Kjender I det Palads, der tilhører Don Camillo Monforte, en Herre fra Calabrien, der for nærværende Tid opholder sig her i Venedig?" — spurgde hun efter et Øieblikks Taushed. Gondolereren studsede ved dette Spørgsmaal og røbede aabenbart at han var forbauset.

„Vil I roes derhen, Jomfru?"

„Hvis I er vis paa at I kjender Paladset."

Vandet bobblede og Gondolen gled afsted mellem to høie Bolværker. Gelsomina kjendte paa Lyden, at de vare i en af de smallere Kanaler, og fattede gode Tanker om Sømandens Bekjendtskab med Staden. Snart standsede de ved en Vandport, Manden steeg op paa Trappen og rakde hende Haanden, for at hjælpe hende ud af Baaden. Gelsomina lod ham tøve til hun kom tilbage og gik.

Der var en iøiefaldende Forvirring i Don Ca-

millos Huusholdning, som en mere erfaren, end vor Heltinde, vilde have bemærket. Tjenestefolkene syntes tvivlraadige hvorledes de skulde udføre endog de simpleste Forretninger; deres Blikke vandrede mistænkelige fra den Ene til den Anden, at da deres frygtsomme Besøg traad ind i Forgaarden, var der ingen der gik hende imøde. Et maskeret Fruentimmer var intet sjeldent Syn i Venedig paa den Tid, thi faa af dette Kjøn begav sig ud paa Kanalerne, uden at forklæde sig; men det vilde synes af deres uvisse Manerer, at Don Camillos Tjenestefolk ikke med den sædvanlige Ligegyldighed saae denne Gjæst træde ind.

„Er jeg i Hertugen af St. Agatas Bolig?" — spurgde Gelsomina, der indsaae hvor nødvendigt det var, at hun var vis i sin Sag.

„Ja, Signora!"

„Er Eders Herre hjemme?"

„Signora, ja og nei! — Hvilken smuk Dame skal jeg sige, vil gjøre ham den Ære —"

„Hvis han ikke er hjemme, vil det være unødvendigt at sige noget. Er han hjemme, ønsker jeg at tale med ham."

Tjenestefolkene, af hvilke der var adskillige, stak Hovederne sammen, og syntes at overlægge om det var passende at modtage dette Besøg. I dette Øieblik traad en Gondolerer i en blommet Trøie ind i For-

gaarden; Gelsomina blev opmuntret ved hans godmodige Blik og utvungne Manerer.

„Tjener I Don Camillo Monforte?" — spurgde hun, da han gik forbi hende for at gaae ned til Kanalen.

„Med Aaren, bellisima Donna!" — svarede Gino, i det han berørde Huen, skjøndt han neppe saae til Siden ved dette Spørgsmaal.

„Og kan han blive underrettet om at et Fruentimmer ønsker at tale med ham under fire Øine?"

„Santa Maria! bella Donna, der er ingen Ende paa de Fruentimmere, der komme i saadanne Ærinder her i Venedig; I maa hellere ønske at gjøre San Teodoros Statv paa Piazza et Besøg, end at see min Herre i dette Øieblik; Marmoret vilde give Eder en bedre Modtagelse."

„Og det befaler han Eder, at sige Enhver af mit Kjøn, der kommer hid?"

„Diavolo! — Jomfru, I gjør besynderlige Spørgsmaal. Maaskee vilde min Herre i dette Øieblik gjerne modtage en af Kjønnet, som jeg nok kunde nævne, men saasandt jeg er en ærlig Gondolfører, han er i dette Øieblik ikke den meest galante Kavaleer i Venedig."

„Dersom der er en, som han vilde give dette Fortrin — I er vel kjæk for en Tjener! — Hvoraf veed I, at jeg ikke er denne Ene?"

Gino studsede. Han betragtede Pigens Figur, lettede paa Huen og bukkede.

„Jomfru! Jeg veed ikke det mindste derom;" — sagde han; — „I maa være hans Høihed Dogen, eller Keiserens Ambassadeur. Jeg paastaaer at jeg ikke veed det mindste her i Venedig —"

Gino blev afbrudt i hans Tale ved det at den offentlige Gondolerer, der hurtigt var traadt ind i Forgaarden, pikkede ham paa Skuldren. Manden hvidskede Don Camillos Tjener noget i Øret.

„Det er ikke Tid, at afslaae noget;" — sagde han; — „lad den Fremmede gaae op!"

Gino betænkde sig ikke længere. Med en begunstiget Tjeners Dristighed skjød han de andre Tjenestefolk tilside, og tilbød, selv at føre Gelsomina til sin Herre. Da de gik op ad Trappen, forsvandt tre af de ringere Tjenere.

Don Camillos Palads havde et mere end almindeligt skummelt Udseende. Værelserne vare kun svagt oplyste; mange af Væggene vare berøvede deres kostbareste Malerier og af mange andre Kjendetegn kunde et mistænkeligt Øie have opdaget en hemmelig Plan fra dets Eiers Side, til snart at forlade dette Opholdssted. Men dette var Omstændigheder, som Gelsomina ikke lagde Mærke til, da hun fulgde Gino gjennem Værelserne, til den lønligste Deel af Bygningen. Her aabnede Gon-

dolføreren en Dør, og i det han betragtede sin Ledsagerinde med et halv mistænkeligt, halv ærbødigt Blik, gav han hende et Tegn til at træde ind.

„Her pleier min Herre at modtage Damer;" — sagde han; — „trin ind, Excellenca! medens jeg underretter ham om den Lykke, der venter ham."

Gelsomina nølede ikke, skjøndt hendes Hjerte bankede voldsomt, da Døren blev lukket efter hende. Hun var i et Forgemak, og da et Lys skinnede igjennem den halvaabne Dør til et andet Værelse, troede hun, at hun skulde gaae derind; men neppe var hun traadt ind i dette lille Kammer, førend hun befandt sig alene med en af sit eget Kjøn.

„Annina!" — udbrød Fangevogterens uerfarne Datter, fuld af Forbauselse.

„Gelsomina! — den eenfoldige, stille, blufærdige Gelsomina!" — raabde den Anden.

Anninas Ord tillode kun een Udtydning. Saaret, lig Mimosen, naar den berøres, skjød Gelsomina Masken tilside, for at faae Luft, og fremviisde et Ansigt, der røbede Forundring og krænket Stolthed.

„Du her!" — føiede hun til, skjøndt hun neppe vidste hvad hun sagde.

„Du her!" — gjentog Annina, med en Latter, som den Fordærvede pleier at slaae op, naar hun troer at Uskyldigheden ogsaa er falden.

„Nu, — jeg er kommen her i et Ærinde af Medlidenhed —"

„Santa Maria, vi ere begge her i samme Ærinde —"

„Annina! jeg veed ikke hvad Du vil sige! — Dette er dog Don Camillo Monfortes Palads, — en neapolitansk Adelsmands, der har Fordringer paa Senatet?"

„Den munterste, — meest belevne — rigeste — og meest ustadige Kavaleer i Venedig! — Om Du have været her tusinde Gange, kunde Du ikke være bedre underrettet!"

Gelsomina gysde. Hendes rænkefulde Søskendebarn, der vidste, at den uskyldige Pige havde den største Afsky for Lasten, saae med hemmelig Triumph hendes Kinder blegne. I det første Øieblik havde hun troet alt hvad hun sagde; men strax derpaa gav Synet af den frygtsomme Piges paafaldende Forfærdelse hendes Mistanke en ny Retning.

„Men det er vel ikke noget nyt jeg siger Dig;" — lagde hun hurtigt til — „Det gjør mig blot ondt, at Du skulde træffe mig her, hvor Du uden Tvivl tænkte at møde Hertugen af Sant Agata selv."

„Annina! og det siger Du mig!"

„Du er dog sikkert ikke kommet til hans Palads for at lede dit Søskendebarn op?"

Gelsomina havde længe været fortrolig med Sor-

gen; men indtil dette Øieblik havde hun aldrig følt en saa udmygende Skamfuldhed. Taarer styrtede hende ud af Øinene, og hun sank tilbage i en Stoel, da det var hende umueligt at holde sig paa Benene.

„Jeg vilde ikke volde Dig nogen Kummer," — lagde Viinsælgerens rænkefulde Datter til; — „men at vi ere i den muntreste Kavaleers Kammer i hele Venedig er udenfor al Tvivl."

„Jeg har sagt at Medlidenhed med en Anden har bragt mig herhid."

„Medlidenhed med Don Camillo?"

„Med en adelig Frøken, — en ung, dydig og smuk Qvinde — Datter af Tiepolo — af Tiepolo, Annina!"

„Hvorfor skulde en Frøken Tiepolo komme til at betjene sig af en Pige fra de offentlige Fængsler?"

„Hvorfor — fordi de der oppe have gjort hende Uret. Der har været en Tumult blandt Fiskerne, — og Frøkenen med sin Hovmesterinde ere blevne befriede af Oprørerne, — og hans Høihed taelde til dem i den store Gaard — og Dalmatierne vare i Havnen — og Fængslet blev et Tilflugtsted for Damer af deres Stand i et saa forfærdeligt Øieblik, — og den hellige Kirke selv har velsignet deres Kjærlighed."

Gelsomina kunde ikke sige mere, men aandesløs og saaret indtil Sjælen af den Forlegenhed, hendes Stilling havde sat hende i, sukkede hun dybt. Hvor usam-

menhængende hendes Tale end havde været, havde hun dog sagt nok, for at betage Annina enhver Tvivl. Bekjendt med den hemmelige Vielse, med Fiskernes Opstand, og Damernes Afreise fra Klosteret til en langt bortliggende Ø, hvorhen de den forrige Nat skulde bringes fra deres eget Palads, til hvilket hun var bleven tvungen til at føre Don Camillo, som derved blev bekjendt med Sammenhængen, begreb Viinsælgerens Datter i Øieblikket ikke alene sit Søskendebarns Ærinde, men ogsaa hvor Flygtningerne for nærværende Tid opholdt sig.

„Og Du troer denne Opdigtelse, Gelsomina?" — sagde hun som om hun havde Medlidenhed med sit Søskendebarns Lettroenhed; — „Hvad denne foregivne Datter af Tiepolo og hendes Hovmesterinde er for nogle, er slet ikke ubekjendt for dem, der besøge St. Markuspladsen."

„Havde Du seet Frøkenens Skjønhed og uskyldige Mine vilde Du ikke have sagt dette, Annina!"

„Hellige San Teodoro! Hvad er skjønnere end Lasten! Den er Djævelens bedste Kunststykke for at bedrage de skrøbelige Syndere. Dette maa Du have hørt af din Skriftefader, eller han maa være meer letsindig i sin Tale, end min."

„Men hvorfor skulde en Qvindesperson af det Slags træde ind i et Fængsel?"

„De have god Grund til at være bange for Dalmatierne, kan Du troe. Men jeg kan fortælle Dig meget mere om dem,. Du har taget imod, og derved sat dit Rygte saa meget i Fare. Der er Qvinder her i Venedig, der paa mange Maader beskjæmme deres Kjøn, og disse to, men især den, der kalder sig Florinda, ere bekjendte for at de bedrage St. Markus for hans Indkomster. De har af Neapolitaneren faaet en Deel Vine, der ere voxede paa hans Bjærge i Kalabrien, og da de ønskede at forføre min Retskaffenhed, tilbød de de mig Vinen, da de troede, at jeg skulde glemme min Pligt og hjælpe dem med at bedrage Republikken."

„Kan det være sandt, Annina?

„Hvorfor skulde jeg bedrage Dig? Ere vi ikke Søskendebørn, og skjøndt mine Forretninger paa Lido hindre mig i at besøge Dig tit, ere vi jo dog gode Venner? Jeg angav det for Øvrigheden, og Vinen blev anholdt, og de saakaldte adelige Damer vare tvungne til at krybe i Skjul. Det er rimeligt at de have i Sinde at flygte herfra med deres liderlige Neapolitaner. Da de have været nødte til at holde sig skjulte, har de sendt Dig for at underrette ham om deres Smuthul, at han kan komme og hjælpe dem."

„Og hvorfor er Du her, Annina?"

„Det forundrer mig, at Du ikke gjorde dette Spørgsmaal før. Gino, Don Camillos Gondolfører, har længe

beilet til mig, uden at jeg har brudt mig om ham, og da denne Florinda beklagede sig over at jeg, som enhver retskaffen Pige burde gjøre, havde gjort Øvrigheden bekjendt med deres Bedragerier, fik han sin Herre til at bringe mig i sin Vold, deels af Hævngjærrighed, deels ogsaa i det unyttige Haab, at faae mig til at tage min Klage tilbage. Du har hørt om disse Herrers dumdristige Voldsomheder, naar man gjør dem noget imod."

Annina havde fortalt hvorledes hun var bleven grebet, med temmelig Nøiagtighed, og dulgde blot de Omstændigheder, som det var hendes Fordeel at holde skjulte.

„Men der er dog en Frøken Tiepolo, Annina!"

„Saa vist som der er Søskendebørn ligesom vi. Santa Madre di Dio! hvorfor har saa dumdristige og rænkefulde Qvinder truffet sammen med en, der er saa uskyldig? Det havde været bedre om de havde truffet paa mig, der vel ikke forstaaer mig paa deres Haandværk, — den hellige St. Anna være mit Vidne! — men som dog heller ikke behøver at lære at kjende deres sande Charakteer."

„De taelde om Dig, Annina!"

Det Blik, Viinsælgerens Datter kastede paa sit Søskendebarn var et saadant, som den lumske Slange kaster paa Fuglen, men fattende sig sagde hun:

„Ikke til min Fordeel; det vilde gjøre mig ondt, om saadanne Mennesker taelde vel om mig!"

„De ere ikke dine Venner, Annina!"

„Maaskee fortalde de Dig, Barn! at jeg stod i Raadets Tjeneste?"

„Det gjorde de virkelig."

„Det er intet Under. Saadanne uforskammede Personer kunne ikke troe at man kan gjøre en god Gjærning, blot fordi Samvittigheden byder den. Men der kommer Neapolitaneren. — Læg Mærke til hans Letsindighed, Gelsomina! dog Du vil føle den samme Afsky for ham, som jeg."

Døren gik op, og Don Camillo Monforte traad ind. Der var noget Mistænkeligt i hans Adfærd, der beviisde, at han ikke ventede at møde sin Bruud. Gelsomina stod op, og, da hendes Sødskendebarns Tale havde bragt hende i Forvirring, stod hun som en Billedstøtte i yndig Beskedenhed og opbebiede hans Ankomst. Neapolitaneren blev synligt rørt af hendes Skjønhed og uskyldige Udseende, imen hans Blik var mistroisk, som en Mands, der har hærdet sine Følelser mod Bedrageri.

„Du vilde tale med mig?" — sagde han.

„Jeg havde dette Ønske, ædle Herre! men — Annina! —"

„Ved at see hende, er Du kommet paa andre Tanker?"

„Det er jeg, Signore!"

Don Camillo betragtede hende alvorligt og med mandig Sorg.

„Du er ung for dit Haandværk; — her er Guld. Gaa som Du er kommen. Men — hør engang? — kjender Du denne Annina?"

„Hun er min Moders Søsterdatter, ædle Ducca!"

„Per Diana! et værdigt Slægtskab. Gaa begge to, jeg behøver Eder ikke. Men hør engang!" — i det han sagde dette, tog Don Camillo Annina ved Armen og trak hende tilside, hvorpaa han vedblev med en dæmpet, men truende Stemme; — „Du seer, at jeg er at frygte, ligesaa vel som dit Raad. Du kan ikke gaae over din Faders Dørtærskel uden at jeg veed det. Er Du klog, vil Du holde reen Mund. Gjør hvad Du vil, jeg er ikke bange, men jeg raader Dig, vær klog!"

Annina gjorde en ydmyg Hilsen, som om hun erkjendte det fornuftige i hans Raad, og tagende sit Søskendebarn, der ganske havde tabt al Fatning, under Armen, neiede hun endnu engang og skyndte sig ud af Værelset. Da Tjenestefolkene vidsde at deres Herre var i Kammeret, faldt ingen af dem paa at standse Fruentimmerne. Gelsomina, der var langt mere utaalmodig, end hendes rænkefulde Ledsagerinde, efter at slippe bort fra et Sted, som hun ansaae for saa mistænkeligt, havde næsten tabt Veiret, da hun naaede sin Gondol. Deres Fører ventede paa Trappen, og i Øieblikket gled Baaden bort fra Stedet, medens begge de To,

der vare i den, vare glade, skjøndt af forskjellige Grunde, ved at forlade det.

Gelsomina havde glemt sin Maske i Forvirringen, og Gondolen var ikke saasnart i den store Kanal, førend hun stak Ansigtet ud af Vinduet paa Teltet for at nyde Aftenluften. Maanens Straaler faldt paa hendes uskyldige Øie, og paa en Kind, der brændte deels af fornærmet Stolthed, deels af Glæde over at være sluppet fra en Stilling, som hun ansaae for saa uværdig. Hendes Pande blev berørt af en Finger, og da hun dreiede Hovedet, saae hun Gondolereren give hende et Tegn til at være forsigtig. Derpaa løftede hun langsomt Masken.

„Carlo!" — var hun i Færd med at raabe, men et andet Tegn paalagde hende Taushed.

Gelsomina trak Hovedet tilbage, og da hendes voldsomt bankende Hjerte var blevet noget roligere, bøiede hun Hovedet, og mumlede en Taksigelse, fordi hun i saadant et Øieblik var under hans Beskyttelse, der besad hendes hele Tillid.

Gondolføreren spurgde ikke hvor han skulde ro hen. Baaden gled afsted og tog sin Retning imod Havnen, hvilket forekom begge Pigerne meget naturligt. Annina troede, at den vilde vende tilbage til den store Plads, hvor hun vilde have ilet hen, hvis hun havde været alene, og Gelsomina, der troede, at han, som

hun kaldte Carlo, arbeidede dagligt som Gondolfører, for sit Brød, bildte sig ind, at han tog Retningen til hendes Bolig.

Men skjøndt den Uskyldige kan bære Verdens Spot, er det dog tungt at blive mistænkt af den, man elsker. Alt hvad Annina havde fortalt hende om Don Camillos og hans Venindes Characteer gjennemkrydsede nu den smukke Piges Sind og hun følelde Blodet stige op til sine Tindinger, da hun forestillede sig hvad hendes Elsker maatte tænke om hendes Opførsel. En halv Snees Gange trøstede den oprigtige Glut sig ved at sige ved sig selv: „Han kjender mig og vil troe det Bedste!" og ligesaa ofte gjorde hendes Følelser hende tilbøielig til at fortælle Sandheden. Opsættelse er i et saadant Tilfælde langt mere piinlig, end at maatte forsvare sig, hvilket i sig selv er noget Ydmygende for den Dydige. Foregivende, at hun ønskede at tage frisk Luft, forlod hun sit Søskendebarn i Teltet. Annina var ikke fortrydelig over at være alene, thi hun behøvede Tid til at overveie hvorledes hun skulde rede sig af det Virvar, hvori hun befandt sig.

Gelsomina forlod altsaa Teltet og satte sig ved Siden af Gondolereren.

„Carlo!" — sagde hun, da hun saae, at han blev ved at roe uden at tale.

„Gelsomina!"

„Du har ikke spurgt mig om noget?"

„Jeg kjender dit forræderiske Søskendebarn og kan troe, at hun har bedraget Dig. Det Øieblik, da jeg faaer Sandheden at vide vil komme."

„Du kjendte mig ikke, Carlo! da jeg kaldte ad Dig paa Broen?"

„Nei; — enhver der vilde benytte min Baad, var mig velkommen."

„Hvorfor kalder Du Annina forræderisk?"

„Fordi der ikke er en slettere og løgnagtigere Tunge i Venedig."

Gelsomina erindrede Donna Florindas Advarsel. Indtaget af Slægtskabet og af den Tillid, som den Uerfarne sætter til sine Venners Retskaffenhed, indtil en Opdagelse tilintetgjør Blændværket, var Gelsomina let bleven skuffet af sit Søskendebarn, der stedse havde sin Redelighed i Munden. Men her var der en, der eiede hendes hele Hengivenhed, der ligefrem beskyldte Annina. I denne Forlegenhed gjorde den tvivlraadige Pige hvad Natur og Følelse indgav hende. Hun fortalde sagte, men i en Hast, hvad der var hendet denne Aften, tilligemed Anninas Udsagn angaaende de Fruentimmere, der vare ladte tilbage i Fængslet.

Jacopo lyttede saa opmærksomt, at hans Aare slæbde paa Vandet.

„Nok!" — sagde han, da Gelsomina, der brændte

af Begjærlighed efter at undskylde sin egen Opførsel, havde holdt op; — „Jeg begriber det altsammen; tro ikke dit Søskendebarn, thi Senatet selv er ikke falskere."

Den foregivne Carlo taelde forsigtigt, men med en fast Stemme. Gelsomina følde sig overbeviist, men forundret over det, hun havde hørt, vendte hun tilbage til Annina; Gondolen vedblev sin Fart, som om intet var hendet.

Fem og Tyvende Kapitel.

Nok!
Jeg kunde være glad, jeg elsker Dig;
Vel, hvad min Hensigt er jeg ei vil sige;
Men bi!

Kong Johan.

Jacopo var meget erfaren i de venetianske Rænkers Krogveie; han vidsde hvor opmærksomme Raadets Øine, ved Hjælp af deres Leiesvende, vare paa deres Bevægelser, som de havde Fordeel af at iagttage, og han var langt fra at føle al den Fordeel, som Tilfældet syntes at frembyde. Annina var vidst nok i hans Magt, og det var ikke muligt, at hun allerede kunde have aabenbaret det, Gelsomina havde meddeelt hende, til nogen af dem, i hvis Sold hun stod. Men en Ge-

bærde, et Blik ved at seile forbi Fængselsporten, eller et Skrig kunde sætte en af de tusinde Politispioner i Bevægelse. At bringe Anninas Person hen til et Sted, hvor hun kunde være i Sikkerhed, var derfor det vigtigste, han havde at gjøre. At vende tilbage til Don Camillos Palads, vilde have været at løbe lige ind imellem Raadets Leiesvende, og endskjøndt Neapolitaneren, i Tillid til sin Stand og Indflydelse, vilde have foretrukket dette Skridt, hvis der kun havde været liden Vigtighed forbunden med Pigens Indspærring, var dette dog nu en ganske anden Sag, da hun nu vilde være et Middel for Magthaverne til at faae at vide, hvor de Flygtende havde skjult sig.

Gondolen gled afsted. Man kom forbi det ene Palads efter det Anden, og den utaalmodige Annina stak Hovedet ud af et Vindue, for at see hvor langt de vare komne. De seilede ind imellem Skibene i Havnen og hendes Uro lighed vorde; under det samme Paaskud, som Gelsomina havde brugt, forlod hun Teltet og listede sig hen ved Siden af Sømanden.

„Jeg vilde gjerne i Land ved Vandporten paa Dogens Palads;" — sagde hun, i det hun stak Gondoleren et Sølvstykke i Næven.

„Det skal skee, som De befaler, Bella Donna! Men — Diamine! jeg undrer mig over at en Pige af saa megen Vid ikke lugter de Skatte, der ere i hiin Felukke!"

„Mener Du Sorrentineren?"

„Hvad for en Skipper bringer ellers saa velsmagende Vine indenfor Lido? Tving din Utaalmodighed efter at lande, Datter af den ærlige Maso! og slaa en Handel af med Skipperen, at Du kan have noget, hvormed Du kan styrke os paa Kanalerne."

„Hvad? Du kjender mig altsaa?"

„Du er den smukke Viinsælgerske paa Lido. Corpo di Bacco! vi Gondolførere kjende Dig ligesaa godt, som vi kjende Grundene i Søen."

„Hvorfor er Du maskeret? Du er dog vel ikke Luigi?"

„Det er et og det samme enten jeg hedder Luigi, eller Enrico, eller Giorgio; — jeg er Din Kunde og ærer det mindste Haar i dine Øienbryne. Du veed, Annina! at de unge Patricier have deres Spøg, og de paalægge os Gondolerere at bevare deres Hemmelighed indtil al Fare for at opdages er forbi; dersom noget uforskammet Øie kjendte mig, vilde man spørge hvor jeg har tilbragt de sidste Timer."

„Det synes mig, at det havde været bedre, om man havde givet Dig Penge, og sendt Dig hjem."

„For at blive fulgt til min Dør, som en Jøde, der er bleven angivet. Naar jeg har bragt min Baad ind imellem tusinde Andre, er det Tids nok at tage Masken af. Vil Du til la bella Sorrentina?"

„Nu, det Spørgsmaal er jo ganske unyttigt, siden Du selv tager den Retning!"

Gondolføreren lo og nikkede, som om han vilde give hende at forstaae at han var Herre over hendes hemmelige Ønsker. Annina vidste ikke paa hvad Maade hun skulde faae ham til at forandre hans Forsæt, da Gondolen naaede Siden af Felukken.

„Vi ville gaae ombord og tale med Skipperen!" — hvidskede Jacopo.

„Det nytter slet ikke; han har ingen Vine."

„Tro ham ikke, — jeg kjender Manden, og veed hvad han har."

„Du glemmer mit Søskendebarn!"

„Det er et uskyldigt godtroende Barn!"

Jacopo løftede Annina op paa Dækket af la bella Sorrentina paa en Maade, der holdt Middelveien imellem Artighed og Vold; derpaa sprang han selv op. Uden Ophold, og uden at give hende Tid til at fatte sig, førde han hende til Kahytstrappen, af hvilken hun steeg ned, forundret over hans Opførsel, men fast besluttet ikke at røbe sine egne hemmelige Overtrædelser af Toldforordningen for en Fremmed.

Stefano Milano sov paa Dækket paa et Seil. En Berørelse vakde ham, og et Tegn gav ham at forstaae at den foregivne Roderigo stod for ham.

„Tusinde Gange om Forladelse, Signore!" — sagde den gabende Sømand; — „er min Fragt kommen?"

„Tildeels! Jeg har bragt Dig en vis Annina Torti, Viinsælgerens Datter paa Lido."

„Santa Madre! anseer Raadet det for nødvendigt at sende saadan en hemmeligt bort fra Staden?"

„Det gjør det — og det er meget magtpaaliggende at holde hende fast. Jeg er kommen hid med hende, uden at hun veed min Hensigt, og jeg har faaet hende til at gaae ned i Kahytten, under Paaskud at kjøbe Viin. Ifølge vor Aftale vil det være din Pligt at være ansvarlig for hende."

„Det er let gjort;" — svarede Stefano, i det han gik hen og lukkede Kahytdøren, som han slog en Skaade for; — „Hun er nu allene med vor Frues Billede, og en bedre Leilighed til at bede sin Aftenbøn kan hun ikke finde."

„Det er godt; pas kun vel paa hende. Det er nu paa Tiden at Du letter Anker og lægger Dig bag de andre Skibe."

„Signore! hertil behøver jeg kun fem Minutter, eftersom alt er klart."

„Saa gjør det i en Hast, thi det kommer meget an paa, at denne Forretning bliver udført med Nøiagtighed. Jeg skal snart være hos Dig igjen. Hør,

Mester Stefano! pas vel paa min Fange, thi det er Senatet meget om at gjøre, at det er vis paa hende."

Calabreren gjorde en Gebærde, der tilkjendegav at han kunde stole paa hans Klogskab. Medens den foregivne Roderigo igjen gik ned i sin egen Gondol, begyndte Stefano at vække sine Folk. Da Gondolen gled ind i Kanalen St. Markus, heisede Felukken Seil, og det lave calabriske Skib seilede langs hen med Rækken af Skibene til den aabne Sø.

Baaden naaede snart Trappen ved Paladsets Vandport. Gelsomina gik i Land og smuttede op ad Kjæmpetrappen, den samme Vei, hvorpaa hun havde forladt Paladset. Hellebardereren var den samme, der havde Vagt, da hun gik ud. Han taelde artigt til hende og forhindrede hende ikke i at gaae ind.

„Skynder Eder, ædle Damer, for den ædle Jomfrues Skyld, skynder Eder!" — raabde Gelsomina, da hun styrtede ind i Værelset, hvor Donna Violetta og hendes Ledsagerinde opbebiede hendes Ankomst — „Jeg har ved min Svaghed sat Eders Frihed i Fare, og der er intet Øieblik at spilde; følger mig medens I kan, men, for Guds Skyld, værer stille!"

„Du er forvirret og aandesløs;" — svarede Donna Florinda; — „har Du seet Hertugen af Sant' Agata?"

„Gud! spørg mig ikke, men følger mig, ædle Damer!"

Gelsomina greb Lygten, og med et Blik, der op-

forbrede Damerne til at følge med, traad hun hurtigt ud i Gangen; vi behøve vel ikke at sige at de fulgde efter hende.

Man slap lykkeligt ud af Fængslet, gik over Sukkenes Bro, thi man vil erindre, at Gelsomina havde Nøglerne, og Selskabet iilde hurtigt ned af den store Trappe ind i det aabne Galleri. Ingen Hindring standsede deres Gang, og de naaede Gaarden, med saa rolige Miner, som om de gik til deres sædvanlige Forretninger.

Jacopo ventede ved Vandporten. I mindre end eet Minut skjød hans Gondol tværs over Havnen og fulgde den Retning Felukken tog, da dens hvide Seil vare synlige i Maaneskinnet. Gelsomina stod en Stund og saae efter den med aandesløst Angst, derpaa gik hun over Broen, der førde over Kanalen og gik ind i Fængslet gjennem den offentlige Port.

„Har Du passet godt paa den gamle Masos Datter?" — spurgde Jacopo, da han naaede Dækket af la bella Sorrentina.

„Hun er ligesom Ballast, der forskyder sig, snart paa den ene Side af Kahytten, snart paa den Anden; men Du seer at Skaaden er for endnu."

„Det er godt; her er mere af Fragten; — Du har vel dine Passer, for at komme forbi Vagtskibet?"

„Alt er i fortræffelig Orden, Signore! Naar forsømde Stefano Milano saadan noget? Diamine! lad

Landvinden komme, og om Senatet vilde ønske os tilbage igjen, kunde hele Politiet dog ikke indhente os."

„Du er en fortræffelig Karl, Stefano! fyld derfor dine Seil, thi vore Herrer give Agt paa dine Bevægelser, og ville regne Dig din Paapasſenhed høit."

Medens Calabreren lovede at opfylde hans Ønske, hjalp Jacopo Fruentimmerne ombord paa Felukken; et Øieblik efter bleve de mægtige Raaer heiſede, og Bobblerne paa Vandet langs med Siden af la bella Sorrentina forkyndte dens Fil.

„Du har adelige Damer til Paſſagerere," — ſagde Jacopo til Skipperen, da denne Sidſte havde bragt Skibet i Bevægelſe; — „og ſkjøndt Staten vil, at de ſkal forlade Havnen ſtrax, maa Du dog tage Henſyn paa deres Ønſker."

„Det ſkal jeg, Meſter Roderigo! men Du glemmer at jeg endnu ikke har faaet at vide hvor jeg ſkal ſeile hen, og en Felukke uden Ordre, er ſom en Ugle i Solen."

„Det er Tids at faae det at vide; der vil komme en Officier ombord, der vil give Dig den fornødne Underretning. Jeg ønſker ikke, at disſe ædle Damer faae at vide, at ſaadan en, ſom Annina, ſkal ſeile med, i det mindſte ikke ſaalænge de ere i Havnen; de kunde ellers beklage ſig over at man tilſideſatte den Agtelſe, man ſkylder dem. Forſtaaer Du mig, Stefano?"

„Cospetto, mener Du at jeg er en Tosse, eller en Dumrian? Var jeg det, mener Du da, at Senatet, vilde bruge mig? Pigen er vel indspærret, lad hende blive der. Saalænge de ædle Damer ville nyde Aftenluften, skal de blive frie for hendes Selskab."

„Det er godt; de der ere vante til at opholde sig paa Landjorden, holde ikke af den qvalme Luft i en Kahyt. Du seiler udenfor Lido, Stefano og venter der til jeg kommer. Seer Du mig ikke før Klokken eet, seiler Du til Ancona, og venter der paa nærmere Ordre."

Stefano, der ofte havde modtaget sine Ordrer af den foregivne Roderigo, samtykkede med et Nik, og de skildtes ad. Det er neppe nødvendigt at lægge til, at Flygtningerne vare blevne fuldkommen underrettede om Maaden hvorpaa de skulde indrette deres Opførsel.

Jacopos Gondol fløi aldrig hurtigere afsted, end nu den ilde ad Landet til. Under den bestandige Frem- og Tilbage-Seilen af de mange Baade, kunde man ikke saa let lægge Mærke til en Enkelts Bevægelser, og han fandt, da han naaede Bolværket ved Pladsen, at hans Reise slet ikke var bleven bemærket. Han tog derfor dristigt sin Maske af og gik i Land. Det var nær ved den Time, da han havde sat Don Camillo Stævne paa den store Plads, og han vandrede langsomt hen over Piazetta til det Sted, hvor de skulde mødes.

Jacopo havde, som vi have seet i et af de første Kapitler, den Vane at spadsere i Nærheden af Steenstøtterne i de første Timer af Natten. Det var den almindelige Mening at han ventede der i sit blodige Kald, ligesom Mænd af en mere brødefri Haandtering, toge Deres Plads paa meget besøgte Steder. Da han blev seet paa hans sædvanlige Plads, blev han kjendt af alle dem, der kjendte hans Forretninger, eller i det mindste havde Mistanke om dem.

Den forfulgte, eller dog blot taalte Bandit, slæntrede langsomt hen til det Sted, hvor han skulde møde, ærgerlig over at Tiden endnu ikke var kommen, da en Tjener stak ham et Papir i Haanden, og forsvandt saa hurtigt som hans Been kunde bære ham. Vi have seet at Jacopo ikke kunde læse, thi paa den Tid, da han levede, gjorde man sig Umage for at holde de ringere Stænder i Uvidenhed. Han gik til den første Spaserende, der syntes ham i Stand til at opfylde hans Ønske, og bad ham om at læse sig Seddelen.

Den, han henvendte sig til, var en ærlig Kræmmer fra et langtbortliggende Qvarteer. Manden tog Papiret og begyndte at læse Indholdet høit.

„Jeg er kaldet bort og kan ikke møde Dig, Jacopo!“ — Ved Navnet Jacopo slængde Handelsmanden Papiret og løb.

Banditten vandrede langsomt tilbage igjen mod

Bolværket, grublende over det uventede Tilfælde, der havde gjennemkrydset hans Plan; da berørde en hans Albue og en Maskeret stod for ham, da han vendte sig om.

„Du er Jacopo Frontoni?" — spurgde den Fremmede.

„Ingen anden."

„Du har en Haand til at tjene den trofast, der vil bruge Dig?"

„Jeg holder hvad jeg lover."

„Godt! Du vil finde hundrede Sequiner i denne Pung."

„Hvis Liv fordres for disse Penge?" — spurgde Jacopo sagte.

„Don Camillo Monfortes."

„Don Camillo Monfortes!"

„Rigtigt; Du kjender vel denne rige Adelsmand?"

„Ja vel er han rig! han vilde betale sin Barberer bedre for at aabne ham en Aare."

„Gjør Sagen godt, og Betalingen skal blive fordoblet."

„Jeg mangler et Navn til Sikkerhed. Jeg kjender Eder ikke, Signore!"

Den Fremmede saae forsigtigt til alle Sider, og da han skjød Masken tilside, saae Banditten Giacomo Gradenigos Ansigt.

„Er denne Sikkerhed Dig nok?"

„Det er den, Signore! Naar skal det skee?"

„Endnu i Nat; — nei, strax paa Timen!"

„Skal jeg myrde en Adelsmand af hans Rang i hans eget Palads, og midt i hans Fornøielser?"

„Kom hid, Jacopo! og Du skal faae mere at vide. Har Du en Maske?"

Banditten nikkede.

„Da sæt den for Ansigtet, thi det er ikke godt, at Du bliver kjendt her, og skynd Dig til din Baad. Jeg skal møde Dig der."

Den unge Patricier, der var ukjendelig ved hans Paaklædning, forlod Banditten, i den Hensigt snart at træffe sammen med ham igjen. Jacopo bragde sin Baad ud af Vrimmelen, og da han havde naaet det aabne Rum mellem Rækkerne, hvilede han paa sin Aare, da han vidste, at man snart vilde opsøge ham. Det slog ogsaa ind, thi inden nogle faa Minutter skjød en Gondol hen ved Siden af hans egen, og to Mænd i Masker traad, uden at tale, fra den fremmede Baad over i Jacopos."

„Til Lido!" — sagde en Stemme, som Jacopo gjenkjendte som Don Giacomos.

Han adlød; Giacomo Gradenigos Baad fulgde efter i en kort Afstand. Da de vare ude af Rækkerne, og følgelig uden Fare for at blive hørte, kom de to Passagerer ud af Tæltet, og gav Banditten et Tegn til at holde op med at roe.

„Du vil paatage Dig denne Forretning, Jacopo

Frontoni?" — spurgde den gamle Raadsherres ryggesløse Arving.

„Skal jeg myrde Adelsmanden midt i hans Fornøielser, Signore?"

„Det behøves ikke. Vi have fundet Midler til at lokke ham fra hans Palads, og han er nu i din Magt, uden andet Haab, end det, han kan øse af sin Arm og sit Mod. Vil Du paatage Dig denne Forretning?"

„Med Glæde, Signore! — Det er min Lyst at møde den Tappre."

„Du skal blive belønnet. Neapolitaneren har fornærmet mig i min, skal jeg kalde det Kjærlighed, Hosea? eller veed Du et bedre Navn?"

„Retfærdige Daniel! Signor Giacomo! I tager hverken Hensyn paa Folks gode Navn eller Sikkerhed! Jeg seer ingen Nødvendighed i at give ham sit Banesaar, Mester Jacopo! men en maadelig Smørre, der kan bringe Givtermaalet ud af Hertugens Hoved, i det mindste for en Tid, og lidt Anger ind i det igjen, det vilde være bedre —"

„Træf lige i Hjertet!" — afbrød Giacomo ham! — „Jeg har netop søgt Dig, fordi jeg veed, at Du er vis paa dit Stød."

„Det er for stor Hævngjerrighed, Signor Giacomo!" — svarede den mindre bestemte Jøde; —

„Det vil være mere end nok for vor Hensigt, naar vi nøde Neapolitaneren til at holde sig inden sine fire Vægge en Maaneds Tid."

„Send ham i hans Grav! Hører Du, Jacopo! Et Hundrede for Stødet; et andet Hundrede for at det maa være et dybt, og et tredie Hundrede for at Liget bliver begravet i Orsano, saa at Vandet aldrig giver Hemmeligheden tilbage."

„Naar de to første Dele skal udføres, vil det Sidste være en nødvendig Forsigtighed!" — mumlede Jøden, der var en forsigtig Kjæltring, og som holdt meget af saadanne Forsigtighedsregler, der kunde lette hans Samvittighed; — „I vil ikke lade det være nok med et maadeligt Saar, Signore?"

„Paa ingen Maade! Det vilde være at fylde Pigens Fantasi med Haab og Medlidenhed. Modtager Du Vilkaarene, Jacopo?"

„Jeg modtager dem."

„Saa ro til Lido! Blandt Gravene, hvori Hoseas Forfædre hvile, — hvorfor rykker Du mig i Ærmet, Jøde? Troer Du, at Du kan bedrage en Mand af hans Charakteer med en usel Løgn? Blandt de Grave, hvori Hoseas Forfædre hvile, vil Du møde Don Camillo inden een Time. Han er bleven narret af et falskt Brev fra den Dame, vi begge beile til, og vil være der

alene, i Haab om at kunne flygte med hende. Du forstaaer mig nu?"

„Alting er tydeligt, Signore!"

„Godt! Du kjender mig, og kan hente Din Løn, naar Du har udført din Forretning. Hosea? vi ere færdige!"

Signor Gradenigo gav sin Gondol et Tegn til at nærme sig, og i det han lod Pungen falde, der indeholdt en Deel af Lønnen for den blodige Tjeneste, han fordrede, gik han over i sin egen Baad, saa ligegyldig som en, der er vant til at betragte saadanne Midler til at naae sin Hensigt, som lovlige. Det modsatte var Tilfældet med Hosea. Han var mere en Spitsbub end en Skurk. At redde sine Penge, og erholde en betydelig Sum, som baade Fader og Søn havde lovet ham, naar denne Sidste blev givt med Violetta, vare Fristelser, som han ikke kunde modstaae. Dog gysde han ved det, at Giacomo vilde drive Sagen saa vidt, og han nølede, for endnu at sige Jacopo et Ord.

„Man siger, at Du fører en sikker Dolk, ærlige Jacopo!" — hvidskede han; — „En Haand, der er saa øvet, som din, maa vide, hvor den skal lemlæste og hvor den skal dræbe. Giv Neapolitaneren et Stød, men skaan hans Liv."

„Du glemmer dit Guld, Hosea?"

„Fader Abraham! Hvor jeg er bleven glemsom

paa mine gamle Dage! Du har Ret, min ærlige Jacopo! Guldet skal i ethvert Tilfælde ligge beredt, naar Du indretter Tingen saaledes, at min unge Vens Sag faaer et lykkeligt Udfald."

Jacopo gjorde en utaalmodig Gebærde, thi i dette Øieblik saae han en Gondol ile hurtigt over til Lido. Hebræeren steeg over til sin Staldbroder og Banditten Baad gled afsted. Det varede ikke længe inden den laae ved Lido. Jacopo sprang hurtigt i Land og ilede henimod Gravene.

„Er Du sendt for at møde mig?" — spurgde en, der sprang frem bag en Sandvold, men som var saa forsigtig at trække Kaarden, i det han viisde sig.

„Signor Ducca! Det er mig!" — sagde Banditten og tog Masken af.

„Jacopo! — Det er dog bedre, end jeg havde haabet! — Har Du Tidender fra min Brud?"

„Følg mig, Don Camillo! og De skal strax være hos hende!"

Han behøvede ingen videre Forklaring, da han gjorde saadan et Løvte. De vare i Hast i Jacopos Baad og paa Veien gjennem en af de Kanaler gjennem Lido, der fører ud til Bugten, førend Banditten begyndte sin Fortælling. Denne var han snart færdig med og forglemde ikke Signor Gradenigos Plan mod hans Tilhørers Liv.

Felukken, der i Forveien var bleven forsynet med de nødvendige Papirer, havde forladt Havnen gjennem den samme Aabning, gjennem hvilken Gondolen gled ud i det adriatiske Hav. Vandet var smult, en frisk Landvind blæsde og alt var gunstigt for de Flygtende. Donna Violetta og hendes Veninde lænede sig til Masten, og betragtede med utaalmodige Blikke Venedigs fjerne Kuppler og midnatlige Skjønhed. Mellemstunder naaede Toner af Musikken paa Kanalerne deres Ører, og en Følelse af naturlig Vemod berørde deres Hjerter ved at tænke paa at disse Toner maaskee vare de sidste, de fik at høre i deres Fædreneby. Men en ubeskrivelig Glæde bortjog enhver Sorg af deres Bryst, da Don Camillo iilde op af Baaden, og trykde sin Bruud i Triumph til sit Bryst.

Det var ikke vanskeligt, at overtale Stefano Milano til for bestandigt at forlade Senatets Tjeneste for at træde i sin naturlige Herres. Den Sidstes Løvter og Befalinger vare tilstrækkelige til at bevæge ham til denne Forandring, og Alle vare overbeviiste om at der ingen Tid var at spilde. Felukken udbredte i Øieblikket sine Seil for Vinden og foer afsted. Jacopo lod sin Baad slæbes et godt Stykke med, førend han igjen steeg ned i den.

„De maa seile til Ancona, Don Camillo!" — sagde Banditten, i det han stod ved Rælingen af Felukken;

— „og stille dem under Cardinalsecretairens Beskyttelse. Hvis Stefano holder Søen, kan han let møde Senatets Galleier."

„Lad os kun raade! Men Du, min fortræffelige Jacopo! hvorledes vil det gaae Dig i Deres Hænder?"

„Frygt ikke for min Skyld, Signore! Gud vil indrette det paa det bedste. Jeg har sagt Deres Excellence, at jeg ikke kan forlade Venedig endnu. Hvis Lykken er mig god, skal jeg snart see Eder igjen paa Slottet Sant' Agata."

„Og ingen vil være mere velkommen inden dets trygge Mure. Jeg er meget bange for din Skyld, Jacopo!"

„Signore! tænk ikke derpaa! Jeg er vant til Farer — og til Elendighed — og til Haabløshed! Jeg har i Nat følt en Glæde, ved at være Vidne til to unge Hjerters Lykksalighed, som Gud i sin Vrede længe har nægtet mig. Frøken! alle Helgener beskytte Eder, og Gud i Himmelen beskytte Eder mod Kummer!"

Han kyssede Donna Violettas Haand, der ikke kjendte alle de Tjenester, han havde gjort hende, og som hørde med Forundring paa hans Tale.

„Don Camillo Monforte!" — vedblev han; — „tag Eder i Agt for Venedig saa længe I lever. Lad aldrig Løvter — Forhaabninger eller Lyst til at forøge Eders Hæder, eller Rigdomme nogensinde forlede Eder

til at overlevere Eder i deres Hænder. Ingen kjender Statens Falskhed bedre end jeg, og det sidste Ord, jeg har at sige Eder, er: vær forsigtig!"

„Du taler som om vi aldrig skulde see hverandre meer, min gode Jacopo!" — Banditten vendte sig til Siden og Maanen faldt paa hans Ansigt, hvori man saae dyb Tilfredshed over de Elskendes Frelse, blandet med mørk Ahnelse om hans egen Skjæbne.

„Vi ere alene sikkre paa det, der er skeet!" — sagde han med en dæmpet Stemme. Derpaa berørde han Don Camillos Haand, kyssede sin egen og steeg gesvindt i sin Baad. Touget blev gjort løst og Felukken gled bort, efterladende denne overordentlige Mand alene paa Vandet. Neapolitaneren saae efter ham, og det sidste Glimt han saae af ham, var da han roede sagte tilbage til den Skueplads for Voldsomhed og Rænker, fra hvilken han selv var saa glad ved at være sluppet.

Banditten.

En venetiansk Historie.

Oversat af Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Giustizia in palazzo
E pane in piazza.

Sjette Hefte.

Kjöbenhavn.
Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertske Officin.
1832.

Sex og Tyvende Kapitel.

Mit Legem er mat, skjøndt ikke af Slid,
Men sløvt af en døsig Ro.
I Fængslet har jeg været en uendelig Tid,
Jeg veed ei, naar sidst jeg var fro.
Hvad Himlen den usleste Skabning gav,
Luft, Jord er mig nægtet i Fængslets Grav.

Fangen paa Chillon.

Da den næste Morgen brød frem, var St. Markus-pladsen ledig; Præsterne sang endnu Ligpsalmer ved den gamle Antonios Kiste, og nogle faa Fiskere nølede i Cathedralkirken og udenfor den, kun halv overbeviiste om den Maade hvorpaa deres Kammerat var kommet af Dage. Staden var, som den pleiede paa den Tid af Dagen, rolig, thi skjøndt der ved Oprørernes Tog var bleven udbredt Uorlighed paa Kanalerne, var denne dog gaaet over til den tilsyneladende og mistænksomme Ro-lighed, der, mere eller mindre er en uundgaaelig Følge

af et System, der ikke er grundet paa Folkemassens velvillige Bistand.

Jacopo var igjen i Buegangen af Dogens Palads, ledsaget af den smukke Gelsomina. Medens de gik igjennem Gangene i Bygningen fortalde han sin lyttende Ledsagerinde alle Omstændighederne ved de Elskendes Flugt, men udelod af Forsigtighed Giacomo Gradenigos Anslag mod Don Camillos Liv. Den uersarne, uskyldige Pige hørde paa ham med aandesløs Opmærksomhed; Farven af hendes Kinder og hendes funklende Øie røbede ved enhver Forandring i deres vovelige Eventyr, hvor stærk hendes Medfølelse var.

„Og troer Du nu, at de kunne undfly dem der oppe?" — hvidskede Gelsomina, thi faa i Venedig havde det Mod at gjøre et saadant Spørgsmaal høit; — „Du veed, at Staten bestandigt har sine Galleier i det adriatiske Hav?"

„Det har vi allerede tænkt paa, og Calabreren har faaet Ordre til at seile til Ancona. Er Don Camillo engang udenfor Statens Grændser, vil hans Indflydelse og hans ædle Gemalindes Rettigheder nok beskytte dem. Er der en Plads her, hvor vi kunne see ud over Havet?"

Gelsomina førde Banditten til et tomt Værelse, hvorfra der var Udsigt over Havnen, Lido og hele Vandfladen paa hiin Side. Landvinden blæsde hen over

Staden og bevægede Masterne i Havnen; det lynede over Lagunerne, udenfor Skibsrækkerne. Fra dette Punkt indtil Sandvolden var det klart af de bugnende Seil og Bevægelsen af de Gondoler, der styrede ind ad Bolværket til, at det luftede godt. Udenfor Lido selv var Elementet dunkelt, men længere borte beviisde de brusende Bølger med deres Toppe af Skum, tilstrækkeligt hvor oprørt det var.

„Santa Maria være lovet!" — raabde Jacopo, da hans kyndige Øie havde overfaret Havet baade nær ved og langt borte; — „de ere allerede langt fra Kysten, og med en Vind, som denne, maae de nødvendigt naae Havnen inden nogle faa Timer. Lad os gaae til Cellen!"

Gelsomina smilde, da han forsikkrede hende om at de Flygtende vare frelste, men hendes Blik blev mørkere, da han forandrede Samtalen. Uden at svare gjorde hun alligevel hvad han ønskede, og inden nogle faa Øieblikke stod de ved Siden af Fangens Straaleie. Denne Sidste lod ikke til at mærke deres Ankomst, og Jacopo var nødt til at tale til ham.

„Fader!" — sagde han, men den vemodige Høitidelighed, der altid laa i hans Stemme, naar han taelde til den gamle Mand; — „Det er mig!"

Fangen vendte sig om, og skjøndt det var tyde-

ligt, at han var bleven svagere siden det sidste Besøg, viisde der sig dog et mat Smiil paa hans indfaldne Ansigt.

„Og Din Moder, Dreng?" — spurgde han, saa hæftigt, at Gelsomina vendte sig hurtigt om.

„Lykkelig, Fader, lykkelig!"

„Lykkelig uden mig?"

„Hun er altid hos Dig, i Tankerne, Fader! Hun tænker paa Dig i sine Bønner. Du har en Helgen til Forbeder i min Moder, Fader!"

„Og din gode Søster?"

„Ogsaa lykkelig — tvivl ikke derpaa, Fader! De ere baade lidende og taalmodige."

„Senatet, Dreng?"

„Er det samme; hjerteløst, egennyttigt, og fuldt af Fordringer!" — svarede Jacopo alvorligt; derpaa vendte han sit Ansigt bort, i sit Hjertes Bitterhed, og forbandede det, uden dog at hans Ord bleve hørte.

„De ædle Herrer vare blevne bedragede, da de troede, at jeg havde lagt en Plan til at berøve dem en Deel af deres Indkomster!" — svarede den lidende gamle Mand; — „de ville engang indsee deres Feiltagelse."

Jacopo svarede ikke.

„Du gjør Adelen Uret, min Søn! det er mægtige Patricier, der ingen Grund have til at undertrykke en ringe Mand, som mig."

„Ingen, Fader, undtagen den Nødvendighed at haand-

høve Lovenes Strænghed, der gjøre dem til Raadsherrer og Eder til Fange."

„Nu, min Dreng! jeg kjender værdige Adelsmænd i Raadet! Der var den salig Tiepolo, der gjorde mig meget Godt i min Ungdom. Uden denne falske Anklage havde jeg nu været en af de meest velhavende af min Stand i Venedig."

„Fader, vi ville bede for Tiepolos Sjæl!"

„Er den ophøiede Raadsherre død?"

„Det siger et prægtigt Gravminde i vor Frelsers Kirke."

„Vi skulle alle døe engang!" — hvidskede den gamle Mand, i det han korsede sig; — „Dogen saavelsom Raadsherren; Raadsherren saavelsom Gondolereren — Jaco —"

„Fader!" — raabde Banditten saa pludseligt, at han forekom det Ord, han vilde udtale; derpaa knælede han ned ved Fangens Straaleie og hvidskede ham i Øret; — „Du glemmer, at der er Grunde, hvorfor Du ikke maa kalde mig ved dette Navn; jeg har sagt Dig det tit, at naar Du nævner mig ved dette Navn, maae mine Besøg høre op."

Fangen saae forvildet omkring sig, thi hans Svaghed gjorde ham det dunkelt, der før var ham saa indlysende. Efterat han længe havde stirret paa sin Søn, vendte han Øiet hen mellem ham og Muren, og smilde som et Barn.

„Vil Du see, min gode Dreng, om Edderkoppen er kommet tilbage?"

Jacopo sukkede, men han reisde sig for at opfylde hans Begjering.

„Jeg seer den ikke, Fader! Aarstiden er endnu ikke varm nok."

„Ikke varm nok! Jeg føler saadan en Hede i mine Aarer, at de ere nær ved at springe. Jeg glemmer at det er et Blytag, og Solen — o! Solen! De ophøiede Raadsherrer betænke ikke hvor pinefuldt det er at tilbringe den mørke Vinter under Kanalerne og den brændende Sommer under dette hede Metal!"

„De tænke ikke paa andet, end paa deres Magt!" — mumlede Jacopo i Skjægget; — „det, der er erholdt ved Retfærdighed, maa vedligeholdes ved ubarmhjertig Uretfærdighed; — men hvorfor skal vi tale derom Fader? har Du hvad Du behøver?"

„Luft — Søn, Luft! giv mig noget af den Luft, som Gud har skabt for sine usleste Kreaturer!"

Banditten styrtede hen til Sprækkerne i den gamle Bygning, søgde med rasende Hæftighed at gjøre dem videre. Materialierne stode imod og Blodet strømmede ned af Enderne paa hans Fingre under denne fortvivlede Anstrængelse.

„Døren, Gelsomina! luk Døren heelt op!" — skreg han, udmattet af frugtesløs Anstrængelse.

„Nei, det er ikke nu at jeg lider, mit Barn! det er naar Du har forladt mig, og jeg er alene med mine egne Tanker, naar jeg seer din grædende Moder og din forladte Søster, da føler jeg Mangel paa Luft, — ere vi ikke i den hede August-Maaned, Søn?"

„Fader, vi ere først i Juni."

„Saa skal jeg da udstaae endnu mere Hede! Guds Villie ske, og den hellige Jomfrue, hans rene Moder, give mig Kraft til at bære det."

Jacopos Øie funklede af en Vildhed, der ikke var mindre frygtelig ved den gamle Mands græsselige Blik; hans Bryst hævede sig, hans Næver knyttede sig, og man kunde høre hans Aandedræt.

„Nei!" — sagde han med en sagte Stemme, men saa bestemt, at det var tydeligt hvor fast hans Beslutning var; — „Du skal ikke opbebie denne Piinsel. Staae op, Fader! og gaa med mig. Dørene ere aabne. Jeg kjender Gangene i Bygningen i den mørkeste Nat og Nøglerne ere ved Haanden. Jeg vil finde Midler til at skjule Dig til det bliver mørkt, og da forlade vi denne forbandede Republik for bestandigt."

Haabet funklede i den gamle Fanges Øie, da han hørde dette rasende Forslag; men Mistillid til Sønnens Hjælpemidler forandrede snart dette Udtryk i hans Miner.

„Du glemmer dem deroppe, min Søn!"

„Jeg tænker blot paa Een, der virkelig er der oppe, Fader!"

„Og denne Pige, — hvordan kan Du haabe at skuffe hende?"

„Hun vil tage din Plads; hun er i Hjertet god, og vil gjerne lade som om vi havde indspærret hende med Magt. Tør jeg ikke love dette paa dine Vegne, bedste Gelsomina?"

Den frygtsomme Pige, der aldrig før havde været Vidne til et saadant Udbrud af Fortvivlelse hos hendes Ledsager, var sjunket maalløs ned. Fangens Blik gik fra den Ene til den Anden, og han anstrængede sig for at staae op, men hans Svaghed gjorde at han faldt tilbage; og først nu indsaae Jacopo hvor uudførligt hans Forslag var. En lang Taushed fulgde. Jacopos tunge Aandedrag sagtedes lidt efter lidt, og Udtrykket i hans Ansigt forandredes til hans sædvanlige rolige og sattede Blik.

„Fader!" — sagde han; — „Jeg maa forlade Dig; vor Jammer nærmer sig sin Ende."

„Du kommer snart til mig igjen?"

„Hvis de Hellige ville tillade det; — din Velsignelse, Fader!"

Den gamle Mand foldede sine Hænder over Sønnens Hoved og mumlede en Bøn. Da denne fromme Forretning var til Ende, beskjæftigede Banditten og

Gelsomina sig med hvad der kunde tjene til at skaffe Fangen lidt Bequemmelighed, hvorpaa de gik bort sammen.

Jacopo syntes nødig at forlade Fangehullet. En vemodig Ahnelse syntes at opfylde hans Sjæl, at disse hemmelige Besøg snart vilde høre op. Efter et kort Ophold steeg de alligevel ned fra de øverste Værelser, og da Jacopo ønskede at forlade Paladset, uden igjen at gaae ind i Fængselsbygningen, belavede Gelsomina sig paa at lukke ham gjennem Hovedindgangen.

„Du er mere sørgmodig, end ellers, Carlo!" — bemærkede hun, i det hun med qvindelig Omhyggelighed lagde Mærke til at han vendte Øiet bort. „Mig tykkes at Du skulde glæde Dig over Neapolitaneren og Frøken Tiepolos Lykke."

„Deres Frelse er som et Glimt af Solskin paa en Vinterdag. Gode Pige — om man lurer paa os! Hvem er det, der derhenne speider efter vore Bevægelser?"

„Det er en af Opvarterne i Paladset; de gjennemkrydse bestandigt denne Deel af Bygningen; kom hid, dersom Du er træt. Værelset der bliver sjeldent brugt og vi kunne igjen see ud over Søen."

Jacopo fulgde sin blide Ledsagerinde til et lidet besøgt Værelse i andet Stokværk, hvor han var glad ved at kunne kaste et Blik paa Tingenes Tilstand paa Pladsen, førend han forlod Paladset. Hans første Blik var paa Vandet, der bestandigt rullede mod Syden,

under Alpevindens Indflydelse. Fornøiet ved dette Syn, kastede han et Blik ned paa Pladsen. I dette Øieblik gik en af Republikkens Tjenere ud af Paladsets Port, med en Trompeter foran sig, som Skik og Brug var, naar Senatet vilde lade noget offentlig forkyndes. Gelsomina aabnede Vindvet og begge lænnede sig forover for at lytte. Da de tvende Mænd havde naaet Fronten af Cathedralkirken, klang Trompeten og Betjentens Stemme blev hørt:

„Da mange afskyelige og ubarmhjertige Mord i den senere Tid ere blevne forøvede paa adskillige gode Borgere i Venedig, har Senatet, af faderlig Omhu for dem, som det er sat til at beskytte, fundet det nødvendigt, at tage sin Tilflugt til overordentlige Midler, for at forekomme Gjentagelsen af Forbrydelser, der stride mod de guddommelig Love og mod Selskabets Sikkerhed. De ophøiede Ti udsætte derfor en offentlig Belønning af eet hundrede Sequiner for den, der kan opdage Ophavsmanden til et af disse skrækkelige Mord, og eftersom i afvigte Nat, Liget af en velbekjendt Fisker, og en værdig Borger, der var meget agtet af de Adelige, er bleven fundet i Lagunerne, og eftersom der er kun alt for megen Grund til at troe at han er bleven dræbt af en vis Jacopo Frontoni, der efter Rygtet skal være en offentlig Bandit, men som Øvrigheden længe forgjæves har passet paa, i Haab om at opdage ham,

under Udøvelsen af en af hans gyselige Forbrydelser; saa opfordres enhver god og retskaffen Borger til at staae Øvrigheden bi i at gribe den ovennævnte Jacopo Frontoni, om det saa skulde være ved Altret selv; thi Venedig kan ikke længere taale et saa blodgjærrigt Menneske. Og for at opmuntre til samme Misdæders Paagribelse, udsætter Senatet, i sin faderlige Omhu, en Belønning af tre hundrede Sequiner." — Den sædvanlige Slutning fulgde nu derpaa.

Da det ikke var sædvanligt, at de, der saa meget regjerede i Mørke, gjorde deres Hensigter offentligt bekjendte, lyttede alle med Forundring og Ræbsel til denne nye Fremgangsmaade. Men ingen hørde Opraaberens Ord med mere Følelse, end Gelsomina; hun bøiede sig langt ud af Vindvet, for at ikke en Stavelse skulde undgaae hende.

„Hører Du, Carlo?" — spurgde Pigen hæftigt, da hun trak Hovedet tilbage; — „De love en Belønning for den, der kan gribe det Uhyre, der har begaaet saa mange Mord!"

Jacopo lo; men hans forbausede Ledsagerinde forekom disse Toner unaturlige.

„Raadsherrerne ere retfærdige, og hvad de gjøre er ret!" — sagde han; — „De ere af høi Byrd, og kunne ikke tage Feil! De ville gjøre deres Pligt!"

„Men her er ingen anden Pligt, end den, de skylde Gud og Folket."

„Jeg har hørt meget om Folkets Pligt, men kun lidet om Raadets."

„Nei, Carlo! vi ville ikke nægte dem vor Tillid, naar de virkelig søge at frie Borgerne for Fornærmelser. Denne Jacopo er et Uhyre, afskyet af Alle, og hans blodige Handlinger have længe været en Skjændsel for Venedig. Du hører at Raadet ikke er karrigt paa sine Penge, naar der er Haab om at han skal blive greben. Hør! De udraabe noget mere!"

Tromperen lød og Bekjendtgjørelsen blev gjentaget mellem Granitstøtterne paa Piazzetta, og ikke langt fra det Vindue, hvori Gelsomina og hendes ubevægelige Ledsager stod.

„Hvorfor tager Du Din Maske paa, Carlo?" — spurgde hun, da Opraaberen var færdig; — „det er ikke brugeligt at være maskeret her i Venedig paa denne Tid."

„De ville troe, at det er Dogen, der skammer sig ved at være Tilhører ved sin egen frisindede Retfærdighedspleie, eller de kunne maaskee tage mig for en af de Tre selv."

„De gaae langs med Bolværket til Tøihuset og, derfra vil de, som sædvanligt tage en Baad til Rialto."

„Og give den frygtede Jacopo en betimelig Ad-

varsel om at sørge for sin Sikkerhed. Vore Dommere deroppe ere hemmelighedsfulde, naar de skulde være aabenhjertige, og aabenhjertige, naar de burde være hemmelighedsfulde. Jeg maa forlade Dig, Gelsomina! gaa tilbage til din Faders Værelse, og lad mig gaae ud gjennem Paladsets Gaard."

„Det kan ikke skee, Carlo! Du kjender den Tilladelse, der er givet; jeg har overskredet den, — hvorfor skulde jeg ønske at dølge det for Dig? — men det var Dig ikke tilladt at komme her paa denne Tid."

„Og Du har havt det Mod at overtræde Befalingen for min Skyld, Gelsomina?"

Den forvirrede Pige slog Øinene ned, og den Farve, der glødede paa hendes Pande, lignede hendes eget Italiens Rosenskjær.

„Du vilde have det saaledes!" — sagde hun.

„Tusinde Tak, dyrebareste, kjæreste, trofaste Gelsomina, men tvivl ikke paa at jeg er i Stand til at forlade dette Palads useet; det Farlige bestod i at komme herind. De, der gaae ud, maa gjøre det med en Mine, der røber en vis Vigtighed."

„Ingen passere maskerede forbi Hellebardereren om Dagen, Carlo! uden de har Ordet."

Banditten syntes truffet ved denne Sandhed og hans hele Udvortes røbede en stor Forvirring. Han kjendte saa vel de Vilkaar, under hvilke han havde faaet Ad-

gang, at han indsaae hvor vanskeligt det vilde være at naae Gaden ad samme Vei, hvorpaa han var kommen ind, da han ikke tvivlede paa, at de, der havde Post ved den yderste Port jo vilde standse ham, eftersom de nu sikkert vare underrettede om hvem han var. Ogsaa den anden Udgang syntes ham ligesaa farlig. Han var ikke bleven saa overrasket ved Indholdet af Bekjendtgjørelsen, som ved det, at Senatet gjorde sin Fremgangsmaade saa offentlig bekjendt, og han havde hørt sig selv angives med en vis Aval, det er sandt, men uden Angst. Der var saa mange Midler til at forklæde sig, og det var saa sædvanligt at man gik forklædt om i Venedig, at han ingen Mistillid havde havt til at det vilde faae et godt Udfald førend nu han fandt sig selv i denne hæslige Forlegenhed. Gelsomina læsde hans Tvivlraadighed i hans Øine og det gjorde hende ondt at hun voldte ham saamegen Bekymring.

„Det er ikke saa slemt, som det synes, at Du forestiller Dig det;" — sagde hun; — „de have tilladt Dig at besøge Din Fader paa visse Tider, og denne Tilladelse er et Beviis paa, at Senatet ikke er uden Medlidenhed. At jeg, for at føie Dig, har glemt et af Vilkaarene, ville de ikke være saa haardhjertede at ansee for en Forbrydelse."

Jacopo saae paa hende med Medlidenhed, thi han

vidste meget vel, hvor lidet hun kjendte Statens virkelige Sindelag, og haardhjertede Politik.

„Det er paa Tiden, at vi gaae," — sagde han; — „at ikke din Uskyldighed skal komme til at bøde for min Forseelse. Jeg er nu nær ved den offentlige Corridor, og maa stole paa min Lykke for at naae Gaden."

Gelsomina hang ved hans Arm, da hun ikke vilde overlade det til ham selv at finde Veien i denne frygtelige Bygning.

„Det gaaer ikke an, Carlo! — Du vil træffe paa en Soldat, og din Forseelse vil blive bekjendt; maaskee ville de nægte Dig Tilladelse til at komme igjen; maaskee ville de laase Døren paa din stakkels Faders Celle."

Jacopo bad hende med et Vink, at gaae foran; og fulgde efter. Med et bankende, skjøndt lettet Hjerte, gik Gelsomina igjennem Gangene, og lukkede omhyggeligt hver Dør, som de kom igjennem indtil de naaede den velbekjendte Sukkenes Bro. Den ængstelige Pige skred fremad med lettere Trin, da hun nærmede sig sin Bolig, thi hun grublede, medens hun gik, over Midler til at skjule sin Ledsager i hendes Faders Værelse, hvis det skulde være farligt for ham at gaae ud af Fængslet saalænge det var lyst.

„Kun et eneste Mimut, Carlo!" — hvidskede hun, i det hun satte Nøglen i Døren, der gik ind til den sidste Bygning; Laasen gik op, men Døren vilde ikke

dreie sig paa sine Stabler. Gelsomina blegnede, i det hun sagde: „De har slaaet Skaaderne for!"

„Det er det samme; jeg vil gaae igjennem Paladsets Gaard, og ile raskt forbi Hellebardereren uden Maske."

Gelsomina saae ingen stor Fare i, at han blev gjenkjendt af en af Dogens Leiesvende, og ængstelig efter at frie ham for saa ubehagelig en Stilling, fløi hun tilbage til den anden Ende af Gangen. Hurtigt stak hun Nøglen i den Dør, gjennem hvilken hun nylig var kommen, men ikke med bedre Virkning. Hun svimlede tilbage og søgde at holde sig ved Muren.

„Vi kunne nu hverken komme frem eller tilbage!" — raabde hun, gjennembævet af Angst uden at vide hvorfor.

„Jeg seer det Alt!" — svarede Jacopo; — „vi ere indesluttede paa denne ulykkelige Bro."

I det han taelde, tog Banditten ganske roligt Masken af, og fremviisde et Ansigt, hvori en fast Beslutning stod malet.

„Santa Madre di Dio! hvad kan det betyde?"

„At vi have gaaet denne Vei eengang for tit, min Elskte! Raadet misunder os disse Besøg."

Skaaderne paa begge Dørene fløi bragende tilbage, og Hængslerne knagede paa en og samme Tid. En af Inqvisitionens Embedsmænd traad bevæbnet ind

med Haandjern, Gelsomina udstødte et Skrig, men Jacopo rørde ikke et Lem eller en Muskel, medens han blev lænket og fik Haandjernene paa.

„Mig ogsaa!" — skreg hans Ledsagerinde rasende; — „Jeg er den meest skyldige! — bind mig! — kast mig i Fængsel, men lad den stakkels Carlo gaae!"

„Carlo!" — gjentog Manden med en ufølsom Latter.

„Er det saadan en Forbrydelse at besøge sin Fader i hans Fængsel? — De veed jo af disse Besøg, — de have tilladt dem! — han er alene kommet til urette Tid."

„Pige! veed Du for hvem Du taler?"

„For det bedste Hjerte — for den trofasteste Søn i Venedig! O! dersom I havde seet ham græde, som jeg har, over den gamle Fanges Lidelser! — Dersom I havde seet ham i hans Fortvivlelse, vilde I have Medlidenhed med ham!"

„Hør!" — svarede Officieren, i det han oplostede en Finger, for at paabyde Opmærksomhed.

Trompeten tonede fra St. Markus-Broen lige neden under dem, og Udraaberen oplæsde igjen Bekjendtgjørelsen, hvori der blev budet Guld for at fængsle Banditten.

„Det er Republikkens Tjener, der udsætter en Belønning for ens Hoved, der bærer en offentlig Dolk!" — raabde Gelsomina aandesløs; — „han fortjener sin Skjæbne!"

„Hvorfor modstaaer Du da?"

„I taler uden Mening!"

„Taablige Pige! denne er Jacopo Frontoni!"

Gelsomina vilde ikke have troet sine egne Øren, havde hun ikke seet Angsten i Jacopos Blik. Den græselige Sandhed var tydelig; hun sank livløs ned. I samme Øieblik blev Banditten revet bort fra Broen.

Syv og Tyvende Kapitel.

"Gardinet vil vi løfte op og see
Hvad foregaaer i dette Kammer!"

Rogers.

I Venedigs Gader og Stræder hørdes den Dag mange Rygter, der bleve yttrede paa den hemmelighedsfulde Maade, der characteriserede denne By. Hundrede gik tæt forbi Granitstøtterne, som om de ventede at see Banditten paa hans sædvanlige Plads, foragtende Bekjendtgjørelsen med en dumdristig Trods, thi han havde saa længe og saa hemmelighedsfuldt været taalt offentligt, at man havde Møie med at overtale sig til at troe, at han saa let vilde lade sig skræmme. Det er unød-

vendigt at sige, at denne Forventning blev skuffet. Man taelde derfor meget til Berømmelse for Statens Retfærdighed, thi den Ringe er altid dristig nok, naar det kommer an paa at rose sine Overmænd.

Men Dagen hengik uden at nogen nye Begivenhed kaldte Borgerne fra deres sædvanlige Forretninger. Bønnerne for den Døde bleve fortsatte, med korte Mellemrum, og Messer bleve læste i Halvdelen af Stadens Kirker for Fiskerens Sjæl. Hans Kammerater, der vel vare lidt mistænksomme endnu, men som fandt sig meget smigrede, bivaanede Ceremonierne med en Blanding af Skinsyge og Glæde. Førend Natten brød frem vare de igjen de meest lydige af dem, Oligarchiet traad under Fødder.

St. Markus Pladsen blev fuld til sædvanlig Tid; Adelen forlod Broglio som sædvanligt, og Pladsen var igjen munter førend Klokken havde forkyndt den anden Time af Natten. Gondoler, fulde af adelige Damer, viisde sig paa Kanalerne; Vindverne paa Pladserne bleve aabnede for at modtage Søvinden; og man begyndte at høre Musik i Havnen, paa Broerne og under de Skjønnes Balkoner. Selskabets sædvanlige Systler bleve ikke afbrudte, fordi Uret ikke blev hævnet eller fordi den Uskyldige maatte lide.

Der stod den Tid, som der staaer endnu, en Mængde Paladser af lidet mindre end kongelig Pragt;

Læseren har havt Leilighed til at blive bekjendt med en eller to af disse prægtige Bygninger, og det er nu blevet vor Pligt, at føre ham i Indbildningen til en Anden.

Den særegne Bygningsmaade, der er en Følge af Venedigs Beliggenhed i Vandet, giver en Deel af de fornemste Boliger i denne mærkværdige By, den samme almindelige Characteer. Det Huus, til hvilket Traaden af vor Historie nu leder vore Læsere, havde sin Vandport, sin Forgaard, sine massive Marmortrapper, sin indre Gaard, sin prægtige Række af Værelser, sine Malerier, sine Lysekroner, sine kostbare Steenarter, lagte i Figurer, ligesom alle de, vi allerede have fundet det nødvendigt at beskrive.

Klokken var ti efter vor Maade at beregne Tiden paa. Et lille, men elskværdigt Familiemaleri fremviisde sig indenfor Murene af den Raadsherrebolig, som vi have omtaelt. Det var en Fader, en Mand i sine bedste Aar, med et Die, i hvilket Aand, Forstand, Menneskekjærlighed og, i dette Øieblik, faderlig Følelse, udtaelde sig. Han holdt med faderlig Stolthed, en leende Dreng paa tre eller fire Aar, i sine Arme. En smuk, venetiansk Dame, med gyldne Lokker, og glødende Kinder, saaledes som Titian pleiede at male hendes Kjøn, sad paa en Løibænk og fulgde begges Bevægelser med en Moders og Ægtefælles Følelser, i det hun lo i fro

Medfølelse af sit unge Haabs uskyldige Glæde. En Pige, der bar hendes ungdommelige Billede, med Lokker, der naaede hende til Hofterne, legede med et Barn, hvis Alder var saa spæd, at det ikke kunde skjønne. Denne Scene fandt Sted just som Klokken slog paa Pladsen. Ved det første Slag satte Faderen sin Dreng og saae paa sit Uhr.

„Skal Du bruge din Gondol i Nat, min Kjære?" — spurgde han.

„Med Dig, Paolo!"

„Ikke med mig, min Bedste! Jeg har Forretninger, der ville holde mig beskjæftiget til Klokken tolv."

„Nei, Du finder Fornøielse i at forlade mig, naar Du er i det Lune."

„Siig ikke det! Jeg har bestemt en Sammenkomst i Nat med min Agent og jeg kjender det moderlige Hjerte for vel til at tvivle om, at Du vil overlade mig denne Time, medens jeg sørger for disse Kjæres Fordeel."

Donna Gjulietta ringede efter sin Kaabe. Det mindste Barn og den larmende Dreng bleve bragte til Sengs, medens Damen og det ældste Barn gik til Gondolen. Donan Gjulietta maatte ikke gaae uledsaget til sin Baad, thi dette var en Familie, i hvilken gjensidig Tilbøielighed paa det heldigste havde understøttet de sædvanlige Beregninger, da Ægteskabsbaandet blev knyttet. Hendes Huusbonde kyssede hendes Haand, da han hjalp

hende ind i Baaden, og Gondolen var gledet et godt Stykke fra Bolværket, da han forlod de nederste Stene af Trappen.

„Har Du gjort Værelset i Stand for mine Venner?" — spurgde Signor Soranzo, thi det var den samme Raadsherre, der havde været i Dogens Følge, da denne gik Fisterne imøde.

„Ja, Signore!"

„Og Salene og Lysene ere i Orden?"

„Excellence, alt er i Stand."

„Du har sat Stole for Sex — vi ville blive sex."

„Signore, der er sex Lænestole."

„Det er godt; naar den Første af mine Venner kommer, vil jeg gaae derind."

„Signore! Der er allerede to maskerede Herrer derinde."

Signore Soranzo studsede; derpaa saae han igjen paa sit Uhr, og gik hurtigt til en sjern, men stille Deel af Paladset. Han naaede en lille Dør, og da han havde aabnet den, befandt han sig i Nærværelsen af dem, der sandsynligviis ventede paa hans Komme.

„Tusinde Gange om Forladelse, Signori!" — sagde Herren i Huset; — „dette er en ny Pligt for mig og Tiden gik hen uden at jeg mærkede det. Jeg beder om Forladelse, mine Herrer! Nøiagtighed i Fremtiden skal gjøre min nærværende Forsømmelse god igjen."

Begge de Fremmede vare ældre end deres Vert, og det var tydeligt af deres haarde Ansigtstræk, at de havde langt mere Erfaring end han. Hans Undskyldninger bleve modtagne med Høflighed, og en kort Tid angik Samtalen kun sædvanlige Gjenstande.

„Ere vi skjulte nok her?" — spurgde en af Gjæsterne efter nogle Minutters Forløb.

„Saa skjulte, som i Graven. Ingen kommer ukaldt herind, uden min Kone, og hun har i dette Øieblik taget en Baad for at more sig i Aften."

„Man taler om, at I lever i et lykkeligt Ægteskab, Signore Soranzo! Jeg haaber, at I har indseet Nødvendigheden af at lukke Dørene vel i Aften endogsaa for Donna Gjulietta!"

„Tvivl ikke derpaa, Signore! St. Markus' Anliggender gaae foran alle Andre."

„Jeg føler mig meget lykkelig, Signore! ved det at Loddet har givet mig saa fortræffelige Collegaer i det hemmelige Raad. Tro mig, jeg har forrettet denne hæderværdige Pligt i mine Dage i et mindre behageligt Selskab."

Denne smigrende Tale, hvormed den rænkefulde Raadsherre regelmæssigt havde hilset alle dem, Skjæbnen i hans lange Levetid havde givet ham til Medbrødre i Inquisitionen, blev vel modtaget, og den blev besvaret med lignende Høflighedsyttringer.

„Det vil synes, at den værdige Signor Alsessandro Gradenigo var en af vore Forgjængere," — vedblev han, i det han kigede i nogle Papirer, thi endskjøndt at de nærværende Tre vare ubekjendte, saalænge de beklædte deres Embede, for alle, undtagen for nogle faa Secretairiater og Statsembedsmænd, overgav dog den venetianske Politik deres Navne til deres Eftermænd; — „en Mand af anseelig Byrd og af stor Hengivenhed for Staten!"

„Vi have tiltraadt vore Poster i et uroligt Øieblik, Signore!" — bemærkede den Anden; — „men det vil synes at Oprøret blandt Fiskerne allerede er dæmpet. Jeg begriber, at disse Karle havde nogen Grund til at have Mistillid til Staten."

„Denne Sag er lykkeligt bragt i Orden!" — svarede den Ældste af de Tre, der var længe øvet i at glemme det, Politikken vilde skulde være uomtaelt, naar Maalet engang var opnaaet; — „Galleierne maae bemandes, ellers vil St. Markus lide Spot og Skam."

Signore Soranzo, der havde faaet nogle foreløbige Underretninger om sine nye Pligter, saae forrigsuld ud; men ogsaa han var blot en Skabning af et System.

„Er der noget af særdeles Vigtighed, som vi skulle overveie?" — spurgde han.

„Signori! der er al Grund til at troe, at Staten har lidt et smerteligt Tab. I kjende begge To Arvingen efter Tiepolo, i det mindste af Rygtet, skjøndt

hendes Indgetogenhed maaskee har hindret Eder i at lære at kjende hende personlig."

„Donna Gjulietta er meget veltalende i at prise hendes Skjønhed," — sagde den unge Herre i Huset.

„Der var intet fordeelagtigere Parti i Venedig!" — føiede den tredie Inquisitor til.

„Ingen af fortræffeligere Egenskaber eller af større Rigdom; men jeg frygter for at vi have mistet hende, Signore! Don Camillo Monforte, hvem Gud ville beskytte, til vi ikke behøve hans Indflydelse længere, var nær ved at spille os et Puds, men just som Staten gjennemkrydsede hans velanlagte Plan, kom Damen af en Hendelse i Oprørernes Hænder, og fra dette Øieblik have vi ingen Efterretning om hende."

Paolo Soranzo haabede i sit Hjerte, at hun var i Neapolitanerens Arme.

„Et Secretariat har indberettet til mig, at Hertugen af Sant' Agata er forsvunden," — bemærkede den Tredie; — „heller ikke er den Felukke, der pleier at bruges til hemmelige Sendelser, længere for Anker her."

De to gamle Mænd betragtede hverandre, som om de begyndte at faae et Lys i Sagen. De saae at der var intet Haab mere, og da de vare alt for erfarne i Udførelsen af deres Forretninger, spildte de ingen Tid mere med unyttige Klager.

„Vi have to Sager af Vigtighed;" — bemærkede

den Ældste; — „den gamle Fiskers Legeme maa lægges roligt i Jorden, med saa liden Fare for en Tumnel som mueligt; og vi have den bekjendte Jacopo at bestemme over."

„Denne Sidste maa vi først have fat paa," — sagde Signor Soranzo.

„Det er allerede skeet. Kan De troe det, mine Herrer! han er bleven grebet i Dogens eget Palads!"

„Til Blokken med ham, uden Opsættelse!"

De gamle Mænd saae igjen paa hverandre, og det var tydeligt, at de, eftersom de begge havde været Medlemmer af det forrige Raad, vare Medvidere i en Hemmelighed, som deres Collega ikke kjendte til. Der var noget synligt i deres Blikke, der lignede en Opfordring til at skaane hans Følelser, førend de kom mere aabenbart til de vigtige Dele af deres Pligter.

„For den hellige St. Marcus' Skyld, Signori! Lad Retfærdigheden blive fyldestgjort offentligt i dette Tilfælde!" — vedblev det umistænksomme Medlem af de tre Mænds Raad; — „Kan den, der bærer en Dolk, der er tilsals for enhver, have nogen Fordring paa Medlidenhed? Og kunne vi paa en værdigere Maade udøve vor Pligt, end ved en offentlig Retfærdighedshandling, som Folket saa længe har ønsket?"

De gamle Raadsherrer bukkede, til Tegn paa at de bifaldt deres Collegas Mening, der blev yttret med

en ung Erfarenheds hele Hæftighed og et oprigtigt Gemyts Frimodighed; thi der er en antaget Moral, som man er kommet overeens om at hylde, i det mindste efter Skinnet, endog i den meest krogede Politik.

„Det kan være nyttigt, Signore Soranzo! at vise Retfærdigheden denne Hylding!" — svarede den Ældste. — „Her er forskjellige Beskyldninger, der ere fundne i Løvemunden, mod Neapolitaneren, Signore Don Camillo Monforte. Jeg overlader det til Eders Viisdom, at dømme om Sandheden af dem."

„Stor Ondskab røber sin egen Oprindelse!" — raabde den mindst erfarne af Inquisitionens Medlemmer; — „Jeg tør sætte mit Liv derpaa at disse Beskyldninger komme fra privat Had, og ere uværdige til Statens Opmærksomhed. Jeg har havt megen Omgang med den unge Herre af Sant' Agata, og en værdigere Adelsmand findes der ikke iblandt os."

„Dog har han lagt Planer for at erholde Tiepolos Datter!"

„Er det da en Forbrydelse, at Ungdommen søger Skjønheden? Han har viist Frøkenen en stor Tjeneste, da hun var i Fare; og at Ungdommen forvandler Taknemmelighed til Kjærlighed er ikke usædvanligt."

„Venedig føler ogsaa Kjærlighed, saavel som den Yngste af os Alle, Signore!"

„Men Venedig kan jo ikke ægte Arvingen."

„Sandt! St. Markus maa blive tilfredsstillet ved at paatage sig en forsigtig Fadders Pligt. I er endnu ung, Signore Soranzo! og Donna Gjulietta er af en sjelden Skjønhed. Naar I begge blive ældre, ville I see Rigernes, saavelsom Familiers Lykke med andre Øine. Men vi spilde Tiden uden Nytte paa denne Gjenstand, eftersom vore Agentere endnu ikke have berettet, hvilket Udfald deres Bestræbelser have havt. Den Sag, det nu haster meest med, er den med Banditten. Har hans Høihed viist Eder det sidste Brev fra hans Hellighed betræffende de opfangede Redskaber?"

„Ja! vore Formænd have givet et godt Svar og derved maa det blive."

„Vi ville da begynde at undersøge Sagen med Jacopo Frontoni. Det vil være nødvendigt, at vi forsamle os i Inquisitionsværelset for at lade Fangen blive confronteret med sine Anklagere. Det er en vigtig Sag, Signore! og Venedig vilde tabe meget i Menneskernes Agtelse, hvis den høieste Domstoel ikke tog sig med Fynd af denne Sag."

„Til Blokken med den Usling!" — raabde Signore Soranzo igjen.

„Han vil maaskee lide denne Skjæbne, eller endogsaa blive straffet med Hjulet. En nøiagtig Undersøgelse vil vise os hvilken Vei Politiken bør gaae."

„Der kan kun være eet Slags Politik, naar der

er Spørgsmaal om Borgernes Liv. Jeg har aldrig før været utaalmodig efter at forkorte et Menneskes Liv, men i denne Sag, kan jeg neppe udholde nogen Opsættelse."

„Eders hæderfulde Utaalmodighed skal blive tilfredsstillet, Signore Soranzo! thi da vi have forudseet at Sagen fordrede Hast, har min Collega, den værdige Raadsherre, der er forsamlet med os paa dette Sted, og jeg, udstedt de nødvendige Befalinger i denne Henseende. Timen er nær, og vi ville begive os til Inquisitionens Værelse for at gjøre vor Pligt."

Samtalen blev nu henvendt paa mere almindelige Gjenstande. Dette hemmelige og overordentlige Raad, der var nødt til at bestemme forskjellige Steder til sine Møder, der kunde tage sine Beslutninger paa Piazza eller i Paladset, blandt Maskeradens Lystigheder eller for Alteret, i en munter Forsamling eller i sine egne Lønkamre, havde nødvendigviis mange Ting under sit Opsyn. Da det var Fødselen, der bestemde Medlemmerne af dette Raad, og Gud ikke havde skabt alle lige hjerteløse for denne Bestilling, hendtes det undertiden, som i nærværende Tilfælde, at de mere verdsligt sindede af dets Medlemmer maatte søge at omstemme en ædelmodigere Collega, førend denne frygtelige Maskine kunde komme i Gang.

Signore Soranzo var en Mand af en fortræffelig Charakteer, og hans huuslige Lykke havde bidraget til at bestyrke hans naturlige Tilbøieligheder. Ligesom Andre af hans Rang og Forventninger havde han fra Tid til anden studeret denne saakaldte Republiks Historie og Politik, men Standsfordomme havde faaet ham til at antage nogle Grundsætninger, som han vilde have forkastet med Foragt, hvis de vare blevne fremsatte for ham i en anden Form. Alligevel var Signore Soranzo langt fra at forstaae de fulde Virkninger af det System, han var født til at understøtte. Venedig ærede dog saameget det offentlige Omdømme, at den ikke fremviisde uden et falskt Maleri af sine virkelige Grundsætninger. Alligevel bleve mange af disse, der vare saa iøinefaldende at de ikke kunde skjules, vanskelige at antage for en, der endnu var saa uerfaren; og den unge Raadsherre lukkede ofte Øinene for deres Hensigter, eller naar han søelde deres Indflydelse paa alt hvad der omgav ham, var han glad ved at finde et tilsyneladende eller indirect Gode, som et Paaskud for sin Indvilligelse.

I denne Sindsforfatning blev Signore Soranzo ganske uventet optaget i de tre Mænds Raad. Ofte havde han i sine Ungdoms Drømme betragtet denne uansvarlige Magt som Maalet for sine høieste Ønsker. Tusinde Billeder af det Gode, han vilde stifte, beskjæftigede hans

Indbildningskraft, og det var først, da han blev ældre, og fik Leilighed til nærmere at betragte de Ænker, der omgive den meest Veltænkende, at han kunde overtale sig til at troe, at de fleste af hans Planer ikke vare udførlige. Saaledes traad han ind i Raadet med Tvivl og Ahnelser.

Men Signore Soranzos Collegaer havde mere Vanskelighed med at danne ham for en Statsmands Pligter, der vare saa forskjellige fra dem, han var vant til at udøve, som Mand, end de havde ventet. De vare lig to dresserede Elephanter i Østerlandene, der, selv i Besiddelse af dette ædle Dyrs fine Instinct og gode Egenskaber, og tillige oplærte af en høiere Forstand, blive stillede paa hver Side af en yngre Broder, der nylig er kommet fra Skoven, og hvem det er deres Pligt at lære hvorledes han med Værdighed skal bære en Rajahs Palankin.

Ved mange Hentydninger paa deres Politik, men uden ret at komme frem med deres egentlige Mening, vedblev de ældre Raadsherrer Samtalen, indtil Tiden kom, da de skulde møde i Dogens Palads. De skildes derpaa ad, og ligesaa hemmeligt, som de vare komne, for at intet almindeligt Øie skulde gjennemtrænge Hemmeligheden af deres offentlige Characteer.

Den meest Erfarne af dem viisde sig i en Forsamling af Adelige, som mange ædle og skjønne Damer beærede med deres Nærværelse, og forsvandt igjen saale-

des, at ingen kunde gjætte hvor han var blevet af. Den Anden besøgde en Vens Sotteseng, hvor han taelde længe og opbyggeligt med en Munk om Sjælens Udødelighed, og en Christens Forhaabninger; da han gik bort, meddeelde den hellige Mand ham sin Velsignelse, og Familien var uudtømmelig i at rose ham.

Signore Soranzo blev i sin egen glade Familiekreds indtil det sidste Øieblik. Donna Giulietta var vendt tilbage, friskere og mere elskværdig end før, fra den styrkende Søvind, og hendes blide Stemme, tillige med hendes Førstefødte, den ovenomtaelte skjønlokkede Piges melodiske Latter, klang endnu i hans Ører, da hans Gondolerer satte ham i Land nedenfor Broen Rialto. Her maskerede han sig, og ilede med Folkestrømmen til St. Markuspladsen gjennem de snævre Stræder. Da han engang var inde i Sværmen, var der ingen Fare for at han skulde blive kjendt. Forklædning var ligesaa tit nyttig for Venedigs Oligarchie, som aldeles nødvendig for at undgaae Despotismen, og at gjøre Byen taalelig for Borgerne. Paolo saae nogle sortladne, barbenede Mænd fra Lagunerne gaae ind i Kathedralkirken. Han fulgde efter og stod snart foran det svagt oplyste Alter, hvor man endnu læsde Messer for Antonios Sjæl.

„Var det en af dine Kammerater?" — spurgde han en af Fiskerne, hvis mørke Øie straalde, lig Blikket af en Basilisk.

„Det var det, Signore! — en ærligere, retskafnere Mand har aldrig kastet sit Garn i Bugten."

„Han er falden som et Offer for sin Baad?"

„Cospetto di Bacco! Ingen veed paa hvad Maade han er kommet af Dage. Nogle sige, at St. Markus længes efter at see ham i Paradiis, og nogle paastaae at han er faldet for en offentlig Bandit ved Navn Jacopo Frontoni?"

„Hvorfor skulde en Bandit berøve ham Livet?"

„Ved at have den Godhed at besvare Eders eget Spørgsmaal, vil I spare mig en Forlegenhed. Hvorfor skulde han — man siger vel at Jacopo er hævngjerrig, og at Skamfuldhed og Forbittrelse over at være overvunden i Regattaen af saadan en gammel Mand, har været Aarsagen."

„Er han saa skinsyg over sin Berømmelse som Roerkarl?"

„Diamine! Jeg har seet den Tid da Jacopo hellere vilde døe, end tabe i en saadan Strid; men det varførend han tog til Dolken. Havde han blevet ved sin Aare, kunde Tingen have været rimelig; men da han engang har givet sig af med den anden Haandtering, synes det urimeligt at han skulde agte det saa høit at vinde en Seier paa Kanalen."

„Kunde Manden ikke være falden i Lagunerne ved et Tilfælde?"

„Det kunde være, Signore! Det hendes undertiden,

men da anſee vi det for klogere at ſvømme hen til Baaden, end at ſynke. Gamle Antonio havde i ſin Ungdom en Arm, der kunde bringe ham fra Bolværket til Lido."

„Men han kunde have ſtødt ſig i Faldet, ſaa at han ikke kunde redde ſig ſelv?"

„Da vilde der nok have været Mærker paa Liget, Signore!"

„Vilde Jacopo ikke have brugt Dolken?"

„Maaſkee ikke mod en, ſom Antonio. Den gamle Mands Gondol blev funden i Mundingen af den ſtore Kanal, en halv Miil fra Liget og imod Vinden. Vi bemærke disſe Ting, Signore! fordi det er noget I ikke forſtaaer Eder paa."

„God Nat, Fiſker!"

„God Nat, Excellence!" — ſagde Sømanden fra Lagunerne, ſtolt af at have ſaa længe tildraget ſig en Mands Opmærkſomhed, ſom han troede høit ophøiet over ſig. Den forklædte Raadsherre gik. Det var ikke vanſkeligt for ham at forlade Domkirken ubemærket, og han havde ſine private Hjælpemidler til at komme ind i Paladſet, uden at tildrage ſig noget uforſkammet Diets Opmærkſomhed. Hurtigt forenede han ſig med de øvrige Medlemmer af den frygtelige Domſtoel.

Aatte og Tyvende Kapitel.

Der hvor Fangerne hvile sammen, høre de ikke Undertrykkernes Stemme.

Job.

Den Maade, paa hvilken de tre Mænds Raad holdt sine mere offentlige Møder, hvis noget, der havde Sammenhæng med det hemmelighedsfulde Selskab, kunde kaldes offentligt, kjende vi allerede. Ved nærværende Leilighed var der samme Dragter, samme Forklædning og samme Betjente, som i den Scene, der er beskrevet i et af de forrige Kapitler. Den eneste Forandring bestod i Dommernes Charakteer saavelsom i de Anklagedes. Ved en særegen Stilling af Lampen, blev de fleste Lysstraaler samlede paa det Sted, hvor Fangen skulde tage Plads, medens den Side af Værelset, hvor Dommerne sade, var indhyllet i en Dunkelhed, der passede vel til deres dunkle, hemmelighedsfulde Forretning. Forend Døren blev aabnet, gjennem hvilken man ventede den Fangne, hørde man Klangen af Lænker udenfor, et tydeligt Beviis paa at Sagen vilde blive alvorlig. Døren gik op og Banditten stod for de ubekjendte Mænd, der skulde afgjøre hans Skjæbne.

Da Jacopo ofte havde været for dette Raad, skjøndt aldrig som Fange, røbede han hverken Forundring eller

Frygt ved Synet af alle de mørke Gjenstande, hans Øie stødte paa. Hans Ansigt var roligt, men blegt, hans Lemmer ubevægelige og hans Mine sømmelig. Da den lille Tummel, som hans Indtrædelse forvoldte, havde hørt op, herskede der Stilhed i Værelset.

„Du hedder Jacopo Frontoni?" — spurgde Secretairen, der ved denne Leilighed taelde for de Tre.

„Saa hedder jeg!"

„Du er en Søn af en vis Riccardo Frontoni, en Mand, der er bekjendt for at have forvanskket Statens Indkomster, og som er straffet med Forviisning til en langt bortliggende Ø, eller paa en anden Maade."

„Signore! — eller straffet paa en anden Maade!"

„Du var Gondolerer i din Ungdom?"

„Jeg var Gondolfører."

„Din Moder er —"

„Død;" — sagde Jacopo, da han saae at den anden holdt op for at raadspørge sine Optegnelser.

„Det Dybe i den Tone, hvori han udtaelde dette Ord, foraarsagede en Taushed, som Secretairen ikke afbrød, førend han havde kastet et Blik tilbage til Dommerne.

„Hun var ikke anklaget for din Faders Forbrydelse?"

„Om hun ogsaa havde været det, Signore! har hun længe været udenfor Republikkens Magt."

„Kort efter at din Fader blev straffet af Staten, forlod Du dine Forretninger som Gondolerer?"

„Det gjorde jeg, Signore!"

„Du er anklaget, Jacopo! for at have lagt Aaren for at tage fat paa Dolken."

„Det er jeg, Signore!"

„I adskillige Aar har Rygtet om dine blodige Gjærninger taget mere og mere til i Venedig, saa at tilsidst ingen er død en unaturlig Død, uden at man har givet Dig Skylden?"

„Det er altfor sandt, Signore Segretario! — Jeg vilde, at det ikke var saaledes."

„Hans Høiheds og Raadets Ører have ikke været lukkede for disse Klager, men de have længe hørt paa disse Rygter med den Opmærksomhed, der anstaaer en omhyggelig og faderlig Regjering. Dersom de have tilladt Dig at gaae frit omkring, har det alene været af Frygt for at besudle Retfærdighedens Hermelin med en overilet og ikke paa tilstrækkelige Beviser grundet Dom."

Jacopo bukkede uden at tale. Men et saa vildt og betydningsfuldt Smiil foer alligevel over hans Ansigt ved denne Erklæring, at den bestandige Secretair ved denne hemmelige Domstoel, der tjende dens Lemmer til Organ, bukkede sig nærmere mod de Papirer, han holdt, som om han saae dybere i sine Documenter. Læseren vil ikke vende tilbage med Forundring til denne Side, naar han har naaet Forklaringen over denne Begivenhed, thi ligesaa tydelige Bedragerier, om ikke af saa ryggesløs

en Charakteer, ere blevne offentligt behandlede af polittiske Samfund endog i hans egen Tidsalder.

„Der er nu en særegen, frygtelig Forbrydelse lagt Dig til Last, Jacopo Frontoni!" — vedblev Secretairen; — „og af Omhu for Borgernes Liv, har dette frygtelige Raad paataget sig at undersøge Sagen. Kjender Du en vis Antonia Vecchio, en Fisker her i vore egne Laguner?"

„Signore! jeg kjendte ham godt paa den sidste Tid, og det gjør mig meget Ondt, at det kun var paa den sidste Tid."

„Du veed da, at hans Legeme er bleven fundet druknet i Bugten?"

Jacopo gyede, og tilkjendegav alene med et Tegn, at det var ham bekjendt. Virkningen af dette tause Svar paa den Yngste af de Tre var tydelig; han vendte sig til sine Collegaer, som en, der var forbauset over den Tilstaaelse, det indeholdt. Hans Collegaer bukkede til Tegn paa at de forstode ham; og Secretairen blev ved:

„Hans Død har vakt Misfornøielse blandt hans Staldbrødre, og denne Sag er bleven en alvorlig Gjenstand for det høie Raads Undersøgelse."

„Den ringeste Mands Død i Venedig burde være en Gjenstand for Raadsherrernes Omsorg, Signore!"

„Du veed, Jacopo! at Du er anklaget for at være hans Morder?"

„Det veed jeg, Signore!"

„Der siges, at Du kom blandt Gondolererne til den sidste Regatta, og at Du vilde have vundet Prisen, havde denne Fisker ikke været?"

„Deri er der ingen Usandhed, Signore!"

„Du nægter ikke Forbrydelsen?" — sagde Secretairen synlig overrasket.

„Jeg er vis paa at jeg vilde have vundet Prisen, hvis Fiskeren ikke havde været!"

„Og Du ønskede det, Jacopo?"

„Af mit ganske Hjerte, Signore!" — svarede den Anklagede med en dyb Bevægelse, som han hidtil ikke havde yttret Mage til; — „Jeg var en Mand, der var fordømt af mine Kammerater, og Aaren havde været min Stolthed fra min Barndom indtil nu."

En ny Bevægelse hos den tredie Inquisitor robede baade hans Deeltagelse og Overraskelse.

„Tilstaaer Du Forbrydelsen?"

Jacopo smilde, men mere af Spot, end af nogen anden Følelse.

„Dersom de høie Raadsherrer her ville tage Maskerne af, vil jeg maaskee kunne besvare dette Spørgsmaal med større Tillid!" — sagde han.

„Din Fordring er dristig og lovstridig. Ingen

kjender de Raadsherrer af Person, der lede Statens Skjæbne. Tilstaaer Du Forbrydelsen?"

En Betjent, der pludseligt traad ind, forhindrede Svaret. Manden overrakde den Inquisitor, der var klædt i Rødt en skreven Rapport, og gik ud. Efter en kort Pause, fik Vagten Ordre til at føre Fangen ud.

„Høie Raadsherrer!" — sagde Jacopo, i det han med en fast Mine gik henimod Bordet, som om han vilde gribe Øieblikket, for at frembringe det, han havde at sige; — „Naade! giv mig Tilladelse til at besøge en i Fængslet under Blytaget! — Jeg har vægtige Grunde for dette Ønske, og jeg beder Eder, som Mænd og Fædre, tilsteder mig det!"

De to, der vare beskjæftigede med den nylig bragte Efterretning, vare saa fordybede heri, at de ikke hørde hans Forlangende. Den anden Inquisitor, Signore Soranzo, havde bragt Lampen nærmere, for at betragte en saa aabenbar Forbryders Ansigtstræk. Rørt af den Følelse, der laa i hans Stemme, og behageligt skuffet i de Ansigtstræk, han studerede, paatog han sig den Myndighed at tilstaae ham hans Begjæring.

„Føi ham i hans Ønske!" — sagde han til Hellebardereren; — „men holdt ham i Beredskab til at træde frem igjen."

Jacopo yttrede sin Taknemmelighed, men bange

for at de Andre skulde lægge sig der imellem og forekomme hans Ønske, skyndte han sig ud af Værelset.

Den lille Trops Gang, der nu tog Veien fra Inquisitionens Værelse til dets Slagofferes Sommerfængsler havde noget Charakteristisk, der passede til Stedet og Regjeringen.

Den gik igjennem skumle hemmelige Gange, der skjuldes for Almuens Øine, medens tynde Vægge alene skilde dem fra Dogens Værelser, der skjulde Usselheden indenfor med udvortes Glands og Pragt, netop ligesom det var Tilfældet med Staten. Da de naaede det øverste Stokværk standsede Jacopo og vendte sig til sine Bevogtere.

„Hvis I ere Guds Skabninger, saa tag disse raslende Kjæder af, blot for et Øieblik."

Hans Bevogtere saae forbausede paa hverandre, men ingen tilbød sig at bevise ham denne Tjeneste.

„Jeg besøger, maaskee for sidste Gang," — vedblev Fangen; — „en dybt nedbøiet, — jeg kan sige — en døende Fader, der ikke kjender min Forfatning; — vil I, at han skal see mig saaledes?"

Dette Spørgsmaal, der blev gjort ligesaa meget med Gebærder, som med Ord, gjorde sin Virkning. En af Vægterne tog hans Lænker af og bad ham gaae videre. Forsigtigt gik Jacopo fremad, og da Døren var lukket op, gik han ene ind i Cellen, thi ingen af de andre

havde Lyst til at udsætte sig for Heden derinde. Døren blev lukket efter ham, og Værelset blev mørkt.

Uagtet sin paatagne Fasthed, nølede Jacopo dog, da han fandt sig selv saa pludseligt ført ind til den forlorne Fanges tause Elendighed. Et dybt Suk tilkjendegav ham ved hvilken Side Straaleiet var.

„Fader!" — sagde Jacopo ømt.

Han gav intet Svar.

„Fader!" — gjentog han med en stærkere Stemme.

Aandedraget blev mere hørligt, derpaa sagde den Fangne.

„Hellige Maria, hør min Bøn! Gud har sendt Dig, Søn! for at lukke mine Øine."

„Forlader Kræfterne Dig, Fader!"

„Ganske! Min Time er kommen, — jeg havde haabet at see Dagens Lys igjen, at velsigne din dyrebare Moder og Søster! — Guds Villie ske!"

„De bede begge for os, Fader! De ere ophøiede over Senatets Magt."

„Jacopo, jeg forstaaer Dig ikke!"

„Min Moder og Søster ere døde, de ere Hellige i Himmelen, Fader!"

Den gamle Mand stønnede, thi de jordiske Baand vare endnu ikke sønderrevne. Jacopo hørde ham mumle en Bøn, og knælede ved hans Leie.

„Det var et pludseligt Slag!" — hvidskede den gamle Mand; — „vi gaae bort tilsammen!"

„De ere døde for længe siden, Fader!"

„Hvorfor har Du ikke sagt mig det før, Jacopo?"

„Havde Du ikke Kummer nok foruden det? Nu, da Du er nær ved at forene Dig med dem, vil det være Dig en Glæde at vide, at de saalænge have været lykkelige."

„Men Du, Du vil være alene! —Ræk mig din Haand, stakkels Jacopo!"

Banditten gjorde som han bad og tog sin Faders svage Haand; den var klam og kold.

„Jacopo!" — vedblev Fangen, hvis Sjæl var stærkere end hans Legeme; — „jeg har bedet tre Gange i den sidste Time, een Gang for min egen Sjæl, — een Gang for din Moders Fred, — og tilsidst for Dig!"

„Gud velsigne Dig, Fader! Gud velsigne Dig! jeg behøver Din Bøn."

„Jeg har bedet Gud om Naade — for Dig! Jeg har erindret al Din Kjærlighed og Ømhu — al din Hengivenhed for min Alderdom og ulykkelige Forsatning. Da Du var et Barn, Jacopo! fristede Ømhed for Dig mig til Svagheder; — jeg skjælvede for at din mandlige Alder skulde bringe Kummer og Anger over mit Hoved, Du kjender ikke en Faders Ængstlighed for sin Afkom, — men Du har gjengjældt den. Knæl ned, Jacopo! at jeg endnu engang maa bede Gud, at erindre Dig."

„Jeg er ved Din Side, Fader!"

Den gamle Mand hævede sine svage Arme, og med en Stemme, hvis Styrke syntes at opleve igjen, udtaelde han en varm, høitidelig Velsignelse.

„En døende Faders Velsignelse vil forsøde Dig Livet, Jacopo!" — lagde han til efter en Pause; — „og give Dig Fred i din sidste Stund."

„Du vil gjøre det Sidste, Fader!"

En stærk Banken paa Døren afbrød dem.

„Kom, Jacopo!" — sagde en Fangevogter; — „Raadet lader Dig kalde!"

Jacopo følde Faderens krampeagtige Gysen, men han svarede ikke.

„Ville De ikke lade Dig blive nogle faa Minutter længere?" — hvidskede den gamle Mand; — „Jeg skal ikke opholde Dig længe!"

Døren gik op og et Glimt fra Lampen faldt paa Gruppen i Cellen; Fangevogteren var saa menneskelig at lukke Døren igjen, saa at alt blev i Mørke. Det Blik, Jacopo kastede paa den Døende ved Hjælp af Skinnet fra Lampen var det Sidste paa hans Faders Ansigt. Døden viisde sig tydeligt paa det, men Øinene vare henvendte paa hans egne med uudsigelig Kjærlighed."

„Manden er medlidende; — han vil ikke drive Dig ud!"— mumlede Faderen.

„De kunne ikke lade Dig døe alene; Fader!"

„Søn, jeg er forsonet med min Gud, — dog vilde jeg saa gjerne have Dig ved min Side! — Sagde Du ikke at — din Moder og Søster ere døde?"

„Døde!"

„Din unge Søster ogsaa?"

„Begge, Fader! Der ere Hellige i Himmelen!"

Den gamle Mand aandede dybt og der opstod en Taushed. Jacopo følde en Haand famle i Mørket, som om den søgde efter ham. Han greb den og ledte den til sit Hoved.

„Maria, den rene Jomfru, og hendes Søn, der er Gud! — velsigne Dig, Jacopo!" — hvidskede en Stemme, der forekom den knælende Bandits ophidsede Indbildningskraft som svævende i Luften. Paa disse høitidelige Ord fulgde et sittrende Suk. Jacopo skjulde sit Ansigt i Lagenet og bad. Derefter fulgde der en dyb Stilhed.

„Fader!" — spurgde Banditten, skjælvende ved sin egen sittrende Stemme. Intet Svar. Han udstrakde sin Haand og berørde et Lig. Med en Fasthed, der lignede Fortvivlelse, bøiede han sit Hoved igjen og bad med Hæftighed en Bøn for den Døde.

Da Døren til Cellen gik op, viisde Jacopo sig for Fangevogterne med en Værdighed, der tilhører en fast Charakteer, og som blev forhøiet ved en Scene, i hvil-

ken han havde taget saa megen Deel. Han udstrakte sine Hænder og stod ubevægelig, medens de igjen lagde Haandjernene paa ham. Da dette var skeet, gik de sammen bort til det hemmelig Værelse. Det varede ikke længe førend de igjen stod for de tre Mænds Raad.

„Jacopo Frontoni!" — begyndte Secretairen; — „Du er mistænkt for at have været Deeltager i en anden sort Handling, der nylig er bleven begaaet i vor Stad. Kjender Du noget til en Adelsmand fra Calabrien, der gjorde Fordring paa Raadsherre-Rettigheden, og som har opholdt sig her i Venedig?"

„Signore, jeg kjender ham."

„Har Du havt nogen Forbindelse med ham?"

„Ja, Signore!"

En Bevægelse, der røbede almindelig Deeltagelse, opstod blandt Tilhørerne.

„Veed Du hvor Don Camillo Monforte for nærværende Tid er?"

Jacopo betænkde sig. Han kjendte alt for vel de hemmelige Midler, hvormed Raadet indhentede sine Efterretninger, til at han kunde tvivle paa, at det vilde være unyttigt at dølge sin Kundskab om de Elskendes Flugt. Desuden var hans Sind i dette Øieblik dybt gjennemtrængt af Sandhedens hellige Følelse.

„Kan Du sige os hvorfor den unge Ducca ikke findes i sit Palads?" — vedblev Secretairen.

„Illustrissimo, han har forladt Venedig for bestandigt."

„Hvor kan Du vide det? — vilde han gjøre en almindelig Bandit til sin Fortrolige?"

Det Smiil, der dannede sig i Jacopos Ansigt, var fuldt af Overlegenhed; det fik det hemmelige Raads Agent til igjen at see i sine Papirer, som en, der følde dets Magt.

„Er Du hans Fortrolige? spørger jeg!"

„I denne Sag er jeg det, Signore! — Jeg har Forsikkringer af Don Camillo Monfortes egen Mund, at han aldrig vil vende tilbage."

„Det er umueligt, eftersom det vilde berøve hamethvert Haab om at opnaae sit Ønske."

„Han trøster sig med Frøken Tiepolos Kjærlighed og med hendes Rigdomme."

Der opstod igjen en Bevægelse mellem de Tre, som al deres øvede Selvbeherskelse og deres hemmelighedsfulde Forretningers paatagne Værdighed ikke kunde forekomme.

„Lad Vagten træde ud!" — sagde Inquisitoren i den skarlagenrøde Kappe. Saasnart Fangen var alene med de Tre og deres bestandige Secretair, fortsattes Forhøret; Raadsherrerne selv, der stolede paa at deres Masker gjorde dem ukjendelige nok, taalde med, naar Leiligheden tilbød sig.

„Det er en vigtig Hemmelighed, som Du meddeler os her, Jacopo!" — vedblev han i den røde Dragt; —

„Den kunde frelse dit Liv, hvis Du var viis nok til at drage Fordeel af den."

„Hvad vil Eders Excellence at jeg skal drage Fordeel af? Det er klart, at Raadet kjender Don Camillos Flugt; heller ikke kan jeg troe, at Dine, der saa sjeldent ere lukte, endnu ikke have savnet Tiepolos Datter."

„I begge Dele har Du Ret, Jacopo! men hvad har Du at sige om de Midler, hvorved de ere komne bort? Husk paa at din egen Skjæbne er afhængig af den Gunst, Du erhverver Dig hos Raadet."

Et af disse Blik, der altid fik Secretairens Øine til at søge Papiret, lynede igjen fra hans Øine.

„En dristig Elsker kan aldrig mangle Midler til Flugt, Signore!" — svarede han; — „Don Camillo er rig, og kan leie sig tusinde Medhjælpere, hvis han behøver dem."

„Du taler tvetydigt; desto værre for Dig, hvis Du driver Spot med Raadet! — Hvad er det for Medhjælpere?"

„Han havde trofaste Tjenestefolk, Excellence! — mange dristige Gondolerere og Tjenere af alle Slags."

„Af dem kunne vi ikke faae noget at vide. Han er undsluppet ved andre Midler, — eller er Du vis paa, at han virkelig er borte?"

„Signore, er han i Venedig?"

„Det er noget vi spørge Dig om! Her er en Be-

skyldning, der er funden i Løvemunden, og som paastaaer, at Du er hans Morder."

„Og Donna Violettas ogsaa, Excellence?"

„Om hende have vi ikke hørt noget. Hvad svarer Du til denne Beskyldning?"

„Signore! hvorfor skulde jeg forraade mine egne Hemmeligheder?"

„Ha! Du er tvetydig og troløs? Husk paa, at vi have en Fange under Blytagene, der kan lokke Sandheden ud af Dig!"

Jacopo reisde sig til saadan en Høide, som den hvormed man kunde udtrykke en befriet Aands Opsværen; dog var hans Øie mørkt, og, hvormeget han end bestræbde sig for det Modsatte, hans Stemme sorrigfuld:

„Raadsherrer!" — sagde han; — „Eders Fange under Blytaget er fri!"

„Hvad? gjækker Du os i din Fortvivlelse?"

„Jeg taler Sandhed. Den saa længe ønskede Befrielse er omsider kommen."

„Din Fader? —"

„Er død!" — afbrød Jacopo ham tydeligt.

De to ældste Medlemmer af Raadet saae overraskede paa hverandre, medens deres yngre Collega lyttede med saa megen Deeltagelse, som man kunde vente af en Mand, der var en Begynder i et Embede, der gjorde ham bekjendt med saa indviklede Hemmeligheder. De

to Første raadsloge med hinanden og derpaa meddeelde de Signore Soranzo saa meget af deres Meninger, som de ansaae for nødvendigt ved denne Leilighed.

„Vil Du sørge for Din egen Frelse, Jacopo! og aabenbare alt det Du veed om Neapolitanerens Anliggender?" — vedblev Inquisitoren, da dette Mellemspil var endt.

Jacopo røbede ingen Svaghed ved den Trusel, som Raadsherrens Ord indeholdt, men, efter et Øieblikks Besindelse, svarede han med ligesaa megen Oprigtighed, som om han havde taelt til sin Skriftefader.

„Det er Eder bekjendt, ophøiede Herrer!" — sagde han; — „at Staten har ønsket at bortgifte Arvingen efter Tiepolo til sin egen Fordeel; at den neapolitanske Adelsmand elskede hende; og at hun, som det pleier at være Tilfældet med unge og dydige Hjerter, besvarede hans Kjærlighed, som det sømmede sig en Jomfrue af hendes høie Stand og spæde Aar. Er der noget overordentlig ved den Omstændighed, at saa ophøiede Personer kjæmpe for at forebygge deres egen Elendighed? Signore! den Nat, da den gamle Antonio døde, var jeg alene mellem Gravene paa Lido med mine sorrigfulde og bittre Tanker, og Livet var blevet en Byrde for mig. Havde den onde Aand, der den Tid havde Overhaand, beholdt Magten, vilde jeg have døet en Selvmorders haabløse Død. Gud sendte mig Don Ca-

millo Monforte til Hjælp, — priſet være den ubeplettede Jomfrue og hendes velſignede Søn for denne Naade! Det var der jeg lærde at kjende Neapolitanerens Ønsker og indviede mig selv til hans Tjeneſte. Jeg tilsvoer ham, Raadsherrer i Venedig! at være ham troe; at døe for hans Sag, hvis det skulde være nødvendigt, og at hjælpe ham til hans Bruud. Dette Løvte har jeg løst. De lykkelige Elskere ere nu indenfor Kirkestatens Grændser og under Don Camillos Morbroder, Cardinal Secretairens mægtige Beskyttelse."

„Taablige Menneske! hvorfor gjorde Du dette? Har Du ikke tænkt paa Dig selv?"

„Excellence, kun meget lidt; jeg tænkde mere paa at finde et menneskeligt Bryst, hvori jeg kunde nedlægge min Kummer, end paa Eders Mishag. Jeg har aldrig kjendt saa sødt et Øieblik som det, i hvilket jeg saae Herren af Sant' Agata trykke sin skjønne, grædende Bruud til sit Hjerte."

Raadsherrerne studsede over Banditens rolige Enthusiasme og Forbauselsen holdt dem en Tid lang tause. Tilsidst begyndte den Ældste af dem atter Forhøret.

„Vil Du fortælle os Maaden, hvorpaa de flygtede bort, Jacopo?" — spurgde han; — „Husk paa at Du har et Liv at kjøbe."

„Signore! Det er neppe den Umage værd; men

for at gjøre Eder en Fornøielse, skal jeg ikke dølge det ringeste." —

Jacopo fortalde nu i simple, ukunstlede Udtryk alle de Midler, som Don Camillo havde anvendt for at bevirke sin Flugt; hans Forhaabninger, de opstandne Hindringer og endelig det lykkelige Udfald. I hans Fortælling fordulgde han intet andet, end det Sted, hvor Damerne havde fundet et midlertidigt Tilflugtsted, og Gelsominas Navn. Selv Giacomo Gradenigos Forsøg mod Neapolitanerens Liv og Hebræerens Mellemhandling blev paa det tydeligste forklaret. Ingen lyttede saa opmærksomt til hans Fortælling, som den yngste Raadsherre. Uagtet hans offentlige Pligter, bankede hans Puls dog hæftigt, da Banditten afmalede de Elskendes Uheld, og da han fortalde om deres endelige Forening, følde han sit Hjerte hoppe af Glæde. Paa den anden Side hørde hans mere erfarne Collegaer Banditens Fortælling med en statsklog Kulde. De indsaae nu, at Don Camillo og hans skjønne Ledsagerinde vare saa langt borte, at deres Magt ikke kunde naae dem, og de vare strax saa kloge at gjøre en Dyd af Nødvendigheden. Da de for det Første ikke vilde vide mere af Jacopo, gav de Fangevogterne et Vink og lod ham bringe til hans Fængsel.

„Det vil være passende, at sende Lykønskningsbreve til Cardinal Secretairen i Anledning af hans Søster-

søns Forening med saa rig en Arving af vor Stad;" — sagde Inquisitoren, da Døren blev lukket i efter de Bortgaaende; — „saa vigtig en Mand, som Neapolitaneren maa man vise nogen Høiagtelse."

„Men skulde han ikke finde sig fornærmet, fordi Staten har villet tilintetgjøre hans Forhaabninger?" — spurgde Signore Soranzo.

„Vi ville undskylde os med at det var en Handling af det forrige Raad. Disse Misgreb ere uundgaaelige Følger af Frihedens Luner, Signore! Den Hest, der sværmer om paa Sletten, kan ikke holdes saa strængt i Ave, som det sløve Dyr, der trækker en Karre. Det er det første Mode, I bivaaner, i de tre Mænds Raad, mere Erfaring vil vise Eder, at vi, skjøndt vort System er fortræffeligt, dog ikke ere fuldkomne i Udøvelsen. Det er en farlig Sag for den unge Hr. Gradenigo, Signore!"

„Jeg har længe kjendt hans Forvorpenhed," — svarede hans ældre Collega. — „Det er en sørgelig Omstændighed, at en saa ædret og ædel Patricier skal have en saa uædel Søn. Men hverken Staten eller Byen kan taale et Mord."

„Jeg vilde ønske at det var mindre hyppigt!" — raabde Signore Soranzo, med den oprigtigste Følelse.

„Ja, gid det var! Der er Vink i vore hemmelige Efterretninger, der tjene til at bekræfte Jacopos

Beskyldning, og en lang Erfaring har lært os, at vi kunne stole paa hans Beretninger."

„Hvad? — Er Jacopo da en af Politiets Agentere?"

„Mere om det ved Leilighed, Signore Soranzo! For nærværende Tid maae vi undersøge dette Forsøg mod en Mands Liv, der var under vore Loves Beskyttelse."

De Tre indlode sig derpaa i en alvorlig Undersøgelse om de to Forbrydere. Venedig havde, som alle despotiske Regjeringer, den Fordeel at den yttrede megen Virksomhed i sit Criminal-Politi, naar den var stemt til at bruge den. Retfærdighed var sikker nok i Tilfælder, der ikke berørde Regjeringens egen Fordeel og i hvilke Bestikkelse ikke kunde finde Sted. Signore Soranzo havde nu en smuk Leilighed til at yttre sine ædelmodige Følelser. Skjøndt beslægtet med Huset Gradenigo, var han ikke den Sidste, der fordømde dets Arvings Opførsel. Hans første Følelse, var at statuere et skrækkeligt Exempel paa den Anklagede og at vise Verden, at Rang og Stand ikke i Venedig, vare et Værn om Forbrydelsen. Men fra dette Synspunkt blev han lidt efter lidt bragt tilbage af sine Collegaer, der mindede ham om at Loven i Almindelighed gjorde en Forskjel imellem Forsæt og Udførelse. Bragt fra sin første Beslutning af sine mere kolde Medbrødre, foreslog den unge Raadsherre, at sende Sa-

gen til Afgjørelse ved de almindelige Domstole. Der manglede ikke Exempler paa at Aristokratiet i Venedig havde opoffret et af sine egne Medlemmer til det Skin af Retfærdighed, som det søgde at vedligeholde, thi naar saadanne Tilfælder bleve brugte med Forstand, tjende de snarere til at befæste, end til at svække dets Vælde. Men denne Forbrydelse var altfor almindelig til at tillade saaledes at ødsle med deres Rettigheder, og den gamle Raadsherre modsatte sig sin unge Collegas Ønske, med Grunde, der havde megen Sandsynlighed for sig. Det blev tilsidst besluttet, at de selv skulde dømme i denne Sag.

Det næste Spørgsmaal angik Straffemaaden. Den snedige Formand begyndte med at foreslaae nogle faa Maaneders Landsforviisning, thi Giacomo Gradenigo havde allerede i flere Henseender paadraget sig Statens Misfornøielse. Men imod denne Straf satte Signore Soranzo sig, med et uforderret, ædelmodigt Gemyts Hæftighed. Den Sidste beholdt tilsidst Overhaand og hans Collegaer bar Omsorg for at deres forandrede Mening fik Udseende af at være en Virkning af hans overveiende Grunde. Slutningen af alle disse Forhandlinger var, at den unge Gradenigo blev dømt til ti Aars Forviisning til Provindserne og Hosea til Landsforviisning paa Livstid. Skulde Læseren være af den Mening at der

intet Forhold var i Forbrydernes Straf, maa han erindre at Hebræeren kunde være glad ved at han slap saa godt.

„Vi maae hverken skjule denne Dom eller Bevæggrundene til den!" — bemærkede den ene af de ældre Raadsherrer, da Sagen var afgjort. — „Staten taber aldrig ved at dens Retfærdighed bliver bekjendt."

„Eller ved at den udøver den, skulde jeg haabe;" — svarede Signore Soranzo; — „Men da vore Forhandlinger ere endte for i Nat, ville vi, hvis det behager Eder, vende tilbage til vore Paladser."

„Vi have endnu Sagen med Jacopo at afgjøre."

„Ham maae vi vel dog overgive til den almindelige Domstoel."

„Som I vil, Signori! Er dette Eders Mening?"

Begge de Andre tilvinkede ham Deres Samtykke, og man gjorde de sædvanlige Anstalter til at gaae.

Men førend de to ældste Raadsherrer forlode deres Pladser, havde de en lang, hemmelig Samtale. Følgen heraf var en privat Ordre til Criminaldommeren, og derpaa gik enhver af dem til sit, som Mænd, der havde deres egen Samvittigheds Bifald.

Paa den anden Side ilde Signore Soranzo til sin yppige og lykkelige Bolig. For første Gang i sit Liv traad han ind i den med Mistillid til sig selv. Uden selv rigtigt at vide Grunden, følde han sig misfornøiet, da han havde gjort det første Skridt paa denne krumme,

fordærvelige Sti, der for det meste leder til Ødelæggelsen af alle de ædle og høimodige Følelser, der kun blomstre langt fra Egenkjærlighedens Sophisterier. Han vilde have ønsket at han var saa let om Hjertet, som da han samme Aften førde sin haarfagre Mage til Gondolen, men dette Hoved havde hvilet i mange Timer paa Puderne, førend Søvnen udbredte sit Slør over den høitidelige Leg med de alvorligste Pligter, i hvilken han havde taget Deel.

Ni og Tyvende Kapitel.

"Er Du skyldig?" — "Nei, i Sandhed, ikke!"

Rogers.

Den følgende Morgen medførde Antonios Ligbegjængelse. Politiets Agentère sørgede for at udsprede i Byen, at Senatet viisde den gamle Fisker denne Ære, formedelst hans Seier i Regattaen og til et Slags Erstatning for hans ufortjente, hemmelighedsfulde Død. Alle Mændene fra Lagunerne vare til bestemt Tid forsamlede paa Pladsen, i sømmelig Paaklædning, smigrede ved den Opmærksomhed, man viisde deres Stand, og mere end halv til-

bøielige til at glemme hiin Fornærmelse over den nærværende Gunst. Saa let er det for dem, der ere ophøiede over deres Medmennesker, ved Fødsel og Stand, at faae dem til at glemme den Uret, de gjøre dem, ved nogle ubetydelige Gunstbevisninger.

Endnu blev der sjunget Messe for Antonios Sjæl ved Hovedaltret i St. Markus-Kirken. Fremmest blandt Præsterne var den gode Carmelit, der neppe havde følt Hunger og Mathed i sin fromme Iver for at opfylde sine geistlige Pligter mod en, til hvis ulykkelige Død han havde været Vidne. Dog blev hans Iver i Øieblikkets Bevægelse ubemærket af alle, undtagen af dem, der ikke vare vante til at bemærke nogen usædvanlig Omstændighed uden at fatte Mistanke. Da Carmelitten omsider gik bort fra Alteret, for at Liget kunde blive taget bort, følde han at en trak ham sagte i Kjolen, og følgende Vinket begav han sig hen mellem Pillerne i den skumle Kirke, hvor han befandt sig ligeoverfor en Fremmed.

„Fader! Du har skrivtet mangen bortsvævende Sjæl?" — bemærkede, eller rettere sagt, spurgde den Anden.

„Det er mit hellige Embeds Pligt, min Søn!"

„Staten vil lægge Mærke til dine Tjenester; den vil behøve Dig naar Fiskerens Legeme er stedet til Jorden."

Munken lyste, gjorde derpaa Korsets Tegn, og bøiede sit blege Ansigt til et Tegn paa at han var rede

til at gjøre sin Pligt. I dette Øieblik løftede Ligbærerne Liget op, og Toget gik ud paa den store Plads. Først gik de underordnede Lægbrødre ved Cathedralkirken, derpaa fulgde de, der sang Ligpsalmerne. Blandt de Sidste skyndte Carmelitten sig at tage sin Plads. Derpaa kom Liget uden Kiste, thi dette er en Overdaadighed ved Begravelser, der endnu i vore Dage er ubekjendt for Italienere af den gamle Antonios Stand. Liget var iført en Fiskers Festdragt; Hænder og Fødder vare nøgne. Et Kors laa paa Brystet; de graae Haar flagrede i Vinden, og som en frygtelig Prydelse i Dødens Fælhed, var en Urtekost lagt paa den Dødes Bryst. Baaren var rig paa Billedhuggerarbeide og Forgyldning, et andet sørgeligt Beviis paa den falske Retning af den menneskelige Forfængelighed.

Næst efter Liget gik en Knøs; hans brune Kinder, halv nøgne Legeme, og mørke, rullende Øie, forkyndte Fiskerens Sønneson. Venedig vidsde naar det burde vise sig barmhjertigt, og Drengen blev befriet, uden noget Vilkaar, fra Galleierne, og man yttrede om at det var formedelst hans Faders ulykkelige Skjæbne. I Drengens Udvortes saae man den ærlige Antonios ildfulde Blik, uforfærdede Aand og strænge Retfærdighed; men disse Egenskaber bleve undertrykte af en naturlig Kummer. Fra Tid til anden drog den vakkre Dreng et dybt Suk, da de vandrede langs med Bolværket

En Anden mindede om en ung Adelsmand, der var faldet for Morderhaand paa selve Rialto, og en Tredie fortalde om et Mord, der havde berøvet en Moder hendes eneste Søn og Datteren af en Patricier hendes Kjæreste. Paa denne Maade bidrog den Ene efter den Anden til at forøge Listen, og en lille Gruppe, der var forsamlet ved Bolværket, opregnede ikke færre end fem og tyve Mennesker, som man troede vare myrdede af Jacopo, foruden det hævngjærrige og unyttige Mord paa den, der nylig var bleven begravet. Til Lykke for hans Sindsroe kjendte maaskee Gjenstanden for alle disse Rygter og Forbandelser, hvormed man overvældede hans Hoved, ikke til noget af alt dette. For sine Dommere vilde han ikke forsvare sig, og afslog standhaftigt at besvare deres Spørgsmaal.

„I vide hvad jeg har gjort, mine Herrer!" — sagde han trodsigt; — „Og I vide ikke hvad jeg har gjort. Hvad Eder selv angaaer, da seer paa Eders egen Fordeel."

Da han igjen var i sit Fængsel, forlangde han Mad og spiisde roligt, men med Maadehold. Ethvert Redskab, hvormed han kunde berøve sig Livet blev taget fra ham; hans Jern bleve omhyggeligt undersøgte og han blev overladt til sine egne Tanker. Det var i denne Stilling, at Fangen hørde Fodtrin nærme sig til hans Celle. Nøglen dreiede sig og Døren gik op.

Præstens Skikkelse viisde sig imellem ham og Daglyset. Han holdt en Lampe i Haanden, hvilken han, efterat Døren igjen var bleven lukket og laaset, satte paa den Bænk, hvorpaa Fangens Vand og Brød havde Plads. Jacopo modtog Besøget med Rolighed, men tillige med en dyb Ærbødighed for hans hellige Stand. Han reisde sig, korsede sig og gik ham saa langt imøde, som hans Lænker tillode det.

„Du er velkommen, Fader!" — sagde han; — „jeg seer at Raadet ikke har i Sinde at bortvise mig fra Gud, i det det vil bortvise mig fra Jorden."

„Det vilde overgaae dets Magt, min Søn! Han som døde for dem, udøsde ogsaa sit Blod for Dig, hvis Du ikke vil forkaste hans Naade. Men — Himlen veed, at jeg siger det nødigt, — Du maa ikke troe at en Synder, som Du, Jacopo! kan have Haab uden dyb og inderlig Anger."

„Fader! kan jeg have noget Haab?"

Carmelitten studsede ved dette Spørgsmaal og Spørgerens rolige Tone havde en synderlig Virkning ved saadan en Sammenkomst.

„Du er ikke hvad jeg har forestillet mig!" — svarede han; — „Dit Gemyt er ikke aldeles formørket, og dine Forbrydelser ere blevne begaaede uden at Du har indseet Størrelsen af dem!"

„Jeg frygter for at det er sandt, ærværdige Munk!"

„Du maa føle deres Vægt i det Bittre af din Smerte, i" — Fader Anselmo standsede, thi en Hulken lærde ham i dette Øieblik, at de ikke vare alene. I det han vendte sig om, opdagede han Skikkelsen af den sittrende Gelsomina, der, begunstiget af Fangevogterne, var traadt ind i Cellen. Jacopo sukkede da han blev hende vaer, vendte sig om og lænede sig op til Muren.

„Datter, hvorfor er Du her? — og hvem er Du?" — spurgde Munken.

„Det er den første Fangevogters Datter;" — sagde Jacopo, der bemærkede, at hun ikke var i Stand til at svare; — „jeg er bleven bekjendt med hende, under mine mange Besøg her i Fængslet."

Fader Anselmos Øie vandrede fra den Ene til den Anden. Først var dets Udtryk strængt, siden blev det formildet ved Synet af begges Lidelser.

„Dette kommer af menneskelige Lidenskaber!" — sagde han i en Tone mellem Trøst og Bebreidelse; — „saadanne ere ogsaa Frugterne af Forbrydelsen."

„Fader!" — sagde Jacopo ivrigt; — „Jeg kan fortjene denne Bebreidelse, men Englene i Himmelen ere ikke renere, end denne grædende Pige."

„Det glæder mig at høre dette. Jeg vil troe Dig, ulykkelige Mand! og jeg er glad over at din Sjæl er fri for den Synd, at have forført saa ungt et Blod."

Fangens Bryst aandede tungt, medens Gelsomina gysede.

„Hvorledes har Du overvundet din Naturs Svaghed, og betraadt denne Celle?“ — spurgde den gode Carmelit, der søgde at lægge en Bebreidelse i sine Blik, som det Milde og Høitidelige i hans Stemme modsagde. „Visde Du hvem den Mand var, som Du elskede?“

„Hellige Maria!“ — raabde Pigen; — „Nei! nei! nei! — “

„Og nu, da Du har faaet Sandheden at vide, er Du sikkert ikke længere et Offer for en vildledt Lidenskab!“

Gelsominas Blik var vildt, men Angsten gjorde at hun ikke kunde frembringe et Ord. Hun lod Hovedet synke, deels af Undseelse, deels af Sorg, og uden at svare.

„Jeg veed ikke, Børn! hvad denne Sammenkomst kan nytte;“ — vedblev Munken; — „jeg er sendt hid for at modtage Banditens sidste Bekjendelse, og sikkert vil en, der har saa megen Aarsag til at fordømme det Bedrageri, han har øvet, ikke ønske at høre Bekjendelsen om et saadant Levned.“

„Nei! nei! nei!“ — mumlede Gelsomina igjen, og bekræftede sine Ord med en vild Gebærde med Haanden.

„Det er bedre, Fader! at hun tiltroer mig alt det Onde, hendes Indbildningskraft kan optænke,“ —

sagde Jacopo med en bævende Stemme; — „hun vil da lære at hade mit Minde."

Gelsomina taelde ikke, men hun virrede hæftigt med Hovedet.

„Den stakkels Piges Hjerte er sønderknuust af Smerte;" — sagde Carmelitten bedrøvet; — „Vi maae ikke berøre den spæde Blomst haardt. Hør mig, min Datter! og raadspørg din Forstand mere end din Svaghed."

„Spørg hende ikke, Fader! — lad hende forbande mig og gaae!"

„Carlo!" — skreg Gelsomina.

En lang Pause fulgde. Munken saae, at menneskelig Lidenskab var stærkere end hans Kunst, og at han maatte overlade det til Tiden at helbrede den; medens Fangen kjæmpede med sig selv en Kamp, der var haardere end nogen, som han før havde udholdt. Endelig brød han Tausheden.

„Fader!" — sagde han baade med Høitidelighed og Værdighed, i det han gik saa langt frem, som hans Lænker vilde tillade det; — „Jeg har haabet, at denne ulykkelige, men uskyldige Skabning maatte fatte Modbydelighed for mig, naar hun erfarede, at den hun elsker er en Bandit. Men jeg gjorde det qvindelige Hjerte uret. Siig mig, Gelsomina! og, saa sandt Du ønsker at blive salig, bedrag mig ikke, kan Du see mig uden Rædsel?"

Gelsomina skjælvede, men hun slog Øinene op, og smilde ad ham, som et grædende Barn, der besvarer Moderens alvorlige, men ømme Blik. Virkningen af dette Blik paa Jacopo var saa mægtig, at alle hans Lemmer sittrede, saa at den forundrede Carmelit hørde Klangen af hans Lænker.

„Det er nok," — sagde han, kjæmpende for at vinde sin Fatning; — „Gelsomina, Du skal høre min Bekjendelse. Du har længe været Herre over en stor Hemmelighed; ingen anden skal blive skjult for Dig."

„Antonio!" — stønnede Pigen; — „Carlo! Carlo! hvad havde den gamle Fisker gjort, at Din Haand skulde tage hans Liv?"

„Antonio!" — udbrød Munken; — „er Du beskyldt for at have myrdet ham, min Søn!"

„Det er den Forbrydelse, som jeg er dømt til at døe for."

Carmelitten sank tilbage paa Fangens Stoel, og sad ubevægelig, og saae med et Die, hvori Rædsel stod malet, snart paa den ubevægelige Jacopo, snart paa hans sittrende Veninde. Sandheden begyndte at opklares for ham, skjøndt hans Sind var hildet i Vævet af venetiansk Hemmelighedsfuldhed.

„Her er en græsselig Feiltagelse!" — stønnede han; — „Jeg vil ile til Dommerne for at bringe dem ud af Vildfarelsen."

Fangen smilde roligt, og udstrakde Haanden, for at standse den umistænksomme Carmelits Iver.

„Det vil være til ingen Nytte!" — sagde han; „Det behager de tre Mænd at jeg skal bøde for den gamle Antonios Død."

„Da vil Du komme til at døe uretfærdigt! — Jeg var Vidne til at han faldt for en anden Haand."

„Fader!" — skreg Gelsomina; — „o, gjentag disse Ord! — Siig at Carlo ikke kunde begaae en saa grusom Gjærning!"

„I det Mord, i det mindste, er han uskyldig!"

„Gelsomina!" — sagde Jacopo, i det han stræbde at udstrække sine Arme mod hende for at trykke hende til sit fulde Hjerte; — „og i ethvert andet."

Et vildt Glædesskrig undfoer Pigens Læber, og i det næste Øieblik laa hun sandsesløs i hans Arme.

Vi lade et Slør bedække den Scene, der fulgde. Næsten en Time maa gaae forbi, førend vi kunne løfte det igjen. Cellen fremviisde derpaa en Gruppe i sin Midte, over hvilken Lampen udspredte sit svage Skin, og betegnede de forskjellige Personers Ansigter med et stærkt Skjær og mørk Skygge, saa at det fremstillede det italienske Udtryk i al sin Styrke. Carmelitten sad paa en Stoel, medens Jacopo og Gelsomina knælede foran ham. Den Første af de To taelde ivrigt, medens hans Tilhørere opsnappede hver Stavelse, der gik over

hans Læber, som om Deeltagelse i hans Uskyldighed var stærkere end Nysgjærrigheden.

„Jeg har sagt Eder, Fader!" — vedblev han; — „at en falsk Beskyldning for at have fornærmet Tolvindtægterne paadrog min ulykkelige Fader Raadets Misfornøielse, og at han i mange Aar har været en uskyldig Beboer af disse forbandede Fangehuller, medens vi troede at han var forviist til Øerne. Tilsidst lykkedes det os, at frembringe saadanne Vidnesbyrd, at de maatte overtyde Raadsherrerne om deres egen Uretfærdighed. Jeg er bange for, at naar Jordens Udvalgde udøve deres Myndighed, ere de ikke tilbøielige til at tilstaae deres Feiltagelser, da det vilde være et Beviis mod Rigtigheden af deres System. Raadet opsatte i lang Tid at lade os vederfares Ret, — saa længe at min stakkels Moder sank under sine Lidelser. Min Søster, en Pige paa Gelsominas Alder, fulgde snart efter hende; — den eneste Grund, som Staden gav, da man fordrede Beviis, var den Mistanke at en, der elskede hende, havde begaaet den Forbrydelse, for hvilken min ulykkelige Fader led."

„Og nægtede de at gjøre deres Uretfærdighed god igjen?" — raabde Carmelitten.

„De kunde ikke gjøre det, uden at gjøre deres Svaghed bekjendt. Det angik nogle høie Raadsherrers Credit, og jeg frygter for at der er en Grundsætning

i Raadet, der adskiller Mandens Handlinger fra Raadsherrens og foretrækker Politikken for Retfærdigheden."

„Det kan være sandt, min Søn! Thi naar et Selskab er grundet paa falske Grundsætninger, maa dets Interesse nødvendigviis vedligeholdes ved Sophismer. Gud vil betragte denne Handling fra et andet Synspunkt."

„Ellers vilde Verden være haabløs, Fader! Efter mange Aars Bønner og Ansøgninger fik jeg, efter at have aflagt Eed paa at bevare den strængeste Taushed, Tilladelse til at besøge min Faders Celle. Det var en Lykke, at kunne afhjælpe hans Savn, høre hans Stemme og knæle ned for at modtage hans Velsignelse. Gelsomina var den Tid et Barn, der nærmede sig den modnere Alder. Jeg vidsde ikke deres Grunde, skjøndt Eftertanke siden lærde mig at kjende dem, men det var kun ledsaget af hende, at de tillode mig at besøge min Fader. Da de troede, at jeg var tilstrækkeligt indviklet i deres Garn, ledte de mig ind i denne ulykkelige Vildfarelse, der har tilintetgjort mit Haab og bragt mig i denne Stilling."

„Du har beviist din Uskyldighed min Søn!"

„Min Uskyldighed i udøst Blod, Fader! men ikke i at have ladet mig bruge til deres Kunstgreb. Jeg vil ikke trætte Eder, ærværdige Herre! med at opregne de Midler, hvormed de virkede paa mit Gemyt. Jeg maatte sværge, at jeg i en vis Tid vilde tjene Staten,

som dens hemmelige Agent. Belønningen skulde være min Faders Frihed. Havde de villet forføre mig ved at virke paa mine Sandser, vilde deres Kunster aldrig have triumpheret; men ved det at jeg var et dagligt Vidne til hans Lidelser, der havde givet mig Livet, og som nu var det eneste, der var ladt mig tilbage i Verden, vare de for stærke for min Svaghed. De taelde om Pinebænk og Marterredskaber, og de viisde mig Billeder af døende Martyrer, for at jeg skulde indsee hvilke Pinsler de kunde tilføie. Mord forefaldt hyppigt, og bleve foranstaltede af Politiet, — kort sagt, Fader!" — Jacopo skjulde sit Ansigt ved Gelsominas Barm; — „jeg samtykkede i at lade dem udsprede Rygter, der maatte hendrage Folkets Blikke fra Regjeringen til mig. Jeg behøver ikke at bemærke at den, der laande sig selv til sin egen Skjændsel, snart vil erholde sin Løn."

„Til hvad Ende opfandt man denne elendige Falskhed?"

„Fader! man henvendte sig til mig, som til en offentlig Bandit, og de Beretninger jeg kunde aflægge, svarede mere end i en Henseende til deres Planer. At jeg frelsde adskilliges Liv er i det mindste en Trøst for den Vildfarelse eller den Forbrydelse, jeg lod mig forlede til."

„Jeg forstaaer Dig, Jacopo! Jeg har hørt, at Venedig ikke tager i Betænkning at bruge den Tappre og Modige paa denne Maade. Hellige St. Markus!

kan saadanne Bedragerier blive udøvede under dit hellige Navn!"

„Fader! det er skeet og meget mere! Jeg havde andre Pligter, der vare forbundne med Republikkens Interesse, og jeg blev vant til at udføre dem. Borgerne undredes over, at en som jeg kunde gaae sikkert omkring, medens den Hævngjerrige ansaae denne Omstændighed for et Beviis paa min Snildhed. Naar Rygtet blev alt for høirøstet, bar de Tre Omsorg for at henvende Opmærksomheden paa andre Ting, og blev det svagere end de ønskede det, blev det oplivet igjen. Kort sagt i tre lange, bittre Aar har jeg tilbragt en Forbryders Liv — alene i Haab om at befrie min Fader, og holdt opreist ved dette uskyldige Barns Kjærlighed."

„Stakkels Jacopo! Du fortjener Medynk. Jeg vil erindre Dig i mine Bønner."

„Og Du, Gelsomina?"

Fangevogterens Datter svarede ikke. Hendes Ører havde inddrukket hver Stavelse, der faldt fra hans Læber, og nu da den fulde Sandhed begyndte at fremlyse, straalde der en Glands i hendes Øine, der forekom dem unaturlig, der vare Vidner til den.

„Dersom jeg ikke havde overbeviist Dig, Gelsomina!" — vedblev Jacopo; — „om at jeg ikke er den Usling, jeg syntes at være, vilde jeg have ønsket, at jeg var forbleven stum."

Hun rakde ham sin Haand, og skjulende sit Hoved ved hans Bryst, brast hun i Graad.

„Jeg indseer alle disse Fristelser, stakkels Carlo!" — sagde hun omt; — „jeg veed hvor stærk din Kjærlighed til din Fader var."

„Tilgiver Du mig, dyrebare Gelsomina, fordi jeg har skuffet Dig?"

„Du har ikke skuffet mig! — Jeg ansaae Dig for en Søn, der var redebon til at døe for sin Fader, og jeg finder at jeg ikke har taget Feil."

Den gode Carmelit betragtede denne Scene med den inderligste Medfølelse. Taarer vædede hans Kinder.

„Den Kjærlighed I bærer til hverandre, Børn!" — sagde han; — „er saadan at Englene maa bifalde den. Har I kjendt hverandre længe?"

„I flere Aar, Fader!"

„Og Du, min Datter! har været med Jacopo i hans Faders Fængsel?"

„Jeg fulgde ham bestandigt, naar han gik i dette hellige Ærinde, Fader!"

Munken hensank i dybe Tanker. Efter en Taushed, der varede i nogle Minutter, skred hun igjen til sit hellige Embeds Pligter. Da han havde modtaget Fangens Skriftemaal, gav han ham Syndsforladelsen med en Iver, der viisde hvor stor Medlidenhed han havde med dette unge Par. Da dette var til Ende, gav han

Gelsomina Haanden; og der var en mild Tillid i hans Ansigt, da han tog Afskeed med Jacopo.

„Vi forlade Dig," — sagde han; — „men fat Mod, min Søn! Jeg kan ikke troe at Venedig vil være døv for en Fortælling som Din. Sæt din Lid til Gud, og vær vis paa at hverken denne trofaste Pige eller jeg vil forlade Dig, uden at have gjort et Forsøg."

Jacopo modtog denne Forsikring som en, der var vant til at svæve i den yderste Fare. Det Smil, der ledsagede hans Farvel, havde ligesaa megen Vantro, som Sørgmodighed. Alligevel var det fuldt af et lettet Hjertes glade Følelse.

Tredivte Kapitel.

Dit Hjerte er
Frimodigt og med dydig Iver rede
At klage over Skinnet.

Carmelitten og Gelsomina fandt Fangevogterne ventende udenfor, og da de forlode Fangehullet, blev Døren lukket og laaset for Natten. Da de ellers ikke havde noget at bestille med Slutterne, gik de bort uden at man ad-

spurgde dem. Men da de havde naaet Enden af Gangen, der førde til Fangevogternes Bolig, blev Munken staaende.

„Er Du i Stand til en stor Anstrængelse, for at frelse den Uskyldige fra Døden?" — spurgde han pludseligt, men med en Høitidelighed, der tilkjendegav Indflydelsen af en høi og mægtig Bevæggrund.

„Fader!"

„Jeg vilde vide om Din Kjærlighed til den unge Mand kan styrke Dig til en angribende Scene, thi uden dette vil han sikkerlig døe."

„Jeg vilde døe for at frie Jacopo for et smerteligt Øieblik."

„Bedrag ikke Dig selv, min Datter! — Kan Du forglemme dine Vaner, overvinde din Alders Frygtsomhed og staae og tale uforsagt i de Store og Frygteliges Nærværelse?"

„Ærværdige Carmelit! jeg taler dagligt uden Frygt, skjøndt ikke uden Ærefrygt, til en, der er frygteligere, end nogen i Venedig."

Munken betragtede fuld af Beundring det yndige Væsen, hvis Ansigt glødede af den faste Beslutning, som Uskyldighed og Kjærlighed indgav hende, og han bad hende at følge med.

„Vi ville da træde frem for de Stolteste og Frygteligste paa Jorden, hvis vi kunne faae Adgang," — sagde han; — „Vi ville begge gjøre vor Pligt, baade

mod Undertrykkerne og den Undertrykte, at den Synd, at vi have været forsømmelige, ikke skal tynge paa vore Sjæle."

Fader Anselmo førde, uden at forklare sig nærmere, den lydige Pige til den Deel af Paladset, der var bestemt til privat Brug for det saakaldte Overhoved over Republikken.

De venetianske Patriciers Skinsyge i Hensende til deres Doge, er bekjendt af Historien. Han var en Dukke i de Adeliges Hænder, der alene taelde om hans Tilværelse, fordi Theorien af deres Statsforfatning fordrede en Formand ved de prægtige Ceremonier, der dannede en Deel af deres glimrende System, og ved deres Forhandlinger med andre Stater. Han boede i sit Palads, som Bidronningen i Bikuben, æret og agtet for et Syns Skyld, men i Grunden kun en Bold for dem, der alene havde Magten til at fornærme; og maaskee kunne vi lægge til, ligesom den ovennævnte Insect, bekjendt for at fortære mere, end en sædvanlig Deel af Frugterne af en fælleds Flid.

Fader Anselmo kunde takke sin egen Bestemthed og tillidsfulde Adfærd for at de naaede en saa afsondret og velbevogtet Fyrstes private Værelser. Man tillod ham at gaae forbi adskillige Skilvagter, der af hans hellige Kald og rolige Mine bildte sig ind, at det var en Munk, der gik i sine sædvanlige Forretninger. Ved

Hjælp af denne utvungne, rolige Fremgangsmaade trængde Carmelitten og hans Ledsagerinde ind i Fyrstens Forgemak, et Maal, som Tusinde have gaaet glip af at naae, endskjøndt de havde anvendt Midler, der vare langt finere udtænkte.

Det var blot to eller tre søvnige Betjente, der hørde til hans Huus, som ventede der. En af dem sprang hurtigt op ved det uventede Syn af et ubekjendt Besøg, og hans Overraskelse, og forvirrede Blik røbede tydeligt hans Forundring.

„Jeg er bange hans Høihed har ventet paa os!" — bemærkede Fader Anselmo med den meest ukunstlede Rolighed.

„Santa Maria! hellige Fader; I veed selv bedst — men — "

„Vi vil ikke spilde Tiden længere med unyttige Ord, Søn! vi have allerede opholdt os for længe. Viis os til hans Høiheds Værelse!"

„Det er forbudet at lade nogen træde ind umeldet —"

„Du seer, at dette ikke er et sædvanligt Besøg! — Gaa, underret Dogen om at den Carmelit, han venter paa, og den unge Pige, for hvilken hans fyrstelige Barm føler saa megen Deeltagelse, vente paa hans Befaling."

„Hans Høihed har altsaa befalet — "

„Siig ham end videre, at Tiden er knap; thi den

Time er nær, da Uskyldigheden vil blive fordømt til Døden."

Tjeneren blev skuffet af Munkens Værdighed og tillidsfulde Væsen. Han betænkte sig, derpaa aabnede han en Dør, førde de Fremmede ind i et andet Kammer, hvor han bad dem bie til han kom tilbage. Derpaa gik han til sin Herres Værelse.

Det er allerede bleven bemærket, at den regjerende Doge, hvis man vil bruge en saadan Titel om en Mand, der blot var en Bold for Aristokratiet, var en Mand til Aars. Han havde lagt Dagens Forretninger tilside, og vederqvægede sig ved en Samtale med en af sit Lands Classikkere. Hans Embedsdragt havde han lagt til Side, for at være desto friere. Munken kunde aldrig have valgt et mere lykkeligt Øieblik, da Fyrsten ikke vare omgivet af sin Værdigheds ydre Pragt, og var bleven sat i god Lune ved en Samtale med en Mand, der forstod at virke paa Andres Følelser. Saa fordybet var Dogen i Samtalen med sin Ven i dette Øieblik, at Tjeneren der traad uopfordret ind, stod eet Minut i ærbødig Forventning, inden hans Herre mærkede ham.

„Hvad vil Du, Marco?" — spurgde Fyrsten, da hans Blik faldt paa Tjeneren.

„Signore!" — svarede denne, i det han brugde den fortroelige Maade, som de ere vante til, der dag-

lig ere om en Fyrstes Person; — „her er den ærværdige Carmelit og den unge Pige, som I venter." —

„Hvad siger Du? En Carmelit og en Pige?"

„Ja, Signore! De, som Eders Høihed venter paa."

„Hvad er det for et dristigt Foregivende?"

„Signore! Jeg gjentager kun Munkens Ord. Meld hans Høihed," — sagde han; — „at den Carmelit, han ønsker at tale med og den unge Pige, i hvis Lykke hans fyrstelige Barm tager saa megen Deel, vente paa hans Befaling."

Der foer en Rødme, der mere røbede Vrede, end Skamfuldhed over den gamle Fyrstes indfaldne Kinder, og hans Øine funklede.

„Og det vover man, i mit eget Palads!"

„Om Forladelse, Signore! det er ingen skamløs Præst, som saa mange, der gjøre Tonsuren Skam. Baade Munken og Pigen see ærlige ud, og jeg formoder, at Eders Høihed maa have forglemt —"

Vreden forsvandt af Fyrstens Ansigt og hans Øie antog igjen et faderligt Udtryk; men Alderen og Erfarenhed i denne vanskelige Stilling havde lært Venedigs Doge Forsigtighed. Han vidste nok, at hans Hukommelse ikke slog ham feil, og han begyndte at fatte, at der laa en skjult Mening under denne usædvanlige Maade at melde sig paa. Enten maatte det være et Kunstgreb af hans Fiender, der vare saa talrige og virksomme

eller, der maatte være nogen særegen gyldig Grund til at den Bedende tog sig en saa dristig Frihed.

„Sagde Carmelitten intet mere, min gode Marco?" — spurgde han efter nogen Overveielse.

„Signore! han sagde, at det havde megen Hast, eftersom den Time er nær, da en Uskyldig maatte lide. Jeg er af den Mening, at han kommer for at bede om Naade for en eller anden ung Galning, thi man siger, at der er adskillige unge Adelsmænd arresterede for deres Galskaber i Carnavalet. Pigen er maaskee en Søster til saadan en."

„Beed en af dine Kammerater komme ind, og naar jeg ringer med Klokken, lader Du de to Fremmede komme."

Tjeneren gik bort, men bar Omsorg for at naae Forgemakket gjennem en Gang, der befriede ham fra at vise sig strax for dem, de ventede paa hans Tilbagekomst. Den anden Tjener begav sig strax til Fyrsten og blev i Øieblikket sendt bort for at hente en af Tremændsraadet, der i det nærmeste Værelse var beskjæftiget med vigtige Papirer. Raadsherren, der var kommen her som en Ven af Fyrsten, og bleven modtaget med de sædvanlige Æresbevisninger, nølede ikke med at adlyde Opfordringen.

„Nogle ualmindelige Fremmede have meldt sig, Signore!" — sagde Dogen, i det han stod op, for at modtage den han havde ladet komme for sin egen Sik-

kerhed; — „og jeg ønsker at have et Vidne til deres Andragende."

„Eders Høihed gjør rigtigt i at lade Raadet dele Byrderne med Eder; skjøndt dersom I staaer i den feilagtige Formening, at det er nødvendigt at lade kalde en af Raadet, hver Gang et Besøg træder ind i dette Palads — "

„Meget godt, Signore!" — afbrød Fyrsten ham mildt og trak i Klokkestrængen; — „Jeg vil haabe at jeg ikke har forstyrret Eder; men her komme de, vi vente."

Fader Anselmo og Gelsomina traad begge ind i Kabinettet. Det første Blik overbeviisde Dogen om at de vare ham aldeles ubekjendte. Han og Medlemmet af det hemmelige Raad verlede et Blik fuldt af Overraskelse.

Da Carmelitten var kommen nærmere, slog han sin Hætte tilbage og blottede ganske sit fromme Ansigt, medens Gelsomina af Ærefrygt for den ophøiede Person, der modtog dem, skjulde sig undseelig bag Munkens Kappe.

„Hvad har dette Besøg at betyde?" — spurgde Dogen og pegede paa den sittrende Pige, medens hans Øie var stivt hæftet paa Munkens; — „og hvo er denne usædvanlige Ledsagerinde? hverken Timen eller Maaden er sædvanlig."

Det var første Gang at Fader Anselmo stod for Venedigs Hersker. Vant, ligesom alle i hiint Land, og end mere i hiin Tidsalder, til nøie at beregne alt

førend han vovede at lette sit Hjerte, fæstede Munken et gjennemtrængende Blik paa Spørgeren.

„Ophøiede Fyrste!" — sagde han; — „vi komme for at bønfalde om Retfærdighed. De, der komme i et saadant Ærinde, maae være dristige, at de ikke skulle skade deres egen Charakteer og deres retfærdige Anliggende."

„Retfærdigheden er St. Markus' Ære og hans Undersaatters Lyksalighed. Den Vei, Du har valgt, Fader! er ikke den sædvanlige eller lovbestemte, men maaskee kan Du forsvare Din Fremgangsmaade; — Hvad er Din Begjæring?"

„Der er en Mand i Fængslet, der er fordømt af de offentlige Domstole, og som maa døe inden Morgendagen gaaer til Ende, hvis I ikke anvender Eders fyrstelige Myndighed for at redde ham."

„En, der er dømt af Domstolene, maa sikkert fortjene sin Skjæbne."

„Jeg er den ulykkelige Ynglings aandelige Raadgiver, og ved at udøve mit hellige Kald, har jeg lært at kjende hans Uskyldighed."

„Sagde Du ikke at han var dømt af de almindelige Dommere, Fader?"

„Dømt af Criminalretten til at døe, Eders Høihed!"

Disse Ord syntes at lette Fyrstens Hjerte. Da Sagen havde været forhandlet offentligt, var der Grund til at troe, at han uden at støde an mod Statens kro-

gede Politik, kunde give efter for sin Menneskekjærlighed og høre videre. Han kastede et Blik paa den ubevægelige Inquisitor, ligesom for at indhente hans Samtykke, og traad med stigende Deeltagelse hen imod Carmelitten.

„Hvad bøier Dig, ærværdige Fader! til at lægge Hindringer i Veien for Udførelsen af Dommen?" — spurgde han.

„Signore! Som jeg har sagt, de Oplysninger jeg har erholdt, under Opfyldelsen af mit Kald. Han har, som en Mand, der staaer med den ene Fod i Graven, udfoldet sin Sjæl for mig, og endskjøndt han, ligesom enhver, der er født af en Qvinde, er en Synder for Gud, er han dog uden Brøde med Hensyn til Staten."

„Mener Du, Fader! at Loven nogensinde kunde naae sit Offer, naar man alene skulde agte paa et Menneskes egen Bekjendelse? Jeg er en gammel Munk! og har længe baaret denne besværlige Hue;" — han pegede paa Tegnet paa sin Værdighed, den hornede Hue, der laa ved Siden af ham; — „og i al den Tid kan jeg ikke mindes nogen Forbryder, der ikke har bildt sig ind, at han var et Offer for uheldige Omstændigheder."

„At Menneskerne anvende denne bedragerisk Trøst, for at nedysse deres Samvittighed, er noget som en Mand af mit Kald ikke behøver at lære. Vor Hovedøiemeed er at bringe dem ud af Vildfarelsen, der ved at fordømme deres egne Synder ved Vildfarelse og Selv-

anklagelse, alene sætte en Fortjeneste i Ydmyghed; men det hellige Hværv, jeg blev beordret til at udføre i Aften, besidder endnu en Dyd, der er stærkere, end det meest overspændte Gemyts Selvbedrag. Mange have i Skrivtestolen forsøgt at skuffe sig selv, men Guds mægtige Villie gjør, at det lykkes kun faa."

„Priset være den velsignede Moder og hendes menneskeblevne Søn, at det forholder sig saaledes!" — sagde Fyrsten, rørt af Munkens fromme Tro, og korsede sig andægtigt; — „Fader! Du har glemt at sige den Domfældtes Navn."

„Det er en vis Jacopo Frontoni, — der er falskeligen beskyldt for at være en Bandit."

Fyrsten studsede, skiftede Farve og hans Blik var fuldt af naturlig Forbauselse.

„Kalder Du da den blodigste Dolk, der nogensinde beskjæmmede Byen, en falskelig beskyldt Bandits Vaaben? Uhyrets Kunster have seiret over Din Erfarenhed, Munk! — en saadan Niddings oprigtige Skrivtemaal vilde være en Historie om blodige og oprørende Forbrydelser."

„Jeg betraad hans Fangehul med den samme Fordom, men jeg forlod det overbeviist om, at den offentlige Mening har gjort ham Uret. Dersom Eders Høihed vil værdiges at høre hans Fortælling, vil I finde, at han snarere fortjener Medlidenhed end Straf."

„Af alle Forbrydere i mit Rige er denne den Sidste,

til hvis Forsvar jeg troede, at der kunde fremføres noget! tael, Munk! thi min Nysgjærrighed er ligesaa stor som min Forundring."

Saa oprigtigt yttrede Dogen sine Følelser, at han for et Øieblik glemde Inquisitorens Nærværelse, hvis Ansigt ellers vilde have gjort ham opmærksom paa at Sagen begyndte at blive alvorlig.

Munken frembragde en Taksigelse, thi i denne hemmelighedsfulde By var det ikke let, at bringe Sandheden for de Mægtiges Ører. Naar Mennesker leve under en rænkefuld Regjering, bliver endog de meest Retskafnes Adfærd, skjøndt maaskee uden at de selv vide det, mere eller mindre smittet af Falskhed; og det var af den Grund, at Fader Anselmo, da han gav de forlangte Oplysninger, med megen Vaersomhed berørde Regjeringens Forholdsregler, og kun med den yderste Tilbageholdenhed hentydede paa Grundsætninger, som en Mand af hans hellige Kald og retskafne Tænkemaade under andre Omstændigheder uden Frygt vilde have fordømt.

„Det er vel neppe, ophøiede Fyrste! en Mand af Eders høie Rang bekjendt," — begyndte Carmelitten igjen; — „at en vis Francesco Frontoni, en ringe, men flittig Haandværksmand her i Staden, for mange Aar siden blev dømt for at have besveget Statens Indkomster. Dette er en Forbrydelse, som St. Markus aldrig undlader at straffe med sit høieste Mishag, thi naar Menneskerne

mere tage Hensyn paa denne Verdens Goder, end paa alt andet, forfeilede de Hensigten af den selskabelige Forening."

„Fader! Du taelde om en vis Francesco Frontoni?"

„Saaledes hed han, Eders Høihed! Denne ulykkelige Mand havde valgt sig til sin fortrolige Ven et Menneske, der foregav at være Kjæreste til hans Datter; da denne falske Beiler var paa Nippet af at blive grebet i Troldsvig, indrettede han sine Sager saa snildt at Regjeringen lod ham slippe, medens dens hele Harme udøsde sig over hans altfor tillidsfulde Ven. Francesco blev dømt til Fængsel, indtil han havde aabenbaret Ting, der aldrig havde fundet Sted."

„Det var en haard Skjæbne, ærværdige Munk! naar den blot kunde bevises."

„Det er just den Ulykke, der flyder af at bestyre de offentlige Anliggender paa en lønlig og rænkefuld Maade, store Doge!"

„Har Du mere om denne Francesco, Munk?"

„Hans Historie er kort, Signore! Den Alder, i hvilken de fleste Andre arbeide for deres Velfærd, hensmægtede han i et Fængsel."

„Jeg erindrer, at have hørt noget om en saadan Anklage, — men dette fandt Sted under den forrige Doges Regjering, — gjorde den ikke, Fader?"

„Og har varet næsten til Slutningen af Eders Høiheds Regjering!"

„Hvad? Senatet var vel ikke seent med at gjøre sin Uret god igjen, da det indsaae sin Vildfarelse?"

Munken saae alvorligt paa Fyrsten, som om han vilde overbevise sig om at denne Forbauselse ikke var et Værk af Forstillelse. Han følde sig overtydet om at denne Sag havde været en af det Slags, som man, hvor undertrykkende, uretfærdig og ødelæggende for personlig Lykke den end var, dog ikke havde anseet for vigtig nok til at komme for den, der herskede under et System, der mere bar Omsorg for de Mægtiges Forrettigheder, end for Undersaatternes Vel.

„Signore Doge!" — sagde han; — „Staten er forsigtig i Sager, der angaae dens eget gode Navn og Rygte. Der er Grunde, som jeg ikke vil fordriste mig til at undersøge, hvorfor den stakkels Francescos Fangehul blev holdt lukket længe efter at hans Anklagers Død og Bekiendelse havde lavet hans Uskyldighed udenfor al Tvivl."

Fyrsten grundede og raadspurgde derpaa Inquisitorens Ansigt; men Marmoret i den Pille, hvortil han lænede sig, var ikke koldere eller mindre ubevægeligt end det. Manden havde ved lang Øvelse i sit rænkefulde Kalds Pligter lært at qvæle enhver menneskelig Følelse.

„Og hvad har denne Francescos Sag at gjøre med Banditten Henrettelse," — spurgde Dogen efter en

Pause, under hvilken han forgjæves havde gjort sig Umage for at antage sin Raadgivers Ligegyldighed.

„Dette vil jeg overlade til denne Datter af Fangevogteren at forklare; — træd frem, mit Barn! og fortæl hvad Du veed; glem ikke, at Du taler for Venedigs Fyrste, men glem heller ikke at Du ogsaa taler for Himmelens Konge!"

Gelsomina skjælvede; thi en Pige af hendes Opdragelse kunde, uagtet hun blev understøttet af ædle Bevæggrunde, dog ikke overvinde sin Dristighed uden Kamp. Dog traad hun, erindrende sit Løvte og styrket af sin Kjærlighed til den Domfældte, et Skridt frem og stod nu for Dogen, uden længere at være skjult af Munkens Kappe.

„Du er en Datter af Fangevogteren?" — spurgde Prindsen mildt, skjøndt Overraskelse stod tydeligt malet i hans Øie.

„Høihed! vi ere fattige og vi ere ulykkelige; vi tjene Staten for Brødet."

„I tjene en ædel Herre, Barn! Kjender Du noget til denne Bandit?"

„Strænge Fyrste! De der kalde ham saaledes, kjende ikke hans Hjerte. En trofastere Ven, en sandruere Mand, en frommere Christen, end Jacopo Frontoni findes der ikke i Venedig."

„En saadan Maske kan endog en Bandit paatage

sig; men vi spilde Tiden! — Hvad komme Frontonierne hinanden ved?"

„Høihed! De ere Fader og Søn. Da Jacopo var kommen til den Alder, at han kunde begribe sin Families Ulykke, overhængde han Raadet med sine Bønner, indtil det endelig befalede at Fængselsdøren skulde aabnes for saa fromt et Barn. Jeg veed nok, store Fyrste! at de, der regjere, ikke selv kunne see alt, ellers vilde slig en Uretfærdighed aldrig have fundet Sted, — men Francesco tilbragde Aar i Fangehuller, der vare kolde og fugtige om Vinteren og brændende hede om Sommeren, førend det Falske i Anklagen blev opdaget, og da fik, til et Slags Erstatning for saa mange ufortjente Lidelser, Jacopo Lov til at besøge sin Fader."

„I hvilken Hensigt, Pige?"

„Høihed! var det ikke af Medlidenhed? De lovede ogsaa, at Sønnens Tjenester i sin Tid skulde bevirke Faderens Frigivelse. Patricierne vare langsomme i at lade sig overtydes, og de tingede med den stakkels Jacopo, der maatte underkaste sig haarde Vilkaar, for at Faderen kunde komme til at aande den frie Luft førend sin Død."

„Du taler i Gaader."

„Store Doge! jeg er ikke vant til at tale med en saa høi Person, eller om saadanne Gjenstande; men det veed jeg, at Jacopo i tre trænselsfulde Aar havde Adgang til sin Faders Fængsel og at de deroppe havde givet

deres Samtykke til Besøgene; thi ellers vilde min Fader have sat sig imod dem. Jeg ledsagede ham under denne hellige Forretning og vil kalde den hellige Maria og alle de Hellige — "

„Pige! vidste Du at han var en Bandit?"

„O, Høihed, nei! Mig forekom han som et lydigt Barn, der frygtede Gud og ærede sin Fader. Jeg haaber at jeg aldrig vil komme til at føle en saadan Hjerteangst, som den jeg følde, da man sagde, at den jeg havde kjendt som den blide Carlo, blev forfulgt i Venedig som den afskyelige Jacopo. Men det er forbi, Guds Moder være lovet!"

„Du er vel forlovet med denne omfældte Mand?"

Gelsominas Kinder bleve ikke rødere ved dette pludselige Spørgsmaal, thi Baandet mellem hende og Jacopo var blevet alt for helligt for hendes Kjøns sædvanlige Svaghed.

„Ja, Høihed! vi skulde have været gifte, dersom det havde behaget Gud og de høie Raadsherrer, der have saa megen Indflydelse paa de Fattiges Lykke."

„Og da Du nu veed hvem Manden er, har Du endnu Lyst til at ægte en som Jacopo?"

„Ja, det er just fordi jeg kjender ham, at jeg agter ham, ophøiede Doge. Han har solgt sin Tid og sit gode Navn til Regjeringen, for at frelse sin

fangne Fader, og deri seer jeg intet, der kan afskrække mig fra at elske ham."

„Denne Sag trænger til at forklares, Carmelit! Pigens Fantasi er ophidset, og hun gjør det dunkelt, som hun skulde forklare."

„Ophøiede Fyrste! hun vil sige, at Republikken tillod Sønnen at besøge Faderen og gav ham Haab om at denne skulde erholde sin Frihed, under den Betingelse, at den unge Mand skulde tjene Politiet ved at lade som om han var en Bandit."

„Og til Borgen for denne utroelige Fortælling, min Fader! har I en domfældt Misdæders Ord?"

„Med den nærforestaaende Død for Øinene. Der er Maader, paa hvilke man kan opdage Sandheden som ere ubekjendte for Verdensmennesterne, men bekjendte for dem, der ofte nærme sig den angerfulde Døende. I ethvert Tilfælde, Signore! fortjener Sagen at undersøges."

„Deri har Du Ret. Er Timen til Henrettelsen bestemt?"

„Naar Morgenen bryder frem, Fyrste!"

„Og Faderen?"

„Er Død."

„Som Fange, Carmelit?"

„Som Fange, Fyrste af Venedig!"

Der opstod en Pause.

„Har Du hørt hvorledes en vis Antonio er bleven bragt af Dage?" — begyndte Dogen igjen efter at han havde fattet sig.

„Ja, Signore! og ved mit hellige Kald kan jeg bevidne at Jacopo ikke er skyldig i denne Forbrydelse. Jeg har selv skrivtet Fiskeren."

Dogen vendte sig bort, thi Sandheden begyndte at dages for ham, og den Rødme, der bedækkede hans bedagede Ansigt, indeholdt en Tilstaaelse, som han vel ikke ønskede bemærket af ethvert Øie. Han kastede et Blik paa Raadsherren, men hans eget Udtryk af menneskelige Følelser mødtes af den Andens stive Træk, som Lyset der kastes tilbage af den polerede Steen.

„Høihed!" — tilføiede en skjælvende Røst.

„Hvad vil Du, mit Barn?"

„Der er en Gud for Republikken, saa vel som for en Gondolfører! Eders Høihed vil vist afvende denne store Forbrydelse fra Venedig?"

„Du er dristig i Din Tale, Pige!"

„Den store Fare, Carlo svæver i, giver mig Mod. I er meget elsket af Folket, og Ingen taler om Eder, uden at fortælle om Eders Godhed og Tilbøielighed til at tjene den Fattige. I er Fader til en rig og lykkelig Familie, og I vil ikke — I nei, I kan ikke, om I endogsaa vilde, ansee det for en Forbrydelse, at en Søn

opofrer alt for en Fader. I er vor Fader, og vi have Ret til at komme til Eder for at anraabe om Naade, — men, Høihed! jeg beder alene om Retfærdighed."

„Retfærdighed er Venedigs Valgsprog."

„De der leve i Lykkens Gunst vide ikke altid hvad den Ulykkelige maa gaae igjennem. Det har behaget Gud, at hjemsøge min stakkels Moder med Sygdom og Lidelser, som hun uden sin Taalmodighed og christelige Tro ikke vilde kunne bære. Den ringe Pleie, som jeg formaaer at yde hende, tildrog mig først Jacopos Opmærksomhed, thi hans Hjerte var den Gang fuldt af hans barnlige Pligt. Hvis Eders Høihed blot vilde behage at besøge den stakkels Carlo, eller befale at han blev bragt hid, da vilde hans simple Fortælling sikkert gjendrive al den hele Bagvadskelse, som de have vovet at frembringe imod ham."

„Det er unødvendigt! — Det er unødvendigt! Din Tro paa hans Uskyldighed, Pige! er mere veltalende, end noget Udsagn af ham selv kan være."

En Strøm af Glæde oplivede Gelsominas Ansigt; hun vendte sig hurtigt om til den lyttende Munk og vedblev:

„Hans Høihed hører os; det vil lykkes! Fader! De kan true her i Venedig, og skrække de Frygtsomme, men de ville aldrig gjøre det vi frygtede for. Er ikke Jacopos Gud min Gud og Eders Gud? — Raadets Gud og Dogens Gud? — Senatets og Statens? Jeg

vilde ønske at de hemmelige Medlemmer af de tre Mænds Raad havde kunnet see den stakkels Jacopo som jeg har seet ham, naar han træt af sit Arbeide og nedslaaet formedelst Opsættelsen traadte ind i sin Faders iiskolde Vinterarrest eller brændende hede Sommerfængsel, kjæmpende med sig selv for at vise sig oprømt, for at ikke den falskeligt Anklagedes Elendighed skulde forøges. O, ærværdige, milde Fyrste! I kjender kun lidt til de Byrder, der ofte hvile paa den Svage, thi for Eder har Lykkens Soel altid smilet; men der er Millioner, der ere fordømte til at gjøre hvad de nødigt ville, for ikke at gjøre hvad de ræddes ved."

„Mit Barn! Du fortæller mig intet Nyt."

„Med Undtagelse af at jeg har overbeviist Eders Høihed om at Jacopo ikke er det Uhyre, man vil gjøre ham til. Jeg veed ikke hvilke hemmelige Grunde Raadene havde til at ønske at Ynglingen skulde hengive sig selv som et Redskab for et Bedrageri, der har været nær ved at komme ham saa dyrt at staae; men nu er alt opklaret og vi behøve ikke at frygte. Kom, Fader! vi ville lade den gode, retskafne Doge begive sig til Ro, som hans Alder kan behøve, og vi ville vende tilbage, for at glæde Jacopos Hjerte med vort Held, og takke den velsignede Jomfrue Maria for hendes Bistand."

„Bi!"— raabde den halvrørte gamle Mand; —

„Er det Sandhed, hvad Du har sagt mig, Pige? Kan det være saaledes, Fader?"

„Signore! Jeg har taelt Sandhed, som Pligt og Samvittighed bød mig."

Fyrsten lod til at være raadvild; han saae snart paa den rolige Pige, snart paa det ubevægelige Medlem af de tre Mænds Raad.

„Kom hid, mit Barn!" — sagde han og hans Stemme sittrede; — „kom hid, at jeg kan velsigne Dig!" — Gelsomina traad hurtigt hen til ham og knælde ned for sin Fyrste. Aldrig havde Anselmo lyst en lydeligere og inderligere Velsignelse, end den, der nu flød fra Fyrstens Læber. Han løftede Fangevogterens Datter op igjen og gav begge sine Gjæster et Vink at begive sig bort. Gelsomina adløb med Glæde, thi hendes Sjæl var allerede i Jacopos Celle, længselfuld efter at meddele ham hendes Held; men Carmelitten nølede for at kaste et Blik tilbage, som en, der var bedre bekjendt med Verdens Tænkemaade, naar det kommer an paa deres Fordeel, der misbruge Magten til de Fornemmes Nytte. Men da han gik ud af Døren fattede han alligevel Haab, thi han saae den gamle Fyrste, der ikke længere kunde undertrykke sine Følelser, ile med udstrakte Arme, taarefyldte Øine og et Blik, der fordrede menneskelig Deeltagelse, hen imod sin bestandigt tause Staldbroder.

Et og Tredivte Kapitel.

"Op! op
Det er vor Stemme eller Venedigs.
Op!"

Marino Falieri.

Den følgende Morgen kaldte Venetianerne igjen til deres Sysler. Politiets Leiesvende havde været virksomme med at bearbeide Folkestemningen, og da Solen hævede sig over den nærliggende Sø, begyndte Pladserne at blive fulde. Der mødte de nysgjærrige Borgere med Kappe og Hue, barbenede Daglønnere i ærefrygtsfuld Forundring, de forsigtige Hebræere med lange Skjæg og hvide Klæder, Herrer med Masker og opmærksomme Fremmede, der endnu i tusinde Tal besøgde denne aftagende Handelsstad. Det Rygte var udspredt, at der vilde finde en Henrettelse Sted, for at forskaffe Byen Fred og Borgerne Sikkerhed. Kort sagt, Nysgjærrighed, Ørkesløshed og Tørst efter Hævn, tilligemed alt det øvrige Slæng af menneskelige Følelser, havde forsamlet en stor Mængde Mennesker, der vare begjærlige efter at være Vidne til en af deres Medskabningers sidste Time.

Dalmatierne vare opstillede ved Søen, saaledes at de omringede begge Granitstøtterne paa Piazetta. Deres

alvorlige, grimme Ansigter vare vendte ind mod de afrikanske Piller, disse velbekjendte Dødsmærker. Nogle faa barske Krigere af høiere Rang stode ved Fanerne, foran Tropperne, medens en tæt Skare opfyldte den ydre Deel af Pladsen. Af en særdeles Gunst var det tilladt flere end Hundrede Fiskere at være inden for Kredsen, som Vidner til den Fyldestgjørelse, man agtede at give deres Samfund. Mellem de høie Støtter, der bar St. Teodoro og den vingede Løve var Blokken, Øxen, Kurven og Saugspaanerne, Retfærdighedens sædvanlige Anhang i hine Dage. Ved Siden af dem stod Skarpretteren.

Endelig opstod der en Bevægelse blandt Mængden og alles Øine henvendte sig til Porten af Paladset. En Mumlen lod sig høre, Folkevrimmelen bølgede frem og tilbage og en lille Trop Sbirrer lod sig til Syne. Deres Trin vare hurtige som Skjæbnens. Dalmatierne aabnede deres Geledder for at modtage denne lille Skare, og lukkede dem igjen for ganske at afskjære den Domfældte fra denne Verden og dens Forhaabninger. Da de naaede Blokken mellem Støtterne, opstillede Sbirrerne sig i nogen Afstand, medens Jacopo tilligemed hans Skriftefader, Carmelitten, blev staaende foran Dødsredskaberne. Herved bleve de ganske udsatte for Mængdens Blik.

Fader Anselmo var klædt som en almindelig Barfodetmunk af hans Orden. Den fromme Mands Hætte var slaaet tilbage, saa at man kunde see hans ydmyge Ansigtstræk og selvprøvende Øine. Hans Ansigt udtrykte Tvivl og Uvished, der af og til blev oplivet af et Glimt af Haab. Skjøndt hans Læber bad uophørligt, var det ham dog umueligt at holde sine speidende Øine fra Vindverne i Dogens Palads. Han tog sin Plads nær ved den Domfældte og korsede sig tre Gange med megen Andagt.

Jacopo havde roligt stillet sig foran Blokken. Hans Hoved var blottet, hans Kinder farveløse, hans Hals og Nakke nøgne indtil Skuldrene; paa Overkroppen bar han kun en Skjorte, det øvrige af Legemet var i en Gondolførers sædvanlige Dragt. Han knælede, med Ansigtet vendt imod Blokken, bad en Bøn, reisde sig og vendte med rolig Værdighed sit Ansigt mod Mængden. Da hans Øie langsomt gled hen over Folkevrimmelen, der omgav ham, foer en hectisk Rødme over hans Kinder, thi der var ikke en Eneste, der yttrede den mindste Deeltagelse i hans Lidelser. Hans Bryst hævede sig voldsomt, og de, der stode ham nærmest, begyndte at troe at den Ulykkelige var i Færd med at tabe sin Selvbeherskelse. Men Udfaldet skuffede deres

Forventning. Det var blot en kort Gysen, derpaa antog han igjen sin forrige Rolighed.

„Du har forgjæves seet efter et deeltagende Øie blandt Hoben?" — sagde Carmelitten, hvis Opmærksomhed var bleven vakt ved hans krampeagtige Bevægelse.

„Ingen føler Medlidenhed med en Morder."

„Tænk paa din Frelser, min Søn! Han leed Død og Skjændsel for en Slægt, der fornægtede hans Guddommelighed og spottede med hans Smerte."

Jacopo korsede sig og bøiede fuld af Ærefrygt sit Hoved.

„Har Du endnu flere Bønner at bede, Fader?" — spurgde Anføreren for Sbirrerne; thi ligesaa trofast, som det høie Raad er mod Retfærdigheden, ligesaa harmhjertigt er det ogsaa mod en Synders Sjæl."

„Er din Ordre bestemt?" — spurgde Munken, medens hans Øine uvilkaarligt stirrede paa Vindverne i Paladset; — „Er det vist at Fangen skal døe?"

Officieren smilede over dette eenfoldige Spørgsmaal, med den Følesløshed, som man viser, naar man er bleven alt for nøie bekjendt med menneskelige Lidelser til at føle nogen Deeltagelse.

„Er der nogen Tvivl derom?" — spurgde han; — „det er Menneskets Lod, men end visere er det dens

Lod, over hvem St. Markus har afsagt Dommen. Det var bedre om Eders Skrivtebarn tænkde paa sin Sjæl."

„Du har altsaa en udtrykkelig Befaling? Og man har bestemt Minuttet, da dette blodige Værk skal fuldbyrdes."

„Saaledes er det, fromme Carmelit! Det vil ikke vare ret længe, og I vil gjøre vel i, at bruge Tiden saa vel, som det staaer i Eders Magt, med mindre I allerede har god Tillid til Fangens Sjæls Tilstand."

Som han sagde dette, kastede Officieren et Blik paa Uhret i Klokketaarnet og gik roligt bort. Præsten og Fangen vare nu igjen ene imellem Støtterne. Det var tydeligt at see, at den Første endnu ikke kunde troe, at Henrettelsen virkelig vilde finde Sted.

„Har Du intet Haab, Jacopo?" — spurgde han.

„Til min Gud!"

„De kunne ikke begaae en saadan Uretfærdighed. Jeg skrivtede Antonio, — jeg var Vidne til hans Død; det veed Fyrsten?"

„Hvad formaaer en Fyrste og hans Retfærdighed, naar nogle saa Egennyttige regjere? Fader! Du er ny i Statens Tjeneste."

„Jeg vil ikke vove at sige at Gud vil straffe dem, der gjøre en saadan Gjærning, thi vi kunne ikke rand-

sage hans Viisdoms Dyb. For hans altseende Øie er dette Liv og alt hvad denne Verden kan tilbyde, kun Pletter, og det kan være mueligt, at det, der forekommer os som et Onde, er til vort sande Vel. Har Du Tillid til din Forløser, Jacopo?"

Fangen lagde Haanden paa Hjertet og smilde med den rolige Tillid, som ingen kan føle uden den, der har en saadan Tro.

„Saa ville vi atter bede, min Søn!"

Carmelitten og Jacopo knælde ved Siden af hinanden, og den Sidste lagde sit Hoved op til Blokken, medens Munken anraabde endnu engang den guddommelige Barmhjertighed. Den Første reisde sig, men den Sidste vedblev i sin bedende Stilling. Munken var saa fuld af hellige Tanker, at han, glemmede sine forrige Ønsker, næsten var tilfreds med at Fangen maatte komme til at nyde den Lyksalighed, der hævede hans egen Sjæl. Officieren og Skarpretteren traad nærmere; den Første berørde Pater Anselmos Arm og pegede paa det fjerne Uhr.

„Øieblikket er nær!" — hvidskede han mere af Vane, end af nogen Hensyn til Fangen.

Carmelitten vendte sig uvilkaarligt mod Slottet, alene beskjæftiget med sin Tanke om jordisk Retfærdighed. Man kunde see Skikkelser indenfor Vindverne, og han indbildte sig, at man vilde give Signal til at afværge det dræbende Slag.

„Holdt!" — raabde han; — „for den ubesmittede Jomfrues Skyld, forhast Eder ikke!"

Dette Udraab blev gjentaget af en skrigende Pigestemme, hvorpaa Gelsomina trængde, uagtet alle de Forsøg man gjorde paa at standse hende, igjennem Rækkerne af Dalmatierne og styrtede hen til Gruppen mellem Granitstøtterne. Forundring og Nysgjærrighed opvakde en Bevægelse blandt Mængden, og en huul Mumlen gjennemløb hele Pladsen.

„Det er en Afsindig!" — skreeg En.

„Det er et Offer for hans Kunster!" — sagde en Anden, thi naar et Menneske er kommet i Ry for en eller anden Last, undlader Verden sjeldent at tillægge ham alle Andre.

Gelsomina greb fat i Jacopos Lænker og forsøgde med afsindig Hæftighed at gjøre hans Arme frie.

„Jeg haabede, at man vilde have sparet Dig dette Syn, stakkels Gessina!" — sagde den Domfældte.

„Vær uden Frygt!" — sagde hun og snappede efter Veiret; — „De gjøre det blot af Spøg, — det er en af deres usle Finter for at lede Folk vild; — men de kan ikke — de tør ikke røre et Haar paa dit Hoved, Carlo!"

„Dyrebare Gelsomina!"

„Nei, hold mig ikke fast! — Jeg vil tale til

Borgerne og fortælle dem alt. Nu ere de vrede, men naar de faae Sandheden at vide, ville de elske Dig, Carlo! ligesom jeg gjør."

„Gud velsigne Dig! Gud velsigne Dig! — Jeg vilde ønske at Du ikke var kommen."

„Frygt ikke for mig; Jeg er ikke vant til at see saa mange Mennesker, men Du skal see at jeg tør vove at tale frit til dem, og aabenbare dem Sandheden. Lad mig blot komme til mig selv igjen!"

„Dyrebareste! Du har en Fader og en Moder, en Fader, som Du skylder Ømhed. Ved at opfylde Dine Pligter mod dem vil Du føle Dig lykkelig."

„Nu kan jeg tale, og Du skal see hvorledes jeg skal opreise din Ære."

Hun rev sig ud af sin Elskers Arme, endskjøndt han, trods sine Lænker nødigere gav Slip paa hende, end paa Livet. Jacopos Sjælekamp syntes at være forbi. Han lagde taalmodigt sit Hoved paa Blokken, foran hvilken han knælede, og det lod til af den Maade, hvorpaa hans Hænder vare foldede, at han bad for hende, der havde forladt ham. Saaledes var det ikke med Gelsomina. Hun strøg Haaret tilside paa sin Pande, og traad henimod Fiskerne, som hun kjendte paa deres røde Huer og nøgne Been. Hendes Smiil lignede det, Indbildningskraften tillægger Englene i deres Kjærlighed.

„Venetianere!" — sagde hun; — „Jeg kan ikke dadle Eder, — I ere her, for at være Vidner til en Mands Død, som I ansaae for uværdig til at leve —"

„Den gamle Antonios Morder!" — mumlede adskillige af Folkesværmen.

„Ja, just denne gamle, fortræffelige Mands Morder. Men naar I har hørt Sandheden, naar I faae at vide, at den, I anseer for en Bandit, var et from Barn, en trofast Tjener af Staten, en brav Gondolerer og et oprigtigt Hjerte, da vil I afstaa fra Eders blodige Begjæring om Retfærdighed."

En almindelig Mumlen overdøvede hendes Stemme, der var saa skjælvende og lav, at der behøvedes en dyb Stilhed, naar man skulde høre den. Carmelitten havde stillet sig ved Siden af hende og bad indstændigt om Taushed.

„Hører hende, I Mænd fra Lagunerne!" — sagde han; — „hendes Ord ere den helligste Sandhed!"

„Denne fromme, ærværdige Munk og Himmelen ere mine Vidner; naar I have lært at kjende Carlo bedre og hørt hans Bekjendelse, ville I være de Første, der fordrer hans Frigivelse. Jeg siger Eder dette for at I ikke skulle blive forbittrede og troe Eder fornærmede, naar Dogen viser sig ved hiint Vindue og giver Tegn til Benaadelse. Stakkels Carlo — "

„Pigen er gal!" — skreeg de opbragte Fiskere; — „Her er ingen Carlo, men Jacopo Frontoni en berygtet Bandit."

Gelsomina smilde med den Uskyldiges Sikkerhed, og da hun igjen kunde trække sit Veir, hvilket var hende besværligt formedelst den hæftige Bevægelse, hvori hun var, begyndte hun igjen:

„Carlo eller Jacopo — Jacopo eller Carlo — det er et og det samme."

„Ha! Der skeer et Tegn fra Paladset!" — raabde Carmelitten og udstrakde begge Armene i den Retning som om han vilde gribe efter en Gave; — Clarinetterne skingrede, og Mængden kom paa ny i Bevægelse. Gelsomina gav et Skrig af Glæde, og vendte sig for at kaste sig op til den Frelstes Bryst. Da blinkede Øxen for hendes Øine og Jacopos Hoved rullede hen ad Stenbroen, som for at møde hende. En almindelig Bevægelse blandt Mængde viisde at Scenen var til Ende.

Dalmatierne dannede en Colonne, Sbirrerne gjorde Plads iblandt Mængden, paa Veien til deres Quarteer; Vandet af Bugten afskyllede Steenene, de blodige Saugspaaner bleve kastede bort; Hovedet, Kroppen, Blokken, Kurven, Øxen og Skarpretteren forsvandt lidt efter lidt, og Folkehoben spadserede rundt om den ulykkelige Plet.

I hele dette korte, men gyselige Øieblik, rørde hverken Fader Antonio eller Gelsomina sig af Stedet. Alt var forbi og endnu forekom den hele Scene dem som et Blændværk.

„Bring denne Affindige bort!“ — sagde en Politibetjent og pegede paa Gelsomina.

Han blev adlydt med venetiansk Beredvillighed, men hans Ord udviisde sig som prophetiske, inden hans Haandlangere havde forladt Pladsen. Carmelitten kunde neppe trække sin Aande. Han stirrede paa den bevægede Mængde, paa Vindverne i Paladset, og paa Solen, der straalde saa herligt paa Himmelen.

„Du er fortabt iblandt disse!“ — hvidskede en ved Siden af ham; — „ærværdige Carmelit, Du vil gjøre vel i at følge mig!“ — Munken var altfor nedbøiet til at betænke sig. Hans Fører ledte ham ad mange hemmelige Veie til et Landingssted, hvor han strax steeg i en Gondol, der skulde gaae til Fastlandet. Førend Solen var paa sit Høieste var den grublende, skjælvende Munk paa Veien til Kirkestaten og det varede ikke længe førend han befandt sig paa Slottet Sant Agata.

Til sædvanlig Tid gik Solen ned bag Bjærgene i Tyrol og Maanen viisde sig igjen over Lido. Fra Venedigs snævre Stræder strømmede Menneskerne igjen i tusinde Viis ind paa Pladserne, det milde Maaneskin udgjød sig over de skjønne Bygninger og det høie Taarn, og omgav Staden med en bedragerisk Glorie.

Buegangene straalde af Lamper; den Muntre lo, den Undertrykte spøgede, den Maskerede gik sit hemme-

lige Ærinde; Gadesangerne og Gjøglerne spillede deres Roller, og Mængden slæntrede om med Dagdrivernes Tankeløshed. Enhver levede for sig, medens Venedigs Regjering haandhævede sit fordærvelige Herredømme, der baade fordærvede Herskerne og de Beherskede, ved at foragte de hellige Grundsætninger, der alene ere grundede paa Sandhed og naturlig Retfærdighed.

Ende.

